

Giới thiệu Sau Ly Hôn, Tôi Nổi Tiếng

Thể loại: Nguyên sang, Ngôn tình, Hiện đại, HE, Tình cảm, Ngọt sủng, Hào môn thế gia, Sáng văn, Nhẹ nhàng, Kim bài đề cử, Nữ chủ

Ngày nhảy hố: 220220

Cover: lxkxso

Tình trạng: Đang lết

Vấn án 1

Trong mắt mọi người, Ôn Nhuyễn cùng Lâm Thanh Hàn là một cuộc hôn nhân sai lầm.

Trong ba năm hai người ở chung, mọi người đều đoán xem khi nào họ sẽ ly hôn.

Cuối cùng họ cũng chờ được ngày đó.

Ngay khi có người tuyên bố nhìn thấy hai người cùng đến Cục Dân Chính, Weibo tê liệt, server hỏng mất, một đám ăn dưa quần chúng sôi nổi tỏ vẻ Ôn Nhuyễn điên rồi.

Nếu không điên, như thế nào lại đồng ý cùng nhà giàu số một ly hôn?

Ôn Nhuyễn không có điên, cô không chỉ có không điên, còn dùng sự thật chứng minh: tuy không có Lâm Thanh Hàn, cô cũng có thể sống tốt.

Càng ngày càng tốt.

Vấn án 2

Lâm Thanh Hàn cho rằng Ôn Nhuyễn sau khi cùng mình ly hôn khẳng định sẽ thật sự thảm, cho đến khi anh nhìn thấy Ôn Nhuyễn chỉ chụp cái tổng nghệ là có thể hút phần vô số, tùy tiện mặc một bộ quần áo là có thể trở thành xu hướng mới của giới thời trang, ngay cả lúc mang thai cũng có một đám người tỏ vẻ chính mình có thể làm ba.

Anh hoàn toàn ngồi không yên.

Vào sáng sớm ngày nọ, anh tìm được Ôn Nhuyễn, cùng cô nói, “Cùng anh phục hôn, điều kiện em quyết định.”

Nhưng Ôn Nhuyễn một người luôn luôn ôn nhu sau khi nghe lời nói của anh chỉ nhìn anh cười “Muốn phục hôn? Kêu một tiếng ba.”

Lâm Thanh Hàn: Ba!

Bạn đang đọc truyện *Sau Ly Hôn, Tôi Nổi Tiếng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

[Edit] hihie01

Trong thành phố.

Trời tháng 3, mang theo một ít tiết xuân, vẫn là có chút lạnh.

Ôn Nhuyễn ngồi ở sau xe, ngoài trời đang mưa, không tính là lớn, nhưng ngẫu nhiên vẫn sẽ có vài giọt nước mưa chảy qua cửa sổ xe, chia làm nhiều dòng nước, tí mỉ, đó là loại nghệ thuật đẹp nói không nên lời.

Cô không ngắt đầu, ngón tay thon dài nhẹ nhàng gõ màn hình, đôi mày lá liễu không tự chủ được mà nhăn lại.

Màn hình di động dừng lại ở khung thoại WeChat.

Ghi chú tên là "lão công", cuối cùng một cái tin nhắn lúc 6 giờ sáng, cô gửi đi 【 Thanh Hàn, em rời giường, hôm nay đi viện điều dưỡng xem ông nội, nhìn dự báo thời tiết, mấy ngày nay nước Pháp thời tiết không tốt lắm, anh phải chú ý thân thể, đừng bị cảm. 】

Mười giờ trôi qua.

Còn không có trả lời.

Lão Lý từ kính chiếu hậu nhìn qua thấy ấn đường của phu nhân nhú lại tưởng chính mình chạy quá nhanh, vội vàng hỏi: “Phu nhân, là muốn chậm một chút sao?”

“A?”

Ôn Nhuyễn sùng sốt, lấy lại tinh thần, cười một cái: “Không cần, tốc độ như vậy là ổn rồi.”

Lão Lý yên tâm, tiếp tục lấy tốc độ hiện tại hướng thẳng đến Lâm gia.

Ông ở Lâm gia cũng được mười mấy năm, trước kia chính là tài xế của Lâm lão gia, cũng coi như là nhìn Ôn Nhuyễn lớn lên, đối với cô rất thích tính tình cô lại ôn hòa.

Liên cùng cô trò chuyện: “Phu nhân là Lâm tiên sinh phải không?”

Bị người khác chọc trúng tâm sự, Ôn Nhuyễn có chút thẹn thùng, cô cúi đầu, hai má ửng đỏ, khẽ ừ một tiếng. Thanh âm nhỏ bé yếu ớt như muỗi: “Anh ấy lần này đi công tác nửa tháng, mà nước Pháp gần đây thời tiết lại không tốt lắm nên con có chút lo lắng cho anh ấy.”

Lão Lý cười rộ lên, nói: “Phu nhân nếu Lâm tiên sinh nhìn thấy cô gọi điện thoại biết rằng cô quan tâm ngài ấy thì chắc chắn sẽ rất cao hứng.”

Nhìn màn hình di động Ôn Nhuyễn có chút bất đắc dĩ cười cười, lúc này, lão Lý thật ra đã đoán sai.

Lâm Thanh Hàn mới sẽ không cao hứng đâu.

Bọn họ kết hôn ba năm, chung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều, một năm 365 ngày Lâm Thanh Hàn có hơn phân nửa thời gian ở đi công tác, lúc trở về cũng có hơn phân nửa thời gian ở công ty, có đôi khi về nhà tắm rửa một cái đổi bộ quần áo, rồi lập tức liền đi.

Không thấy được mặt.

Cô đành phải cho người ta gửi WeChat hay gọi điện thoại.

Nhưng điện thoại thường xuyên là trợ lý tiếp, WeChat cơ hồ không có gì hồi âm.

Cô biết anh vội, cũng không dám quấy rầy, cho nên liên tin tưởng anh, cũng sẽ không luôn liên hệ với anh, lại nhìn thoáng qua giao diện di động, Ôn Nhuyễn khe khẽ thở dài, rốt cuộc vẫn là đem điện thoại cất đi.

Quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ xe.

Phong cảnh chợt lóe rồi biến mất, chỉ có vài giọt mưa điểm.

Lão Lý thấy cô cảm xúc trở nên không tốt, cũng không nói nữa, tiếp tục lấy tốc độ ban đầu chạy tới Lâm gia, chờ đến khi cách khu biệt thự ngày càng gần, ông mới lên tiếng nhắc nhở: “Phu nhân, mau về đến nhà.”

"Vâng."

.....

Đàn Sơn là khu biệt thự đất đai vàng, đều bị người giàu thành phố sở hữu, người ở nơi này không chỉ có tiền mà thân phận cũng không nhỏ, nếu mà không có thân phận, chỉ sợ công chính đều vào không được.

Lâm gia sản nghiệp đông đảo.

Nơi này trước đó là sản nghiệp của Lâm gia vài năm trước lúc chưa khai phá liền trực tiếp chọn ở giữa vị trí tốt nhất, này ở công lớn có giao lộ, có thể nhìn thấy mặt cỏ rộng, hai sườn hoa cỏ được tu bổ, cửa chính có hồ phun nước nay nước mưa điểm tuyết càng thêm đẹp đẽ.

Xe dừng lại.

Lão Lý xuống xe mở cửa.

Ôn Nhuyễn kêu hán lại, đem một hộp quà đóng gói tinh xảo đưa qua, thấy ông vẫn về mặt ngờ ngẩn, cười nói: “Nghe dì Lý nói, hôm nay là sinh nhật con gái ông, trở về nhà sớm một chút đón sinh nhật với cô ấy.”

“Này.....”

Lão Lý có chút không biết làm sao, nhìn hộp quà, không dám nhận.

“Không phải cái gì quý giá, bác cầm đi.”

Ôn Nhuyễn nói xong liền tự mở dù xuống xe, cô mặc một thân áo gió màu kaki, phía dưới là một cái quần ống rộng màu đen chân mang giày da thật cẩn thận mà bước đi, tránh cho nước mưa bắn ướt chính mình, nhưng gió quá lớn, vẫn là có không ít nước mưa làm ướt tóc và quần áo cô.

Di Lý vừa rồi nghe được tiếng xe, đoán cô đã về lại thấy cô một mình mang dù bước vào vội chạy đến đón, cau mày hỏi: “Ngài như thế nào lại một mình trở về? Lão Lý đâu?”

“Hôm nay sinh nhật con gái ông ấy, con bảo ông ấy về nhà trước.”

Ôn Nhuyễn ngẩng khuôn mặt trắng nõn lên mặt mày bị nước mưa mờ mờ lại càng tăng thêm vẻ đẹp mỏng lung. Cô cười thu hồi dù, lại lau bọt nước trên mặt vừa muốn đi vào đã bị di Lý kéo lại, thấp giọng nói: “Cô của ngài hôm nay kêu vài vị phu nhân tới nhà đánh bài, này sẽ còn chưa giải tán.”

Cô tên Lâm Tú Nga, là con gái Lâm lão gia cũng là cô Lâm Thanh Hàn, một năm trước, bà ta cùng chồng ly hôn sau này liền ở tại này, bởi vì Lâm Thanh Hàn thường xuyên không có ở nhà, bà ta thường thường nên sẽ kêu mấy người bạn đến nhà đánh bài nói chuyện.

Nhưng thật ra so với cô thì bà ta càng giống nữ chủ nhân hơn.

Ôn Nhuyễn gật gật đầu, cũng chưa nói cái gì, thời điểm đi vào vừa lúc nghe bên trong những người đó nói đến cô ——

“Vị kia nhà bà hôm nay lại đi viện điều dưỡng? Người lớn lên đẹp, tính tình cũng ngoan ngoãn, lão gia tử nhà bà ở viện điều dưỡng lâu như vậy, cũng đều là cô ấy trước bạn sau.”

Hỗn hợp âm thanh tẩy bài, là một giọng nữ trào phúng lại tự phụ: “Ng ngoan ngoãn có ích lợi gì? Lão gia tử nhà ta liền hy vọng ôm chất trai, cô ta suốt ngày ăn ngon uống tốt, bụng lại chẳng có chút động tĩnh nào”

“Này cũng may ta là cô của nó, nếu là con dâu ta, ta khẳng định là mang người đi bệnh viện nhìn xem, có phải mắc bệnh gì không.”

Mặt khác mấy người biết bà ta không thích Ôn Nhuyễn liếc nhau, cũng nói lên: “Lâm tiên sinh cùng cô ta kết hôn đã ba năm, kia bụng vẫn là không có động tĩnh, sợ không phải thực sự có cái gì tật xấu đi? Này nếu là thực sự có, nên đến sớm trị một chút.”

Phía sau lại là càng nói càng trật.

“Lại nói tiếp, Lâm tiên sinh như thế nào liền coi trọng vị này? Nói tướng mạo cũng không tính quá xuất sắc, gia thế lại như vậy.....”

“Thành phố chúng ta danh viện nhiều như vậy, thế nào cũng không tới phiên cô ta a.”

Di Lý nghe xong tức giận đỏ mặt.

Ôn Nhuyễn thật ra không cảm giác gì, ba năm qua những lời này, cô nghe không thiếu nghe nhiều cũng liền chết lặng, cô rũ mắt xuống đôi dép trong nhà đem đầu tóc ướt át vòng đến chỗ cô cô, đi vào.

“A!”

Ngồi đối diện một vị phu nhân nhìn thấy cô, sắc mặt biến đổi, có chút xấu hổ ho một tiếng: “Lâm phu nhân đã trở lại.”

Còn lại mấy người nghe tiếng xem qua, nhìn thấy cô trở về, sắc mặt cũng có chút xấu hổ, thật cẩn thận mà hô một tiếng: “Lâm phu nhân.”

Sau lưng nói nói bầy còn chưa tính.

Còn vừa vặn bị chính chủ nghe được, này thật đúng là.....

Ôn Nhuyễn cười cười, phảng phất không nghe được những lời nói đó chào hỏi tất cả, lại nhìn về phía Lâm Tú Nga, chào một tiếng “Cô cô.”

“Ừ.”

Lâm Tú Nga sắc mặt cũng có chút không được tốt lắm.

Ôn Nhuyễn không nói gì nữa, cùng mọi người gật gật đầu liền lập tức lên lầu, lúc lên lầu còn nghe được phía dưới đang ở nhỏ giọng nghị luận: “Này..... cô ta nghe được không a?”

“Không biết a.” Rồi sau đó lại nói muốn về nhà.

Cô không lại quản.

Trở lại phòng thay một bộ quần áo thoải mái lại nhìn di động, Lâm Thanh Hàn vẫn là không có trả lời, nghĩ đến những lời nói lúc nãy ngón tay nhẹ điểm màn hình, trên mặt toát ra một tia cười bất đắc dĩ.

Cô cùng Lâm Thanh Hàn một năm cũng không thấy mặt được bao lần.

Cô thật ra mong muốn có con nhưng.....

“Phu nhân, cô cô thỉnh ngài đi xuống.” Bên ngoài truyền đến tiếng nói của hầu gái.

Ôn Nhuyễn đáp một tiếng.

Thời điểm xuống lầu, người quả nhiên đã đều đi rồi, bàn bài triệt rớt, Lâm nữ sĩ ăn mặc cao quý ngồi ngay ngắn trên sofa trong tay cầm chén trà mà 2 năm trước Ôn Nhuyễn mua ở Pháp nhấp một ngụm.

Thấy cô đi tới cũng chỉ là nâng nâng cầm, thập phần tự phụ mở miệng, “Ngồi.”

Ôn Nhuyễn biết nghe lời phải ngồi xuống, cũng không mở miệng.

Lâm Tú Nga thấy bộ dáng này của cô một đôi mi nhìn đến liền lợi hại hơn, không sinh con còn chưa tính, còn thêm cái đầu gối, trách không được Thanh Hàn mười ngày nửa tháng cũng không biết về nhà..... Chán ghét đến bĩu môi.

Bà ta buông chén trà xuống, mở miệng: “Kêu cô xuống dưới là có một việc muốn cùng cô nói, tiểu thư Tô gia mấy ngày tới muốn ở lại đây ít hôm nên cô chuẩn bị gian phòng cho khách, thu thập sạch sẽ chút.”

Tiểu thư Tô gia?

Ôn Nhuyễn ngẩn ra, nhớ tới một người, há mồm hỏi, “Tô Lam Lam?”

Lại thấy Lâm Tú Nga gật đầu.

Cô từ trước đến nay sắc mặt ôn hòa rốt cuộc cũng có chút cảm xúc khác, thanh âm cũng phồng thấp một ít, “Cô cô, Tô tiểu thư chính mình ở thành phố liền có phòng ở, lại là người giới giải trí, cô ấy nếu là tới trong nhà làm khách ăn cơm, con tự nhiên là hoan nghênh, nhưng nếu là ở tại trong nhà, ra ra vào vào, khó tránh khỏi chọc người nhàn thoại.”

Lâm Tú Nga nghe được ý cự tuyệt trong lời Ôn Nhuyễn. Đây sẽ bỗng nhiên nghe được, trong lúc nhất thời phản ứng không kịp chờ lấy lại tinh thần, sắc mặt lập tức liền trở nên khó coi: “Bất quá là tới trong nhà ở mấy ngày, cái gì nhàn thoại không nhàn thoại? Ôn Nhuyễn, cô tuy rằng là vợ của Thanh Hàn nhưng cái nhà này còn chưa tới phiên cô làm chủ.”

Nếu là trước đây.

Ôn Nhuyễn khẳng định sẽ không theo bà ta tranh, nhưng Tô Lam Lam đối Lâm Thanh Hàn có ý tưởng không an phận, tuy rằng này bay giờ Thanh Hàn đi công tác, nhưng nếu như bị người ngoài biết, lấy này làm tin tức.....khôn mặt cô hơi lạnh vừa định nói chuyện, liền lại nghe được cô cô đối diện xua tay nói: “Đã quên cùng cô nói, việc này, Thanh Hàn nó đã đồng ý.”

Như là bị sét đánh ngang tai.

Ôn Nhuyễn ngơ ngẩn mà nhìn bà ta, lời định nói mắc kẹt trong cổ họng mất nửa ngày mới lấy lại tiếng nói, cô lâm bầm nói: “Cô..... Nói cái gì?”

Lâm Tú Nga lại không hề nói gì, bà ta đứng lên, từ trên cao nhìn xuống cô trên mặt trước sau ý cười nhạt, cười nhạt nàng không biết tự lượng sức mình, “Đừng nghe bên ngoài cung cung kính kính kêu người vài tiếng ‘Lâm phu nhân’, liền tưởng thật chính mình có tiếng nói?”

Tơ mắt nhìn người rời đi.

Ôn Nhuyễn lại không có mở miệng, đầu óc đều là câu nói kia: “Việc này, Thanh Hàn nó đã đồng ý”.

Trở lại phòng.

Cô run rẩy mở di động trực tiếp gọi tới điện thoại Thanh Hàn.

Lần đầu tiên.

Không có người tiếp.

Lần thứ hai.

Vẫn là không có người tiếp.

Chờ đến lần thứ ba, điện thoại rớt cuộc có người bắt máy, truyền đến một giọng nam khàn khàn, lại có chút đậm đặc: “Chuyện gì?”

Bạn đang đọc truyện *Sau Ly Hôn, Tôi Nói Tiếng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2

[Edit] hihie01

Điện thoại kết nối trong nháy mắt.

Ôn Nguyễn còn chưa kịp phản ứng lại cô nắm di động, thật cẩn thận lên tiếng: "Thanh Hàn?"

"Ừ."

Nam nhân không biết có phải không được nghỉ ngơi tốt hay không giọng nói nghe có chút mệt mỏi: "Cô gọi đến chỉ như vậy? Có chuyện gì sao?"

Ôn Nguyễn há mồm, cô nguyên bản là có đầy bụng lời muốn nói với Lâm Thanh Hàn thậm chí còn muốn hỏi anh, có phải hay không thật sự đã đáp ứng cô cô, muốn cho Tô Lam Lam tới trong nhà ở vài ngày? Nhưng lại nghe giọng nói đầy mệt mỏi của anh hốc mắt lập tức liền đỏ.

Chất vấn biến thành quan tâm.

Cô nhẹ giọng hỏi anh: "Có phải hay không không ngủ tốt? Anh ở nước Pháp công việc không thuận lợi sao?"

Là không quá thuận lợi.

Bất quá Lâm Thanh Hàn không có tính toán nói cho cô việc công tác không cần khiến cô nhọc lòng..... "Còn tốt."

Anh nhàn nhạt nói, lại hỏi: "Gọi điện thoại lại đây chính là bởi vì cái này?"

Ôn Nguyễn hồi lâu chưa gặp được anh cũng rất lâu chưa nghe được giọng nói của anh nghĩ thầm cùng anh nói thêm vài câu nhưng phát giác ra ngữ khí của anh biết rằng anh sợ còn có việc gấp cũng chỉ ngắn gọn cần dặn anh chú ý thân thể.

Chờ đến cuối cùng.

Ôn Nguyễn nhấp nhấp đôi môi khô khốc một tay nắm di động một tay ôm chặt gối làm ngón tay đều có chút trắng bệch: "Thanh Hàn."

Cô kêu anh.

Thanh âm lại nhẹ, lại mang theo chút không dám tin tưởng: "Cô cô nói, anh đáp ứng cho Tô Lam Lam tới nhà ở vài ngày, việc này..... Là thật sao?"

"Tô Lam Lam?" Bên kia điện thoại trầm ngâm một hồi sau đó không mặn không nhạt mở miệng: "Nếu là cô cô yêu cầu, cô ấy muốn đến ở thì ở tôi còn có việc cúp trước đây."

Ôn Nguyễn vội la lên: "Thanh Hàn....."

Nhưng điện thoại bên kia đã bị ngắt kết nối.

Nghe thanh âm "Đô đô đô", Ôn Nguyễn cúi đầu, nhìn thấy trên màn hình đã đen ngum một khuôn mặt tái nhợt cùng với hốc mắt đã đỏ ửng.

.....

Mà lúc này ở khách sạn Raphael nước Pháp.

Tầng cao nhất, một người mặc tây trang màu đen đứng đối diện cửa sổ, lúc này ánh chiều tà chiếu vào trên người anh ta nhìn không rõ khuôn mặt anh ta, đáng đứng mơ hồ cao chừng 1m88.

"Boss."

Lý Tắc đẩy cửa tiến vào, nhìn nam nhân, nhẹ giọng nói: "Thưa ngài người tập đoàn đồng sự đã qua tới."

"Đã biết."

Nam nhân nhéo nhéo ấn đường mệt mỏi, tiếng nói trầm thấp, rồi sau đó cất di động, xoay người.

Không còn ở nơi ánh sáng phản quang, thân ảnh anh cũng dần dần trở nên rõ ràng, tây trang không có một chút nếp nhăn, tay áo sơ mi trắng điểm một chiếc cúc cao quý cùng với cà vạt chỉnh tề.

Anh có một đôi mắt đen nhánh, lông mày rất cao trông thật rất soái nhưng lại mang một khí chất cao lãnh cấm dục làm người khác không thể nào tiếp cận được.

Tùy tay đem điện thoại đưa cho Lý Tắc.

Lý Tắc tiếp nhận điện thoại, nghĩ đến vừa rồi boss nhìn thấy tên người gọi liền cho hội nghị đã diễn ra một ngày một đêm tạm dừng rồi ra cửa nhận điện thoại.

Anh nhẹ giọng hỏi: "Phu nhân là có việc gấp sao?"

Việc gấp?

Nghĩ đến vừa rồi Ôn Nhuyễn hỏi hán vấn đề kia Lâm Thanh Hàn môi mỏng hé mở: "Không có." Bước được vài bước anh lại hỏi: "Tô Lam Lam là chuyện như thế nào?"

"A?"

Lý Tắc sừng sốt, nghĩ kỹ rồi đáp: "Tô tiểu thư lần trước gặp được mấy fan cuồng, Tô gia hiện nay đều ở nước ngoài, không yên tâm cô ấy một mình ở bên ngoài liền tính toán cho cô ấy tới nhà ngài ở vài ngày đợi khi tìm được chỗ thích hợp sẽ chuyển đi."

"Cô ngài tự mình gọi điện thoại lại đây, ta cùng bà ấy đề qua."

Có sao?

Lâm Thanh Hàn nhớ không rõ. Thời gian này anh bận rộn chuyện hợp đồng nhiều khi còn không được chộp mắt điện thoại cũng đều để ở chỗ Lý Tắc nếu lúc này Ôn nhuyễn không gọi đến thì hán cũng sẽ không nhận điện thoại.

Không đem việc này để ở trong lòng.

Anh nhàn nhạt "Ừ" một tiếng, liền không nói nữa.

Ôn Nhuyễn lúc trước sau tốt nghiệp đại học liền gả cho Lâm Thanh Hàn.

Lúc Lâm lão gia bệnh nặng, Lâm Thanh Hàn 23 tuổi, sản nghiệp Lâm gia như vậy anh muốn tiếp quản cũng thật không dễ dàng còn Ôn Nhuyễn lại không hiểu những việc trong thương trường nhưng muốn chiều có Lâm Thanh Hàn.

Cho nên cô từ bỏ cơ hội du học nước ngoài ở lại Lâm gia chiều có Lâm Thanh Hàn giúp anh vượt qua quãng thời gian khó khăn.

Ba năm qua đi.

Lâm Thanh Hàn đã trở thành nhân vật đứng đầu Lâm thị. Những người trước kia cùng anh đầu đầu đều đã bị đẩy đi hiện nay chỉ còn lại công thần cùng tâm phúc của anh.

Có thể nói hiện tại Lâm thị chỉ nghe một lời Lâm Thanh Hàn nói. Anh xứng đáng là nhân vật giàu có nhất thành phố được nhiều người truy đuổi.

Chỉ có cô.

Ba năm trước đây như thế nào thì ba năm sau vẫn như vậy.

Phu nhân Lâm thanh Hàn không phải là nữ nhân xuất sắc ngày ngày đều bị người người đổ kị, ghen ghét bảo cô kiếp trước phải cứu cả thế giới nên nay mới có thể gả cho Lâm Thanh Hàn.

Nhưng bọn họ đều đã quên, ba năm trước đây Lâm Thanh Hàn sợ ý ở lâm thị bị đám cô đông coi thường, nghi ngờ đều cảm thấy anh thua là điều chắc chắn.

Bọn họ cũng đã quên.

Lúc trước ở đại học A, cô lấy được thành tích tốt nhất trong kì thi được cử đi nước ngoài du học nếu lúc đó không gả cho Lâm Thanh Hàn thì bây giờ cô chắc hẳn đã trở thành nhà thiết kế số một.

Dưới ngòi bút nhân vật sinh động như thật.

Ôn Nhuyễn ngồi sát cửa sổ nhìn ảnh nam nhân lộ ra một nụ cười.

Cô không hối hận.

Có thể gả cho Lâm Thanh Hàn, là phúc đức đời này của cô.

Bên ngoài truyền đến tiếng đập cửa: "Phu nhân, Tô tiểu thư tới."

Ôn Nhuyễn hơi cứng đờ cô mím môi nửa ngày mới nhẹ nhàng đáp một tiếng: "Được. Ta đã biết." nghe tiếng bước chân đã đi xa cô buông bút xuống đi ra ngoài.

.....

Dưới lầu thực náo nhiệt.

Lâm Tú Nga nữ sĩ hôm nay hiển nhiên thực vui vẻ, còn ở lầu hai mà cũng có thể nghe được tiếng cười của bà ta: "Đi trước đây đều mong muốn con đến đây nay mẹ con giao con cho đi chiếu cố nên liền cứ xem đây là nhà, đừng câu nệ."

Theo sát sau là một giọng nữ mềm mại dễ nghe.

"Có đi Lâm ở đây con sẽ không câu nệ đâu." rồi lại nói: "Ngày trước là sinh nhật dì nhưng con lại ở đoàn phim không tiện nay con đem quà đến dì xem xem có thích không?"

"Nha, con cái đứa bè này tới rồi thì thôi còn cần gì quà cáp."

Lâm Tú Nga cười oán trách, nhưng vẫn là thập phần cao hứng mở ra hộp quà nhìn trang sức bên trong thật kinh hô một tiếng: "Là hoa tai Q&K!"

Ôn Nhuyễn nghe thấy vậy bước chân chợt dừng lại.

Phía dưới Tô Lam Lam còn đang nói: "Đúng vậy, anh con làm riêng từ nước Pháp mang đến, đáng tiếc châm cài cùng vòng cổ lại không thể đến nếu được sẽ thành một bộ..."

Lâm Tú Nga vội cười nói: "Hoa tai này cũng rất khó kiếm rồi."

Lời này nói rất đúng.

Q&K là mấy năm nay mới phát lên nhưng bởi vì phong cách thiết kế độc đáo cùng khẩu hiệu "Mỗi bộ trang sức đều là độc nhất" nên mỗi khi ra mắt đều bị các phu nhân truy tìm.

Đôi hoa tai này Lâm Tú Nga đã nhìn trúng rất lâu nhưng lại không đoạt được.

Không nghĩ tới hôm nay Tô Lam Lam lại tặng bà ta.

Trên mặt bà ta nụ cười không thể khép lại liền đeo vào sau đó nhìn Tô Lam lam hỏi: "Thế nào, đẹp chứ?"

"Đẹp ạ."

Tô Lam Lam nói ngọt, hướng chỉ cô cô nghĩ thầm lấy lòng Lâm Tú Nga tự nhiên sẽ không tiếc lời khen: "Đa đi lại trắng đeo hoa tai này lên càng tôn thêm nét đẹp nếu con cùng đi ra ngoài sợ rằng người ta lại nói là chị em mất."

"Con cái đứa nhỏ này....."

Lâm Tú Nga cười giận cô ta một câu thoáng nhìn phía cầu thang Ôn Nhuyễn đang đi xuống nụ cười liền thu lại lãnh đạm nói: "Trong nhà có khách tới cô làm gì bây giờ mới xuống?"

Tô Lam Lam thấy cô xuống dưới lập tức liền đứng lên, cười đi qua, cầm tay cô nói: "Chị Ôn tới rồi em vừa nãy còn cùng dì Lâm nhắc đến chị chúng ta đã lâu rồi chưa gặp."

Nói xong.

Cô ta lại áy náy mở miệng: "Xin lỗi chị Ôn Nhuyễn mấy ngày tới làm phiền đến chị cùng dì Lâm rồi em cũng không biết làm sao nhóm fans lại có thể biết được chỗ ở của em lúc này ba mẹ em lại đang ở nước ngoài, em..."

Thiếu nữ trước mắt một khuôn mặt trái xoan cười rộ lên đôi mắt cong cong, ăn mặc ngoan ngoãn, một chút đều có tính khí nóng nảy của người giới giải trí."

Nữ nhân thích Lâm Thanh Hàn có rất nhiều.

Nhưng Ôn Nhuyễn lại không thích kiểu dáng này "Nhu nhược đáng thương" thu tay lại cười khách khí xa cách nói: "Tò tiểu thư." Lại nhìn Lâm Tú Nga gật đầu "cô cô".

Lâm Tú Nga nhú nhú mày, cũng không để ý tới cô chỉ tiếp đón Tô Lam Lam, hướng phía cô ngồi nói: "Phòng của Lam Lam đã chuẩn bị xong chưa? Con bé sợ lạnh ta nhớ phòng ở lầu hai có ánh sáng tốt hay..."

Phòng ở lầu 2 chính là phòng cách vách phòng của cô cùng Lâm Thanh Hàn.

Ôn Nhuyễn trầm mặc mấp máy môi không nói gì.

Tô Lam Lam quan sát đến sắc mặt ôn Nhuyễn liền cầm tay Tú Nga sốt ruột nói: "Di Lâm không cần con ở đâu cũng được đây đang là con làm phiền..."

Lâm Tú Nga cầm tay Tô Lam lam "Di có hỏi ý kiến cô ta đâu, cái đầu gỗ này..."

Di Lý rút cuộc là nghe không nổi nữa.

Cái này Lâm Tú Nga ý lại tiên sinh chiếu cố bà ta liền luôn đem chính mình trở thành chủ nhân nơi đây cũng may tính tình phu nhân tốt liền không cùng bà ta so đo: "Bà Lâm, phu nhân chúng tôi là chủ nhân nơi đây người muốn thu xếp phòng nào cũng là điều hiển nhiên."

"Phòng tôi đã cho người sắp xếp ở lầu ba kế bên phòng cô cô tôi liền cho người mang đồ lên thu xếp."

Cô là nữ chủ nhân trong nhà.

Ngay cả Lâm Tú Nga cũng có chút kiêng kị cô tuy rằng không cao hứng rút cuộc cũng chỉ là bữu môi không nói thêm nữa.

Ôn Nhuyễn lại nhẹ nhàng thờ ra.

Mắt liền không để ý tới 2 người kia đi qua đi Lý cười cười.

Di Lý chút bất đắc dĩ nhìn cô kéo tay cô chờ đi xa mới nói nói: "Phu nhân, ngài cũng đừng luôn tốt tính như vậy bên tiên sinh vẫn là nên nói."

Ôn Nhuyễn lắc đầu.

Cô không phải tính tình tốt nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện cũng đừng làm anh nhọc lòng việc trong nhà.

Lại nói...

Cô cô tuy rằng đối cô chẳng ra gì, nhưng lúc trước đích xác là chiếu cố Thanh Hàn.

Năm đó cha mẹ Thanh Hàn qua đời, ông nội lại bận về việc công tác toàn là cô cô chiếu cố, cô chuyện gì có thể chịu đựng liền chịu đựng.

"Con lên lầu nếu là có việc đi lại kêu con." Ôn Nhuyễn nói với di Lý một tiếng rồi bước lên lầu cũng không nhìn tới hai người kia.

.....

Trở lại lầu hai.

Ôn Nhuyễn đem bức tranh chưa vẽ xong liền hoàn thành.

Không nghĩ tới đã hai giờ trôi qua xoa cổ đã có chút mỏi mệt định lấy ra một tờ giấy mới thiết kế chút thứ lại nghe bên ngoài truyền đến tiếng động.

Ôn Nhuyễn nhú mày buông trang giấy mở cửa ra liền thấy Tô Lam Lam đang đứng trước một căn phòng định dơ tay mở cửa.

"Cô đang làm cái gì?" Ôn Nhuyễn nhìn cô ta thần sắc không được tốt cho lắm.

"A?"

Tô Lam Lam không nghĩ tới cô sẽ ra tới có chút giật mình nhưng vẫn là thực mau nở nụ cười: "Di Lâm nói em tùy tiện đi dạo, em liền.. em làm phiền đến chị sao?"

"Di Lý không nói với cô lầu hai là nơi ta cùng Thanh Hàn sống hay sao?" cô cầm tay Lam Lam ném ra: "Cô cũng nên rõ có vài nơi không nên bước vào."

Nơi này là thư phòng của Thanh Hàn ngày thường người làm cũng không dám đi vào nhưng cô ta lại...

"Em..."

Tô Lam Lam đỏ mặt có chút ủy khuất: "Thực xin lỗi, chị Ôn em không phải cố ý."

Rốt cuộc vẫn là khách lại là cô cô mang tới liền không nói gì quay trở về phòng nhưng Tô Lam Lam không biết sao lại đột nhiên cầm cánh tay nàng nghẹn ngào lên tiếng: "Chị Ôn em biết sai rồi chị đừng nóng giận."

"Cô làm cái gì?"

Ôn Nhuyễn không thích người lạ chạm vào mình nhẹ nhàng ném tay cô ta ra.

Sau đó cô liền nhìn đến Tô Lam Lam lấy một cái tư thế quỷ dị ngã xuống cầu thang cùng với tiếng hét chói tai còn có tiếng người làm nhỏ giọng: "Tiên sinh đã trở lại."

- một chương cũng dài thật a ~~~

Bạn đang đọc truyện *Sau Ly Hôn, Tôi Nói Tiếng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

[Edit] hihi01

Ôn nhuyễn tay vịn vách tường, cứ như vậy ngo ngắc mà nhìn Tô Lam Lam một đường ngã xuống cầu thang.

Kỳ thật cầu thang cũng không tính là cao bởi vì Lâm Tú Nga rất thích thăm lồng dê kiểu Pháp nên cầu thang đều được trải thảm lông dê trắng nhưng Tô Lam Lam vẫn thống khổ trầm trọng la lên cô ta nằm cuộn tròn trên mặt đất khuôn mặt trắng nõm tái nhợt.

"A!"

Tiếng hầu gái hét chói tai cùng âm thanh dồn dập của Lâm Tú Nga vang lên: "Này, đây là có chuyện gì? Lam Lam, con như thế nào mà từ cầu thang ngã xuống? Mau mau mau, mau tới đem người nâng dậy."

Di Lý nhìn hình ảnh này có chút ngốc bà vừa định đi qua liền nghe được phía sau truyền đến một giọng nam trầm thấp: "Sao lại thế này?"

Thanh âm nghe thấy có chút không vui.

"Tiên sinh?"

Di Lý xoay người nhìn thấy Lâm Thanh Hàn xuất hiện sau lưng có chút giật mình.

Tất cả mọi người khi nhìn thấy Lâm Thanh Hàn đã về liền kinh ngạc cúi đầu cung kính chào: "Tiên sinh".

Chỉ còn có Lâm Tú Nga ngồi xổm bên người Tô Lam Lam sốt ruột nói: "Thanh Hàn con mau tới đây, Lam Lam giống như không động đây rồi, này sẽ không xảy ra chuyện đi?" Bà ta thật sự luống cuống Tô Lam Lam chính là tiểu thư Tô gia Tô phu nhân vừa mới đem người phó thác cho bà ta.

Ngày đầu tiên vào cửa liền biến thành bộ dáng này.

Bà ta làm sao ăn nói với Tô gia đây.

Lâm Thanh Hàn nhìn thấy bộ dáng Tô Lam Lam như vậy nhủ nhủ may không nói lời nào liền qua bên đó ngồi xổm xuống nhìn thoáng qua, có lẽ vừa nãy ngã xuống đã động đến cổ mới có thể không động đây được.

Thuận miệng phân phó: "Gọi điện cho xe cứu thương."

"Là."

Di Lý vừa định đi gọi điện thoại.

Tô Lam Lam liền lên tiếng cô duỗi tay cầm lấy cánh tay Lâm Thanh Hàn hồng mắt nói: "Anh Thanh Hàn không thể gọi điện thoại nếu người ngoài biết em ngồi xe cứu thương từ nhà anh chắc chắn sẽ lên hot search."

Lâm Tú Nga ở một bên vội la lên: "Vậy con cũng không thể không đi bệnh viện a." Lại nói: "Này đang êm đẹp sao con lại ngã cầu thang a?"

"Này..."

Tô Lam Lam như là do dự nhẹ giọng đáp: "Là con chính mình không cẩn thận không liên quan đến chị Ôn Nhuyễn." [lời editor muốn nói: chứ sao nữa

chị)]

Lời nói nghe vô ý nhưng lại là có ý cho người khác biết. Một đám người nhìn tới lầu hai quả nhiên nhìn thấy một nữ nhân sắc mặt tái nhợt tay vịn vào vách tường nhìn xuống dưới lầu.

Lâm Thanh Hàn cũng theo lời nói của Tô Lam Lam nhìn lên lầu hai.

Nhìn thấy Ôn Nhuyễn sắc mặt tái nhợt đứng đó anh khẽ cau mày môi mỏng cũng nhẹ nhàng nhấp lên.

"Ngô."

Tô Lam Lam đứng lúc kêu đau lồi kéo cánh tay Thanh Hàn nức nở nói: "Anh Thanh Hàn em đau quá em có thể sẽ chết ư?"

Giọng nói mềm mại của nữ nhân đã đem tâm trí Lâm Thanh Hàn kéo trở lại nhìn xuống cánh tay của mình đang bị kéo, ngoài mặt vẫn lạnh nhạt nhưng đôi lông mày lại nhíu càng chặt.

Anh từ trước đến nay không thích người khác đụng chạm vào mình.

Bất quá cũng không lập tức đem người ném đi phân phó người làm: "Cho người lấy xe vào, lập tức gọi bác sĩ Vương."

Nói xong,

Anh liền đem người ôm lên đi ra ngoài.

.....

Nhìn bóng lưng nam nhân dần khuất.

Ôn Nhuyễn cũng tỉnh táo lại cô lao đảo chạy xuống lầu nhưng vẫn chưa đuổi kịp bước chân Lâm Thanh Hàn đã bị Lâm Tú Nga chặn lại.

"Cô!" Lâm Tú Nga lồi kéo cánh tay cô lạnh mặt trừng nàng: "Cô tốt nhất cầu nguyện cho Lam Lam không có việc gì đi nếu con bé xảy ra chuyện thì Tô gia sẽ không buông tha cho cô đâu!"

Chờ đến khi Ôn Nhuyễn rút tay ra thì xe đã sớm rời đi.

Nhà kho thật ra còn có không ít xe, nhưng cô.....

"Phu nhân," di Lý cầm áo choàng lông dê đi ra khoác cho cô nhẹ giọng khuyên nhủ: "Ngài đi vào trước đi việc này tiên sinh sẽ xử lý khẳng định sẽ không có việc gì."

"Tôi không có....."

Ôn Nhuyễn nhìn phía xa lẩm bẩm nói: "Tôi không có đẩy cô ta." Cô quay đầu lại nhìn di Lý đột nhiên cầm tay bà sốt ruột nói: "Con thật sự không có đẩy cô ta."

Di Lý đứng bên cạnh cô cũng chỉ trốn tránh nhẹ giọng khuyên nhủ: "Phu nhân, sẽ không có việc gì."

Bà ấy không tin cô.

Lại nhìn hầu gái trong phòng khách tất cả đều đang nhìn cô nhưng khi thấy ánh mắt của cô đều vội vàng cúi đầu.

Các cô đều không tin cô.

Đúng vậy.

Đang êm đẹp tại sao Tô Lam Lam lại ngã xuống từ trên lầu hai? Cô ta là nữ minh tinh nổi tiếng ngày thường đều rất quý trọng thân thể đặc biệt là khuôn mặt, chẳng lẽ lại chính mình tự ngã?

Nhưng Ôn Nhuyễn dám cam đoan cô lúc ấy hất tay Tô Lam Lam với lực rất nhẹ căn bản không thể đẩy ngã được Tô Lam Lam.

Hai mươi phút sau.

Xe của Lâm Thanh Hàn đến bệnh viện Kim Lan, đi thang máy tới tầng 23.

Nhân viên y tế sớm đã vào chỗ thấy anh ôm người xuất hiện liền trực tiếp tiến lên tiếp nhận Tô Lam Lam đem người đặt lên xe đẩy vào phòng cấp cứu.

Lý Tắc cũng ở một bên chờ.

Nhìn đến Lâm Thanh Hàn xuất hiện nhiều người liên gật gật đầu chào: "Boss."

"Ừ."

Lâm Thanh Hàn đáp lại, vừa định phân phó người ở lại chăm sóc Tô Lam Lam thì cánh tay đã bị người kéo lại, Tô Lam Lam đáng thương nói: "Anh Thanh Hàn có thể đừng đi hay không? Em một mình rất sợ."

"Ba và mẹ đều không có ở đây, em...em thật sợ hãi."

Lâm Thanh Hàn nhấp môi, nhìn cô nửa ngày mới gật đầu.

Đạt được mục đích khuôn mặt kiều diễm của Tô Lam Lam nở ra một nụ cười mỹ mãn rồi buông tay ra.

Chờ Tô Lam Lam đi rồi.

Lâm Thanh Hàn đứng ở trên hành lang nhìn thoáng qua nhân viên y tế rồi nhú nhú mày.

Anh trời sinh tướng mạo rất đẹp so với những minh tinh đứng đầu giới giải trí còn đẹp hơn nhưng tính tình lại không được tốt cho lắm, ánh mắt sắc bén như dao liên phóng đến những cặp mắt đang nhìn mình chằm chằm.

Vừa rồi một đám tiểu cô nương còn đỏ mặt thấy vậy liền cúi đầu chạy mất.

Thu hồi ánh mắt.

Lâm Thanh Hàn đi đến ghế dài vừa đi vừa cởi áo khoác xuống ném cho Lý Tắc nhận nhặt phân phó: "Quay về liền ném."

Biết thói quen của Boss Lý Tắc cũng không nói gì đi theo báo: "Vừa rồi phu nhân gọi cho ta cô ấy nói là không gọi được cho ngài."

Lâm Thanh Hàn dừng bước lấy ra di động nhìn thoáng qua cũng không có tắt máy.

Lý Tắc hỏi anh: "Có nên gọi lại cho phu nhân không ạ?"

"Cậu cùng cô ấy nói một tiếng." Lâm Thanh Hàn chỉ nói một câu này liền dựa vào ghế dài nhắm mắt dưỡng thần.

Ôn Nhuyễn sau khi trở lại phòng vẫn luôn nắm di động khi nhìn thấy điện thoại của Lý Tắc vội vàng nhận: "Lý Tắc, thế nào?"

Điện thoại truyền đến giọng Lý Tắc anh ta giản lược nói một ít việc Ôn Nhuyễn thoáng yên tâm cô nắm chặt di động do dự nói: "Thanh Hàn anh ấy....."

Lý Tắc nhẹ giọng đáp: "Tô tiểu thư kiểm tra vẫn chưa xong Boss còn ở bệnh viện."

Thanh Hàn còn ở bệnh viện?

Ôn Nhuyễn có chút ngẩn ngơ nàng nhớ rõ Thanh Hàn nhất không thích ở bệnh viện.

"Phu nhân?" Lý Tắc nửa ngày không nghe được giọng cô quan tâm hỏi một câu: "Người làm sao vậy?"

"..... Không có việc gì." Ôn Nhuyễn hít sâu một hơi miễn cưỡng cười nói: "Vây phiền toái trợ lý Lý chăm sóc Thanh Hàn nếu có chuyện gì anh lại liên hệ cho tôi."

"Được."

Điện thoại cắt đứt.

Nhưng sự tình lại không có kết thúc.

WeChat của thành phố đột nhiên xuất hiện một tin tức ** Thanh Hàn ôm Tô Lam Lam xuất hiện ở bệnh viện Kim Lan, góc độ ảnh chụp rất thực hẵn là chụp lên nhưng mặt hai người lại rất rõ ràng

【 ngoại tào, tình huống như thế nào? Sợ tới mức ta mỹ giáp đều làm chuyện xấu. 】

【 không phải đâu, này này này, Lâm Thanh Hàn cùng Tô Lam Lam thực sự có một chân a? Ta còn tưởng rằng những cái đó đều là đồn đại? 】

【 có thể cùng Lâm Thanh Hàn có một chân, ta cũng nguyện ý a. 】

【 tỉnh tỉnh, tỷ muội, người có lão bà, tuy rằng Ôn Nhuyễn chẳng ra gì, bắt quá Tô Lam Lam như vậy cũng không nên đi? 】

.....

Trong diễn đàn bàn tán sôi nổi Kỳ Hề cuối cùng cũng ra tay 【 Kỳ Hề: Các người nói ai chẳng ra gì? 】

Biết quan hệ của Kỳ Hề cùng Ôn Nhuyễn mọi người đều không nói nữa danh viện của thành phố cũng phân ba bảy loại, Kỳ Hề chính là nhất đẳng danh viện, kỳ thật nếu nhà Ôn Nhuyễn không phá sản lấy thân phận của cô..... Cũng không cùng một loại với các cô.

Đáng tiếc lại bị biến từ phượng hoàng thành gà rừng.

Cô lại lấy thân phận như vậy gả cho Lâm Thanh Hàn tự nhiên liền trở thành đối tượng khiến các cô ghen ghét, trào phúng.

Nhìn giao diện WeChat đã an tĩnh lại Kỳ Hề tức giận đến không muốn viết gửi thẳng ảnh chụp cho Ôn Nhuyễn sau đó gọi thẳng điện thoại.

"Uy, tiểu Hề, làm sao vậy?" giọng Ôn Nhuyễn có chút mệt mỏi.

"Còn làm sao vậy? Cậu đã xem tin nhắn WeChat của tớ chưa? sao lại thế này a, Lâm Thanh Hàn cùng Tô Lam Lam như thế nào lại ở bên nhau?" Kỳ Hề tính tình thẳng thắn tức giận liền mắng: "Lâm Thanh Hàn kia thật hỗn đản nếu anh ta thật sự phản bội cậu tớ liền đem anh ta băm thành trăm mảnh!"

Ảnh chụp?

Ôn nhuyễn sừng sốt.

Cô mở WeChat ra nhìn, tuy rằng vừa rồi cũng đã thấy Thanh Hàn ôm Tô Lam Lam rồi đi nhưng thật sự khi nhìn đến bức ảnh này nàng sắc mặt vẫn là không tốt.

Trên ảnh chụp hai người tuấn nam mỹ nữ.

Tô Lam Lam rúc vào ngực Lâm Thanh Hàn hai người một gương mặt, một nữ mặt không biết có phải do góc độ chụp hay không nhìn có vẻ rất xứng đôi.

"Nhuyễn Nhuyễn?" [lời editor: thôi tui đổi lại như m.n góp ý ha]

Kỳ Hề ở bên không nghe được giọng Ôn Nhuyễn liền sốt ruột: "Cậu làm sao vậy? Cậu đừng làm tớ sợ, nếu không tớ hiện tại tới đó bồi cậu?" cô vừa nói vừa đứng dậy, tùy tay với lấy bộ quần áo lập tức bước ra cửa.

"Tiểu Hề, không cần."

Ôn Nhuyễn đem ảnh chụp đóng lại trực tiếp rời khỏi WeChat ngồi dậy cùng Kỳ Hề kể lại chuyện hôm nay nói xong cô cúi đầu lông mi cong cong nhẹ run do dự nói: "Tiểu Hề, tớ thật sự không có đẩy cô ấy, tớ cũng không biết cô ấy sao lại té xuống."

Cô sợ Kỳ Hề cũng không tin cô.

Nhưng Kỳ Hề lại chỉ là hỏi lại cô: "Ai nói cậu đẩy cô ta?"

Nghĩ đến tình huống của cô không đợi Ôn Nhuyễn mở miệng lại mắng: "Tô Lam Lam cái này thật không biết xấu hổ ở giới giải trí một khoảng thời gian không học được điều tốt lại học cái hại người. Cậu chờ đó tớ ngày mai liền đi tìm ả rồi ả đâu ả khiến ả đem sự tình nói ra."

"Cô ta dám không nói bà đây liền trực tiếp vặn gãy đầu cô ta đừng có mơ mà dờ dờ." [nghe thật hung bạo a cơ mà ta thích:)))]

Nghe cô nói như vậy tâm trạng Ôn Nhuyễn cũng khá hơn cười nói: "Đừng. Kỳ Duyên mà biết khẳng định sẽ đến tìm cậu nháo."

Kỳ Hề nghĩ đến đệ đệ nhà mình cắn răng cả giận: "Kia tiểu tử thật là mất bị mù mới có thể coi trọng cái bạch liên hoa như vậy....."

Không lại nói việc này.

Kỳ Hề do dự lại hỏi: "Cậu thật không cần tớ qua bồi cậu ư?"

"Thật không cần."

Ôn Nhuyễn cười cười hiện tại trong nhà chương khí mù mịt Kỳ Hề đến đây cũng không thích hợp, lại cùng cô nói vài câu bảo đảm chính mình sẽ không có việc gì cô ấy mới chịu cúp điện thoại.

Lâm Thanh Hàn 12 giờ mới trở về.

Anh ở bệnh viện đợi đến khi giải phẫu kết thúc xác nhận không có vấn đề gì liên tục tiếp rồi đi đúng lúc nước Pháp có việc anh liền đến công ty đem sự tình xử lý xong mới về nhà.

Không đánh thức người.

Anh trực tiếp đi đến phòng ngủ ở lầu hai cho rằng Ôn Nhuyễn hẳn là đã ngủ nhưng nghe được tiếng mở cửa người nằm trên giường liền lập tức ngồi dậy nhẹ giọng nói: "Anh đã trở lại."

"Còn chưa ngủ?"

Lâm Thanh Hàn có chút ngoài ý muốn anh mở đèn lên nhìn ôn Nhuyễn: "Tôi đi tắm rửa."

Nói xong,

Anh cầm lấy quần áo mà Ôn Nhuyễn đã chuẩn bị trước vào phòng tắm.

Chờ anh tắm xong Ôn Nhuyễn vẫn còn ngồi trên giường rõ ràng mắt đã không thể mở nổi nhưng lại vẫn kiên cường khi nhìn thấy anh liền ngẩn đầu lộ ra một nụ cười sau đó lại như trước kia tiếp nhận khăn tắm trong tay anh lau tóc cho anh.

Lâm Thanh Hàn cũng đã quen không nói cái gì.

Ôn nhuyễn một bên cho lau tóc cho anh một bên hỏi: "Tô tiêu thư thế nào?"

Mấy ngày nay cũng chưa được nghỉ ngơi Lâm Thanh Hàn nhắm mắt lại nhéo chân mày thuận miệng đáp: "Không có việc gì."

"Em....."

Ôn Nhuyễn không ngừng động tác trên tay lời nói lại có chút do dự: "Em thật không có đây cô ấy, em cũng không biết làm sao cô ấy lại ngã xuống." Cô không quan tâm người khác bồi nhọ hay nghi ngờ cô nhưng cô không muốn Lâm Thanh Hàn nghi ngờ mình.

Lâm Thanh Hàn cũng không để ý chuyện này nghe vậy cũng chỉ là nhàn nhạt nói: "Việc này đã giải quyết."

Anh hôm nay đem người đưa tới bệnh viện trừ nguyên nhân là chủ nhà thì còn có nguyên nhân dận dò Tô Lam Lam cô ta là người giới giải trí tuy rằng anh không am hiểu về nó nhưng cũng biết là tính tình fans rất khủng bố.

Anh có thói quen đem sự tình giải quyết từ gốc rễ miễn cho ngày sau xuất hiện phiền toái không cần thiết.

Nhưng Lâm Thanh Hàn không chú ý tới khi anh nói xong câu ấy động tác của ôn Nhuyễn ngừng lại sắc mặt cô tái nhợt nhìn thân ảnh anh nửa ngày mới lẩm bầm nói: "Anh không tin em."

Nghe ra cảm xúc trong lời nói của cô.

Lâm Thanh Hàn có chút bức bối anh mấy ngày nay bận rộn xử lý công việc cũng đã đủ mệt mỏi.

"Ôn Nhuyễn."

Anh buông tay nhéo lông mày ra quay đầu lại nghĩ khi có chút không tốt nhưng nhìn đến thân ảnh nhỏ nhắn của Ôn Nhuyễn vẫn là mím môi không nói, duỗi tay xoa tóc cô nghĩ khi chậm chạp nói: "Anh nói, việc này đã giải quyết."

"Tóc đã khô, ngủ đi."

Anh xốc chăn lên nằm trên giường.

Ôn Nhuyễn không có động, cô cúi đầu, rũ mắt, không biết suy nghĩ cái gì.

Trong phòng thực an tĩnh, đến khi Lâm Thanh Hàn buồn ngủ Ôn Nhuyễn rốt cuộc lên tiếng, cô cúi đầu nhìn anh, đôi tay nắm chặt.

Kết hôn được ba năm

Lần đầu tiên cô gọi thẳng tên của anh: "Lâm Thanh Hàn, chúng ta ly hôn đi."

Bạn đang đọc truyện *Sau Ly Hôn, Tôi Nói Tiếng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

[Edit] LynNguyen062

Quán cà phê.

12 giờ, hai người phụ nữ đang ngồi đối diện nhau tại một vị trí hơi khuất ngay gần cửa sổ.

Hai người tuổi đều không lớn, bộ dạng thoát nhìn có lẽ tầm 23 hay 24. Một người phụ nữ đeo thắt lưng màu hồng, mái tóc quăn, mặt trái xoan, dưới mắt có một nốt ruồi, khiến cô thêm vài phần lười biếng cùng tươi đẹp, tay đang cầm cái muỗng khuấy cà phê.

Một người phụ nữ khác đội mũ bóng chày màu đen, mái tóc màu nâu hạt dẻ xoăn xõa che lấy mặt, không rõ diện mạo. Dáng người lại đẹp. Làn da cũng rất trắng. Ánh nắng chiếu từ cửa sổ vào khiến cả người cô trông giống như đang phát sáng.

Hai người chính là Kỳ Hề và Ôn Nhuyễn.

Cuối cùng, Kỳ Hề vẫn lo lắng cho Ôn Nhuyễn, sợ cô xảy ra chuyện, mặc dù thức thâu đêm để làm việc, vẫn hẹn gặp cô, bắt quá nghe được câu nói vừa rồi của Ôn Nhuyễn Kỳ Hề đang buồn ngủ liên búng tỉnh, bất chấp hiện tại đang ở nơi đông người, hùng hổ nói: “Cái gì hai người muốn ly hôn?!”

Hai người bọn họ lớn lên vóc dáng đã rất chuẩn. Sớm đã có không ít người để mắt tới bọn cô. Khi nghe thấy tiếng quát to như vậy họ đều quay đầu lại nhìn. Cũng may hôm nay là ngày làm việc, quán cà phê cũng không nhiều người.

Kỳ Hề gật đầu xin lỗi bọn họ, sau đó cúi thấp đầu xuống một chút, nhìn Ôn Nhuyễn phía đối diện, thấp giọng hỏi: “Là Lâm Thanh Hàn nói? Chắc chắn là do tiện nhân kia, đừng nói sẽ coi trọng Tô Lam Lam đó chứ?”

“Anh ta bị mù hay là bị nguyên rửa vậy?”

“Không phải!”

Cô mím môi, cau mày làm nốt ruồi dưới mắt trông thật giận dữ: “Tớ không thể để cậu bị anh ta làm khó như vậy được, đi, tớ cùng cậu về nhà, tớ muốn hỏi anh ta đang nghĩ cái gì? Cậu xinh đẹp lại tốt như vậy anh ta không muốn lại đi thích cái dạng bạch liên hoa của Tô Lam Lam?”

Cô thật sự tức chết rồi. Không chút nghỉ ngơi, liền cầm túi xách và lên kế hoạch kéo Ôn Nhuyễn đi đến Lâm gia, nhưng vừa mới đứng dậy, Ôn Nhuyễn, người đã luôn ngồi cúi đầu từ khi vào quán cà phê nói: “..... Là tớ đã nói.”

“Cái gì?” Kỳ Hề có chút nghe không rõ. Ôn Nhuyễn ngẩng đầu, nhìn Kỳ Hề, cười một cái, lại nói: “Chính tớ đã nói.”

Lúc này đây giọng cô cũng đã rõ ràng hơn. Kỳ Hề như bị sét đánh, cô ngơ ngác nhìn Ôn Nhuyễn, hơn nửa ngày cũng không có phản ứng, cuối cùng ngồi lại vào chỗ của mình. Cũng không biết nên đặt hay nhắc cái túi lên. Cô cầm lấy nó. Phải mất một lúc Kỳ Hề mới để nó sang một bên, cầm ly cà phê lên và trực tiếp uống.

Cô im lặng. Thế giới này thật kì lạ. Ôn Nhuyễn vậy mà lại nói ly hôn với Lâm Thanh Hàn, hay là cậu ấy nói mơ a? Ôn Nhuyễn vẫn đang tỉnh táo ư?

Cẩn thận đặt cái ly xuống, Kỳ Hề nhìn Ôn Nhuyễn, do dự nói: “Ôn Nhuyễn, cậu có chắc là cậu tỉnh? Hay là cậu véo tớ một cái, xem tớ có phải đang nằm mơ không?”

Ôn Nhuyễn buông ly nước chanh trong tay xuống khề thờ dài. Cô biết là sẽ có người không tin, cũng giống như chính bản thân mình cũng không ngờ rằng..... Có một ngày, cô vậy lại nói ly hôn với Lâm Thanh Hàn.

“Tiểu Hề, tớ thực sự rất tỉnh táo, cậu cũng không có nằm mơ.”

“Tại sao lại như vậy a?” Kỳ Hề tỏ vẻ không thể tưởng tượng nổi: “Cậu tại sao lại ly hôn với Lâm Thanh Hàn? Không phải cậu thích anh ta mười mấy năm sao? Cậu, không phải cậu đã nói sẽ không rời xa anh ta sao? Thậm chí còn nói, cũng nên.....”

Cô chưa nói xong. Ôn Nhuyễn liền biết ý của cô muốn nói là gì, ngay cả khi đề cập ly hôn nên là Lâm Thanh Hàn yêu cầu mới đúng.

Bọn họ kết hôn ba năm. Ba năm này, đã không biết bao nhiêu người chờ xem bọn họ ly hôn, đặc biệt là năm gần đây, Lâm Thanh Hàn ở Lâm thị địa vị càng ngày càng ổn định, sau này càng chắc chắn hơn.

“Không gia đình, không bằng cấp, sao tớ có thể xứng đôi với Lâm Thanh Hàn?”

“Lớn lên không tồi, chỉ là do cô đẹp hơn so với khối người, nếu không phải do vị lão gia từ Lâm gia, Lâm Thanh Hàn căn bản sẽ không cưới cô.”

“Chờ xem, bọn họ chắc chắn sẽ ly hôn. Chim sẻ là chim sẻ. Một cái cây không thể có phượng hoàng.”

.....

Tất cả mọi người đang chờ xem những trò đùa của cô, chờ Lâm Thanh Hàn cùng cô ly hôn.

Giữ ly nước trong tay, Ôn Nhuyễn khẽ cúi đầu xuống, hàng mi cong vút che đi cảm xúc trong mắt cô. Đối diện với đôi mắt lo lắng và nóng rực của Kỳ Hề, tâm trạng cô rất bình tĩnh: “Hôm qua tớ có nói với anh ấy rằng tớ không có đẩy Tô Lam Lam, câu trả lời của anh ấy là ‘Mọi chuyện đã được giải quyết’.”

“Anh ấy không tin tớ.”

Kỳ Hề nhủ mày, cầm tay có chút run rẩy của Ôn Nhuyễn, giọng có hơi lạnh: “Chúng ta đi bệnh viện, phải làm cho tiểu tiện nhân Tô Lam Lam kia nói ra hết chân tướng sự việc.”

Ôn Nhuyễn lắc đầu: “Sẽ có những vấn đề khác giữa tớ và Lâm Thanh Hàn ngay cả khi không có Tô Lam Lam, trong mắt anh ấy, dù có hay không miễn đã giải quyết nó, sẽ không có vấn đề gì.”

“Anh ấy không quan tâm tớ và cũng không quan tâm đến sự thật của vấn đề. Đối với anh ấy, miễn là anh ấy gỡ bỏ rắc rối, sẽ không có vấn đề gì.”

“Nhưng tớ muốn.....” Cô dừng lại, những ngón tay thon dài cầm chiếc thìa khuấy: “Từ đầu đến cuối, chỉ là sự tin tưởng của anh ấy.”

“Ôn Nhuyễn.....”

Ôn Nhuyễn ngẩng đầu, mỉm cười với cô, vẫn là bộ dạng ôn nhu này, chỉ có khóe mắt có chút thâm lương: “Sau đó tớ hỏi anh ấy, tớ ở trong lòng anh ấy là gì?”

Kỳ Hề trong lòng dự cảm không tốt, giọng nói cũng thấp xuống: “Anh ta nói như thế nào?”

“Anh ấy nói tớ là vợ của anh ấy.” Ôn Nhuyễn cười nói: “Đây là câu trả lời hoàn hảo, nhưng tớ thấy anh ấy cau mày với tớ, tớ đột nhiên mất hết hy vọng khi nhìn thấy điều đó.”

“Tiểu Hề, cậu có biết ngay lúc đó tớ đã nghĩ gì không?”

Ôn Nhuyễn không nhìn Kỳ Hề, cô quay đầu nhìn ra bên ngoài, mặt trời đang tỏa sáng: “Tớ suy nghĩ, giống như một trái tim đã chết, không cãi vã, không gây rối, không la hét..... Khi tớ nhìn anh ấy, tớ đột nhiên cảm thấy người đàn ông này thật xa lạ.”

“Anh ấy rất gần tớ đến nỗi duỗi tay liền có thể ôm lấy anh ấy, nhưng tớ lại cảm thấy rất xa.”

“Tớ không biết anh ấy đang nghĩ gì và anh ấy không biết tớ cần gì. Hai chúng tớ nằm trên một cái giường mà ngay cả giao tiếp cơ bản đều không có.”

“Ôn Nhuyễn.....”

Kỳ Hề cũng không biết nên khuyên như thế nào, trước kia nhanh nhẹn dẻo miệng nhưng ngay lúc này căn bản không dùng được, cô chỉ có thể nắm tay Ôn Nhuyễn và gọi tên cô.

“Tớ ổn.”

Ôn Nhuyễn quay đầu lại và mỉm cười. Cô thực sự rất ổn. Đôi khi suy nghĩ, hết hy vọng về ai đó là một điều tức thời.. Giống như bây giờ cô đang ngồi ở đây, cùng Kỳ Hề có thể thoải mái nói đến Lâm Thanh Hàn: "Trên thực tế, anh ấy không làm gì sai."

“Anh ấy không hư hỏng, cũng không có scandal, so với nhiều người khác đã rất tốt.”

“Chỉ là đối với anh ấy mà nói, anh chỉ cần một người vợ, một người vợ biết vâng lời, có thể khiến anh ấy không lo lắng về sau, có con với vợ mình.”

“Hoặc là tớ, hoặc là người khác, đều có thể.”

Đây là vấn đề lớn nhất giữa cô và Lâm Thanh Hàn, anh chỉ cần một người vợ còn cô thì cần tình yêu.

Khi còn là thiếu niên cô đã bắt đầu thích Lâm Thanh Hàn. Từ lúc cô vẫn còn là tiểu thư nổi tiếng ở thành phố đến khi gia đình phá sản và được Lâm gia nhận nuôi. Cô che giấu tình yêu của mình thật cẩn thận để có thể được ở chung với Lâm Thanh Hàn. Sau mười năm, tình yêu chưa bao giờ giảm đi dù chỉ một chút. Vì vậy, cô sẵn sàng buông bỏ tất cả, cưới anh, ở bên anh và chăm sóc anh.

Nhưng tất cả mọi thứ cô ấy làm là vì yêu anh ấy và cô cũng hy vọng có được tình yêu tương tự từ Lâm Thanh Hàn.

Hiện tại. Tỉnh mộng. Đã tới lúc cô nên buông xuống. Lâm Thanh Hàn không yêu cô, từ đầu tới cuối anh chưa từng yêu cô.

Ôn Nhuyễn dừng động tác khuấy cà phê lại, cười cười, này thật đúng là, không còn biện pháp a.

Kỷ Hề nhấp môi, sau khi nghe cô nói xong mới hỏi: "Cậu thật sự nghĩ kỹ rồi, cùng..... Lâm Thanh Hàn ly hôn? Ôn Nhuyễn, cậu thật sự có thể làm được không?"

Ôn Nhuyễn chớp mắt, một nụ cười dịu dàng nở trên khuôn mặt nhỏ nhắn: "Tớ đã nghĩ về nó cả đêm, ngay trước khi tớ nói những lời này, tớ vẫn còn do dự, nhưng sau khi nói xong tớ phát hiện buông xuống cũng không phải là điều gì khó. Tớ vẫn còn trẻ và tớ vẫn còn nhiều việc phải làm "

Lúc đầu, cô có thể sẽ không quen khi không có Lâm Thanh Hàn. Nhưng cô sẽ cố gắng làm quen với điều đó, giống như cha mẹ cô đã rời bỏ cô.

"Được thôi."

Kỷ Hề mỉm cười, cô bước tới, ôm lấy Ôn Nhuyễn, vuốt ve lưng và nhẹ nhàng nói: "Tớ tôn trọng lựa chọn của cậu, chúng ta không hề mềm yếu và sau này anh ta sẽ hối hận..... " Cô ậm ừ giận dữ: "Từ lâu tớ đã không ưa Lâm Thanh Hàn rồi. Tớ đã từng lo lắng cậu sẽ không vui nếu tớ mất anh ta. "

Tớ không còn phải lo lắng về điều đó nữa. Anh ta và Hứa Chấp đúng là cá mè một lứa. "

Ôn Nhuyễn mỉm cười.

Hai người lại nói chuyện một hồi lâu.

Chờ đợi chia tay, Ôn Nhuyễn lên xe, lão Lý hỏi cô: "Phu nhân, chúng ta về nhà hay là..."

Cô liếc nhìn khung cảnh bên ngoài cửa sổ xe: "Đi đến viện dưỡng lão."

Lúc này tại tập đoàn Lâm thị.

Hôm nay, áp suất không khí ở tầng trên rất thấp. Mặc dù trước đây ông chủ không nói chuyện nhiều, nhưng cũng không có giống như hôm nay, xụ mặt.... Nghĩ đến việc ông chủ mất bình tĩnh trong phòng hội nghị và sau đó người quản lý tài chính, quản lý nhân sự, quản lý tiếp thị đều bị anh mắng.

Một số thư ký cúi đầu xuống và cố gắng giữ cho sự tồn tại của họ xuống mức thấp nhất, để họ không bị ông chủ chú ý, nhưng cuối cùng vẫn được huấn luyện một tràng.

Trong nhóm chat đang diễn ra cuộc nói chuyện sôi nổi.

[Hôm nay sếp xảy ra chuyện gì vậy? Áp suất không khí thấp, tôi thậm chí còn không dám đi vệ sinh.]

[Tôi không biết, tất cả các dự án khó khăn ở Pháp đều giành được, vậy tại sao ông chủ không vui?]

...

Lý Tắc vừa mới ra khỏi văn phòng. Thư ký Lâm đang bận rộn vẩy tay, nhỏ giọng hô: “Trợ lý Lý”. Đám người đi tới, cô liếc nhìn văn phòng đóng cửa rồi mới lên tiếng: “Trợ lý Lý, hôm nay đã xảy ra chuyện gì với ông chủ vậy?”

Lý Tắc thực sự không biết chuyện gì đã xảy ra với Lâm Thanh Hàn. Để xử lý công việc hôm nay, sáu giờ hơn anh ta đã đến công ty. Không ngờ rằng đèn trong văn phòng của sếp đã bật sáng khi anh ta đến.

Gõ cửa và đi vào.

Anh thấy ông chủ đang dựa vào ghế, cái gạt tàn trên bàn đã không được di chuyển trong một vài năm đầy tàn thuốc, áo sơ mi trắng đã được cời vài nút và cà vạt bị lỏng..... Bộ dáng này, anh chỉ nhìn thấy nó khi Lâm lão gia từ bị ốm và ông chủ không thành công trong lần nói chuyện kinh doanh đầu tiên.

Không rõ ông chủ như thế này là chuyện gì.

Nhưng nghĩ đến việc sếp thỉnh thoảng nhìn về phía đi động, còn cau mày hỏi anh: "Ôn Nhuyễn có gọi điện thoại cho cậu không?"

Anh đoán rằng chuyện hôm nay cũng có liên quan đến phụ nhân.

Điện thoại trên bàn reo lên.

Thư ký Lâm nhìn thấy con số hiển thị ở trên, thân người run lên, nhanh chóng nhấc nó lên: "Ông chủ, có chuyện gì vậy ạ?"

Giọng nói khàn khàn của Lâm Thanh Hàn phát ra từ phía bên kia của điện thoại: "Gọi trợ lý Lý vào."

Nhang chóng kết thúc.

Lý Tắc cũng thu lại suy nghĩ, xoay người đi về phía văn phòng.

Lâm Thanh Hàn ngồi trên ghế, đang cúi đầu phê văn kiện, nghe được âm thanh cũng không ngẩng đầu lên: "Đi mua một món đồ trang sức và một bó hoa." Anh không ngủ cả đêm, cứ nghĩ về lời nói tối qua của cô điên cuồng suốt một ngày cho đến vừa rồi rồi cuộc cũng nghĩ kỹ.

Ôn Nhuyễn sao có thể ly hôn với anh?

Chắc là vì anh lâu rồi không ở bên cô khiến cô tức giận.

Không thể để cô tức giận.

Nếu cô ấy vẫn không hài lòng với đồ trang sức và hoa, anh cũng có thể cân nhắc dành vài ngày để đi chơi một chuyến với cô. Lại nói tiếp, bọn họ đã kết hôn được ba năm lại chưa bao giờ ra ngoài chơi đùa với nhau.

Cô ấy luôn muốn đến Bali. Thời tiết đúng lúc vừa tốt. Nghĩ đến đây.

Mặt anh căng thẳng một ngày, giờ có thể thư giãn một chút.

Thấy Lý Tác chưa di chuyển, anh cau mày mắng: "Còn không mau đi. Động tác nhanh lên, mua rồi đặt trực tiếp vào xe. Hôm nay tôi sẽ tan làm sớm."

Bạn đang đọc truyện *Sau Ly Hôn, Tôi Nổi Tiếng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5

[Edit] hihie01

Viện điều dưỡng.

Trong phòng bệnh VIP.

Ôn Nhuyễn ngồi xổm trước mặt lão gia gia cô chôn mặt trên đầu gối ông hốc mắt ửng đỏ khuôn mặt trắng nõn còn vương vài hàng lệ chắc hẳn là đã khóc rất lâu.

Lâm Xương Ngạn.

Năm đó chính là người cầm quyền Lâm thị.

Ánh mắt ông ôn nhu nhìn Ôn Nhuyễn bàn tay đã xuất hiện nhiều nếp nhăn, giọng nói ông có chút bất đắc dĩ: "Năm đó ông lâm bệnh liên lo lắng con cùng Thanh Hàn sẽ không còn nơi nương tựa thấy hai đứa từ nhỏ cùng nhau lớn lên cũng có ít nhiều cảm tình nếu có thể bên nhau ông cũng yên lòng mà nhắm mắt."

"Nhưng lại không nghĩ tới..."

Ông thở dài: "Ông tưởng mình đã đúng nhưng thật ra lại làm chuyện xấu rồi..."

Ôn Nhuyễn nghe thấy ông đang tự trách tội ngẩng đầu nói: "Ông ơi chuyện này không thể trách ông được cũng không thể trách anh ấy..." Cô mím môi, do dự nói: "Thanh hàn anh ấy đối xử với con rất tốt."

Ngoại trừ không yêu cô ra thì bên ngoài Lâm Thanh Hàn đúng nghĩa là một người chồng tốt hoàn thành đúng trách nhiệm của mình.

Cho cô thân phận.

Cũng cho cô thể diện cùng mặt mũi.

"Aizzz."

Lâm Xương Ngạn nhìn cô thờ dài: "Nếu con đã quyết định ông cũng không có ý kiến nữa."

Nói là như thế nhưng ông vẫn không nhịn được mở miệng nói: "Đứa bé Thanh Hàn này bởi vì chuyện của ba mẹ nên tính tình vẫn luôn lạnh nhạt, đứa bé này a..." lời vẫn chưa nói xong nhưng khi nhìn đến sắc mặt Ôn Nhuyễn ông liền không nói nữa.

Hai đứa bé này. Ngày trước là do ông bệnh nặng nên mới ở bên nhau. Hiện tại muốn tách ra ông cũng không thể cản trở. Lắc lắc đầu.

Cuối cùng vẫn là thay đổi đề tài này.

Lâm Xương Ngạn nhẹ nhàng xoa đầu Ôn Nhuyễn hỏi: "Con muốn đi làm cái gì sao? Ông nhớ rõ trước giờ con vẫn luôn thích vẽ tranh hay là con mở phòng làm việc ông vẫn còn chút tiền sẽ giúp con..."

"Không cần đâu ạ."

Ôn Nhuyễn cười cười: "Ông, con vẫn có chút tiền thật sự không thiếu đâu ạ. Thời gian vẫn còn dài con từ từ sẽ nghĩ đến ạ."

Lâm Xương Ngạn cũng liền không nói gì nữa: "Vậy con cứ từ từ mà nghĩ."

Ánh mắt ông lão từ ái nắm lấy tay Ôn Nhuyễn nhẹ nhàng vỗ vỗ: "Nếu cả đời con vẫn chưa nghĩ được thì cũng không sao lão già này tuy không thể chiếu cố con cả đời nhưng cũng sẽ không để con phải chịu chút ủy khuất nào cả."

Ôn Nhuyễn không nói chuyện nhưng hốc mắt đã sớm đỏ. Cô lúc trước từ bỏ tất cả để gả cho Thanh Hàn ngoại trừ là thích anh còn có một lý do... Chính là ông nội Lâm.

Lúc trước nhà cô bị phá sản ba và mẹ lại xảy ra chuyện đều an bài hết tất cả cho cô... Nhưng khi cô nhìn thấy tin tức ba mẹ gặp tai nạn từ TV liền lập tức hôn mê bất tỉnh.

Lúc tỉnh lại là ông ở bên cạnh chăm sóc cho cô. Ông đã bỏ không biết bao công sức để tìm cô sau lại đem cô về Lâm gia đối đã với cô như với cháu gái ruột thịt vậy. Ông cho cô những thứ tốt nhất chưa từng để cô phải chịu ủy khuất.

Cô rất cảm tạ ông nội Lâm.

Nếu không có ông chỉ sợ cô đã sớm chết ở trong căn phòng nhỏ kia.

Di động vang lên.

Ôn Nhuyễn sờ soạng một phen lau nước mắt lấy di động ra nhìn màn hình hiện dòng chữ "Lão công" có chút giật mình.

Cô dù ở WeChat, di động hay hòm thư hễ là Lâm Thanh Hàn cô đều lưu là "lão công" đây chính là cách cô đem quan hệ của bọn họ kéo lại gần hơn.

"Là Thanh Hàn?"

Lâm Xương Ngạn tuy không thấy tên hiển thị nhưng nhìn đến sắc mặt Ôn Nhuyễn liền đoán được người gọi đến là ai, sắc mặt liền trở nên rất khó coi "Con đem điện thoại đưa cho ông, ông liền mắng cho thẳng nhóc đó một trận."

"Không cần đâu ạ."

Ôn Nhuyễn thu hồi suy nghĩ hướng Lâm Xương Ngạn lắc đầu. Bọn họ từ nhỏ đều lớn lên cùng nhau nếu không có duyên làm vợ chồng thì cũng không nên thành kẻ thù có thể an ổn là tốt nhất... Cô vừa rồi cũng chỉ là ngơ ngẩn, Lâm Thanh Hàn thế nhưng sẽ gọi điện thoại cho cô.

Kết hôn ba năm.

Đây hình như là lần đầu tiên anh chủ động gọi cho cô. Cô nói nói Lâm lão gia một tiếng rồi liền ra ngoài nhận điện thoại: "Em nghe."

Điện thoại truyền đến giọng của Lâm Thanh Hàn thanh âm vẫn là trước sau quanh quẩn như một nhưng nếu nghe kĩ liền có thể nghe ra trong đó vẫn có vài tia ôn nhu: "Anh đã tan tằm em bây giờ đang ở đâu?"

Ôn Nhuyễn trước giờ luôn tỉ mỉ chỉ cần anh nhíu mày một chút cũng có thể đoán ra lý do.

Hiện giờ tự nhiên cũng là nghe ra.

Tay cầm di động có chút chặt nhìn hình ảnh mình phản chiếu qua cửa sổ qua thật lâu mới nhẹ giọng đáp: "Em đang ở cạnh ông nội."

"Được, anh tí nữa sẽ đến đón em." Nói xong, Lâm Thanh Hàn liền cúp điện thoại.

Lâm Xương Ngạn ngồi ở trên xe lăn, thấy nghe xong điện thoại, lại hỏi: "Tiểu tử kia đã nói gì?"

"Anh ấy nói....." âm thanh Ôn Nhuyễn có chút thấp: "Anh ấy sẽ đến đây đón con ạ."

Đã ba năm trôi qua. Cô đã chờ ngày này từ rất lâu, chờ Lâm thanh hàn chủ động gọi cho cô chứ không phải thông qua trợ lý hay tài xế của anh.... Hiện giờ đột nhiên lại thành hiện thực nhưng cô lại không hề cao hứng mà lại có chút mờ mịt.

.....

Ở một nơi khác.

Sau khi cúp điện thoại khuôn mặt luôn lãnh đạm của Lâm Thanh Hàn nay lại hiện lên vài phần vui sướng, nhìn thoáng qua ghế sau trang sức đã được đóng gói tinh xảo cùng với bó hoa hồng rực rỡ tươi đẹp tâm trạng anh đã thả lỏng rất nhiều.

Ôn nhuyễn khẳng định sẽ rất thích.

Nghĩ vậy Lâm Thanh Hàn liền hướng viện điều dưỡng chạy tới.

Chờ đến viện điều dưỡng.

Lâm Thanh Hàn đang chuẩn bị lên phòng bệnh tìm Ôn Nhuyễn sẵn tiện thăm hỏi ông nội nhưng không ngờ lại gặp cô ngay dưới lầu. Thấy cô đang hướng lại đây liền mở cửa xe nhú mày giọng có chút trầm: "Như thế nào không ở trên lầu chờ?"

Ôn Nhuyễn mở cửa xe ngồi vào ghế phụ trả lời: " Ông đã ngủ." Thật ra là cô đang tìm có cô không muốn đem chuyện này làm lớn trước mặt ông, sức khỏe ông vẫn luôn không tốt chuyện của bọn họ vẫn nên để họ tự mình giải quyết. Đối với câu trả lời này của cô Lâm Thanh Hàn cũng không cảm thấy kì quái.

Xe liền ngừng ở bên đường. Đường cũng thông thoáng nhưng anh cũng không vội khởi động máy. Kiểm tra xem cô đã thắt dây an toàn chưa lại cầm chặt tay lái hiếm khi anh lại có chút do dự.... Anh một đường cẩn thận lái xe một đường lại nhìn qua và hoa... cũng chưa dám tặng.

Từ trước đến nay anh chưa bao giờ chủ động tặng cô những thứ này. Trước đây nếu là sinh nhật, kỉ niệm ngày cưới cũng đều là Lý Tắc nhắc nhở rồi trực tiếp chuyển quà cho cô.

Hôm nay là lần đầu tiên... thật không biết nên nói gì cũng không biết là vì lí do gì.

Anh ở trên thương trường đều bách chiến bách thắng chưa từng lùi bước nhưng bây giờ lại có chút đứng ngồi yên.

Lạ lẫm.

Ôn Nhuyễn nới ở ghế lái phụ thoáng nhìn qua phía Lâm Thanh Hàn thấy sắc mặt anh thay đổi thất thường cho rằng anh đang suy nghĩ đến việc kia cũng đúng lúc cô đang băn khoăn một chút. Vừa định mở miệng thì bên cạnh đột nhiên truyền đến tiếng động. Anh như đã quyết tâm lấy ra hai món quà sau đó nhét vào trong ngực cô ngữ khí cũng có chút co quắp thậm chí ngay cả mặt cô cũng không dám nhìn rồi lập tức phun ra hai chữ khó cần: " Cho em".

Đưa xong đồ vật.

Lâm Thanh Hàn trở nên thông dong rất nhiều, anh một lần nữa cầm tay lái trên mặt lại khôi phục lại bộ dáng trước đó. Người đứng đầu lâm thị tính tình nhát nhẽo, thông dong cũng chưa vì chuyện gì mà cảm xúc trở nên phập phồng chỉ là âm thanh có chút ngoài ý muốn nói: " Anh biết mấy ngày nay anh công tác bận rộn không thể gặp em thường xuyên nên em sinh khí cũng là chuyện hiển nhiên. Bất quá lời nói như ngày hôm qua sau này cũng không được nói nữa. Anh trước đây chưa từng có ý nghĩ ly hôn với em, nếu em muốn đi du lịch thì dạo này công ty cũng không bận rộn anh liền cùng em đi."

Anh bình thường đều cùng đối tác đàm phán nên cũng đã thành thói quen nên lúc này giọng nói đều mang chút bộ dáng đang cùng người khác thương lượng: "Đảo Bali, Hokkaido, hay là nước Pháp, em muốn đến nơi nào, anh đều có thể đi cùng em."

Ôn Nhuyễn cúi đầu, thần sắc ngơ ngẩn mà nhìn đồ vật trong lòng đây cũng là lần đầu tiên Lâm Thanh Hàn trực tiếp đưa đồ cho cô...

Trong nháy mắt tim cô nhảy loạn cả nhịp thậm chí còn nghĩ Lâm Thanh Hàn có lẽ cũng có chút thích cô, cho dù chỉ là một chút ít thì cô cũng... nhưng bất quá cô liền từ bỏ ý niệm này. Anh đối tốt với cô cũng chỉ là do cô là vợ của anh.

Lông mi nhiều lần rung động liền an tĩnh trở lại Ôn Nhuyễn kéo kéo khóe miệng, muốn cười lại cười không nổi, nghe những lời đó của Lâm Thanh Hàn cô như cũ cúi đầu, mở hộp trang sức ra nhìn thoáng qua, vòng cổ kim cương tí lệ như vậy chỉ sợ giá trị cũng hơn 7 chữ số. Kiểu dáng cũng là kiểu đang

rất lưu hành nữ nhân tuổi trẻ như cô chắc hẳn sẽ thích.

Bất quá đây đúng thật là phong cách của Lý Tắc.

Hít một hơi thật Ôn Nhuyễn ngẩng đầu nhìn Lâm Thanh Hàn đã nói xong đột nhiên lên tiếng: "Lâm Thanh Hàn, anh biết em thích hoa gì sao? Biết em thích kiểu trang sức gì sao? Biết em thích ăn món gì sao? Biết em thích đi nơi nào sao?"

"..... Cái gì?"

Lâm Thanh Hàn ngẩn người anh há mồm nghĩ nghĩ nhưng suy nghĩ nửa ngày, thật sự nghĩ không ra Ôn Nhuyễn thích thứ gì.

Anh cùng Ôn Nhuyễn nhận thức từ nhỏ.

Ôn gia khi còn chưa phá sản anh hẳn còn biết chút ít, nha đầu này thích váy đẹp nhất, thích trang sức lấp lánh nhất, mỗi lần có váy cùng trang sức mới cô liền nhảy nhót đi khoe khắp nơi mong được các vị tiền bối khen. Nhưng sau khi Ôn gia phá sản. Cô liền đến nhà anh sớm chiều cùng nhau nhưng anh thật không biết cô thật thích thứ gì.

Cô giống như cái gì cũng đều thích lại cái gì cũng đều không thích.

Thật cẩn thận, vâng vâng dạ dạ, sợ nói sai lầm sai, mỗi lần cô nhận được những trang sức cùng hoa tươi cũng sẽ vui vẻ, nhìn đến trong nhà đưa tới mỗi một quý một bộ đồ mới cũng sẽ lộ ra tươi cười, nhưng đều là gượng cười.

Cô thật sự thích sao?

Anh thật không biết.

Ở sâu trong nội tâm Lâm Thanh Hàn đột nhiên có một tia khủng hoảng rất nhỏ anh rất ít có cảm xúc như vậy khi còn nhỏ hẳn sẽ còn có bởi vì lúc ba mẹ cãi nhau, ba bỏ đi mẹ liền khóc khiến anh rất khủng hoảng.

Nhưng từ sau khi bọn họ qua đời.

Anh liền có rất ít cảm xúc như vậy mấy năm gần đây một lần càng đều không có.

Nhưng hiện tại...

Anh đột nhiên cảm thấy có thứ gì giống như ở chậm rãi xói mòn anh rất chán ghét..... Loại cảm giác không thể khống chế này.

Ôn Nhuyễn nhìn anh chần chẫn nói: "Anh thật sự không biết."

Cô đem hộp trang sức đóng lại lông mi hơi rũ giống như đôi cánh bướm thanh âm thực ôn nhu: "Em không thích vòng cổ kim cương cũng không thích hoa hồng."

"Vậy em....." giọng Lâm Thanh Hàn đột nhiên có chút nghẹn như là bị người khác bóp lấy yết hầu nói chuyện đều trở nên thập phần gian nan: "Thích cái gì?"

"Em....."

Em có thể cùng anh nói.

Lời nói còn chưa có nói xong.

Ôn Nhuyễn lại cười lắc lắc đầu ngẩng đầu lên nói: "Em thích cái gì anh trước kia không biết, hiện tại cũng không cần thiết biết, đến những địa phương anh nói em có thể tự đi." Cô thông dong lại kiên định đem đồ vật trong tay cất vào phía sau sau đó nhìn thẳng Lâm Thanh Hàn, ánh mắt lại không do dự, nghiêm túc nói: "Thanh Hàn, em ngày hôm qua cùng anh nói, không phải nhất thời tức giận, cũng không phải cùng anh làm nũng."

"Em là nghiêm túc."

"Chỗ ông nội em cũng đã nói qua, ông cũng đáp ứng rồi."

"Đến nổi..."

Cô từ trong túi lấy ra một cái phong thư: "CMND, sổ hộ khẩu, còn có....." Ánh mắt rơi xuống hai cuốn sổ đăng kí kết hôn Ôn Nhuyễn thần sắc không động, môi đỏ cũng nhẹ nhàng nhấp lên, nhưng vẫn là nói ra: "Giấy hôn thú em cũng đã chuẩn bị tốt."

"Anh nếu bây giờ cũng tiện chúng ta liền đi Cục Dân Chính một chuyến."

Lâm Thanh Hàn rũ mắt, nhìn phong thư kia ánh mắt chợt lạnh xuống môi mỏng cũng nhẹ nhàng nhấp lên bàn tay ở vô lăng cũng siết chặt gân xanh nổi: "Anh không có mang giấy tờ."

Anh thật không nghĩ tới lời cô nói tối qua thật sự không phải là nói đùa chỉ ngăn ngủi một ngày cô thật đã chuẩn bị tốt còn đã báo với ông nội.....

Cô không phải là yêu anh sao? Không phải là hứa hẹn bên anh cả đời sao?

Đây yêu mà cô nói?

Lâm Thanh Hàn chưa từng có cảm xúc phức tạp như vậy, phần nộ, bức bối, phảng phất như bị người hung hăng đánh một cái tát.

Anh nhìn nụ cười trên khuôn mặt cô lại chột nghĩ như là cô đang chê cười.

Nhưng từ nhỏ đến lớn anh đã được giáo dục rất tốt cái gì cũng không nói chỉ nhìn cô ánh mắt lạnh băng.

Ôn Nhuyễn tùy ý để anh nhìn, chờ anh nói xong bỗng dừng cười một cái: "Anh nếu là chưa chuẩn bị em liền chờ anh một ngày.... Bất quá ngày mai em sẽ dọn ra khỏi Lâm gia."

Xong chương này thật buồn quá đi...

Bạn đang đọc truyện *Sau Ly Hôn, Tôi Nói Tiếng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

[Edit] LynNguyen062

Sáng sớm tinh mơ, không, hẳn là 5 giờ Lý Tắc nhận được cuộc gọi của Boss, Lâm Thanh Hàn gọi đến nội dung của cuộc gọi rất đơn giản, chỉ cần mang cho hắn một bộ tây trang sạch sẽ đến công ty. Anh như lọt vào trong sương mù, người chưa kịp phản ứng lại, nhưng trong nhiều năm phục tùng, đại não đã quen với những chỉ dẫn của boss.

Lý Tắc lên tiếng "Rõ".

Điện thoại cúp máy.

...

Mặc dù không rõ chuyện gì đã xảy ra với Boss vào sáng sớm, Lý Tắc nhanh chóng thức dậy, liên lạc với những người mà anh ta biết, lấy một bộ quần áo cỡ sếp, áo sơ mi, cà vạt... Khi anh đến công ty thì cũng 7 giờ.

Mặt trời đã ló dạng.

Nhưng tập đoàn Lâm thị vẫn còn rất im ắng.

Lúc này, các di dọn dẹp vẫn chưa đến.

Thang máy đi thẳng lên văn phòng trên tầng cao nhất. Đúng như anh dự đoán, Boss đã ở đây.

Lý Tắc cảm thấy kỳ lạ, đã hai đêm, mặc dù Boss thường ở lại văn phòng vì công việc, nhưng lần này chắc chắn không phải vì công việc... Nếu ngày hôm qua Boss như vậy là vì phu nhân, thì lý do của ngày hôm nay là gì?

Không phải đã mua hoa và trang sức rồi sao?

Dựa theo tính tình của phu nhân, ngay cả khi tức giận nhất thì cũng đã nguôi ngoai rồi.

Hon thế nữa, anh theo Boss ba năm, trước nay chưa bao giờ thấy phu nhân tức giận, đề nén nghỉ ngơi lại, bàn tay đặt trên cửa kính, nhẹ nhàng gõ cửa. "Boss".

Nửa ngày trôi qua.

Trong phòng truyền ra một âm thanh, hờ hững như mọi khi, còn có một giọng nói cảm không thể được che đậy, giống như những lời nói phát ra từ cổ họng, dày và thấp, "Vào đi."

Lý Tắc mở cửa, mùi khói trong phòng. Ngay cả người hay hút thuốc như anh ta cũng không thể không cau mày khi ngửi thấy mùi thuốc lá này, nhẹ nhàng ho, đưa tay ra vẫy vẫy trước mắt, trong lòng lại không yên.

Anh cảm thấy có chuyện không hay xảy ra.

Boss từ trước đến nay không thích hút thuốc. Trước kia liền tính đựng tới là trong trường hợp khó khăn nhất, cũng chỉ trong một vài đêm, nhưng chỉ hút một chút giải lao.

Tình huống như vậy, chưa xảy ra bao giờ.

Đèn không bật.

Lâm Thanh Hàn ngồi quay lưng về phía Lý Tắc. Văn phòng hơi tối, áo vest bị anh tùy ý ném ở trên bàn. Tay áo sơ mi trắng được xắn lên cẳng tay, để lộ cánh tay trông có vẻ mỏng manh nhưng mạnh mẽ.

Kẹp một điếu thuốc trong ngón tay dài, nghiêm nghị trên tay vịn.

“Tôi đưa đồ?” Lâm Thanh Hàn nhắm mắt lại, thuận miệng hỏi.

Lý Tắc nhẹ nhàng lên tiếng, ánh mắt đánh giá trên bàn. Điếu thuốc trong gạt tàn không còn đầy nữa. Anh ta cau mày, liếc nhìn Boss đang đưa lưng về phía mình. Nếu mà ông chủ không nói. Anh ta không nên đặt câu hỏi.

Nhưng tình huống của Boss không thích hợp.

Anh hơi lo lắng.

Cuối cùng, anh ta vẫn mở miệng, "Boss, có phải... đã xảy ra chuyện gì không?"

Lâm Thanh Hàn không nói, anh thậm chí còn không thay đổi tư thế, ngay khi Lý Tắc nghĩ anh sẽ không trả lời. Cuối cùng hắn nói: "Ôn Nhuyễn và tôi đã đệ đơn ly hôn."

"Cái gì?!"

Lý Tắc lần đầu tiên không kiểm soát được âm lượng của mình, khi phản ứng lại, anh vội xin lỗi về khuyết điểm của mình, sau đó sự ngạc nhiên vẫn còn, khó tin nói: "Cái này... sao có thể như vậy được? Làm sao phu nhân có thể ly hôn với ngài?"

Ba năm nay, tuy rằng phu nhân rất ít tới công ty. Nhưng với tư cách là trợ lý riêng của Boss, anh đã có nhiều cơ hội để tiếp xúc với phu nhân.

Trong trí nhớ, đó là một người phụ nữ rất dịu dàng. Luôn đặt Boss lên hàng đầu, bất kể Boss ở đâu hay bất kể chênh lệch múi giờ như thế nào, cô đều sẽ gọi đúng giờ khi bọn họ xuống máy bay và hỏi chuyến bay có an toàn không. Hỏi thân thể Boss thế nào?

Làm thế nào một người phụ nữ như thế có thể nộp đơn ly hôn với chồng?

Khuôn mặt buồn bã của Lâm Thanh Hàn cuối cùng cũng có một vài cảm xúc, ừ, sao có thể như vậy được? Đến bây giờ anh vẫn không thể tin điều đó, Ôn Nhuyễn luôn ôn nhu và nghe lời, thế mà lại cùng anh ly hôn ư.

Kiên quyết. Không chút ngần ngại. Để ly dị với anh.

"Có phải... vì Tô tiểu thư?" Lý Tắc ngập ngừng, lên tiếng hỏi. Ngoại trừ Tô Lam Lam, anh thực sự không thể nghĩ ra tại sao phu nhân lại ly dị Boss.

Câu hỏi này.

Lâm Thanh Hàn cũng hỏi qua Ôn Nhuyễn.

Nhưng Ôn Nhuyễn đâu trả lời anh? Cô nhìn anh ta và mỉm cười: "Đó là sự thật, nhưng đó không phải là gốc rễ của vấn đề."

Vậy cái gốc là gì? Mí mắt Lâm Thanh Hàn run nhẹ, nghĩ đến lời Ôn Nhuyễn nói: "Thanh Hàn, chúng ta từ nhỏ cùng nhau lớn lên, kết hôn cũng đã ba năm, trong lòng anh, rốt cuộc em là gì vậy?"

Đây không phải là lần đầu tiên Ôn Nhuyễn đặt câu hỏi.

Lâm Thanh Hàn không hiểu tại sao Ôn Nhuyễn lại vướng vào vấn đề này. Anh từng coi cô như em gái, nhưng giờ thì coi cô như vợ cùng làm bạn đời.

Anh sẽ giải quyết mọi thứ thay cho cô.

Một nửa danh tiếng, sự giàu có và vinh quang mà anh có đều thuộc về cô.

Anh sẽ không bao giờ phản bội cô.

“Cậu nói...”

Lâm Thanh Hàn mở miệng, giọng nói khó xử: "Tôi đối với cô ấy còn chưa đủ tốt?" Lý Tắc bị hỏi, anh mở miệng nói: "Ngài đối với phu nhân quả thực tốt", nhưng nghĩ về ngày kỷ niệm, thậm chí sinh nhật phu nhân, Boss tặng ca ở công ty, chỉ có anh mang trang sức hoa tươi đến tay phu nhân.

Mặc dù người phụ nữ dịu dàng ấy vẫn cười, nhưng lông mày cô có chút hơi buồn.

Có lẽ...vì điều này?

Anh mỉm cười, ngập ngừng giây lát, thấp giọng trả lời: "Ngài cho phu nhân thể diện, nhưng thân là một người chồng... ngài lại thiếu sự quan tâm."

Chồng chăm sóc?

Lông mày Lâm Thanh Hàn hơi nheo lại, và một chút bối rối đã lộ ra ở cuối mắt anh.

Sự chăm sóc mà người chồng cần có là gì?

Anh cho cô sự giàu có, cho cô thể diện. Thế vẫn chưa đủ sao? Lâm Thanh Hàn không hiểu, từ nhỏ anh đã không còn gia đình. Cha anh phong lưu, bên ngoài có vô số phụ nữ, mẹ anh luôn la hét điên cuồng.

Đối với những người xung quanh anh, phần lớn cũng đều là liên hôn. Không có cơ sở tình cảm. Anh ta tự hỏi bản thân rằng anh đã tốt hơn những người dành nhiều thời gian bên ngoài, nhưng Ôn Nhuyễn vẫn không hài lòng.

Không nghe được câu trả lời.

Lý Tắc đứng sang một bên, do dự một hồi lại hỏi: "Boss, còn có thể để thay đổi được không?"

Ly hôn không phải là chuyện nhỏ, nhất là đối với công ty tập đoàn của họ. Nếu Boss cùng phu nhân ly hôn, sẽ bị ảnh hưởng rất nhiều. Bây giờ công ty vừa mới ổn định, nếu phu nhân lấy đi một nửa số cổ phần của cô ấy sau khi ly hôn và được ai đó chăm sóc...

“Chắc...”

Điều thuốc trong tay Lâm Thanh Hàn, khối thuốc gần như biến mất, hai ngón tay kẹp điều thuốc bị phỏng, có chút đau. Anh rút lại suy nghĩ, vịn đầu thuốc lá, chậm rãi nếm một hơi.

“Không cần. ”

Nêu cô đã quyết tâm, vậy như cô mong muốn.

Mặc dù thật đáng tiếc, nhưng đây là vấn đề riêng tư của Boss. "Vậy tôi sẽ liên hệ với pháp vụ. "

Một số tài sản hôn nhân vẫn phải được thanh lý.

"Không cần." Lâm Thanh Hàn đứng dậy, bầu trời bên ngoài cửa sổ đã sáng, ánh sáng ban mai ló rạng. Anh không ngủ cả đêm. Đối diện với ánh mặt trời rực rỡ, anh thậm chí không thể mở mắt.

"Ông nội cho em số cổ phần, em không muốn, tài sản sau ly hôn, em cũng không cần. "

" Trong ba năm qua, em đã không giúp đỡ được gì cho anh. Anh đã làm việc chăm chỉ, thật vất vả mới có được như ngày hôm nay... Em không muốn Lâm thị lại rơi vào nghịch cảnh giống như trước chỉ vì chúng ta ly hôn. "

Đây là những gì Ôn Nhuyễn nói vào ngày hôm qua, cô ấy... thực sự đã cân nhắc mọi thứ.

Con gió thổi tung mái tóc mịn màng trên trán anh. Mùi khói trong phòng đã dần tan biến, tạo thành một mùi kỳ dị vào buổi sáng. Lâm Thanh Hàn hít một hơi thật sâu "Đem cổ phần của tôi đổi thành tiền, chuyển vào tài khoản của cô ấy, những ngôi nhà đứng tên tôi, ngoại trừ ngôi nhà cũ của Lâm gia cùng bộ đàn sơn kìa, tất cả đều được trao cho cô ấy. "

Cô ấy đã không gặp khó khăn gì từ khi còn nhỏ.

Bây giờ ly hôn với anh, cũng hy vọng rằng cô sẽ thoải mái trong tương lai.

Trước Cục Dân Chính.

Ôn Nhuyễn đã đợi anh được một lúc. Hôm nay cô ăn mặc giản dị, đội một chiếc mũ bóng chày màu đen, áo phông trắng bên dưới áo khoác denim và quần ống rộng màu đen bên dưới trông giống sinh viên đại học.

Cô vốn xinh đẹp như vậy.

Ngay cả khi cô bị vành nón che đi, nhưng vẫn có thể thấy làn da cô đẹp đến nỗi hồng hào dưới ánh mặt trời, không có tí vết.

Là khí chất của cơ thể.

Nhiều người cố ý tỏ ra vô tình nhìn cô.

Thời điểm này dù cửa chưa mở. Nhưng đã có rất nhiều người đứng chờ bên ngoài.

Lâm Thanh Hàn chưa đến. Ôn Nhuyễn ngồi sang một bên, có chút buồn chán cô ngược mặt nhìn cảnh tượng trước mắt. Có người trên khuôn mặt vui vẻ và ngại ngùng, có ý cười trên đôi mắt không thể kìm được nụ cười, chắc là nhớ tới kết hôn.

Đối với những người có khuôn mặt đen thui hận không thể cách xa, khẳng định họ đến ly hôn.

Nghĩ đến ba năm trước.

Khi cô và Lâm Thanh Hàn đến đăng ký kết hôn, nhìn đến cảnh tượng hiện tại thấy thực sự giống nhau.

Lúc đó, cô rất hạnh phúc. Không có gì hạnh phúc hơn là được kết hôn với người mình yêu. Vào ngày đăng ký, nụ cười trên khuôn mặt cô không thể tắt được... nhưng biểu hiện của Lâm Thanh Hàn lại phai nhạt, không khó chịu, không mặt đen, như mọi ngày.

Ngay cả bức ảnh trên giấy chứng nhận kết hôn cũng mờ nhạt, không một nụ cười.

Mỉm cười.

Ôn Nhuyễn không nghĩ về những điều này nữa, tiếp tục nhìn chăm chăm vào mũi giày.

Bên kia đường, bên trong một chiếc ô tô Mercedes-Benz màu đen, Lý Tắc tuần tra bên ngoài, nhìn Ôn Nhuyễn một lúc. Anh có chút kinh ngạc nhìn vào người phụ nữ bên kia, nói: "Thưa ngài, phu nhân ở kia..."

Nhìn theo hướng của anh, Lâm Thanh Hàn cũng thấy bóng dáng Ôn Nhuyễn. Cô trong ký ức của anh luôn ăn mặc rất thanh lịch, dù trước hay sau khi kết hôn.

Anh chưa bao giờ thấy cô trông như thế này, một chút mới lạ và một vài... cảm xúc không thể diễn tả.

Nhưóng mày.

Anh rút lại ánh mắt, ngữ khí lãnh đạm: "Đi thôi."

Nhiều người chú ý chiếc xe đã đậu ở một bên. Ngay cả khi chiếc xe trông có vẻ thấp, người ta phát hiện ra rằng đây là phiên bản giới hạn, không quá mười hai chữ số.

Hiện tại nhìn thấy có người xuống xe, tự khắc đều nhìn theo.

Lâm Thanh Hàn đi ngược ánh mắt trời, những người khác không rõ bộ dạng của anh, mà chỉ cảm thấy một khí thế bức người. Dưới ánh hào quang như vậy, những người nhìn chăm chăm vào anh đều cúi đầu.

Chỉ có một vài cô gái, đỏ mặt, thì thầm: "Đây, đây cũng quá soái đi.."

"Này. " Các chàng trai xung quanh họ không hài lòng: ".. Không được phép nhìn hấn, nhìn anh. "

Khi mới kết hôn, nam nữ đều ở trong tình yêu cuồng nhiệt, tình cảm đều tốt. Các chàng trai nói điều này, các cô gái liền cười khanh khách trả lời: "Được rồi, nhìn anh, nhưng anh không phải anh cũng vừa nhìn chăm chăm vào người phụ nữ đằng kia a."

Nghe thấy những đôi trẻ nói chuyện.

Ôn Nhuyễn khẽ ngẩng đầu lên, đối diện với ánh sáng ban mai, thấy Lâm Thanh Hàn. Cô vẫn không thể nhìn được liếc nhìn. Cô nhớ lại cách đây rất lâu. Cô bí mật trốn trên bãi cỏ vì cái chết của cha mẹ mình. Lâm Thanh Hàn đi về phía cô trong ánh sáng ban mai.

Sau đó, nhú mày vươn tay về phía cô.

Đó là một khuôn mặt buồn tẻ và mặc kệ thế giới, mang theo ngạo nghễ cùng quý phái, mà cô chỉ thấy một sự dịu dàng.

Vì cảm giác dịu dàng đó. Cô đã bị mắc kẹt kể từ đó.

Nhưng lần này, cô không cần Lâm Thanh Hàn đưa tay về phía cô, đứng lên với một nụ cười, khuôn mặt rạng rỡ dưới vành nón, lung lay ánh mắt của người khác, mê hoặc tâm trí Lâm Thanh Hàn, "Anh đến rồi. "

Lâm Thanh Hàn phải mất nửa ngày mới lấy lại tinh thần, ánh mắt phức tạp nhìn lên kum đồng tiền như hoa của Ôn Nhuyễn, "... ừm."

Lý Tắc đứng bên cạnh anh hô một tiếng "Phu nhân".

Ôn Nhuyễn mở miệng định nói gì đó, nhưng Lâm Thanh Hàn đã lên tiếng, "Vào đi thôi."

Lý Tắc đã liên lạc với mọi người khi anh ta đến, để thông báo, đỡ phải có nhiều người trong cuộc họp, trở thành tin tức lớn trước công chúng..... mặc dù việc này sẽ sớm bị người khác biết.

...

Chờ họ rời đi.

Những người đang bị khí thế đàn áp mạnh mẽ cuối cùng nhẹ nhõm, "Người đàn ông này là ai, khí thế này cũng quá lớn, đừng nói nói chuyện, tôi thậm chí còn không dám nâng mặt lên nữa."

Có người trả lời: "Khả định là người đàn ông có tiền, đi siêu xe, bộ đồ tây trang Armani, còn mở cuộc họp thông báo... nhưng khuôn mặt của anh ta rất quen thuộc, tôi không thể nào nhớ là mình đã thấy trên tạp chí nào?"

Suy nghĩ nửa ngày cũng không ra, lại nói về Ôn Nhuyễn.

"Vị tiểu thư kia cũng rất tốt. Mặc dù chỉ có vài giây nhưng tôi đã thấy. Rất đẹp. Khuôn mặt này mà trong giới giải chắc chắn sẽ tạo sóng."

“Nhưng ——”

Ai đó nhẹ nhàng nói: "Họ sắp cưới hay ly hôn? "

Ngay khi điều này được nói, nó đã bị đám đông tấn công: "Bạn đang nghĩ gì vậy? Khả định là kết hôn! Mặc dù người đàn ông trông lạnh lùng, nhưng tính tình vẫn tốt, hơn nữa vị tiểu thư kia cười rất vui vẻ sao? "

...

Những tiếng thì thầm bên ngoài chưa kết thúc.

Lâm Thanh Hàn nhìn thoáng qua người ngồi bên cạnh, đã cời mũ bóng chày, mỉm cười dịu dàng, những cảm xúc phức tạp trong lòng anh ngày càng rõ ràng hơn.

Hai ngón tay bị phỏng bởi điều thuốc đã vô tình vịn vào nhau, các nhân viên đang phục vụ họ vẫn đang chuẩn bị tài liệu...

Anh nhìn Ôn Nhuyễn, lần đầu tiên trong đời anh cảm thấy hối hận, anh nghĩ, có lẽ anh có thể giống như Lý Tắc đã nói, trong tương lai, hãy chăm sóc tốt

Ôn Nhuyễn không chỉ là về vật chất...

Ôn Nhuyễn rất tốt.

Bọn họ cùng nhau lớn lên, hiểu nhau tận gốc rễ, điều quan trọng nhất là tính khí của cô.

Ông nội thích cô.

Anh cũng đã quen với những ngày bên cô.

“Ôn Nhuyễn, chúng ta...”

Lâm Thanh Hàn vừa mở miệng nhân viên công tác liền tới, có chút gật đầu ý xin lỗi, sau đó ngồi vào ghế: "Ông Lâm, bà Lâm, ở đây có một số thủ tục thường lệ. Mời hai người đi theo tôi. "

Ôn Nhuyễn mỉm cười gật đầu, " Được. "

.....

Hỏi tất cả các câu hỏi.

Cuối cùng, nhân viên công tác nhìn hai người và hỏi: "Xin hỏi hai người là tự nguyện ly hôn đúng không?"

Lâm Thanh Hàn khẽ di chuyển ngón tay, anh nhìn Ôn Nhuyễn vừa vặn người bên cạnh hần từ đầu đến cuối đều không nhìn anh cô ngồi thẳng trên ghế, đuôi mắt nheo lại, đôi mắt trong veo: "Vâng."

Hai từ khẽ vang lên.

Trái tim của Lâm Thanh Hàn đột nhiên đập mạnh, nó rất tinh tế, nhưng anh vẫn cau mày thật sâu phần bị bỏng chỗ ngón tay anh giờ đau đớn không thể giải thích được.

Bắt chéo ngón tay của bạn.

Cảm giác đau đớn truyền từ ngón tay xuống tới đáy lòng.

“Ông Lâm?”

Ôn Nhuyễn cũng nghiêng đầu qua nhìn, nghiêng đầu một nửa, hơi bối rối, "Thanh Hàn, có chuyện gì với anh vậy?" Lâm Thanh Hàn quay đầu lại nhìn Ôn Nhuyễn.

Anh muốn nói rằng anh không phải là tự nguyện.

Anh muốn nói, không được ly hôn.

Nhưng nhìn vào biểu cảm trên khuôn mặt cô, không còn tình yêu như trước nữa, chỉ có sự quan tâm thuần khiết, đôi môi anh khẽ nhếch lên, và cuối cùng anh chỉ thốt ra những lời lạnh lùng "Tự nguyện."

Quá trình đã kết thúc.

Giấy chứng nhận kết hôn đã được thu hồi, ngược lại trên tay bọn họ là giấy chứng nhận ly hôn.

Ôn Nhuyễn nhìn vào giấy chứng nhận ly hôn trong tay cô, nó không giống như giấy chứng nhận kết hôn, màu sắc hơi mờ. Mặc dù cô đã chuẩn bị từ lâu, nhưng cô thực sự đã đến bước này, cô vẫn thất thần không thể không ngồi trên ghế.

Thực sự... không nghĩ tới a.

Lâm Thanh Hàn nhìn về mặt nguyệt ngừng của cô, siết chặt tờ giấy ly hôn trong tay, vừa định nói chuyện...

Ôn Nhuyễn đã đứng dậy, cô cẩn thận bỏ giấy chứng nhận ly hôn vào túi của mình, rồi đội mũ bóng chày nhìn Lâm Thanh Hàn nhếch môi lên mỉm cười: "Đi thôi."

Đi ra ngoài từ phòng VIP. Bên ngoài đã được sắp xếp, không ai chú ý đến họ. Lâm Thanh Hàn nhìn Ôn Nhuyễn, rót cuộc mở miệng: "Anh đưa em về."

"Không cần."

Ôn Nhuyễn cười lắc đầu: "Ký Hề sẽ đến đón em."

Vừa dứt lời. Liền có người gọi cô: "Ôn Nhuyễn, bên này!"

Ôn Nhuyễn mỉm cười, vẫy tay với cô, sau đó dừng lại, quay sang nhìn Lâm Thanh Hàn, vẫn còn rất nhiều điều muốn nói, muốn nhắc nhở anh hãy chăm sóc bản thân mình, đừng hay thức đêm tăng ca, bắt quá nghĩ lại, nó không cần thiết.

Trước đây làm vợ, anh cũng không có nghe.

Hiện giờ bộ dạng này...

Cô mỉm cười nói lời tạm biệt: "Đi làm đi, em đi đây."

Nói xong,

Cô lại gật đầu về phía Lý Tắc rồi quay lưng bỏ đi. Bước chân cô thật khó chịu, tay cô vẫn nắm chặt cái túi. Thật ra, cô không cư xử bình tĩnh như vậy, nhưng may mắn thay, con đường cô lựa chọn, cô sẽ không nhìn lại.....

Phía sau,

Lý Tắc nhìn Ôn Nhuyễn không ngoảnh lại, nhìn Boss không rõ thần sắc gì. Anh mím môi, cẩn thận mở miệng: "Boss."

"Đi thôi."

Lâm Thanh Hàn nói xong rồi quay đầu lại, đi ngược lại với Ôn Nhuyễn.

Anh đi rất nhanh, nếu nhìn kỹ, có thể thấy sự vội vàng của hắn trong từng bước đi.

Ngồi chờ trong xe.

Lý Tắc nhìn Lâm Thanh Hàn ở ghế sau, hỏi: "Boss, ngài có muốn nói với bộ phận quan hệ công chúng trước để họ đưa ra thông báo không?"

Lâm Thanh Hàn nhìn ra cửa sổ, chiếc xe thể thao màu hồng bên lề đường đã đi xa, anh ta nheo mắt lại, nhíu mày mệt mỏi, nửa ngày sau mới mở miệng: "Không."

"Kìa, hiện tại ngài quay về nhà nghỉ ngơi, hay là..." Lý Tắc liếc nhìn, mà anh không có biểu hiện gì. Anh muốn thuyết phục boss trở về nghỉ ngơi. Boss ở Pháp đã không nghỉ ngơi nhiều. Khi ngài ấy trở lại thành phố còn phải ra tòa, thân có làm bằng sắt cũng không thể chịu đựng được.

Lâm Thanh Hàn im lặng một lúc.

Anh muốn về nhà, nhưng liếc nhìn tờ giấy ly hôn trong tay, cau mày nghĩ đến quan hệ hiện tại của anh và Ôn Nhuyễn: "Quay lại công ty".

Bạn đang đọc truyện *Sau Ly Hôn, Tôi Nói Tiếng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7

[Edit] hihie01

Kỷ Hề lái xe.

Ánh mắt thường xuyên nhìn Ôn Nhuyễn bên cạnh.

Bị yên lặng đánh giá "Mười lăm thứ" Ôn Nhuyễn rút cuộc nhìn không được đành bắt đầu lên tiếng: "Bảo bối cậu có chuyện cứ việc nói thẳng tập trung lái xe cho tốt."

"Khụ."

Kỷ Hề có chút xấu hổ thu hồi ánh mắt cô còn tưởng rằng sẽ không bị Ôn Nhuyễn phát hiện bất quá nếu đã bị phát hiện cũng liền không cần lại lén lút rồi cô điều chỉnh lại giọng nói, dùng ngữ khí bình thường nhất để hỏi: "Nhuyễn Nhuyễn, cái kia cậu hiện tại cảm giác thế nào?"

"Khó chịu sao? Muốn khóc sao? Nếu không tớ đem xe ngừng ở bên cạnh, cho cậu ôm khóc cho đã?"

Ôn Nhuyễn nhìn Kỷ Hề lúc này còn có chút phiền muộn bây giờ nghe cô nói xong liền không tự chủ được mà cười ra tiếng, lông mi cong cong cùng ánh mắt sáng ngời phản chiếu ánh mặt trời càng tăng thêm sự trong trẻo của cô: "Không cần, cậu cứ lái xe cho tốt."

"Thật không cần a....." Kỷ Hề vẫn là có chút do dự.

Cô cảm thấy Ôn Nhuyễn đang là miễn cưỡng mà cười Ôn Nhuyễn nhà cô thật sự thích cái tên móng heo Lâm Thanh Hân nhiều năm như vậy nói buông sao mà dễ dàng cho được? Cô hiện tại đang ngại ngùng khiến cho bản thân trở nên thật kiên cường để cô không phải lo lắng. Đúng nhất định là như vậy!

Cô một bên lái xe, một bên khuyên nhủ: "Nhuyễn Nhuyễn, cậu nếu là khó chịu thì liền cùng tớ không cần khách khí nếu khóc có xấu tớ cũng sẽ không chê cười cậu."

Dừng một chút.

Cô lại nhìn qua Ôn nhuyễn:"..... Không, cậu nếu có khóc, cũng sẽ không xấu."

Khuôn mặt này của Ôn Nhuyễn nếu có khóc cũng chỉ là hoa lê dính hạt mưa* nếu ở trên mạng nháy mắt cũng có thể hạ gục một nữ minh tinh.

*** Vốn miêu tả dáng vẻ khi khóc của Dương quý phi. Sau này được dùng để miêu tả sự kiêu diễm của người con gái.*

Ôn Nhuyễn buồn cười lắc đầu cô đem mũi lưỡi trai tháo xuống chống tay lên đầu nhìn phong cảnh bên ngoài xe cười nói: "Là thật không cần." Mới lĩnh giấy ly hôn thật là có chút không thoải mái.

Liền cảm thấy ngực rầu rĩ. Bất quá nếu đã lựa chọn buông bỏ thì liền không cần quay đầu lại nữa

Kỷ Hề thấy ngữ khí cô bình thường thật sự không phải ngại ngùng, có chút kinh ngạc ở ngoài vẫn là nhìn không được hỏi: "Vậy cậu thật bỏ được a?"

Mười mấy năm tình cảm a.

"Luyến tiếc a....."

Ôn Nhuyễn nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ xe buồn bã nói: "Bất quá lại luyến tiếc cũng sẽ bỏ được." Cô ngẩng đầu, tay hơi hơi hướng ra ngoài cửa sổ xe thời gian này mặt trời đã lên cao mang theo một ít ấm áp, cô hít một hơi nhẹ nhàng cười nói: "Tớ không muốn giống trước kia liền chỉ quần lấy anh ấy cả ngày."

"Không nghĩ mỗi phút trôi qua đều là nghĩ về anh ấy."

"Mỗi ngày chỉ nhìn chăm chăm đi động chờ câu trả lời không bao giờ đến."

Cô nói thật nhẹ nhàng nhưng Kỷ Hề nghe lại thật đau lòng, chờ Ôn Nhuyễn nói xong, Kỷ Hề đã nghiêng răng nghiêng lợi mắng: "Sớm biết vậy tớ vừa rồi nên mang theo gậy bóng chày hung hăng đánh anh ta vài cái cho hả giận."

"Dừng."

Ôn Nhuyễn thu hồi tay đặt xuống đầu gối, quay đầu sang nhìn cô nàng cười nói: "Thật không cần thiết, này vốn dĩ chính là quyết định của tớ, không phải do ai ép buộc cả lại nói Lý Tắc thật có chút công phu cậu sẽ không đánh lại anh ta."

Kỷ Hề cắn răng, cắn giận nói: "Tớ sẽ liền tìm người trăm hấn."

Chỉ là một câu vui đùa cô biết Kỷ Hề sẽ không làm như vậy, không khí lại lâm vào trầm mặc Kỷ Hề liền hỏi dự tính sau này của cô: "Kia rời khỏi Lâm gia cậu tính toán làm cái gì? Cậu không phải còn vẽ tranh sao nếu không mở một cái phòng làm việc tớ tới giúp cậu?"

Ôn Nhuyễn nghĩ nghĩ rồi lắc đầu: "Tớ còn chưa nghĩ đến."

Ôn Nhuyễn ba năm qua đều vây quanh Lâm Thanh Hàn tuy rằng vẫn còn về tranh nhưng cũng chỉ là sở thích lúc rảnh rỗi: "Cũng không vội, từ từ tớ sẽ nghĩ đến."

Trong lúc nói chuyện.

Hai người đã tới cửa Lâm gia. Kỷ Hề muốn xuống xe Ôn Nhuyễn liền ngăn cản "Đồ vật tớ đã thu thập xong rồi chỉ có một cái vali một mình tớ vẫn mang được."

"Cũng được." Kỷ Hề không thích Lâm Tú Nga cái loại người cứ gặp là nói dối cô nhưng rốt cuộc vẫn là trường bối, Kỷ gia cùng Lâm gia cũng còn có chút giao tình, cô tuy rằng không để bụng người ngoài dị nghị nhưng cũng không muốn vô cớ lại bị người nhà giáo huấn một trận.

.....

Mới vừa bước vào Lâm gia.

Di Lý liền đi tới, nôn nóng nói: "Phu nhân, cô sớm nay đã đi đâu vậy ạ?" Bà từ sáng sớm đã không thấy phu nhân ở đâu gọi điện thoại cũng không có ai nhận liền sợ cô lại xảy ra chuyện gì a.

"Cô ta vẫn sống đấy thôi có thể xảy ra chuyện gì chứ?" Lâm Tú Nga nhìn thấy Ôn Nhuyễn đã trở về nhàn nhạt bĩu môi, thu hồi ánh mắt, tiếp tục đoan trang nhìn móng tay mình vừa làm trong miệng lại nói tiếp: "Cô trở về vừa đúng lúc tớ vừa cùng tới tới bệnh viện một chuyến đến để xin lỗi Lam Lam."

Ôn Nhuyễn nghe thấy lời này không khỏi cảm thấy thật may mắn may là Kỷ Hề không vào đây.

Dựa theo tính tình của cô ấy mà nghe được lời này chắc hẳn sẽ đánh nhau với Lâm nữ sĩ.

Cô thật ra cũng không có cảm giác gì, trước đây đem Lâm Thanh Hàn để trong lòng liền nhìn Lâm Tú Nga tránh gây ra rắc rối cho anh. Bây giờ thì không cần như vậy nữa cô xem như không thấy bà ta liền cùng Di Lý nói một tiếng rồi lên lầu.

Tất cả mọi người đều kinh ngạc trước hành động này của cô.

Lâm Tú Nga càng giật mình hơn ngỡ ngàng mà nhìn Ôn Nhuyễn lên lầu không biết bao lâu mới phun ra được mấy chữ: "Nhìn xem, nhìn xem, cô ta hiện tại là thái độ gì lời của trường bối cũng đều không nghe!"

"Chờ Thanh Hàn trở về....."

Lời nói còn chưa nói xong, Ôn Nhuyễn liền xuất hiện ở cầu thang.

Cô mang theo một rương hành lý nhỏ tầm 28 tác* vẫn là phải dùng nhiều sức lực..... Quần áo của cô không tính là nhiều Lâm Thanh Hàn mấy năm nay mua trang sức cho cô cô cũng đều không lấy chỉ lấy mỗi mấy bức tranh do Lâm Thanh Hàn vẽ cùng với mấy bản thiết kế của cô. Ngay cả tiền bồi thường của Lâm Thanh Hàn cho cô cô cũng đều để lại trong phòng. Lâm gia dưỡng dục cô mười mấy năm, cho cô cũng rất nhiều.

** 1 tác tương đương với 4cm*

"Phu nhân, cô đây là....." Di Lý ngỡ ngàng mà nhìn cô không rõ tình huống hiện tại là như thế nào.

Lâm Tú Nga cũng sùng sốt hạ, đột nhiên nghĩ đến cái gì, chê cười nói: "Như thế nào, cô đây là đang nháo đòi dọn ra ngoài? Ôn Nhuyễn cô bây giờ cũng thật bản lĩnh cô cho rằng dù cô đã đẩy Lam Lam xuống lầu chỉ cần cô đòi chuyển đi liền có thể cho qua chuyện này, bây giờ tôi liền nói cho cô biết....."

Ôn Nhuyễn còn chưa kịp đáp.

Di Lý đã nhìn không được mở miệng, "Cô thái thái!"

Mất thấy Lâm Tú Nga không hề mở miệng bà vội cầm tay Ôn Nhuyễn nôn nóng nói: "Phu nhân, cô rốt cuộc muốn đi đâu a? Nếu mà có mâu thuẫn với tiên sinh thì cũng không cần rời nhà đi a."

"Di Lý." Ôn Nhuyễn đem rương hành lý dừng lại nghiêng người cười nói: "Không phải là rời nhà trốn đi."

"Kia cô đây là....."

Ôn Nhuyễn cười nói: "Con cùng Lâm Thanh Hàn đã ly hôn."

Nghe xong lời này Lâm Tú Nga rốt cuộc không thể ngồi yên, khiếp sợ nói: "Cái, cái gì?"

Ôn Nhuyễn không để ý tới bà ta chỉ nhìn Di Lý – người vẫn luôn chiều cô trong suốt thời gian qua cười nói: "Bây giờ con phải đi rồi đi ở lại nhớ bảo trọng, Lâm Thanh Hàn anh ấy... dạ dày thật không tốt mong đi chiều cổ anh ấy giúp con."

Di động cô vang lên, là Kỷ Hề gọi đến.

Ôn Nhuyễn cũng liền không nói thêm nữa nhìn một đám người người thì kinh ngạc người thì ngẩn ngơ kéo hành lí rồi đi.

Cô đi rồi. Trong phòng yên ắng mới vang lên âm thanh.

Lâm Tú Nga bị Ôn Nhuyễn làm ngơ như vậy sắc mặt liền có chút khó bĩu môi nói thảm: "Ly hôn liền ly hôn, đã sớm nên ly hôn lúc này liền vừa lúc." Ngẩng lại cũng không đứng bà ta vội đứng lên: "Này ly hôn cô ta có thể được nhận bao nhiêu tiền a!"

Di Lý nhìn thấy bộ dạng này của bà ta sắc mặt ngày càng khó coi, nói cũng chưa nói một câu, trực tiếp phui tay vào phòng bếp, tính toán nên gọi cho tiên sinh.

.....

Kỷ Hề ở bên ngoài chờ đến sốt ruột thấy người ra tới vội qua đón: "Như thế nào lại lâu như vậy a, tớ thiếu chút nữa là vào tìm cậu rồi."

"Ở đây nhiều năm như vậy cũng nên nói tạm biệt rồi." Ôn Nhuyễn cười đem cất hành lí vào cốp xe, lại nhìn thoáng qua Lâm gia, nơi này mỗi một nơi đều có dấu chân cô cô thường ngày rất thích trồng hoa nên hơn phân nửa hoa ở đâu đều do chính tay cô tự trồng lấy.

Nghĩ vậy.

Ánh mắt cô chợt dừng lại ở ngoài ban công lâu hai vẫn còn vài chậu hoa sơn chi mà cô rất thích ở đó. Cô đã chăm chúng rất lâu rồi mà lúc này lại quên mang đi, bất quá... như vậy cũng tốt.

Chỉ là có chút đáng tiếc.

Cô đi rồi.

Mấy chậu hoa này khẳng định thực mau sẽ chết.

Lắc lắc đầu, Ôn Nhuyễn thu hồi ánh mắt hướng Kỷ Hề cười nói: "Đi thôi."

Kỷ Hề gật đầu: "Được."

Xe liền rời khỏi Lâm gia hướng tới một địa phương mà đi đến, Kỷ Hề nhìn hướng dẫn, nhú mày nói: "Như thế nào lại như vậy? Cậu tốt xấu gì thì trước cũng là Lâm phu nhân, ly hôn nếu không lấy được nửa gia sản thì cũng lấy được không ít tiền chứ."

Ôn Nhuyễn có chút mệt mỏi dựa vào ghế nói: "Anh ấy cho tớ không ít, bất quá tớ lại không muốn."

"Cậu!"

Kỷ Hề không dám tin tưởng mà nhìn cô nhưng lại nghĩ đến tính tình của Ôn Nhuyễn cuối cùng cũng chỉ là hận không thể rèn sắt thành thép nói thảm một câu: "Gia sản của anh ta nhiều như vậy cậu liền như vậy không cần, thôi bỏ đi bây giờ cậu cậu cũng không quen nên cứ dọn đến chỗ tớ ở trước đã."

Ôn Nhuyễn cười cười, không nói.

Nói vài câu, WeChat Kỷ Hề liền vang lên vẫn là diễn đàn danh viện kia, keng keng keng, Ôn Nhuyễn thoáng nhìn liền nhìn thấy là đang nói về cô.

【Này tin tức cực kì động trời Ôn Nhuyễn cùng Lâm Thanh Hàn ly hôn [xúng đồ] một bằng hữu của ta đã chụp được buổi sáng ngày hôm nay ở Cục Dân Chính! 】

【??? Từ từ, là ta chưa tỉnh sao? Hay là Ôn Nhuyễn điên rồi? 】

【hoài nghi mắt của ta mù rồi 】

【 chỉ có ta nghĩ rằng Lâm Thanh Hàn thật sự coi trọng Tô Lam Lam, cho nên muốn cùng mềm ả ly hôn sao? 】

.....

"Đúng!"

Kỷ Hề nhìn đến một câu cuối cùng, trực tiếp chửi: "Tô Lam Lam tính là thứ gì, chờ....." Cô tính toán tìm một chỗ dừng lại trước đem đám người đang nghị luận kia mắng một trận cho đã.

Ôn Nhuyễn nhìn cô cười cười: "Được rồi, đừng tức giận, cậu lái xe đi, tớ cũng mệt mỏi rồi."

Cô đã sớm đoán được chuyện ly hôn này sẽ oanh tạc dư luận, mở WeChat ra mọi người đang bàn tán sôi nổi chuyện này là thật hay giả liền tính thoát diễn đàn thì lại nhìn thấy tin nhắn của Tô Lam Lam【 a, đây là có chuyện gì nha? Thanh Hàn ca ca như thế nào cùng Ôn tỷ tỷ ly hôn? Sẽ không thật là bởi vì.....】

Khóe môi giương lên cười nhạo một tiếng.

Vị Tô nữ sĩ này thật là mười năm qua chưa một ngày nào chán diễn trò a.

Làm vợ trước Lâm Thanh Hàn cô trước nay đều không nói một câu ở diễn đàn nhưng hôm nay thật nhịn không được tùy tay gõ mấy chữ rồi rời khỏi diễn đàn hành động nước chảy mây trôi của cô làm Kỷ Hề lưu cả lưỡi.

Kỷ Hề buồn bực nói: " Cậu đã nói gì a."

Vừa mới dứt lời, giao diện di động liền hiện ra câu nói kia của Ôn Nhuyễn【 không phải, ly hôn rồi. 】

Chúng tớ đã đi được tới đây rồi mọi người thấy như vậy là đọc ổn chưa ạ?

Bạn đang đọc truyện *Sau Ly Hôn, Tôi Nổi Tiếng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

[Edit] LynNguyn062

Ngôi nhà mới của Ôn Nhuyễn là một ngôi nhà song lập với diện tích nhỏ. Nhưng lợi dụng không gian nhỏ cô đã tự mình thiết kế cho nó. Ngôi nhà này của cô xem như là hoàn chỉnh, là phần thưởng tốt nghiệp cho chính cô.

Sau khi tốt nghiệp.

Cô đã không sống ở đây nhiều nữa, nhưng đồ đạc đầy đủ. Buổi sáng đã nhờ người tới giúp dọn dẹp sạch sẽ, nên bây giờ cô không cần phải dọn nữa.

Hiện tại Ôn Nhuyễn đóng gói vali.

Kỷ Hề nằm liệt trên ghế sofa, cầm điện thoại di động, cười mà không cần hình ảnh, trong khi cười, cô nói với Ôn Nhuyễn: "Ôn Nhuyễn, cậu thực sự ra ngoài sớm, nếu không cậu có thể thấy một trò hay đây. "

" Sau khi cậu nói điều đó, không ai trong nhóm nói chuyện lâu. "

" Sau đó, Lý Kiều nói gì đó ", cô ấy bóp cổ, giả giọng nói là "Đa mặt thật thật sự rất dày, chuyện gì cũng đều có ả, bây giờ bị chính chủ đường đường chính chính và mặt, xấu hổ đi? " Tô Lam Lam tức giận đến nổi thoát khỏi diễn đàn. " "

Kỷ Hề cười ra nước mắt. "Trước kia từng nghĩ cái cô họ Lý này không thú vị, xem ra bây giờ cô nàng cũng thật hăng hái a. Qua mấy ngày nữa tớ phải mời mọi người ra ngoài uống một chút. "

Ôn Nhuyễn mỉm cười dịu dàng không nói gì.

Lần này Tô Lam Lam cũng quá sốt ruột, chỉ sợ rằng quá kích động vì biết cô ly dị Lâm Thanh Hàn, mà quên mất thân phận mình.

Về sau những người trong nhóm đó đều không liên quan gì đến cô.

Kỷ Hề lại nhìn lịch sử trò chuyện một hồi, cảm thấy không còn chuyện gì nữa mới cất điện thoại, ngồi dậy hỏi, "Có gì khác để dọn dẹp không?"

Nói xong, nhìn thấy một xấp giấy vẽ.

Ban đầu cô nghĩ đó là bản vẽ thiết kế, muốn xem coi gần đây Ôn Nhuyễn thiết kế cái gì. Vừa lật nó ra, thấy toàn là chân dung của Lâm Thanh Hàn.

Cô ước tính, ít nhất cũng hơn mấy trăm tấm. Lúc đầu, phong cách vẽ vẫn còn non nớt, nhưng sau đó, ngày càng trở nên thành thạo hơn, hẳn phải mất mấy năm.

Bí mật liếc nhìn Ôn Nhuyễn vẫn đang bận rộn dọn dẹp đồ đạc, Kỷ Hề thở dài, cô biết rằng trong lòng Ôn Nhuyễn vẫn còn luyến tiếc, nếu không thì tại sao cậu ấy lại mang đến đây?

Há miệng muốn nói nhưng cuối cùng đều vẫn không nói thành lời.

Cô xếp lại những bức chân dung lên bàn một lần nữa, muốn giúp cô bạn dọn dẹp quần áo thì điện thoại reo. Đó là mẹ của cô ấy.

"Thưa mẹ."

Kỷ Hề trả lời điện thoại, thân nhiên nói vài lời rồi cúp máy, sau đó nhìn Ôn Nhuyễn, ngập ngừng nói: "Ôn Nhuyễn, mẹ tớ hỏi tớ cậu có muốn về nhà ăn cơm không?"

Ôn Nhuyễn nghe thấy điều này liền biết chuyện cô đã ly dị Lâm Thanh Hàn, các trưởng bối đã biết. Nở một nụ cười, không có phản ứng thái quá trên khuôn mặt của cô, giọng nói của vẫn nhẹ nhàng, "Hôm nay tớ không đi, đợi vài ngày nữa, tớ sẽ ghé thăm dì ấy."

Kỷ Hề gật đầu, nói: "Cũng được."

Cô cũng không muốn để Ôn Nhuyễn về nhà vào thời gian này. Mẹ cô vẫn ổn, nhưng vì những người lớn tuổi khác trong gia đình lại rất khó chịu. Ôn Nhuyễn đi, đồng một câu tây một câu, cô không muốn làm mọi người khó xử.

Qua vài ngày nữa vậy.

...

Dọn dẹp xong sắc trời cũng tối.

Hôm nay nhà Kỷ Hề có liên hoan, không thể không đi, cuối cùng dặn dò Ôn Nhuyễn, "Nếu cậu sợ một mình thì hãy gọi cho tớ. Tớ tới ngủ với cậu. Đừng quên ăn tối. Nếu không muốn thì ra ngoài ăn hoặc đặt mua."

Nói xong,

Cô chớp mắt, "Ôn Nhuyễn, cái kia... cậu có biết cách gọi món không?"

Bắt đầu từ thời trung học, Ôn Nhuyễn mang theo bữa ăn của mình mỗi ngày. Tiêu chuẩn năm sao của Lâm gia, dinh dưỡng tuy cân đối nhưng cũng không kém phần nhạt nhẽo, ngay cả lúc học đại học chế độ ăn kiêng cũng đều bị chuyên gia phụ trách.

Cô thậm chí còn tự hỏi.

Kể từ khi Ôn Nhuyễn và cô bị Lâm Thanh Hàn bắt gặp tại một quầy hàng ven đường, cậu ấy chưa từng ăn lại những món chiên đó sao?

Ôn Nhuyễn nhìn cô bất đắc dĩ cười một cái. Cô tuy chưa ăn thịt lợn nhưng cũng thấy qua lợn chạy như thế nào a. Đâu tới nỗi gọi món cũng không biết? Dù sao, cô đã thuyết phục Kỳ Hề ăn tâm rồi đi. Cô đóng cửa lại, liếc nhìn căn phòng đột nhiên yên tĩnh, khẽ thở dài.

Nhưng sẽ sớm thôi.

Cô lại mỉm cười lần nữa, vỗ nhẹ vào mặt, tự cổ vũ mình, " Ôn Nhuyễn, những ngày tới, hãy cố gắng a."

Trong nhà không có bếp, tủ lạnh cũng không có gì.

Nghĩ nghĩ, Ôn Nhuyễn vẫn là nên gọi đồ ăn. Kỳ thực trước kia, cô lúc nào cũng dùng com hộp. Khi còn đi học, lúc đó, miệng cô buống bình, mỗi ngày Lâm gia đều chuẩn bị bữa com bổ dưỡng.

Sau khi bị Kỳ Hề xúi giục, ăn com hộp, sau đó lại đi ăn ở quán ăn vặt bên ngoài.

Thật trùng hợp.

Lần đầu tiên bị Lâm Thanh Hàn bắt được.

Kể từ khi được Lâm gia đưa đến Lâm gia, Ôn Nhuyễn biết rằng cô không còn là cô gái tùy ý làm nũng, không thể hành động một cách tùy hứng làm bậy. Cô cẩn thận, học cách ngụy trang.

Đặc biệt không biết từ lúc nào nghe được Lâm Thanh Hàn thích những cô gái thanh lịch và trí tuệ, vì vậy cô đã tự dặn mình phải là một người "thanh lịch".

Làm thế nào để thanh lịch? Dù ở nhà hay ở trường, cô luôn chỉ mặc một kiểu váy, tóc để ở sau người và cài một chiếc kẹp tóc nhỏ. Ăn com không no

quá bầy phần, phải nhai đồ ăn trong hơn hai mươi lần. Ngay cả khi cô không thích lắm, cười và ăn.

Nhưng ngày đó thì sao?

Cô sợ bị nhìn thấy, cô bỏ bữa cơm trốn học theo Kỳ Hề. Tóc cô buộc đuôi ngựa, mặc quần jean rách của Kỳ Hề. Tay trái cầm năm xiên thịt, tay phải thì cầm khoai tây chiên và bánh gạo chiên. Lâu lâu còn uống vài ngụm trà sữa trân châu trong tay Kỳ Hề.

Miệng đầy tương ngọt.

Miệng còn phình to, tất cả đều là trân châu cùng đậu đỏ.

Sau đó ——

Cô thấy Lâm Thanh Hàn cùng đám bạn từ xa đi tới.

Khi nhìn thấy cô, Lâm Thanh Hàn và bạn bè của hắn đều ngây ngẩn cả người. Có lẽ trước đây hắn chưa từng thấy qua bộ dạng này của cô, bạn bè của hắn trực tiếp cười.

Lâm Thanh Hàn không cười. Hắn thậm chí không nói một lời, chỉ nhìn cô cau mày.

Nhưng ngay cả như vậy.

Ôn Nhuyễn vẫn là sợ hãi. Cô sợ rằng Lâm Thanh Hàn không thích cô, sợ Lâm gia nghĩ rằng cô không tốt.

Ăn cũng không chịu ăn, cô tìm một nơi khóc một lúc. Khi về đến nhà, nhất cô vẫn đỏ và cam kết với Lâm Thanh Hàn sẽ không bao giờ ăn những thứ đó nữa.

...

Thu hồi suy nghĩ lại.

Ôn Nhuyễn khẽ mỉm cười, một nụ cười nhàn nhạt trên khóe miệng, cô vẫn cảm thấy rằng mình thật sự ngu ngốc. Nếu một người không thích mình, ngay cả khi bản thân trở nên ưu nhã hơn, thay đổi như thế nào, cũng sẽ không nhận được bất kỳ phản hồi từ họ.

Nhìn vào menu cửa hàng takeaway.

Ôn Nhuyễn đột nhiên cảm thấy rằng cô nên lấy lại tất cả những gì còn thiếu. Ngày đầu tiên, hãy bắt đầu từ việc...

Gọi một ly nước nóng cùng món cay béo ngay đi!

Đêm đã khuya.

Đèn ở tập đoàn Lâm thị vẫn còn sáng rực.

Các thư ký run rẩy bên ngoài, nhóm chat của nội bộ công ty vẫn tiếp tục, thỉnh thoảng lại có một tin nhắn.

[Woohoo, chuyện gì đã xảy ra với Boss vậy? Tôi vốn nghĩ rằng lấy được hạng mục kia của Pháp thì có thể nhận được tiền thưởng, có một kỳ nghỉ lớn. Ai có thể nghĩ rằng tôi vẫn phải tăng ca?]

[Tôi cũng muốn khóc, tôi đã nói với bạn trai rằng tôi sẽ tan làm sớm để cùng anh ấy đi ăn tối, vậy mà bây giờ thì hay rồi, không chừng tôi phải tăng ca đến nửa đêm]

[Vậy cho nên, ai mà biết được Boss mấy ngày này làm thế nào? Tôi đã ở công ty được ba năm mà chưa bao giờ tôi thấy mặt anh ấy tới đến thế.]

[@ Thư ký Lâm]

[Thư ký Lâm: Tôi cũng không biết, Lý Tắc cái gì cũng không nói, không nói nữa không nói nữa, bây giờ tôi còn không dám gõ cửa, sợ Boss sẽ cho tôi một ánh mắt hình viên đạn.]

...

Lý Tắc không ở trong nhóm, nhưng thỉnh thoảng anh ta thấy vài thư ký nháy mắt với anh ta, cũng biết chuyện gì đang xảy ra. Anh ta thở dài, mang một tách cà phê, gõ cửa, chờ bên trong truyền ra một tiếng trầm thấp, "Vào đi."

Anh bước vào.

So với sự suy sụp vào buổi sáng, Lâm Thanh Hàn giờ đã khôi phục lại hình dáng trước đây. Anh ngồi trên ghế, cúi đầu, vẫn đang xem lại tài liệu.

Nhưng chính là quá bình thường, ngược lại làm cho mọi người lo lắng.

Lý Tắc đặt ly cà phê xuống, nhìn vào đồng hồ tài liệu gần như đã được giải quyết, môi anh ta giật giật, thấp giọng nói: "Boss, đã gần mười giờ rồi."

Lâm Thanh Hàn ký tên, liếc nhìn đồng hồ, 9:55, lại liếc ra ngoài một lần nữa cau mày nói: "Cho bọn họ tan làm đi."

Lý Tắc nhẹ nhàng lên tiếng, nói: "Ngài hãy trở về nghỉ ngơi sớm đi."

Lâm Thanh Hàn không nhìn lên, "Bản thân tôi tự biết, cậu có thể về."

Sau đó, anh lại tiếp tục sửa chữa các tài liệu.

Lý Tắc biết tính khí nóng nảy của anh, không dám thuyết phục, đi ra ngoài.

Khi đèn bên ngoài tắt, toàn bộ tòa nhà biến thành màn đêm, chỉ có văn phòng trên tầng cao nhất thuộc về Lâm Thanh Hàn vẫn sáng đèn. Anh giống như một cỗ máy không mệt mỏi cho đến khi tài liệu cuối cùng được phê duyệt xong.

Hiện tại đã là 11:50.

Lâm Thanh Hàn đặt bút xuống, vịn cổ, đứng ở ngay cửa sổ sát đất nhìn ra bên ngoài. Xe cộ như nước, đèn đường sáng trưng. Ban đầu, anh muốn giống như trước, đêm khuya đều ở lại ngủ trong phòng nghỉ, nhưng vẫn không biết vì cái gì, anh vẫn cầm chìa khóa xe đi xuống lầu.

Chờ thang máy tới.

Anh mở điện thoại di động liếc nhìn nó. Có rất nhiều tin nhắn, cuộc gọi điện thoại, WeChat...

Trước kia anh cũng lười chú ý đến những thứ này. Hôm nay, anh nghiêm túc nhìn vào từng người trong số họ, chủ yếu là bạn bè và vài trưởng bối. Hồi đã xảy ra chuyện gì với anh và Ôn Nhuyễn.

Anh không có tâm trạng trả lời, mím môi và tiếp tục kéo xuống.

Cho đến cuối cùng, nó thuộc về hộp thoại WeChat của Ôn Nhuyễn. Trước kia cô là người có nhiều tin tức nhất, hôm nay đã không gửi cho anh lấy một tin nhắn.

Thang máy đã đến.

Lâm Thanh Hàn không đi vào. Anh đứng trên hành lang, cúi đầu, những ngón tay thon dài ấn mở hộp thư thoại [Ôn Nhuyễn], hầu hết đều là Ôn Nhuyễn nhắn, anh thỉnh thoảng chỉ trả lời một từ.

Kéo lên trên

[Thanh Hàn, anh vẫn còn tặng ca à?]

[Thanh Hàn, hôm nay là kỷ niệm ngày cưới của chúng ta, em đã làm một bàn thức ăn, anh tan làm sớm nha.]

[Thanh Hàn, anh đến Pháp chưa?]

[Thanh Hàn, ở bên ngoài phải đối tốt với bản thân, không cần lúc nào cũng thức khuya, em sẽ lo lắng.]

[Thanh Hàn, em nhớ anh.]

...

Những quan tâm hàm chứa ngưỡng mộ, xuất hiện trước mặt anh không một chút giấu diếm, Lâm Thanh Hàn siết chặt tay cầm điện thoại di động, chỉ có đèn trên hành lang, anh cúi đầu xuống, nhìn thấy [Em nhớ anh], trái tim của anh chợt lay động.

Không biết lấy dũng khí ở đâu ra, anh lại gọi điện thoại Ôn Nhuyễn.

Bạn đang đọc truyện *Sau Ly Hôn, Tôi Nổi Tiếng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

[Edit] hihie01

"Đồ....."

Lâm Thanh Hàn chờ điện thoại bên kia trả lời.

Đợi thật lâu, cũng chưa chờ đến khi nghe được giọng Ôn Nhuyễn thì bên kia điện thoại đã truyền đến âm thanh: " Thuê bao quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được xin quý khách vui lòng gọi lại sau" anh nhủ nhủ mảy cúp điện thoại, tính gọi lại nhưng khi nhìn thấy thời gian thì rốc cuộc lại không gọi nữa.

Đã trễ thế này.

Cô chắc đã ngủ rồi.

Buổi sáng hôm nay thời điểm nhìn thấy Ôn Nhuyễn dưới mắt có một mảng thâm quầng chắc là hôm qua cô chưa được nghỉ ngơi tốt vừa nhìn đã biết cả đêm không ngủ, sự việc quan trọng như vậy còn phải lo dọn nhà nữa cô khẳng định đã rất mệt rồi.

Vẫn là ngày mai rồi hãy gọi cô đi.

Mặc dù đã ly hôn, nhưng Lâm Thanh Hàn trước sau cảm thấy Ôn Nhuyễn vẫn còn thích mình, anh không phải kẻ ngốc cô thích anh nhiều năm như vậy anh không phải là không biết a.

Mười mấy năm cảm tình, sao có thể nói buông liền buông? Không phải mấy ngày trước cô vẫn nói " nhớ anh " sao.

Cô nhiều năm như vậy vẫn luôn rất ngoan ngoãn có lẽ chỉ là quá thương tâm cầu kinh với anh vài ngày liền sẽ thông suốt rồi trở về với anh.

Cô là vợ của anh cũng là người nhà của anh.

Anh có thể dung túng cô tùy hứng.

Về sau.

Anh cũng sẽ đối xử tốt với cô.

Ít nhất anh sẽ thử đi tìm hiểu thích cái gì, cô rồi cuộc thích thứ gì.....

Nghĩ kỹ, Lâm Thanh Hàn âm thầm cả một ngày mặt rớt cuộc cũng có chút biểu tình anh thu hồi đi động, đi vào thang máy, trong gương ảnh phản chiếu của anh góc cạnh rõ ràng khuôn mặt cùng với khóe miệng hơi hơi cong lên không tính quá rõ ràng.

Hoàn toàn là bộ dáng nắm chắc thắng lợi.

.....

Ôn Nhuyễn thật ra không biết Lâm Thanh Hàn suy nghĩ gì.

Cô trước đây chưa từng sinh hoạt như vậy bao giờ có chút không biết làm sao, nhưng lại có rất nhiều mới lạ..... Như cơm hộp, ăn cay rất cổ hợm thì uống nước đá, còn dựa theo lời Kỷ Hề nói tìm một bộ phim truyền hình hiện tại đang rất hot để xem.

Cô thật lâu rồi không xem phim truyền hình.

Lâm phu nhân phải luôn sinh hoạt ưu nhã, cao quý cô có thể mặc hoa phục đi xem kịch bản, đi nghe nhạc kịch, thậm chí có thể mời những nhạc sĩ đó tới trong nhà biểu diễn..... Nhưng giống như thế này ở trên sofa ôm ipad xem phim truyền hình cô đều quên đã bao nhiêu năm rồi chưa từng làm.

Thoát cái liền đến 12 giờ.

Lúc nghe được tiếng chuông di động trong phòng vang lên cô còn bối vì trong TV nam nữ chính chia tay khóc đến rồi tỉnh rồi mù, trên bàn đã có một đồng khăn giấy, trong tay cũng cầm một hộp khăn giấy, một bên lau nước mắt, một bên hít hít cái mũi, ấn nút tạm dừng, lê dép lê đi về hướng phòng ngủ.

Vừa mới đi đến.

Tiếng chuông liền ngừng lại.

Chỉ còn ánh sáng trên màn hình di động báo tên người gọi đến【 lão công 】.

Ôn Nhuyễn ngẩn người, còn quên lau nước mắt trên mặt, cứ như vậy ngờ ngác mà nhìn màn hình di động, thẳng đến màn hình chuyển sang màu đen cô mới lấy lại tinh thần.

Lâm Thanh Hàn gọi điện thoại cho cô? Còn là lúc khuya khoắt.....

Cô cầm điện thoại lại gần, click mở khóa xác nhận thật là Lâm Thanh Hàn, không có sai, bọn họ kết hôn ba năm, Lâm Thanh Hàn chủ động gọi điện thoại cho cô số lần có thể đếm được trên đầu ngón tay, ngày hôm qua xem như một lần.

Nhưng hiện tại sao lại thế này?

Bọn họ đều đã ly hôn nam nhân này hơn nửa đêm gọi điện thoại cho cô làm gì?

Chẳng lẽ.....

Khuông mặt nhỏ nhắn của Ôn Nhuyễn trắng bệch hiện đầy lo lắng Lâm Thanh Hàn dạ dày không tốt cô lo lắng anh đã xảy ra chuyện vội vàng nhấn điện thoại rồi lại thu trở về.

Cô đã không còn là vợ Lâm Thanh Hàn.

Nếu anh thật sự xảy ra chuyện bên cạnh anh cũng không thiếu người chăm sóc cũng thật không cần đến cô.

Ôn Nhuyễn thu mi cảm di động đi ra ngoài.

TV còn tạp ở cốt truyện, bất quá cô đã không còn tâm tình xem ngồi ở trên sofa ôm di động trầm mặc một hồi cô đem số Lâm Thanh Hàn sửa lại từ【 lão công 】thành【 Lâm Thanh Hàn 】.

Kỳ thật vẫn là có chút luyến tiếc a.

Thích anh nhiều năm như vậy, nhưng vẫn không dám tiết lộ tình yêu của chính mình đến khi lấy được giấy kết hôn, cô rồi cuộc cũng có thể thản nhiên đem tình yêu của mình nói ra.

Lúc đó thấy chữ 【 lão công 】 cô liền cười đến nhiều ngọt ngào.

Mặc dù đã qua lâu như vậy cô có thể nhớ rõ hết từng chút.

Ôn Nhuyễn nhìn màn hình di động phản chiếu hình ảnh của bản vội vã gương mặt đem những suy nghĩ lung tung của chính mình dập tắt cô nhỏ giọng lầm bầm nói: "Không được suy nghĩ a, liên tính là luyến tiếc, cũng không cho lại nghĩ tới."

Nếu đã lựa chọn ly hôn cô liền sẽ không quay đầu lại.

Đêm cũng đã khuya cô đóng ipad, lại dọn rác tính toán đem cái bàn thu thập lại thấy một xấp giấy vẽ bị Kỳ Hề đặt ở một bên, động tác ngừng lại.....
Vốn tưởng đã đem nó để lại Lâm gia.

Nhưng nghĩ đến mình đã dọn đi rồi để lại thì không hợp cho lắm.

Bất quá xử lý mấy bức tranh này như thế nào cô cũng chưa nghĩ ra muốn cất ném, vẫn là luyến tiếc, từ lần đầu tiên cô bắt đầu vẽ đến bây giờ, tổng cộng đã chín năm.

Tuy rằng là bởi vì Lâm Thanh Hàn mới muốn về nhưng cũng đã cùng cô đi qua năm tháng.

Liền như vậy ném, thật sự đáng tiếc.

Vẫn là trước tìm một chỗ cất đi.

Thời điểm Lâm Thanh Hàn về đến nhà cũng đã khuya, di Lý thật ra vẫn chưa ngủ, hôm nay phát sinh chuyện như vậy gọi tiên sinh lại không được, còn Lâm lão gia... bà lại không dám gọi nên đành ngồi chờ đến khi tiên sinh về nhà. Nghe được động tĩnh ngoài cửa bà lập tức liền ngồi dậy ra ngoài chào: "Tiên sinh, ngài đã trở lại."

Di Lý là lão nhân trong nhà, từ nhỏ đã chiều cố bọn họ.

Lâm Thanh Hàn tuy rằng tính tình nhạt nhẽo đối với bà vẫn là khách khí nhìn bà ngoài ý nói: "Còn chưa ngủ?"

"Tôi như thế nào có thể ngủ được a." di Lý thờ dãi: "Tiên sinh, ngài cùng phu nhân rốt cuộc làm sao vậy? Sáng sớm hôm nay cô ấy bỏ đi cùng vali hành lý nói với chúng tôi là cô ấy và ngài đã ly hôn."

"Tiên sinh....."

Bà do dự nói: "Ngài cùng phu nhân thật sự ly hôn sao?"

Lâm Thanh Hàn cười một cái, tuy rằng vẫn là độ cung rất nhỏ, nhưng có thể nhìn thấy tâm tình anh đang rất tốt: "Đừng lo lắng, cô ấy mấy ngày nữa sẽ quay về." Nói xong anh cởi áo khoác đưa cho di Lý rồi nói một câu "Đi nghỉ ngơi sớm đi" liền lên lầu.

Đi được vài bước.

Anh đột nhiên dừng lại xoay người hỏi một câu: "Đi có biết Ôn Nhuyễn thích hoa gì không?"

Hoa?

Di Lý sững sốt, lúng ta lúng túng nói: "Tôi thấy phu nhân trông ngoài ban công vài chậu hoa sơn chi chăm sóc rất kỹ chắc hẳn cô ấy thích hoa sơn chi đi."

Hoa sơn chi sao?

Lâm Thanh Hàn gật gù đầu, "Đã biết." Liền lên lầu.

Chờ di Lý phục hồi lại tinh thần Lâm Thanh Hàn đã sớm rời đi bà đuổi theo vài bước, trong miệng nói: "Ai, tiên sinh....."

Không có người đáp lại.

Bà ôm áo khoác đứng bất động lại nghĩ đến tiên sinh vừa rồi đã nói câu nói kia "Vài hôm nữa sẽ quay về", bà như thế nào lại cảm thấy sự tình không phải như thế hôm nay phu nhân ra đi thực kiên quyết, hơn nữa bảo bối của phu nhân trong phòng vẽ tranh cũng đã bị mang đi.

Tiên sinh ngài ấy có phải hay không hiểu lầm cái gì a.

.....

Lâm Thanh Hàn tâm thật sự hiểu nhầm.

Anh thậm chí còn tưởng tượng ra một viễn cảnh tươi đẹp cho ngày mai.

Là Cùng Ôn Nhuyễn ăn bữa cơm rồi mang cô trở về nhà, đương nhiên nếu tạm thời cô vẫn chưa muốn thì vẫn không sao anh có thể dọn đi cùng cô.....
Cứ như vậy mang một ý nghĩ tốt trở về phòng.

Nhưng khi nhìn thấy căn phòng tối om.

Lâm Thanh Hàn nhú nhú mày, trên mặt ý cười cũng đi theo đó thu một ít.

Tuy rằng đã sớm biết Ôn Nhuyễn rời đi, nhưng thật sự nhìn thấy căn phòng không có một ai liền có chút không thể thích ứng nhớ trước đây khi anh trở về cô sẽ để đèn chờ anh, chuẩn bị quần áo giúp anh tắm rửa.

Có đôi khi cô còn xoa xoa đôi mắt về mặt mộng lung từ trên giường ngồi dậy nhỏ nhẹ nói với anh một câu "Thanh Hàn, anh đã về."

Nhưng hôm nay cái gì cũng đều không có.

Không có đèn, không có chuẩn bị quần áo, cũng không có thân ảnh của cô.

Lâm Thanh Hàn trầm mặc một hồi, sau đó mở đèn, đóng cửa lại anh vẫn không lo lắng chút nào vì dù sao Ôn Nhuyễn cũng sẽ quay về, hôm nay..... Dư quang thoáng nhìn trước bàn trang điểm xuất hiện một túi giấy.

Anh nhú mày.

Đó là do anh bảo Lý Tắc chuẩn bị.

Tuy rằng Ôn Nhuyễn không cần cổ phần cũng không cần tài sản của anh nhưng anh lại không muốn để cô chịu chút ủy khuất nào cả.

Cô không mang đi?

Là nghĩ lập tức liền phải trở về căn bản đều không cần cầm đi?

Mặc kệ nguyên nhân là cái gì Lâm Thanh Hàn vẫn là đi qua mở túi ra nhìn thoáng qua, chìa khóa một cái cũng không thiếu anh cho cô chìa khóa nhà cũng vẫn còn trong đó mí mắt anh chợt giật giật ý niệm đầu tiên chính là "Cô cái gì cũng chưa mang đi, thì hôm nay cô ở đâu?"

Theo hiểu biết của anh về cô thì cô tuyệt đối sẽ không đi làm phiên Kỳ Hê.

Cô từ nhỏ đến lớn liền không quen biết ai ở ngoài cả vậy thì bây giờ cô đang ở đâu? Lâm Thanh Hàn tâm đột nhiên hoảng loạn ngay cả cặp mày kiếm cũng cau lên vì lo lắng anh đang định gọi cho Ôn Nhuyễn nhưng mà lại nhìn thời gian, vẫn là lựa chọn gọi cho Lý Tắc.

Thực mau.

Bên kia liền có người nhận, giọng truyền tới Lý Tắc truyền tới: "Boss, làm sao vậy?"

"Cậu liền điều tra cho tôi Ôn Nhuyễn đang ở đâu?" Lâm Thanh Hàn nắm chặt túi giấy, cau mày, trên mặt là không khỏi hiện lên lo lắng, giọng cũng có chút trầm "Cậu chuẩn bị nhà ở cho cô ấy nhưng cô ấy một cái cũng đều không lấy tôi lo lắng cô ấy một mình ở bên ngoài sẽ xảy ra chuyện."

Lý Tắc sững sốt, do dự nói: "Boss....."

Lâm Thanh Hàn không có kiên nhẫn nghe lời anh ta cau mày, trách mắng: "Còn không mau đi tra?"

Anh trong lòng thậm chí còn tính toán tận dụng quan hệ, trực tiếp tra ra cô đang ở đâu. Nếu là khách sạn còn được, còn nếu là địa phương khác.....

Trời xa đất lạ, nha đầu này sẽ không ỷ ra chuyện?

Không được.

Khách sạn cũng không tốt.

Lung tung rối loạn.

Một nữ tử như cô lớn lên lại xinh đẹp, bị người khác lừa thì làm sao bây giờ?

Liền lúc anh suy nghĩ rối loạn Lý Tắc do dự nói: "Boss, ngài có thể xem bằng hữu vòng của phu nhân cô ấy hẳn là..... Không có việc gì." Không chỉ có không có việc gì, còn đang rất vui vẻ những lời này anh thật không dám nói.

Bằng hữu vòng? [*cái này chắc là story giống trên Facebook nhỉ?*]

Lâm Thanh Hàn sững sốt anh không có thói quen phát bằng hữu vòng, cũng rất ít xem bằng hữu vòng.

Cau mày anh mở bằng hữu vòng của Ôn Nhuyễn điều thứ nhất thấy được là 【 cuộc sống mới, không khí mới về sau cũng muốn mỗi ngày như vậy vui vẻ nha [cay rất cổ họng thì uống nước đá, Xứng đồ 】【

Lâm Thanh Hàn cầm di động nhìn bằng hữu vòng của cô chậm chạp không nói gì.

Bạn đang đọc truyện *Sau Ly Hôn, Tôi Nổi Tiếng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10

[Edit] LynNguyen062

Lâm Thanh Hàn hiếm khi xem bằng hữu vòng.

Nhưng đôi khi tùy tay ấn vào, cũng có thể thấy Ôn Nhuyễn trong bằng hữu vòng.

Khi thì ngồi bên cửa sổ vào buổi chiều để đọc sách, hoặc tự nướng bánh ngọt, hoặc cắm hoa, vẽ tranh, có khi mặc quần áo truyền thống của Trung Quốc để nghe kịch, nhạc kịch, vân... vân... Anh lướt lại vòng bằng hữu của cô thấy một cái là hai người bọn họ đi tham gia đấu giá còn có cả lúc hai người tham dự một buổi tiệc tư nhân.

Đang là một phu nhân sinh hoạt ưu nhã sau khi rời anh rồi thì lại thành cái bộ dáng này? Ăn đồ cay còn uống coca? Cô hôm nay lại đi ăn loại đồ này?

Không phải cô không thích những thứ này nhất sao?

Lông mày của Lâm Thanh Hàn cau lại đến mức có thể kẹp chết con ruồi.

Đây là ý nghĩ đầu tiên xuất hiện, nhưng ngay sau đó anh âm thầm xua tan nó, và rồi có một ý nghĩ thứ hai...

Cô rất vui vẻ.

Đó không phải là miễn cưỡng cười, cũng không phải là ngụy trang.

Cô thật sự rất vui vẻ.

Lâm Thanh Hàn nhìn vào mấy cái icon nào là [Cầu vồng] [Mặt trời], còn có câu nói kia "Cuộc sống mới và không khí mới", tất cả chúng đều là hy vọng cho cuộc sống tương lai..... vậy Ôn Nhuyễn sau khi rời xa anh không chỉ không khó khăn như anh tưởng tượng, mà còn hạnh phúc khi được trở lại chính mình?

"Boss...."

Lý Tắc đợi rất lâu mà không nghe được giọng nói của Lâm Thanh Hàn, khẽ lên tiếng.

Lâm Thanh Hàn nhìn vào bằng hữu vòng không nói gì.

Ngay khi Lý Tắc đang định lên tiếng lần nữa, cuối cùng anh cũng mở miệng: "Cậu nói..." Giọng nói của Lâm Thanh Hàn rất trầm và nặng nề. Anh cầm điện thoại nhìn không hề chớp mắt, nửa ngày trôi qua tiếp tục nói: "Cô ấy thực sự có ý định rời xa tôi?"

Lý Tắc hiểu câu nói của Lâm Thanh Hàn, do dự đáp: "Tôi thấy phu nhân lần này thật là đã quyết đoán, cô ấy thực sự xem xét rất kỹ lưỡng. "

Không phải là một trò đùa, cũng không phải là làm nũng, mà thực sự có ý định rời bỏ anh, Lâm Thanh Hàn không nói gì, một lúc lâu sau, anh nhắm mắt lại, mở miệng: "Tôi biết. "

"Kia... " Lý Tắc ngập ngừng: "Boss, người còn muốn tìm phu nhân không? "

" Không cần. "

Giọng nói của Lâm Thanh Hàn rất yếu sau đó liền cúp điện thoại.

Màn hình của điện thoại di động đã chuyển sang màu đen. Anh đứng yên, cầm điện thoại không có hành động. Anh dường như nhớ lại vào ngày hôm đó, Ôn Nhuyễn ngồi trong xe và cầm những thứ đã chuẩn bị kĩ rồi đưa ra trước mặt anh.

Lúc đó.

Tâm trạng của anh cũng vậy, trái tim anh buồn tẻ, tức giận có không cam lòng cũng có, còn có một số ít kinh ngạc.

Anh không bao giờ nghĩ rằng Ôn Nhuyễn sẽ ly dị với anh. Cho dù, họ đã thật sự ly hôn, ngay cả khi giấy chứng nhận ly hôn vẫn còn trong túi anh.

Nhưng anh luôn tin rằng Ôn Nhuyễn vẫn yêu anh.

Đó chắc chỉ là nhất thời buồn chán nên cô quyết định rời xa anh, nhưng không lâu nữa cô sẽ quay lại.

Nhưng bây giờ thì sao?

Giống như bị tát cho một cái thật mạnh, Lâm Thanh Hàn cuối cùng cũng nhận ra hiện trạng, Ôn Nhuyễn rời xa anh và cũng không nghĩ đến việc quay lại nữa. Không chỉ vậy, Hôm nay cô cũng rất vui, thậm chí cũng không quan tâm đến thể diện.

Đèn trong phòng rất sáng. Dưới ánh sáng khúc xạ của đèn chùm, hình dáng của Lâm Thanh Hàn chiếu trên cửa sổ từ sàn đến trần có vẻ hơi suy đồi và cô đơn. Anh ném chiếc túi giấy vào lại chỗ cũ, ném đi động thái cả vạt rồi ngồi xuống giường.

Đặt tay lên đầu gối.

Anh cúi đầu, chợt nhớ đến Ôn Nhuyễn của vài năm trước.

Lúc đó, hần mười tám tuổi, đang học cấp ba, Ôn Nhuyễn mười sáu tuổi, mới vừa vào cấp ba.

Hôm đó, anh đã giành vị trí đầu tiên trong cuộc thi toán. Hứa Cháp đòi kéo anh ra để ăn mừng. Chờ ăn tối xong xuôi cũng đã muộn, đi qua con đường ăn vặt ở trường, Hứa Cháp bắt ngờ kéo cánh tay anh. Anh ta nói: "Không phải đó là cô bé nhà cậu sao?"

Anh nhìn sang, quả nhiên thấy Ôn Nhuyễn và Kỳ Hề vừa đi vừa cười.

Đó là Ôn Nhuyễn mà trước đây anh chưa từng thấy, tóc tai rối tung buộc thành đuôi ngựa, một vài sợi tóc xõa ra, cầm một bó những thứ cô không bao giờ có thể ăn trước đây, ngoài miệng đều toàn là tương ngọt, miệng cũng phình phình.

Chắc rằng cô không nghĩ đến sẽ bị anh bắt gặp. Cô ngơ ngác đứng yên tại chỗ, không đợi anh nói liền trực tiếp kéo Kỳ Hề chạy.

Hứa Cháp hôm đó cười rất lâu.

Họ chưa bao giờ thấy Ôn Nhuyễn như vậy. Trước kia là tiểu thư khuê các lúc nào cũng ngẩng cao đầu mà đi. Ngay cả sau khi gia đình phá sản, vẫn có Lâm gia bảo vệ cô. Trong mắt mọi người, cô vẫn là công chúa nhỏ.

Anh không cười.

Chỉ cảm thấy có chút mới lạ.

Sau giờ học, trên đường về nhà, anh đi ngang qua phố ăn vặt, anh đã mua bánh gạo chiên và khoai tây chiên mà mình chưa bao giờ chạm vào trước đó, còn không chờ anh lấy nó ra, Ôn Nhuyễn đã quay về bộ dáng trước đây, mắt đỏ hoe, kéo góc áo, hứa với anh rằng sẽ không bao giờ ăn những thứ đó nữa.

Cô ấy cũng nói rằng cô ấy thật sự không thích ăn nó.

Đồ ăn vặt anh mua hôm đó cũng không có mang ra, về sau anh thật không thấy Ôn Nhuyễn ăn những thứ đó nữa. [*ôi dễ thương quá ~~~*]

Lâm Thanh Hàn nghĩ về bức ảnh trước đó, môi mông nhếch lên, tự chế giễu, vì vậy cô căn bản không phải tự mình đột phá, mà rời khỏi anh rồi cô cuối

cùng có thể trở về chính mình?

Không có gì hơn.

Nếu cô thực sự rất hạnh phúc, hãy để cô đi.

...

Đến ngày hôm sau, Lâm Thanh Hàn dường như đã trở lại trạng thái cũ, im lặng ít khi nói cười. Thấy Lâm Tú Nga đang ngồi ở bàn, anh gật đầu, ngữ khí bình thường chào một tiếng.

“Thanh Hàn, cháu đã dậy rồi.” Lâm Tú Nga có chút co quắp chào hỏi anh, bà thực sự có chút sợ cháu trai của mình.

"Ừm."

Lâm Thanh Hàn gật đầu, không nói gì thêm, ngồi trên ghế và ăn sáng.

Bà không biết chuyện gì đã xảy ra khi hai người ly hôn. Lâm Tú Nga nhìn vào khuôn mặt của Lâm Thanh Hàn, cẩn thận nói, " Thanh Hàn, có vấn đề gì với cháu và Ôn Nhuyễn sao? Hôm qua nó về nhà, mang đồ đạc đi hết. Ngay cả những bức tranh trong phòng vẽ cũng mang đi. "

“Các cháu thực sự đã ly hôn rồi hả? ”

Lâm Thanh Hàn cau mày, không nhìn lên, trả lời với một giọng điệu khác thường: "Đúng, đã ly hôn. "

Thoạt nhìn không vui mà cũng không buồn.

Lâm Tú Nga dần dần nhẹ nhõm, thật tốt nếu anh không khó chịu. Có vẻ như anh không có cảm giác với Ôn Nhuyễn. Bà ta vốn không thích đứa cháu dâu này.

Nếu con bé của Tô gia có thể gả cho Lâm gia của họ.

Bà đang nghĩ đến đó lại thấy Lâm Thanh Hàn cau mày.

Bữa sáng, tất cả đều đa dạng cả đồ ăn Trung Quốc và đồ ăn phương Tây, nhưng anh cảm thấy có gì không đúng, mùi vị không đúng, không khí không đúng, không có gì là đúng, thậm chí cả phê... Anh nhấp một ngụm cà phê trong tay.

Nhú nhú mày.

“Thưa thiếu gia, có chuyện gì vậy?” Di Lý hỏi.

"Vị cà phê..."

"À."

Di Lý nhìn vào ly cà phê trong tay hắn do dự nói, "Tôi đã làm theo cách của phu nhân. Nó không ngon sao?" Sau một hồi, bà lại nhỏ giọng nói tiếp, "Trước kia, ngài ở nhà, bữa sáng là do phu nhân làm, đặc biệt là cà phê, phu nhân biết ngài thích uống cà phê được làm bằng tay, mỗi lần đều dậy sớm hơn một tiếng đồng hồ, chuẩn bị cà phê cho ngài."

“Phu nhân nói, pha bằng máy không tốt, phải pha bằng tay mới hợp khẩu vị của ngài. "

Lâm Thanh Hàn nhìn ly cà phê trong tay, vẻ mặt anh mờ nhạt. Anh không biết điều này.

Ôn Nhuyễn cũng chưa bao giờ nói với anh... Lâm Tú Nga nhìn biểu cảm của Lâm Thanh Hàn, mí mắt khẽ rung lên.

Bà không thích Ôn Nhuyễn. Người phụ nữ này đã rời đi rồi không thể để Lâm Thanh Hàn nhớ đến cô. Bà vội ngắt lời di Lý, "Không phải chỉ là một tách cà phê sao? Có gì khó khăn chứ." Nhìn Lâm Thanh Hàn, bà lại mỉm cười: "Thanh Hàn, nếu cháu thích, ngày mai cô sẽ tự tay pha cho cháu."

"Không cần."

Lâm Thanh Hàn nhướn mày đặt cốc cà phê xuống. Vẻ mặt anh trở lại bình thường, đứng dậy bước ra ngoài, nhìn thấy một vài chậu cây xanh trong góc lại nghĩ tới mấy chậu hoa son chi trên ban công, bước chân hơi dừng lại.

Sau một lúc.

Anh mở cửa, dặn di Lý: "Trong phòng tôi có chậu cây son chi, di nhớ tưới nước mỗi ngày."

Nói xong.

Anh bỏ đi.

Di Lý đáp lại bằng một nụ cười. Những chậu cây đó là thứ mà phu nhân thích nhất. Bây giờ người thiếu gia lại yêu cầu bà chăm sóc giúp ngài ấy thật tốt... hắn biết rằng anh không thể không quan tâm phu nhân.

"Này..."

Lâm Tú Nga ngồi trên ghế, nhìn bóng dáng rời đi của Lâm Thanh Hàn, hơi sững sờ, "Cuối cùng Thanh Hàn có thích Ôn Nhuyễn không?" Không phải lúc này anh không vui sao? Tại sao anh lại muốn chăm sóc những chậu hoa đó?

Kỷ Hề đưa Ôn Nhuyễn ra ngoài vào sáng sớm. Cầm tay cô đi trải nghiệm bữa sáng hàng ngày của người thường. Thực tế, cô đã bị sốc bởi bằng hữu vòng của Ôn Nhuyễn hồi hôm qua.

Mặc dù hôm qua Ôn Nhuyễn đã làm cho cô hộp cơm.

Nhưng cô luôn cảm thấy rằng Ôn Nhuyễn của cô là một nàng tiên không dính khói lửa phàm tục. Ai có thể tưởng tượng rằng cô thực sự rất bình dân, ăn đồ cay? Hôm qua, gặp gỡ vài người bạn ai cũng hỏi cô: "Có phải Ôn Nhuyễn bị tổn thương sau khi ly hôn không? Tại sao lại bắt đầu tự mình sa đọa?"

Cô không biết.

Cô cũng không dám hỏi.

Hai người đang ngồi đối mặt với nhau, bên cạnh họ là một nhóm các cụ già, mặc quần áo luyện tập, trên tay cầm quạt nhảy múa hoặc kiếm hoặc một cái gì đó, và họ đang rộn ràng nhộn nháo bên ngoài, thỉnh thoảng có vài tiếng hét to, "Ông chủ, một chiếc bánh ly hợp, hai quả trứng một loạt các thịt, không rau diếp. "

“Ông chủ, sữa đậu nành mang về, không hành. ”

“Ông chủ, một com nắm, nhanh lên, tôi sốt ruột đi làm. ”

.....

Trong khi nghe những giọng nói này, Kỷ Hề một bên uống sữa đậu nành, nhìn trộm Ôn Nhuyễn ngồi đối diện với cô, " Ôn Nhuyễn, ngon không?"

"Ngon." Ôn Nhuyễn cầm một chiếc bánh trong tay, uống một cốc sữa đậu nành. Cô mỉm cười, đại khái có thể nhìn thấy suy nghĩ của Kỷ Hề. Cô ăn chiếc bánh đang cầm trên tay, ăn xong lau môi bằng khăn giấy và mỉm cười: "Tớ biết cậu muốn hỏi gì."

"Không có giả vờ, đó là sự thật. ”

Nhìn thấy Kỷ Hề vẫn không tin, cô mỉm cười, “Thật sự, tớ đã nói dối với cậu. ” Dừng một chút, cô hỏi, “Cậu có nhớ lần chúng ta đến phố ăn vặt thì bị Lâm Thanh Hàn nhìn thấy không? Tớ cùng cậu trốn học ra ngoài. ”

Kỷ Hề gật đầu, "Nhớ rõ. "

Ôn Nhuyễn nhẹ nhàng cúi đầu xuống, từ từ uống sữa đậu nành, một bên cười nói: "Cậu cũng biết rằng Lâm Thanh Hàn giống như một ông già lỗi thời. Có những tiêu chuẩn để ăn trong ba bữa ăn. Tôi thực sự không thích ăn những bữa ăn dinh dưỡng đó. Nhưng sợ Lâm Thanh Hàn sẽ không thích tôi, cũng chỉ có thể nói thích. "

“Sau khi bị phát hiện, sợ anh ấy không thích, nên thực sự không còn đựng vào nữa. ”

“Hiện tại bây giờ đã rời xa anh ấy, không cần phải lo lắng về anh ấy có thích hay không, làm sao tôi có thể buồn được? ”

Cô nói, ngẩng đầu lên, làn da trắng sáng của cô dưới ánh sáng ban mai và đôi mắt như lưới liềm từ từ cúi xuống, trông đẹp hơn bao giờ hết,"Vì vậy, tôi không nói dối cậu, tôi thực sự hạnh phúc, cũng thực sự mong chờ vào tương lai."

Kỷ Hề nhìn vào nụ cười rạng rỡ trên khuôn mặt cô, cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, rồi nở một nụ cười. Cô vỗ vai Ôn Nhuyễn, cười nói, "Đúng vậy, hãy để cho cái tên đại móng lợn lần càng xa càng tốt, sau này anh ta sẽ hối hận."

Ăn sáng xong.

Kỷ Hề hôm nay còn có việc.

Ôn Nhuyễn không cần người đưa về, nơi cô sống không xa lắm. Cô dự định tự mình đi bộ, nhân tiện cô có thể làm quen với môi trường ở khu nhà hơn sau này cô đỡ phải vất vả tìm nơi mua đồ.

Khi đi qua một cửa hàng hoa cô chợt dừng lại.

Cô thích hoa, có rất nhiều bình hoa ở nhà nên cô có thể mua chúng để trang trí phòng.

"Cô gái, mua hoa sao?" Người di trong cửa hàng hoa chào đón cô bằng một nụ cười. "Chúng vừa được giao tới hôm nay, vẫn còn tươi. Nhìn xem thích cái nào. Cô gái thật xinh đẹp, đang mở tiệm hoa, dĩ nhiên chắc chắn sẽ giảm giá cho cháu. ”

Ôn Nhuyễn cười cong đuôi mắt, nhẹ nhàng cảm ơn," Được, cảm ơn đi. "

Cô cúi đầu chọn khá nhiều hoa, vừa mới chọn một bó hoa hướng dương, Ôn Nhuyễn nhận ra rằng ai đó đang chụp lên. Cô rất nhạy cảm với máy ảnh, có chút kinh ngạc ngược mắt lên. Có một vài nữ sinh trung học đứng bên ngoài, cầm điện thoại di động và đối mặt với cô.

Đại khái không nghĩ tới lại bị bắt quả tang.

Các cô gái đỏ mặt vội xin lỗi cô. "Xin, xin lỗi, chúng em, chúng em chỉ là tùy tiện bấm nó."

Ôn Nhuyễn cười lắc đầu, tỏ vẻ không sao. Cô đã từng được chụp ảnh ở trường, thấy họ còn đang đứng tại chỗ, cô cười nói: "Các em không sợ trễ học

ư?"

"À, có..."

Các cô gái đỏ mặt chạy đi, chạy vài bước lại quay về, nói với cô, "Chị, trông chị thật tuyệt."

Ôn Nhuyễn mỉm cười nhìn họ rời đi, mua một vài bông hoa rồi về nhà, cô không để tâm đến chuyện đó, nhưng vào buổi tối, Kỳ Hề gọi một cuộc điện thoại, giọng điệu vô cùng lo lắng pha lẫn một ít phấn khích, "Bảo bối, cung lên hot search rồi."

[*hie: cũng gần một tuần rồi ha? Nay sẵn tiện tui vừa ôn xong lý nên lên đây đăng trc một chương... mai sẽ có chương còn lại nha ^^*]

Bạn đang đọc truyện *Sau Ly Hôn, Tôi Nổi Tiếng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11

[Edit] hihie01

Hot search?

Ôn Nhuyễn sững sờ ngừng động tác, kinh ngạc nói: "Cái gì hot search a?" Một bên nói một bên mở Weibo nhìn thoáng qua, hot search đứng đầu, bên cạnh đánh dấu 【 bạo 】, nghiêm nhiên là # nhà giàu số một ly hôn #.

Nhìn đến hot search này.

Ôn Nhuyễn có chút bất đắc dĩ nhéo nhéo mũi.

Lâm Thanh Hàn tuy rằng không phải người trong giới giải trí nhưng anh là nhà giàu số một nên tin tức anh ly hôn truyền ra ngoài đứng đầu hot search cũng là chuyện đương nhiên a? Hôm đó ly hôn cô cũng đã sớm đoán được a. Cô nhìn ứng dụng hứng thú đều không có ngôi dựa vào sô pha, bất đắc dĩ nói: "Bảo bối, hot search này đáng giá khiến cậu hưng phấn đến như vậy sao?"

"Không phải cái kia....." Kỳ Hề cũng biết chính mình chưa nói rõ ràng, không khỏi phun một tiếng: "Quan Lâm Thanh Hàn làm gì? Cậu xem cái đứng thứ mười tám ấy."

Mười tám?

Ôn Nhuyễn mở ra kéo xuống giao diện hot search cái đứng thứ 18 kia có tiêu đề là # gặp qua nữ nhân tươi cười đẹp nhất #, cái hot search này có liên hệ gì với cô a?

Tuy rằng cảm thấy kỳ quái, nhưng cô vẫn nhấn vào xem thử.

Điều thứ nhất nhìn thấy là một cái tên Weibo là 【 nam phong 】, Weibo nổi danh đại v phát.

Ôn Nhuyễn thời điểm ở nhà không có việc gì làm liền sẽ lướt Weibo xem tin tức, cô biết tài khoản Weibo này thường xuyên sẽ phát các tiêu đề như # người thích nhất idol nào#, # người nhìn thấy người như thế nào là đẹp nhất#.....

Vị này đại v này có fans cao tới 600w, mỗi lần liền đăng một vấn đề như vậy phía dưới sẽ có vô số bình luận, thậm chí còn mang cho một nhóm người nổi tiếng, mà lần này # gặp qua nữ nhân tươi cười đẹp nhất # qua một buổi chiều đăng tải đến nay đã có hơn hai vạn lượt bình luận ngay cả chia sẻ cũng hơn một vạn lượt.

Kỳ Hề ở điện thoại kia đoạn nhắc nhở nói: "Tìm được rồi sao? Cậu mở ra bình luận thứ nhất đi....."

"Được."

Ôn Nhuyễn nhẹ nhàng lên tiếng, click mở xem bình luận, bình luận thứ nhất của【 ngủ sớm dậy sớm lộ tiểu hoa: Đây là hôm nay đi ngang qua cửa hàng bán hoa khi chụp đến lại gặp đúng lúc này ta liền suy nghĩ, vị tiểu tử tử này là tiên nữ sao? 】【

Ảnh chụp một cô gái đứng ở một tiệm bán hoa tay ôm bó hoa hướng dương mắt rũ xuống nhìn khẽ cười.

Phía dưới bình luận này có mấy ngàn người phản hồi Ôn Nhuyễn nghe Kỳ Hề nói chuyện về mặt mờ mịt click mở xem các câu trả lời.

【 a a a, ta thiên, đây là tiểu tiên nữ nhà ai, ta luyện ái! 】

【 trong vòng ba phút, không, ta liền ba phút đều chờ không kịp, lập tức! Nhanh chóng! Lập tức! Ta muốn xin in4 tiểu tỷ tỷ này! 】

【 lúc còn chưa xem ảnh chụp ta còn kỳ quái đây là thần tiên phương nào mà có thể đánh bại một chúng đương hồng idol, lúc sau mở ra, ta chỉ nghĩ nói —— ta có thể!!! Cho nên, tỷ muội @ ngủ sớm dậy sớm lộ tiểu hoa, có phương thức liên hệ sao? 】

.....

Vị chủ nhân 【 ngủ sớm dậy sớm lộ tiểu hoa 】 đại khái cũng không nghĩ tới mình chỉ chụp bức ảnh mà có thể kéo đến đông người như vậy đương nhiên trừ bỏ những người yêu thích còn có người nghi ngờ phỏng chừng này lại là một minh tinh nào muốn ra mắt trong giới cô trả lời vài cái bình luận sau đành phải chạy đến Weibo của chính mình thuyết minh.

【 không cần nhấn tin ta, ta thật sự không biết vị tiểu tỷ tỷ này[che mặt khóc][che mặt khóc][che mặt khóc] chính là hôm nay trên đường đi học chụp được, bất quá tiểu tỷ tỷ thật sự thực ôn nhu, nhìn thấy chúng ta chụp lên cũng chưa nói cái gì, còn hỏi chúng ta không sợ trễ học sao? Dù sao, ta luyện ái! 】

Trừ bỏ cái ảnh đứng đầu Weibo đánh bại một đám idol có nguyên ảnh chụp ở ngoài, còn có một bức là cô ôm hoa hướng dương, ngẩng đầu nhìn mấy ảnh bức ảnh này không chỉ lộ rõ mặt cô mà còn nhìn thấy chút nghi hoặc trong ánh mắt cô.

Một ảnh khác là nàng ôm hoa hướng dương, cong mắt ôn nhu cười.

Có người ở phía dưới trả lời 【 nàng cười, phảng phất sông băng hòa tan, phảng phất gió xuân, ta lặng lẽ che lại ta ngực, nghe được nơi đó có hoa khai thanh âm. 】

"Vừa rồi thời điểm nhìn thấy Weibo tớ cũng thật kinh ngạc rồi bất quá cô bé đó tuy chụp lên nhưng cũng không thể dim được cậu a." Kỳ Hề một bên cười, một bên nói: "Mềm mại thân mến xin hãy chia sẻ cảm giác khi được lên hot search nào....." Dừng một chút, lại bổ sung một câu: "Điều vừa rồi tớ nói không tính."

Ôn Nhuyễn buông đi động, cười xoa xoa đôi mắt: "..... Còn, rất thú vị?"

Thời điểm khi còn đi học cô vẫn thường xuất hiện trên diễn đàn của trường nhưng mà đây thật là lần đầu tiên cô xuất hiện trước mặt công chúng dưới hình thức này a... không đúng nhớ tới cái hot search kia phải là lần thứ hai mới đúng.

Cô không để ý chuyện này lắm.

Đột nhiên Kỳ Hề lại la lên một tiếng hù cô giật cả mình.

"Cậu lúc kinh lúc rống....." Ôn Nhuyễn ôm ngực, bất đắc dĩ nói: "Lại làm sao vậy?"

"Mềm mại, cậu có nghĩ tới sẽ vào giới giải trí không? Gương mặt này của cậu ở trong giới giải trí hẳn sẽ hạ gục được một đám người trong nháy mắt a, còn có cả Tô Lam Lam kia nếu vào giới giải trí cậu có thể đem cô ta nghiền nát!"

Kỳ Hề càng nói càng hăng hái: "Tớ cảm thấy chủ ý này rất tốt, cậu dù sao cũng không biết làm gì, muốn hay không đi giới giải trí thử nghiệm?"

Đi giới giải trí thử nghiệm?

Ôn Nhuyễn ngồi ở trên sofa, hoàn toàn phát ngốc, cô thật đúng là không nghĩ tới.

Kỳ Hề là phái hành động cô tự mình viết tiểu thuyết và cũng là biên kịch nên trong giới giải trí cũng có chút quan hệ hơn nữa em trai của cô ấy là Kỳ Duyên đang là một idol có lưu lượng fan rất lớn. Cho nên cô liên hệ với người quản lý rất nhanh chóng.

Vào ban đêm

Cô liền trực tiếp mang người đại diện của Kỳ Duyên tới gặp Ôn Nhuyễn.

Nacy là kim bài người đại diện, cô ở cái vòng này rất có danh tiếng chỉ là mấy năm nay bắt đầu đem trọng tâm chuyển đến gia đình của mình trừ Kỳ Duyên ở ngoài cũng liền không nhận nghệ sĩ nào khác.

Cô tầm 30 tuổi, tóc ngắn, khuôn mặt khéo léo giỏi giang, nhìn thấy Ôn Nhuyễn, liền cười: "Chỉ lúc trước nhìn thấy ảnh của em còn cảm thấy đây là quá đẹp đi."

"Hiện tại nhìn thấy được em rồi mới cảm thấy người ở ngoài còn đẹp hơn trong ảnh rất nhiều." sau khi nói xong với Kỳ Hề cô cầm tay Ôn Nhuyễn: "Chào em chị là Nacy tên tiếng Trung là Cố Nam Hi cũng là đàn chị của Kỳ Hề."

Ôn Nhuyễn cười cùng cô bắt tay, thanh âm ôn nhu lại thanh thúy: "Xin chào chị Nam Hi trước kia đã nghe Kỳ Hề nhắc đến chị, mời ngồi."

"Được, chị cũng thường xuyên nghe Kỳ Hề nhắc tới em." Nacy cười nói.

Kỳ Hề tỉnh tỉnh thẳng thắn lười nghe hai người hàn huyên vào trong nhà lấy hai cốc nước một ly đặt trước mặt Nacy nói: "Đàn chị, chị cũng đừng vòng vo, nói thẳng, có thể hay không mang mềm mại a?"

"Tên tiểu tử thú vị Kỳ Duyên kia chị còn có thể làm nó nổi tiếng, tiểu mềm mại nhà em thật tốt hơn nó nhiều a."

Nacy bắt đầu nhìn Kỳ Hề liếc mắt một cái: "Em lời này nếu mà fans Kỳ Duyên nghe được, phỏng chừng sẽ đến hủy đi nhà của em." Cô vui đùa một câu, quay đầu nhìn về phía Ôn Nhuyễn nhìn một hồi, cười nói: "Ôn Nhuyễn tướng mạo cũng đáng người của em nếu tiến vào giới giải trí thì tuyệt đối không thành vấn đề."

"Chị là..." Cô nhìn Ôn Nhuyễn ánh mắt ôn nhu lại sắc bén, gọn gàng dứt khoát hỏi: "Em có chắc muốn vào không?"

Cô có chắc không?

Ôn Nhuyễn nắm ly nước, trên mặt hiện ý cười hiển nhiên là bị hỏi đến ghen hờn.

Chạng vạng hôm nay lúc cô nghe Kỳ Hề nhắc đến chuyện này cô không có đáp ứng cũng không có cự tuyệt, chính là cảm thấy..... Giống như thử xem cũng không tồi. Nhưng cô nghĩ kĩ chưa? Cô cũng không rõ ràng lắm cô lúc còn nhỏ cũng đã từng có ước mơ trở thành một minh tinh.

Cảm thấy trong TV minh tinh mỗi ngày đều được mặc quần áo đẹp, được thật nhiều người thích, thật tốt a.

Nhưng sau khi lớn lên.

Cô chỉ lo truy đuổi Lâm Thanh Hàn, làm sao còn nhớ rõ chuyện đó?

Lâm Thanh Hàn thành tích tốt thời còn đi học năm nào cũng đứng nhất trường đậu vào đại học A sau đó lại được cử đi du học ở Cambridge... Cô liền không muốn bị bỏ lại đều cố gắng học tập. Sau này lại trở thành vợ Lâm Thanh Hàn.

Cô vội vàng xã giao, vội vàng giữ gìn quan hệ, càng ngày càng không có thời gian.

Đến nỗi những thứ cô thích trừ vẽ tranh vẫn còn được duy trì thì tất cả đều đã bị bỏ đi.

"Em là bạn tốt của Kỳ Hề tuy nhiên chị cũng cảm thấy mâu thuẫn với lời nói của em." Nacy nói: "Em thật sự thực xuất sắc, nhưng là em lại đối tượng lại không có kế hoạch, em căn bản không rõ ràng lắm về sau muốn làm cái gì, em hiện tại....."

Cô hạ giọng: "Như là ở một bước xem một bước, như vậy em sẽ rất khó tồn tại trong giới giải trí."

Ôn Nhuyễn bị chọc trúng tâm tư, khuôn mặt nhỏ trong nháy mắt trắng bệch.

Kỳ Hề thấy vội cầm tay cô nhìn Nacy nhủ thầm thanh âm thực nhẹ, ân hàm trách cứ: "Đàn chị....."

Nacy nhún vai, bắt đầu đi: "Hai vị tiểu thư, cái vòng này cũng không tốt chị nếu mang Ôn Nhuyễn khẳng định phải công bằng."

Kỳ Hề đang định nói.

Ôn Nhuyễn cầm tay cô lắc lắc đầu cô buông ly nước nhìn Nacy mặt tuy rằng còn có chút trắng nhưng ngữ khí cũng đã khôi phục như thường: "Chị Nam Hi chị nói không sai em đúng thật là đối với tương lai không có kế hoạch, tuy rằng em vẫn luôn cùng tiểu Hề nói chờ về sau sẽ tính."

"Nhưng..."

Cô mỉm cười, do dự nói: "Em không biết về sau nên làm cái gì bây giờ, em hiện tại cũng thật là đi một bước tính một bước."

Đột nhiên trở lại bình thường.

Không còn là Lâm phu nhân mà chỉ là Ôn Nhuyễn cô tràn đầy khát khao, mong đợi nhưng cũng thật mờ mịt, cô..... Không biết chính mình muốn làm cái gì, cũng không biết chính mình có thể làm cái gì.

Nacy cầm tay cô vỗ nhẹ một cái ngữ khí cũng trở nên ôn nhu: "Tiểu Nhuyễn nhìn thấy những bình luận trên Weibo hôm nay chưa? Gần một bộ ảnh chụp, liền có hàng vạn người biểu hiện rất thích em."

"Em có thể khiến người khác thích."

Chuyện vừa chuyển cô tiếp tục: "Nhưng có khả năng làm người khác thích là một chuyện còn thích được dài lâu hay không lại là một chuyện khác."

Nhìn ánh mắt ngơ ngẩn của Ôn Nhuyễn cô nói: "Gương mặt này của em ở giới giải trí muốn nổi tiếng thật dễ dàng nhưng giới giải trí này nổi tiếng sớm cũng hết thời sớm."

"Mấy năm nay xã hội phát triển càng ngày càng nhanh chóng, trong vòng đời mới cũng càng lúc càng nhanh, em nhìn lại những nghệ sĩ xuất đạo năm đó năm nay còn có bao nhiêu người nhớ rõ?"

"Cho nên muốn được người đời thích lâu dài, làm họ cảm thấy em đáng được thích không có mặt em cũng đều vô dụng cả."

"Huống chi..."

Nacy nhìn Ôn Nhuyễn chậm rãi nói: "Em nếu ngay cả bản thân mình cũng không thích thì làm sao có thể kì vọng người khác sẽ thích em đây?"

Bên tai truyền đến giọng nói của Nacy.

Ôn Nhuyễn ngơ ngác nhìn cô, chậm chạp đều không có nói chuyện.

Bạn đang đọc truyện *Sau Ly Hôn, Tôi Nổi Tiếng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12

[Edit] LynNguyen062

Tập đoàn Lâm thị, hôm nay vẫn là một ngày áp suất thấp.

Tuy nhiên, những người lúc trước suy đoán tại sao tâm trạng của boss lại đột nhiên tồi tệ như vậy thì cuối cùng họ đã tìm ra lý do. Boss của họ đã ly dị. Khi họ biết tin này, công ty đã rất hỗn loạn.

Ba năm trước.

Chủ tịch tiền nhiệm đột nhiên lâm bệnh nặng đã gần như chao đảo toàn bộ tập đoàn Lâm thị.

May mắn thay, Boss lập tức bay trở về từ nước ngoài để tiếp quản công ty và kiểm soát tình hình kịp thời để Lâm thị tiếp tục hoạt động bình thường. Sau ba năm, ngài ấy đã đưa Lâm thị thành công, nâng lên một tầm cao mới.

Nhưng ngày tốt lành này không được lâu, tin tức ly hôn bất ngờ ập đến.

Cả cổ đông và nhân viên của công ty, thậm chí cả những người bên ngoài đều lo lắng bởi vì lần này là ly hôn. May mắn thay, Lý Tắc đã kịp thời phát xuống một thông báo, bộ phận quan hệ công chúng gửi thông báo để nhanh chóng kiểm soát tình hình.

Nhưng sau khi bình tĩnh.

Mọi người không thể đoán được lý do boss ly hôn. Đang êm đẹp, sao đột nhiên lại ly hôn? Không thể chịu đựng được nữa nhóm chat đã bắt đầu hoạt động.

[Vậy mọi người có đoán được lý do boss ly hôn không?]

[Không có] +1

[Không có] +2

.....

[Không có] +124

[Hay chúng ta đoán xem là ai đề nghị ly hôn trước?]

[Cái này mà còn nói, tất nhiên là Boss rồi, chẳng lẽ Lâm phu nhân bị điên? Làm vợ của người đàn ông giàu có không làm, lại muốn ly hôn? Nếu tôi là Lâm phu nhân, chỉ cần cho tôi tiền, muốn tôi làm gì cũng được.]

[Phải a, tổng tài của chúng ta gương mặt này, dáng người này, giá trị con người này..... ai sẽ chủ động ly hôn ngài a? 】

[Nhưng... nếu là Boss đề nghị ly hôn, tại sao phu nhân lại không ồn ào lên? Hơn nữa, có phải tất cả mọi người đều quên rằng tâm trạng của Boss mấy ngày nay rất tệ sao? Nhìn Boss trông giống hệt như khi tôi chia tay trước đây.]

[...]

[.....]

[.....]

[... Cậu nói vậy, tôi cảm thấy rất logic, chẳng lẽ.... Thực sự trên thế giới này có một người phụ nữ không muốn trở thành vợ của người đàn ông giàu có số một?]

Lâm Thanh Hàn không biết bọn họ đang nói cái gì.

Nhưng ngay cả có biết, anh có lẽ cũng không bận tâm, như thể anh đã trở lại thành Lâm Thanh Hàn trước đây, người không biết mệt mỏi mà chỉ biết công việc của mình. Có rất nhiều giấy tờ trên bàn, anh đang cúi đầu sửa chữa.

Lý Tắc gõ cửa.

Anh mang cho boss một tách cà phê, sau đó đứng yên, có điều muốn nói nhưng không biết có nên hay không.

Lâm Thanh Hàn cũng không ngược lên, chỉ liếc nhìn tách cà phê, không có hứng thú để uống: "Có chuyện gì vậy?"

"Boss..." Lý Tắc thì thầm, "Hot search đã bị gỡ như ngài cấm dận, những cái đó..." Nghĩ đến những chuyện đã xảy ra mấy ngày hôm nay, anh lại thay đổi xưng hô, "Về phía Ôn tiểu thư, chúng ta cũng đã tìm người để giải quyết tất cả."

"Ừm."

Lâm Thanh Hàn không nhìn lên, tiếp tục xử lý các tài liệu.

"Nhưng..." Lý Tắc sau đó ngập ngừng, "Vừa rồi bộ phận xã giao liên hệ, phát hiện có một hot search của Ôn tiểu thư, bây giờ đang được thảo luận rất nhiều."

Còn một hot search? Cây bút trong tay Lâm Thanh Hàn dừng lại một lúc. Anh ngược mắt lên, đôi mắt ẩn dưới hàng mi dày vẫn lạnh như ngày xưa, đôi môi mỏng mím lại khe cau mày, há miệng, giọng anh hơi nặng nề: "Hot search là sao?"

"Đó là một chủ đề thảo luận, và giờ nó đã tăng lên vị trí thứ bảy trong giao diện tìm kiếm hot search."

Lý Tắc nói, lấy điện thoại di động ra và đưa lên, "Ôn tiểu thư bị chụp lại khi đi ra ngoài đã được truyền lên mạng."

Lâm Thanh Hàn lấy điện thoại.

Cuộc thảo luận về chủ đề này đã đạt 3w, và thậm chí lượng đọc là 310 triệu, cho thấy mức độ ảnh hưởng của nó.

Anh cau mày bấm vào Weibo. Một hình bóng quen thuộc xuất hiện trước mắt anh. Những ngón tay thon dài dừng lại ở giao diện điện thoại di động nhìn vào bức ảnh được đánh giá cao nhất với một cái nhìn mờ nhạt.

Có lẽ cô ấy tình cờ ra ngoài đi dạo, cô mặc một chiếc áo len màu hồng, bên dưới là một chiếc quần ống rộng màu đen, không trang điểm cũng không đội mũ. Tóc cô rủ xuống phía sau, cầm một bó hoa hướng dương trên tay, đầu cúi xuống cong đôi mắt, nhẹ nhàng ngửi hoa.

Phía dưới còn có hai bức ảnh.

Một tấm là cô ngẩng đầu, ánh mắt mang vẻ nghi ngờ.

Một tấm là ánh mắt dịu dàng và nụ cười khi cô mở mắt ra.

Lâm Thanh Hàn cúi đầu, nhìn vào những bức ảnh này. Anh không thể nói bất cứ điều gì trong lúc này. Anh đã nhìn thấy những nụ cười của Ôn Nhuyễn, hài lòng, cẩn thận, ngại ngùng.

Nhưng anh lại chưa bao giờ được nhìn thấy cô mỉm cười rạng rỡ như vậy.

Như thể tất cả những đám mây xấu và tối cuối cùng rút lui, chỉ có mặt trời ở trên đỉnh đầu cô.

"Bởi vì chủ đề này không ảnh hưởng đến cuộc sống của Ôn tiểu thư, những bình luận bên dưới chủ yếu là tích cực, vì vậy bộ phận quan hệ công chúng không biết có nên giải quyết hay không..." Lý Tắc sau đó không thể thấy biểu hiện của Lâm Thanh Hàn, không biết anh đang nghĩ gì, sau một lúc, anh thì thầm, "Boss, có cần xen vào không?"

Lâm Thanh Hàn im lặng một lúc lâu.

Sau đó lại đưa điện thoại di động cho Lý Tắc, giọng điệu nhẹ nhàng, "Không cần."

Nói xong, anh tiếp tục cúi đầu xuống phê duyệt văn kiện.

Lý Tắc thấy vậy cũng không nói gì thêm nữa. Anh cầm lấy điện thoại di động, khẽ đáp rồi ra ngoài. Khi anh đóng cửa, anh thấy boss đang nhìn xuống bất giác thờ dài.

Cánh cửa đã đóng lại.

Lâm Thanh Hàn đặt cây bút xuống, anh ngồi trên ghế và vận ngón tay. Chỗ ngón tay bị đốt bởi tàn thuốc đã ổn, nhưng vẫn để lại vết sẹo màu hồng. Anh nhìn nó một hồi lâu rồi mở điện thoại. Mở Weibo, sau đó tìm được cái hot search lúc này, nhấp vào và xem một lúc, cuối cùng đã lưu ba bức ảnh đó... Khi Hứa Cháp bước vào, anh vẫn cúi đầu cầm điện thoại, không biết đang suy nghĩ gì.

Nghe được âm thanh.

Anh nhìn lên và thấy Hứa Cháp, cau mày: "Sao cậu lại ở đây?" Hấn nói, tắt điện thoại và đặt nó sang một bên.

Hứa Cháp mặc một chiếc áo sơ mi trắng với quần đen, trên cổ tay một kiện tây trang. Lâm Thanh Hàn thì thích cái lên nút cao nhất, đeo cả vạt cả ngày, cảm dục lại khác chế. Anh ta thì có ý gờ đến nút thứ hai. Vô tình để lộ xương quai xanh xinh đẹp, bộ dạng phong lưu không kiềm chế được.

Khi anh bước vào.

Điện thoại di động của Lâm Thanh Hàn vẫn chưa tắt nên anh nhìn thấy một góc của bức ảnh.

Chiếc áo len màu hồng, hoa hướng dương lộng lẫy và rực rỡ, chính xác là những gì vừa rồi anh ta nhìn thấy khi ở trong xe.

Đôi mắt đào hoa ẩn dưới cặp kính gọng vàng khẽ mỉm cười. Hứa Cháp không đụng chạm. Anh ném bộ đồ lên ghế sofa rồi ngồi đối diện với Lâm Thanh Hàn, mỉm cười: "Tớ nghe nói cậu đã ly hôn, Lý Khắc bọn họ khuyến khích tớ đến an ủi."

Anh ngước mắt lên, mỉm cười thân thiện: " Anh đây muốn hỏi em, hương vị của việc ly hôn như thế nào? "

"... "

Lâm Thanh Hàn nhìn anh, ngón tay siết chặt cây bút, nửa ngày mới phun ra một từ, "Cút."

Hứa Cháp nhìn anh khẽ mỉm cười.

Khi thư ký rót trà, anh ta nhấp một ngụm, rồi nói chuyện trọng điểm: " Không đùa nữa. Có chuyện muốn nói với cậu. Hôm nay Kỳ Hề đã liên lạc với tớ, muốn tìm Nacy."

Thấy Lâm Thanh Hàn lông mày hơi nhăn lại, liền giải thích một cách tử tế, "Người đại diện của Kỳ Duyên, tôi nghĩ Kỳ Hề có ý muốn Nacy dẫn dắt Ôn Nhuyễn."

"Ý cậu là gì?"

Lâm Thanh Hàn cau mày, đặt bút lên bàn, tay ấn ở mặt trên, " Ôn Nhuyễn muốn vào giới giải trí?" Khuôn mặt anh tối sầm, giọng nói rất nặng nề. "Cô ấy muốn, cậu có cho không? Cậu biết tính khí Ôn Nhuyễn không? Để cô ấy bước vào ngành giải trí? Để cô ấy bị người ta ăn tươi nuốt sống sao? "

Hứa Cháp chưa từng thấy Lâm Thanh Hàn làm quá lên như vậy?

Anh ta uống trà sau một lúc lại mỉm cười: "Tớ là một doanh nhân. Vòng tròn giải trí khuôn mặt dịu dàng và mềm mại chắc chắn có thể kiếm tiền cho tớ. Tại sao tớ lại không cho?" Thấy Lâm Thanh Hàn ngày càng trầm mặt, anh đặt cốc trà xuống, buồn cười nói: "Lại nói tính tình Kỳ Hề, cậu đâu phải không biết."

"Tớ nợ cô ấy." Anh không biết đang nghĩ gì, những ngón tay dài chạm vào mép tách trà, giọng anh rất khê: "Chỉ cần không quá phạm, tớ đều sẽ làm cho cô ấy."

Khuôn mặt buồn bã của Lâm Thanh Hàn, giọng nói của anh nguội đi hoàn toàn:"Cho nên cậu liền lấy Ôn Nhuyễn khai đao? "

" Đừng nói khó nghe như vậy. "

Hứa Cháp ngước lên, khôi phục lại dáng vẻ lúc trước, bừa bãi lười biếng, đuôi mắt phiếm cười, "Ngay cả khi không có tớ, sẽ có những người khác, chưa kể đến những điều này không có kết quả, Ôn Nhuyễn cuối cùng suy nghĩ những gì, chúng ta không biết."

"Nhưng..."

Anh nhìn Lâm Thanh Hàn, thuyết phục một cách cẩn thận, "Là anh em, khuyên cậu một câu, vì hai người đã ly hôn, đừng can thiệp vào việc của cô ấy." Biết người bạn này là nhân vật gì, anh nói thêm, "Cậu không thể đem cô ấy ở tháp ngà voi cả đời được. "

Lâm Thanh Hàn nghe những lời này, hơi giật mình.

Anh nghĩ về vòng bằng hữu của Ôn Nhuyễn đêm qua, đôi môi khẽ nhếch lên, câu nói "Tại sao không thể" vẫn không thốt ra.

Sự phổ biến của Internet luôn là vấn đề của nhiều ngày nay.

Vài ngày trước, # gặp qua nữ nhân cười đẹp nhất # được thảo luận nhiều nhất cũng đã được thay thế thành công bởi các chủ đề phổ biến khác. Đối với [Nữ thần hoa hướng dương] đã trở nên phổ biến trên Weibo, bởi vì không có hành động nào khác trong quá trình theo dõi dĩ nhiên sức nóng sẽ giảm dần.

Tuy nhiên, vẫn còn một số ít người tiếp tục thảo luận trong vòng tròn của họ.

Ôn Nhuyễn không chú ý đến những điều này. Cô nhìn lên tòa nhà có dòng chữ "Công ty truyền thông kinh tế Thiên Nhất" trước mặt cô, nhìn một hồi lâu mới bước vào. Thiết kế đại sảnh lầu một treo không ít poster minh tinh. Ôn Nhuyễn cũng biết khá nhiều, chẳng hạn như một số nghệ sĩ kỳ cựu, một số ngôi sao nổi tiếng, còn có... Kỷ Duyên.

Cô mỉm cười quay mặt đi về phía quầy lễ tân.

Trước quầy lễ tân là hai người phụ nữ dung nhan tinh xảo, nhìn cô mỉm cười, nói xin chào với cô, "Chúng tôi có thể giúp gì được cho cô không?"

Ôn Nhuyễn gật đầu về phía họ, âm thanh cũng rất nhẹ nhàng, "Tôi tìm Nancy."

Nữ lễ tân cười "À, tên của cô là gì?"

Ôn Nhuyễn trả lời: "Tôi họ Ôn, có hẹn trước với cô ấy."

Không lâu sau, có điện thoại ở quầy lễ tân. Sau khi xác nhận, cúp máy và nói với cô, "Ôn tiểu thư, chỉ cần đi thang máy trực tiếp lên tầng 18. Chị Nancy đang đợi cô. "

Ôn Nhuyễn gật đầu và cảm ơn họ, sau đó đi về hướng họ chỉ.

Khi cô đi xa, hai người ở quầy lễ tân mới thảo luận, "Ai vậy? Làn da thật đẹp, đáng người cũng chuẩn, tôi nhìn thấy thiếu chút nữa là không có phản ứng kịp."

"Không biết a, cũng không thấy nhân vật này bao giờ, đến tìm chị Nancy, chẳng lẽ chị Nancy muốn thêm người? Nếu là thực sự, không chừng công ty, không, toàn bộ vòng giải trí đều oanh động. "

Bọn họ hạ thấp giọng bàn tán.

Ôn Nhuyễn cuối cùng cũng lên được tầng thứ mười tám. Một cô gái cao lớn đứng ở hành lang, chào cô với một nụ cười. "Xin chào, Ôn tiểu thư, tôi là Từ Cỏ, trợ lý của Nacy, cô ấy nhờ tôi đưa cô vào."

“Được rồi, cảm ơn bạn.”

Ôn Nhuyễn lịch sự nói cảm ơn.

Khi Từ Cỏ đẩy cửa ra, cô thấy Nacy đứng dậy đi về phía cô, mỉm cười và ôm cô, "Nghĩ kỹ rồi?"

Cơ thể Ôn Nhuyễn cứng đờ một lúc, cô không quen với sự gần gũi như vậy, nhưng ngay sau đó cô đưa tay lên, ôm lấy người kia và trả lời với một nụ cười: "Àn, nghĩ kỹ rồi."

Bạn đang đọc truyện *Sau Ly Hôn, Tôi Nói Tiếng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13

[Edit] hihie01

Công ty là của Hứa Cháp.

Nacy lại là đàn chị của Kỳ Hề.

Ôn Nhuyễn nhìn hộp đồng trong tay đọc qua một lượt rồi đặt bút kí luôn không cần nghĩ ngợi.

"Làm sao lại không đọc kĩ một lần? Không sợ chị đem em bán sao?" Nacy ngồi ở đối diện cầm ly cà phê bắt đầu nói cô cho rằng phải đợi khoảng một lúc nữa nhưng không ngờ tới cô chỉ mới nhấp một ngụm cà phê thì Ôn Nhuyễn đã kí rồi.

Ôn Nhuyễn đóng nắp bút lại đẩy hộp đồng đến phía người đối diện nhìn cô cười cười: "Em tin tưởng Kỳ Hề, cũng tin tưởng chị."

Cô trời sinh tướng mạo đã rất đẹp.

Hơn nữa lại sở hữu một đôi mắt rất đẹp chỉ cần nhìn thẳng vào người đối diện liền có thể khiến họ tin đập thành thịch đồng thời rất nhanh liền sinh hảo cảm.

Nacy nhìn cô tươi cười, ánh mắt hơi lóe, lại có chút sùng sốt.

Chờ phản ứng lại nhìn chính mình ở cái vòng này nhiều năm như vậy, cô cũng coi như là nhìn thấu đủ loại mỹ nhân, nếu mỹ nhân muốn phân cấp thì Ôn Nhuyễn tuyệt đối là cấp cao nhất, dáng người hoàn hảo, ngũ quan cũng hoàn hảo còn có cả một thân khí chất sạch sẽ.

Tuy rằng xuất thân hào môn, lại không có một chút nóng nảy.

Này còn không phải chính yếu, trong vòng này người đẹp rất nhiều, lại không phải mỗi người đều sẽ thành công.

Này liền phải đề cập đến cái duyên tạo thiện cảm với người khác.

Có vài nghệ sĩ tuy rằng lớn lên đẹp nhưng người xem lại không cao.

Nhưng cô dám cam đoan.

Cơ duyên của Ôn Nhuyễn về sau khẳng định sẽ rất tốt cô cong cong mắt nhìn người đối diện cô ấy khiến cho người khác không thể thoát khỏi mị lực

của mình cái khí chất này có thể giết hại cả nam lẫn nữ.

Nacy càng nhìn càng vừa lòng khuôn mặt đều không tự chủ được mà hiện lên một nụ cười, cô buông ly cà phê cầm lấy hợp đồng giọng nói ôn hòa: "Chị liền thông báo cho em biết trong công ty này tất cả mọi người đều kí hợp đồng năm năm."

"Bất quá Kỳ Hề cùng chị nói qua, Hứa tổng cũng đã đáp ứng rồi."

"Cho nên cho em cùng Kỳ Duyên giống nhau, là một năm một lần nếu sau này em có cơ hội nào tốt hơn thì công ty sẽ không ngăn cản em....."

"Này một năm em ngoại trừ không thể lên kí kết với các công ty khác những việc khác thì tùy ý còn chuyện yêu đương....." Vốn dĩ chỉ là ấn hợp đồng thuận miệng nói một câu, nghĩ đến Ôn Nhuyễn vừa ly hôn cô vội vàng dừng lại ngẩng đầu liếc mắt nhìn cô ấy một cái.

Thấy sắc mặt cô vẫn như thường, mới buông tâm, tiếp tục cùng Ôn Nhuyễn nói những gì công ty sẽ an bài cho cô.

Chẳng qua nói xong cũng qua mất nửa giờ, Nacy buông hợp đồng trong tay, trịnh trọng vươn tay, nhìn cô cười nói: "Như vậy, Ôn Nhuyễn, về sau hợp tác mong em chiều cố."

Thời tiết bên ngoài cửa sổ sáng đẹp thật tốt có ánh mặt trời chiếu vào.

Ôn Nhuyễn mỉm cười vươn tay cô mấy ngày nay do dự cùng bồi hồi, nụ cười này so bất luận thời điểm nào đều thật sáng lạn, thanh âm ôn nhu cùng kiên định: "Về sau cùng hợp tác mong chị chỉ giáo."

.....

Chờ kí hợp đồng xong.

Nacy tự mình mang theo cô dạo một vòng trong công ty, vừa đi vừa nói chuyện, "5-8 ngày là học tập thanh nhạc, vũ đạo, cách tạo dáng trước ống kính, sắp tới công ty mời một đám thực tập sinh phỏng chừng sẽ còn ở lại luyện."

"Em nói....."

Cô liếc mắt nhìn Ôn Nhuyễn một cái: "Dáng vẻ đã rất tốt không cần lại phải học, đến nỗi thanh nhạc cùng vũ đạo, sắp tới cũng không cần. Chị cho em ở công ty tập thể hình với giáo viên em mấy ngày này mỗi ngày đi rèn luyện hai giờ, sau đó nghỉ ngơi....."

Đôi mắt Nacy từ trước đến nay độc ác.

Những nghệ sĩ có trang điểm hay không, có phẫu thuật hay không cô nhìn một cái liền nhận ra.

Nhưng nhìn Ôn Nhuyễn chính là chọn không ra nửa điểm tật xấu, lại hâm mộ lại chưa xót vồ vồ bả vai cô "Thẩm mỹ viện cũng không cần đi, em liền ở nhà nghỉ ngơi cho tốt ăn cay uống nước ngọt vẫn là nên ăn ít lại."

"Em nếu là không biết nấu cơm, chị sẽ mời trợ lý cho em phụ trách một ngày 3 bữa cho em."

Nghe được mấy chữ "Đồ cay nước ngọt" khuôn mặt Ôn Nhuyễn ửng đỏ, cô nhỏ giọng trả lời một câu: "Không ăn nhiều em chỉ ăn hôm đó thôi ạ."

Sau này cô đều tự mình nấu cơm.

Nacy cười cười, không nói gì nữa, "Em mấy ngày tới hãy ở nhà chị sẽ phát cho em một vài tư liệu xem trước chờ mấy ngày sau chị sẽ tìm người giúp em công khai hình ảnh."

"Được."

Ôn Nhuyễn không có ý kiến.

Nacy thấy cô như vậy thật ngoan, trong lòng ngửa ngửa, còn tưởng tượng sẽ khi dễ cô lại cảm thấy chính mình như vậy OOC*, có vẻ không trang trọng nhẹ nhàng khuy một tiếng cùng cô nhân tiện việc nhà: "Kỳ Duyên lần này đi nước T diễn xuất, bất quá cũng sẽ mau trở lại, chờ cậu ta trở về, chị liền cho hai đứa gặp mặt nhau."

Nói xong.

Chính mình cười trước: "Bất quá các hai đứa hẳn là rất quen thuộc, cũng không cần giới thiệu lại."

Cô cùng Kỳ Duyên thân thuộc sao?

Không tính đi, có gặp qua vài lần, nói cũng chưa nói vài câu.

Ngẫm lại cũng là do cô trước kia chỉ quan tâm mỗi Lâm Thanh Hàn, nơi nào lại lo lắng người khác? Đến nỗi Kỳ Duyên, nếu cô nhớ không nhầm thì cậu ta là một lòng một dạ Tô Lam Lam kia.

Bọn họ thật đúng là không có gì nên tiếp xúc.

"Còn có một việc....." Nancy dừng lại bước chân, do dự nói: "Tin tức em ly hôn chỉ sợ về sau sẽ không giấu được." Đây nếu là cùng cái người thường ly hôn, công ty bọn họ không nói hai lời là có thể áp xuống còn có thể làm người khác đều cảm miệng.

Nhưng đối phương là ai?

Lão tổng tập đoàn Lâm thị là nhà giàu số một.

Thân phận như vậy, cũng không phải dùng tiền là có thể áp xuống được.

Ôn Nhuyễn thật ra không ngại, cô vốn không nghĩ sẽ dấu điểm chuyện này, cô kết hôn lại ly hôn đây cũng không phải chuyện mất mặt gì người khác biết liền có thể không cần phải dấu điểm.

.....

Mấy ngày sau.

Ôn Nhuyễn dựa theo lời Nancy nói lại là rèn luyện, lại chăm chỉ làm đẹp, còn cùng không ít người mới xuất đạo hợp tác ký một vài văn kiện, cô lại tự mình lại tìm một ít tư liệu, cuối cùng đối giới giải trí có bước đầu hiểu biết.

Cô thật ra không có khát vọng lớn là nhất định phải đứng đầu giới giải trí.

Nhưng nếu đã quyết định làm chuyện này, cô cũng không nghĩ đánh cá ba ngày, phơi lưới hai ngày, không có lý tưởng.....

Hơn nữa cô còn rất hưởng thụ sinh hoạt hiện tại.

Mỗi ngày đem thời gian an bài thực đầy đủ cô cũng liền sẽ không lại đi miên man suy nghĩ.

Tin tức Ôn Nhuyễn tiến vào giới giải trí, bên ngoài người không biết, nhưng trong vòng đã truyền ra Nancy là kim bài người đại diện, đứng đầu lại có một Kỷ Duyên đình cấp lưu lượng, cô nơi này có cái động tác, những người khác sao có thể không chú ý?

Chờ đến khi biết được người mới kí hợp đồng lại là vợ trước của nhà giàu số một Lâm Thanh tin tức này liền nổ mạnh.

Bất quá nổ mạnh thì nổ mạnh.

Thiên Nhất cùng Nancy còn không có động tác, ai cũng không dám đem tin tức này truyền ra bên ngoài, cũng chỉ có thể lén lút bàn tán.

Việc này truyền tới bệnh viện.

Tô Lam Lam nắm chặt di động đang nghĩ làm thế nào để can thiệp quan hệ với Lâm Thanh Hàn chờ nghe được người đại diện lầm bầm: "Tiểu tổ tông, cô chú ý lại chút xem tôi nghe nói Nancy tính toán đem Ôn Nhuyễn coi như Kỷ Duyên thứ hai mà bồi dưỡng."

"Thật chờ cô ta vượt qua cô xem cô khóc như thế nào!"

Cô ngừng động tác gõ chữ, ngẩng đầu, làm như kinh ngạc, lại như là không dám tin tưởng, lúng ta lúng túng nói: "Cô nói ai? Nancy chị ta thu nhận ai?"

Người đại diện: "Ôn Nhuyễn a."

Cô nhìn Tô Lam Lam, chỉ vào di động của cô ta, bĩu môi nói: "Là vợ trước của anh ta."

Ôn Nhuyễn?

Tô Lam Lam ngốc, Ôn Nhuyễn như thế nào lại tiến vào giới giải trí, còn là người của Nancy? Cô ngày mới vào vòng này liền tính toán nhờ Kỷ Duyên giúp Nancy thu nhận chính mình.

Nhưng Nancy lấy lý do tâm lực không đủ, cự tuyệt cô ta.

Mặt mũi cô bỗng tự nhiên không chịu lưu lại Thiên Nhất nhờ anh trai mở phòng làm việc cho mình rồi tự mình làm chủ muốn làm cái gì liền làm cái đó.

Có Tô gia làm chỗ dựa.

Tài nguyên của cô vẫn luôn không tồi, mấy năm nay ở trong vòng danh khí cũng càng ngày càng cao.

Nhưng hiện tại.

Nacy thành người đại diện của Ôn Nhuyễn còn muốn đem cô ta bồi dưỡng thành Kỳ Duyên thứ hai.

Này tính cái gì? Cô nghe tin tức truyền tới khuôn mặt ngày ngày luôn ôn nhu hoàn toàn trầm xuống cắn răng nói: "Vượt qua tôi? Cô ta nằm mơ!"

Cô từ nhỏ liền không thích Ôn Nhuyễn.

Khi Ôn gia còn chưa phá sản Ôn Nhuyễn là người đứng đầu danh viện với cái dáng vẻ kiêu ngạo đó ai cũng đều vây quanh cô ta, bất cứ lúc nào bên cạnh cô ta cũng có một đám người cùng cô ta chơi đùa, nói chuyện.

Mà cô ở đâu?

Cô chỉ có thể ở xa xa nhìn bọn họ.

Sau này Ôn gia phá sản cô cho rằng Ôn Nhuyễn rốt cuộc cũng từ thiên nga biến thành vịt con xấu xí, ai ngờ đến Lâm gia lại thu dưỡng cô ta sợ cô ta chịu ủy khuất, đem cô ta chiều cổ so với trước kia còn tốt hơn.

Điều may mắn duy nhất là sau khi xảy ra sự việc Ôn Nhuyễn tính tình rốt cuộc không giống trước kia kiêu ngạo bừa bãi, cô bắt đầu che dấu chính mình, bắt đầu không cùng những người khác vui đùa, bắt đầu..... Dần dần mờ nhạt trong biển người.

Mà cô ở đâu?

Cô tiến vào giới giải trí, lộ ra trước mặt đại chúng, bởi vì tướng mạo xuất sắc, thu hoạch một đám fans, trước có Tô gia nâng đỡ, sau có Kỳ Duyên giúp cô, khiến cho cô ở giới giải trí vẫn luôn đều xuôi gió xuôi nước.

Cô thực hưởng thụ sinh hoạt bị mọi người vây quanh, cũng thực hưởng thụ chính mình sáng lóa dưới ánh đèn flash.

Nhưng hiện tại...

Ôn Nhuyễn muốn tới cô ta cũng muốn tiến vào giới giải trí.

Tô Lam Lam nội tâm đột nhiên trở nên khủng hoảng, tựa như trở lại lúc trước, chỉ có thể ở xa xa nhìn Ôn Nhuyễn được người khác vây quanh phát quang phát lượng giống nhau..... "Không!"

Cô nắm di động, lẩm bẩm nói: "Không thể để cô ta vượt qua tôi, tuyệt đối không thể!"

Người đại diện bị nàng làm hoảng sợ, mất một lúc mới phản ứng lại: "Lam Lam, cô làm sao vậy?" Thấy sắc mặt cô tái nhợt, vội lại nói: "Tôi cho người kêu bác sĩ."

"Không cần."

Tô Lam Lam nắm cánh tay cô ta ngăn cản cô, nâng lên khuôn mặt trắng bệch nhìn cô, ách tiếng nói nói: "Cô đi liên hệ Kỳ Duyên cho tôi, liền nói tôi nằm viện."

"Thực nghiêm trọng."

*** OOC (Out of character): thoát khỏi t/c nhân vật. Cảm ơn các bạn đã chỉ giáo ạ ♥**

Bạn đang đọc truyện *Sau Ly Hôn, Tôi Nói Tiếng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14

[Edit] LynNguyen062

Trợ lý ngồi ở trong xe.

Ôn Nhuyễn dựa lưng vào ghế, Nacy phân phối cho cô trợ lý Tiểu Mạch được vài ngày trước.

Tiểu Mạch chỉ mới ở độ tuổi 20, mặc áo khoác cao bồi, tóc nhuộm màu xanh đen, bàn tay còn dính viên trái tim màu hồng, chính là cây kẹo mút, cầm một cuốn sổ nhỏ và nói với cô lịch trình hôm nay, "chị Ôn Nhuyễn, Weibo cá nhân của chị đã được chứng thực, hôm nay chúng ta đi đến công ty chụp ảnh tuyên truyền, sau đó đến phòng tập thể dục, cuối cùng là thời gian rảnh rỗi tự do."

"Chờ ngày mai công ty chính thức công bố, hành trình của chị sẽ từ từ nhiều lên. "

Ôn Nhuyễn không phản đối những sắp xếp này, nở nụ cười nói, "Tốt", cô nhú mắt nhìn cây kẹo mút, buồn cười nói: "Thích ăn đồ ngọt?" Cô cùng Tiểu Mạch ở chung mấy ngày, phát hiện cô nương này không có lúc nào là không cầm cây kẹo, cũng không biết cô nhóc giấu bao nhiêu kẹo trong túi nữa?

Tiểu Mạch lắc đầu, chân thành nói, "Không thích ạ."

Ôn Nhuyễn ngẩn ra, "Hả? Vậy thì em..."

"Bởi vì nam thần của em thích nó!" Nói về nam thần của mình, đôi mắt của Tiểu Mạch đều sáng lên. Cô ấy đột nhiên quay mặt qua Ôn Nhuyễn, tiến lại gần cô, nhấn giọng hỏi, "chị Ôn Nhuyễn chị có biết Duyên Thần không?"

Duyên Thần?

Ôn Nhuyễn ngờ ngác, tại sao cô không nhớ rằng vẫn còn một vị thần như vậy ở Trung Quốc? Có thể là ở nước ngoài? Nhưng cái tên này rất giống...

Tiểu Mạch thấy biểu hiện của cô liền biết cô không biết, cô nàng thậm chí còn muốn ăn kẹo, lấy ra một cuốn sách nhỏ khác dán đầy Q trong túi của cô ấy, giống như làm an lợi hạ, "Đây, chị Ôn Nhuyễn, để em tặng chị an lợi hạ, duangduangduang, Duyên Thần của chúng em!" [*hiha có những từ thật lạ lùng ha ==*)]

"Kỷ Duyên, biệt danh là Duyên Thần, 23 tuổi, 16 tuổi ra mắt với tư cách là thành viên của nhóm Fly, rapper, dancer và visual của nhóm Fly, phát hành album "Im lặng" vào năm 18 tuổi và lọt vào danh sách người nổi tiếng của Forbes ở tuổi 20..."

Ngơ ngác nghe Tiểu Mạch nói, cuối cùng cô cũng phản ứng được Duyên Thần mà cô bé nhắc đến. Hóa ra đó là Kỷ Duyên. Mặc dù cô cũng dùng Weibo, biết rằng Kỷ Duyên nổi tiếng, cô không ngờ anh ta lại nổi đến như thế này.

"Chị Ôn Nhuyễn, đừng chỉ nhìn vào khuôn mặt lạnh lùng của Duyên Thần, thật ra, anh ấy rất dễ thương! Vì vậy..."

Ôn Nhuyễn quay đầu lại, chớp mắt, như một chú cáo nhỏ, hồng hồng nói: "Chị sẽ nhập hội fan Duyên Thần với chúng em phải không? Chắc chắn không mệt! Hãy làm fan chị em của Duyên Thần, fan mẹ, fan vợ!"

Cái, cái gì?

Fan chị em, cô hiểu.

Nhưng fan mẹ, fan vợ là cái quái gì?

Tiểu Mạch là một người hâm mộ kỳ cựu, hàng năm trà trộn vào Weibo, Douban và Thỏ khu. Cô ấy đã biết rõ về vòng tròn của người hâm mộ. Nhìn thấy Ôn Nhuyễn cảm lạnh, cô ấy bắt đầu truyền đạt kiến thức về vòng tròn của người hâm mộ và một số từ đồng nghĩa, viết tắt.

"Trong thực tế, phần vòng thủy rất sâu, liền fans tới nói, fan luôn có những điều kỳ lạ, fan bạn gái, fan chị em, fan mẹ, bột lọc, còn có fan duy, antifan duy, fan CP....."

"Fan có rất nhiều đều là tình trạng như nước với lửa. "

Cô than vãn: "Trên thực tế, làm cái gì fan cũng không sao cả, fan bạn gái cũng tốt, fan CP cũng thế, chỉ cần lý trí, là thực sự thần tượng tốt, chính là tốt ".

Ôn Nhuyễn nghe xong một hồi, hiểu biết một chút về những đại từ này. Sau đó hỏi: "Fan CP? Kỳ Duyên còn có fan CP?"

"Tất nhiên rồi!"

Tiểu Mạch kích động nói: "Duyên Thần chúng em đẹp trai vậy. Như thế nào có thể không có CP? Anh ấy vừa ra mắt đã được công nhận CP, nhưng không may, vài năm trước đã tan rã rồi, những người trong fan CP chúng em khóc đến chết đi sống lại. "

"Nhưng không có gì! "

Cô nắm chặt tay Ôn Nhuyễn. "Miễn là Duyên Thần vẫn còn ở đó, em có thể làm bất cứ điều gì!"

Ôn Nhuyễn nói thầm: Đó là một sự kết hợp, cô nghĩ rằng chắc là với Tô Lam Lam, sau tất cả, Kỳ Duyên thích theo Tô Lam Lam từ khi còn nhỏ. Bây giờ hai người ở trong cùng một vòng tròn.

"Thật ra, fan CP không tốt..." Tiểu Mạch không biết nghĩ gì, bừa bãi nói: "Tô Lam Lam bây giờ rất đỏ, gia đình cô ta đặc biệt thích lôi kéo Duyên Thần nhà chúng em, còn làm ra tới một cái gì "chỉ duyên son sắc", cũng may là tính khí Duyên Thần của nhà chúng em tốt, nếu không gia đình cô ta sẽ bị chúng em mắng chết. "

Có lẽ thực sự ghét Tô Lam Lam, Tiểu Mạch tức giận đến nổi hung hăng cắn một miếng kẹo mút.

Một tiếng giòn tan, hòa lẫn với giọng nói u ám, cô nói tiếp: "Chúng em liền tính còn muốn xào bgCP Duyên Thần, đừng nói đến bạch liên hoa như Tô Lam Lam. Không, đừng quên, không có người phụ nữ nào trong ngành giải trí xứng đáng với Duyên Thần chúng em, trừ khi..." Cô quay mặt lại Ôn Nhuyễn, nhìn một lúc, đột nhiên nói: "Trừ khi cô ấy là chị Ôn Nhuyễn! "

"Khuôn mặt và khí chất này của chị, đó là lý do tại sao có thể xứng với Duyên Thần chúng em."

Càng nhìn, cô càng hài lòng, càng nhìn, cô càng trông giống như một con gà mổ thóc, gật đầu, "Đúng vậy, đúng vậy đều là anh chị em trong cùng một hội! Gần quan được ban lộc a! "

Ôn Nhuyễn nhìn cô nhóc phần khích, đều có chút dờ khóc dờ cười. Cô và Kỳ Duyên tham gia vào CP? Hình ảnh này thực sự quá cay. Trong mắt cô, Kỳ Duyên giống như một người em trai, hơn nữa có một Tô Lam Lam như vậy, đừng nói đến CP, cô sợ cô và Kỳ Duyên khó nói được lời nào.

Tiểu Mạch nhất thời hứng khởi, không dám đương nổi.

Tình hình hiện tại của Ôn Nhuyễn tốt hơn là nên chú tâm vào sự nghiệp. Cô — một fan mười cấp của Duyên Thần, tất nhiên, biết tâm lý của các fan khác. Nếu chị ấy đột nhiên trở thành một nữ minh tinh, chị ấy vẫn là một người mới, gán ghép với Duyên Thần cho dù có lên trời cũng bị người đời cười nhạo.

Nghĩ đến những hình ảnh đó.

Cô nhin không được run bả vai. Lúc đó, cô có đi giúp chị em mắng chị Ôn Nhuyễn không? Vẫn là giúp chị em mắng Ôn Nhuyễn tý? T-T

Whoohoo, khó khăn quá.

Chiếc xe tiếp tục lái theo hướng của công ty, Ôn Nhuyễn lướt qua các tư liệu, Tiểu Mạch bắt đầu quét Weibo hàng ngày, đột nhiên thấy một hot search, cô kêu lên, gần như ngồi hẫng dậy.

Ôn Nhuyễn nghiêng mắt nhìn, quan tâm nói: "Có chuyện gì vậy?"

"Tại sao Duyên Thần trở lại?" Tiểu Mạch không thể tin được, nhìn vào hot search đầu tiên # Kỳ Duyên ở sân bay #, lẩm bẩm nói, "Duyên Thần chỉ kết thúc buổi hòa nhạc tối qua. Anh ấy xuất hiện ở thành phố vào sáng nay, chẳng lẽ ngày hôm qua vừa kết thúc buổi diễn liền quay trở về?"

"Oh, oh, Duyên Thần chúng ta thật vất vả mà, chẳng trách trong mắt đều là tơ máu, mẹ tiểu bảo bối, chắc em phải mua cho Duyên Thần một cái bịt mắt hương nước hoa thôi! "

Kỳ Duyên đã trở lại?

Ôn Nhuyễn cũng sững sốt. Hôm qua, Nacy nói với cô rằng Kỳ Duyên ít nhất đến ngày mai mới trở về, nhưng Kỳ Duyên có trở về hay không cũng không liên quan tới cô. Cô cũng không quan tâm, thấy Tiểu Mạch không việc gì tiếp tục xem tư liệu trên tay.

9:30, đến công ty.

Ôn Nhuyễn trực tiếp lên tầng mười tám, văn phòng của Nacy. Ngay khi bước vào, cô thấy khuôn mặt trang nghiêm dừng ngay trên chỉ điện thoại: "Bây giờ cậu càng ngày càng không nghe lời, còn trở về một mình? Cậu có biết cậu đang làm gì không? May là ngày hôm qua bọn ký giả không biết lịch trình của cậu, bằng không bị nhìn thấy, cậu nghĩ còn muốn ra ngoài an toàn? "

"Hành hành hành, tôi không quản cậu nữa, cứ làm những gì cậu muốn đi. "

"Cái gì? Cậu đã đến bệnh viện!" Nancy đột nhiên đứng dậy và hỏi một cách lo lắng: "Có chuyện gì vậy? Có nghiêm trọng không?"

Không biết bên kia đầu dây nói những gì, khuôn mặt cô ấy lại trầm xuống, tức giận: "Lại là Tô Lam Lam, cậu có còn nhớ hay không? Cậu thực sự muốn cùng cô ta tạo một tin đồn phải không? Đây? Đây?" Rõ ràng, người ở phía bên kia đã cúp máy.

Nancy tức giận đến nắm chặt điện thoại, nhìn Ôn Nhuyễn, khuôn mặt mới được thoải mái hơn, "Tiểu Nhuyễn, em đến rồi."

Ôn Nhuyễn cười gật đầu vô ý hỏi: "Điện thoại của Kỳ Duyên?"

"Haizz..." Nancy thở dài, "Thằng nhóc này không biết có phải là gió, vốn dĩ ngày mai mới trở về, ai ngờ không ai biết được cậu ta, ngày hôm qua buổi diễn vừa mới kết thúc liền chạy về, bây giờ đã đến bệnh viện."

Cô thở dài "Tô Lam Lam đúng là một tai họa."

Ôn Nhuyễn nghĩ rằng tai họa thì chưa nói tới, nhưng thực sự là một kẻ gây rối.

Sau khi nghĩ về điều đó, có thể đã gây ra rắc rối không cần thiết, nhưng vẫn là nói với mọi người về chuyện này: "Chị Nancy em có chuyện muốn nói với chị."

Nancy nghe giọng nói nghiêm túc của cô phớt lờ vấn đề của Kỳ Duyên, hỏi: "Chuyện gì?"

.....

"Vậy ý em là Tô Lam Lam tự ngã ở nhà em mọi người nghĩ em đã làm điều đó?" Nancy sau khi nghe cô nói xong rút ra một kết luận, "Vì vậy em đang lo lắng Tô Lam Lam liên hệ Kỳ Duyên, là có mưu đồ?"

Ôn Nhuyễn tay cầm chiếc cốc, không uống, "Em không dám bảo đảm, nhưng mà tính tình Tô Lam Lam....."

Cô lắc đầu nói, "Không thể không đề phòng."

Nancy gật đầu. Lúc đầu Kỳ Duyên yêu cầu cô nhận Tô Lam Lam. Cô từ chối vì nhìn Tô Lam Lam không hài lòng. Người khác như vậy thường gật đầu, ngay cả khi không cần phải đi sâu hơn, nhưng Kỳ Duyên đã cố tình...

Cô thở dài: "Ngày thường thì cái gì cũng tốt, không biết làm thế nào mà mù mắt, lại coi trọng cô ta như vậy. Em quen cậu ấy từ nhỏ, có biết tại sao không?"

Tại sao?

Ôn Nhuyễn sững sờ, suy nghĩ về điều đó một lúc. Cô nhớ rằng Kỳ Duyên là một người cô đơn từ khi còn nhỏ. Ngay cả Kỳ Hề, chị họ của cậu ta đã nói vài lời với cậu ta... Có thể nói, dường như sau khi Kỳ Duyên 12 tuổi thì được đưa vào bệnh viện, mối quan hệ của cậu với Tô Lam Lam trở nên tốt đẹp hơn.

Không biết tại sao.

Trên thực tế, trong khoảng thời gian Kỳ Duyên bị ốm, ngoài Tô Lam Lam, cô ta cũng sống ở Kỳ gia. Biết rằng Kỳ Duyên không khỏe, cô ta luôn pha cho cậu rượu dâu và trà đỏ.

Sự quan tâm nhỏ bé đó... thực sự ngày càng trở nên lớn hơn.

"Quên chuyện đó đi, trước tiên đừng để ý tới tiểu tử thú vị này đi chụp ảnh tuyên truyền thôi, chuyện của Tô Lam Lam chị sẽ nói chuyện với Kỳ Duyên sau." Nancy liếc nhìn thời gian, "Đi thôi, nhiếp ảnh gia đã đến, chúng ta hãy xuống lầu. "

"Được. "

.....

Thiên Nhất Tài Đại có một bầu không khí khó chịu, đây là lần đầu tiên Ôn Nhuyễn chính thức tuyên truyền. Cho dù đó là quần áo để chụp tuyên truyền, các nhiếp ảnh gia vẫn phải trả giá cao.

Ôn Nhuyễn đã chụp xong với hai bộ quần áo, bây giờ đang chụp bộ thứ ba.

Thời gian trang điểm nhân rồi, nhiếp ảnh gia lật các bức ảnh, một bên cùng Nancy cười nói, "Cô đào đâu ra bảo bối này vậy? Ngày nào tôi cũng lo lắng không nghĩ tới cô gái này lại điều luyện như vậy."

"Tôi không cần phải nói, cô ấy biết là chụp như thế nào là thích hợp. "

"Có phải người mới không vậy? "

Nancy cười, " Thật vậy! "

Cô nói, ngẩng đầu, nhìn Ôn Nhuyễn cảm khái nói: "Tôi không mong đợi lắm ở cô ấy không ngờ cô ấy lại có thiên phú như vậy.

"Cô đây thực sự đang nắm giữ một đôi vua cho mình." Nhiếp ảnh gia nở nụ cười với Nancy, chỉ muốn nói thêm vài câu nữa, cửa liền mở, ông sững người, lại cười: "Ồ, một con át chủ bài khác cũng ở đây, hay tôi cũng nên chụp ảnh?"

Nancy nheo mắt, cô quay đầu lại nhìn, hóa ra đó là Kỳ Duyên!

Nghĩ về những gì Ôn Nhuyễn vừa nói, cô vừa định đi qua trong phòng hét đột này đến đột khác vang lên tiếng kinh hô, "Ồ, đó là Kỳ Duyên!"

"Chúa ơi, đó là Duyên Thần, tại sao anh ta lại đến đây?"

"Nhanh lên, chụp ảnh đi. "

.....

Ôn Nhuyễn tự nhiên nghe thấy giọng nói này.

Cô ngồi trên ghế, khẽ ngược mắt lên, thấy một người đàn ông đeo khẩu trang màu đen, đội mũ bóng chày màu trắng, quần đen từ bên ngoài đi tới. Cậu ta lò đi những người khác, cặp mắt lạnh lẽo lướt qua đám đông rồi nhìn thẳng vào cô.

Bạn đang đọc truyện *Sau Ly Hôn, Tôi Nói Tiếng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15

[Edit] hihie01

Trong phòng truyền ra âm thanh.

Kỷ Duyên ở trong vòng đồ nhiều năm như vậy trong công ty không ít người là không ngưỡng mộ cậu ta, nếu không gọi là "Duyên Thần" thì chính là gọi "Ca ca" thậm chí Ôn Nhuyễn còn nghe thấy cả "Lão công" cùng "Bảo bảo".

Nghĩ lại lúc này Tiểu Mạch vừa phở cập cho cô chút kiến thức cô hơi cong đôi mắt mỉm cười như nước mùa xuân.

Bộ dáng này của cô lại không được người khác chú ý tới.

Nhưng lúc Kỷ Duyên từ cửa vào đều nhìn chăm chăm cô lại thấy cô cong mắt cười, cậu bị nhiều người nhìn chăm chăm như vậy cũng chưa làm cậu nhấn mảy một chút nào nhưng khi nhìn thấy nụ cười của cô lại khiến đôi mày cậu khẽ nhíu lại.

"Sao cậu lại tới đây?"

Nacy sợ xảy ra chuyện, dợi lát nữa nháo lên lại không tốt liền lấy lại tinh thần mỉm cười chào đón cậu ta. Tuy nhiên miệng mỉm cười nhưng ngữ khí lại mang thập phần cường ngạnh lôi kéo tay cậu ra ngoài: "Cậu đi ra ngoài với chị đừng cản trở người khác làm việc."

Nhưng Kỷ Duyên là ai?

Đại thiếu gia Kỷ gia ngâm muốn vàng mà lớn lên, từ nhỏ đến lớn liền không để ý mặt mũi bất cứ người nào, liền tính ở giới giải trí nhiều năm như vậy cũng không học được thế nào là nịnh hót, từ trước đến nay cậu ta muốn làm cái gì liền làm cái đó ngay cả lúc phỏng vấn trước mặt mọi người khuôn mặt ấy vẫn có thể đen thui.

Huống chi người này chỉ là một nhiếp ảnh gia.

Cậu ta dùng sức hất tay Nacy ra hướng Ôn Nhuyễn mà đi đến.

Những người khác làm sao biết cậu ta đang muốn làm cái gì?

Ngay cả Tiểu Mạch thấy cậu ta bước lại đây cũng chỉ là ngồi bên cạnh Ôn Nhuyễn tay chống cằm một khuôn mặt si mê nhìn cậu khẽ gọi: "A a a, Duyên Thần lại đây, anh ấy đang nhìn tôi, anh ấy đang nhìn tôi!"

"Không được không được, tôi không thờ được mắt."

"Ô ô ô, bảo bối, cầu xin anh không cần lại phát ra mị lực của chính mình, mị mị chịu không nổi."

Lại là bão bối, lại là mị, Ôn Nhuyễn nghe liền cảm thấy buồn cười.

Bất quá hiển nhiên, hiện tại cũng không phải thời điểm thích hợp để cười, Kỳ Duyên kia cái khuôn mặt lạnh tanh đang bước đến trước mặt cô, cô nghĩ mãi vẫn không ra ruột cuộc cậu ta là bị làm sao công sức nhiều năm học hành như vậy bây giờ lại cũng vô ích.

Cô thật ra cũng không phải là sợ.

Kỳ Duyên tuy rằng tính tình không tốt, nhưng cũng không phải cái loại sẽ động thủ đánh con gái.

Cái bộ mặt giống như ai thiếu nợ cậu ta mấy ngàn vạn này hẳn là Tô Lam Lam đã nói gì đó với cậu ta rồi, bất quá..... Lấy hiểu biết của cô đối với cô ta phỏng chừng là cô ta đã khóc lóc vài tiếng sau đó lại đem những lời bịa đặt nói ra.

Mặt khác lại khiến người ta mơ màng tự suy đoán đến lúc có xảy ra chuyện gì thì cô ta cũng có thể phui mông giả vờ nói:"A, tại sao lại như vậy? Tôi cái gì cũng đều không có nói a".

Khóe miệng nhếch lên chế cười.

Đôi mắt trong trẻo của cô nhìn thẳng Kỳ Duyên, liền tránh cũng không tránh đi.

"Kỳ Duyên....."

Nacy theo kịp, giữ chặt cánh tay Kỳ Duyên, ngăn cản cậu ta lại đi về phía trước.

Đây chính là lần đầu tiên Ôn Nhuyễn quay chụp tuyên truyền, còn có không ít nhân viên công tác ở bên cạnh nhìn nếu là truyền ra cái gì đó tổn hại danh dự của Ôn Nhuyễn thì cô ấy làm sao mà ra mặt được nữa?

Trong lòng đối Tô Lam Lam kia thật sự hận muốn chết nhưng trên mặt còn phải duy trì tươi cười.

E sợ người khác nhìn ra cái gì, cô còn phải đề tức giận lại, quan tâm nói: "Hào, biết cậu là nghĩ cho Ôn Nhuyễn muốn đến xem Ôn Nhuyễn làm việc, nhưng hiện tại còn chưa có xong, cậu cũng đừng nên quấy rầy mọi." Nói nói, lại hạ giọng thanh âm chỉ có hai người bọn họ có thể nghe được nói: "Cậu tự mình chạy tới gây sự, tôi liền sẽ không tính sổ với cậu."

"Nhưng cậu nếu là....."

Lời nói còn chưa nói xong, Kỳ Duyên liền mở miệng: "Đi ra ngoài."

Thanh âm lạnh như băng vang lên ở trong phòng làm một đám người vây xem đều sững sốt chờ phản ứng lại, nhiếp ảnh gia nhú mày ông cùng Kỳ Duyên cũng đã hợp tác rất nhiều lần biết tính tình của cậu ta cũng biết rõ bối cảnh của cậu.

Trước kia.

Ông thực thường thức Kỳ Duyên.

Người trẻ tuổi tuy rằng lãnh khốc một chút, nhưng trong công việc lại cực kì chuyên nghiệp nhưng hôm nay lại thấy cậu ta bừa bãi thế này thật sự quá kiêu ngạo.

Kỳ Duyên lại như không có chú ý tới thái độ người khác, hay là có chú ý tới cũng không để bụng.

Cậu nghiêng đầu, cặp mắt dưới mũi lưỡi trai đảo một vòng khắp phòng mắt cậu cũng không tính là đẹp nhưng ánh mắt lại rất lượng, hơi hơi rũ xuống lúc quét quanh mọi người giống như là một thanh kiếm sắc bén.

Đôi môi hơi hé mở giấu ở trong chiếc khẩu trang.

Thanh âm cậu thực nhẹ lại mang theo ý không được xen vào, "Đi ra ngoài, đừng để tôi phải nói lại lần nữa."

"Cậu!"

Nhiếp ảnh gia trầm mặt, thiếu chút nữa là phát tác.

Nacy nhìn Kỳ Duyên, lại đến an ủi nhiếp ảnh gia, sợ ông ấy tức giận lại không muốn làm nữa đây chính là nhiếp ảnh gia nổi danh trong giới cô còn tính toán sau nhờ ông ấy giúp Ôn Nhuyễn quảng cáo hình ảnh một chút.

Cũng không thể cứ như vậy mà hủy hoại.

Tiểu Mạch rút cuộc cũng nhận thấy được điểm không thích hợp, cô thu hồi nụ cười hoa si trên mặt, hồ nghi đi đến, nhìn Kỳ Duyên lại nhìn Ôn Nhuyễn.

Lấy hiểu biết của cô về Kỳ Duyên, hiện tại Duyên Thần tức giận ít nhất có 4 cấp giá trị, hơn nữa giá trị tức giận giống như còn là hướng về phía chị Ôn

Nhuyễn cho nên..... Này hai người là làm sao vậy? Cô nhìn nhìn cái này, lại nhìn nhìn cái kia, nghĩ đến vừa rồi thời điểm ở trong xe còn ở rồi rầm rầm vẩn vơ.

Không nghĩ tới trạm không trạm CP, bởi không phản bội tỷ muội thể kỷ lựa chọn còn không có sinh ra. [*câu này tui thật không hiểu a...*]

Hai vị chính chủ đều đã rút đao, một bên là nam thần cô thích nhiều năm, một bên là ngôi sao mới của cô cô cũng quá khó khăn đi? Liền lúc cô do dự nên đứng ra để che chở Ôn Nguyễn hay không.

Ôn Nguyễn ban đầu vẫn ngồi như vậy không lên tiếng, rốt cuộc cũng có động tác.

Cô nhìn thoáng qua Kỷ Duyên, biết hôm nay nếu là không làm theo ý cậu ta thì quay chụp hôm nay cũng làm không nổi nữa, trong lòng mắng Tô Lam Lam ngàn vạn lần trên mặt lại không có biểu tình gì, quay đầu cùng Nancy nói, "Chị Nancy em sẽ nói chuyện với cậu ta."

"Chị cùng Lý ca và mọi người trước đi ra ngoài nghỉ ngơi đi."

Mặt Nancy lộ vẻ do dự, Kỷ Duyên tên kia là xú tính tình, cô sợ Ôn Nguyễn đối phó không được.

"Không có việc gì." Ôn Nguyễn cười một cái, lại hướng nhiếp ảnh gia gật đầu xin lỗi, "Lý ca, chụp một buổi trưa mọi người cũng đều mệt mỏi rồi nên hãy tạm nghỉ ngơi trước đã, ngồi uống chút cà phê ăn miếng bánh kem."

"Tiểu Mạch."

Cô giao phó: "Em đi an bài giúp chị."

"A....."

Tiểu Mạch sững sốt, chò chằm đến tầm mắt Ôn Nguyễn vội đáp: "Hào, em đây liền đi an bài!"

Lời nói đều nói đến này, Nancy cũng không có biện pháp khác lòng bàn tay mu bàn tay đều là thịt, cô cũng chỉ có thể theo Ôn Nguyễn nói, mang nhiếp ảnh gia bọn họ đi ra ngoài nghỉ ngơi.

Chờ tất cả mọi người đều đi rồi, Ôn Nguyễn mới chậm rãi thu hồi nụ cười trên mặt chuyển hướng sang Kỷ Duyên, nhìn cậu ta một hồi, biểu tình nhàn nhạt hỏi: "Tô Lam Lam nói cậu tới đây?"

Kỷ Duyên nhú nhú mày, biểu tình trên mặt không được tốt, ngữ khí càng thêm không tốt, không có trả lời Ôn Nguyễn cậu ta lạnh giọng lập tức nói: "Là chị đẩy cô ấy xuống lầu."

Ngữ khí thường thường một chút nghi vấn đều không có.

Hiển nhiên là đã tin chuyện ma quỷ của Tô Lam Lam.

Ôn Nguyễn nhìn cậu vô ngữ nói: "Tôi nói không có, cậu có tin hay không?" Không đợi Kỷ Duyên trả lời cô liền tiếp tục nói, "Cậu chắc cũng không tính toán đem tôi đẩy xuống lầu rồi vào viện đầu nhĩ? Vẫn là tính toán dùng thế lực Duyên Thần của cậu không cho tôi xuất đạo?"

Kỷ Duyên nhú mày.

Cậu không nghĩ như vậy nhưng nếu thật sự là Ôn Nguyễn làm..... Cậu lạnh lùng nói, "Đi theo tôi tới chỗ cô ấy xin lỗi."

Xin lỗi?

Tô Lam Lam ai mà bắt cô phải xin lỗi?

Trong lòng Ôn Nguyễn cảm thấy buồn cười, trên mặt cũng thật sự lộ một nụ cười châm chọc.

Kỷ Duyên nhìn nụ cười trên mặt cô ánh mắt lạnh băng, thanh âm cũng hoàn toàn lạnh xuống tiếng cậu ta có chút dễ nghe cũng có chút hương vị mát lạnh nhưng bây giờ lại lạnh đến thấu xương: "Chị cười cái gì?"

Cười cậu ngu ngốc.

Tô Lam Lam nói cái gì chính là cái đó.

Bất quá cô cũng hiểu lầm vào tình yêu thì mọi người đều giống nhau cả, lúc trước cô đối với Lâm Thanh Hàn không phải cũng là anh ta nói cái gì chính là cái đó sao? Lắc lắc đầu, đem thân ảnh người kia từ trong đầu đi ra Ôn Nguyễn một lần nữa đem ánh mắt dừng ở trên người Kỷ Duyên.

Rõ ràng ở trong vòng này nhiều năm như vậy.

Nhưng so với tuổi trẻ ngây thơ bây giờ thì cậu cũng không khác là mấy mặc dù khẩu trang cũng khó có thể che lấp dung mạo lại được trời sinh một mặt tự phụ, mặt mày đậm nhạt lại sắc bén, thoát nhìn thập phần cao cấp.

Tuy rằng tiểu tử này không có lương tâm, nhưng tốt xấu cũng là em trai của Kỳ Hề Ôn Nhuyễn cũng không muốn cùng cậu so đo, liền vươn tay, "Đi động."

Di động?

Kỳ Duyên nhìn cô, biểu tình hơi khó hiểu, "Làm cái gì?"

Ôn Nhuyễn ngừ khí nhàn nhạt, "Cậu không phải muốn chân tướng sao, tôi cho cậu chân tướng."

Vốn đang cho rằng phải tốn nhiều thêm vài câu miệng lưỡi, nhưng Kỳ Duyên lại chỉ là nhìn cô một hồi liền mở khóa di động của mình ra, cô nhận lấy di động, có chút ngoài ý muốn, cô còn tưởng rằng Kỳ Duyên này là có tình sâu ý đậm với Tô Lam Lam nên sẽ cài hình cô ta ở màn hình chính nhưng hình như cô nhầm rồi.

Cũng không nghĩ tới thế nhưng di động lại tự do cậu ta bảo quản.

Mở ra thông tin, số điện thoại của Tô Lam Lam cũng không có lưu gì đặc biệt cũng chỉ là cái tên phổ thông "Tô Lam Lam".

Ôn Nhuyễn nâng mắt hơi hồ nghi nhìn Kỳ Duyên một cái, cũng chưa nói cái gì, trực tiếp gọi cho Tô lam Lam sau đó bật loa ngoài.

Thực mau.

Điện thoại đã kết nối.

"A Duyên, làm sao vậy?" Điện thoại bên kia truyền đến tiếng nói ôn nhu trăm năm như một của Tô Lam Lam, không, hẳn là so với ngày thường còn ôn nhu hơn.

Kỳ Duyên không mở miệng, liền nhìn chăm chăm Ôn Nhuyễn, chờ cô cho cậu ta cái gọi là chân tướng.

Ôn Nhuyễn cũng không để ý tới Kỳ Duyên, hướng về phía di động, ngữ khí thường thường mà nói: "Là tôi."

Điện thoại lặng im ba giây mới truyền đến tiếng Tô Lam Lam, "Là chị Ôn Nhuyễn a, chị sao lại dùng di động của Kỳ Duyên gọi cho em a? Hai người....."

Ôn Nhuyễn lười cùng cô ta vô nghĩa, căn bản không để ý tới mấy vấn đề này của Tô Lam Lam lập tức hỏi: "Kỳ Duyên chạy đến công ty, nói tôi đẩy cô xuống lầu, tôi hiện tại gọi điện thoại chính là muốn hỏi một chút, Tô Lam Lam, ngày đó là tôi đẩy cô xuống lầu sao?"

Tô Lam Lam như thế nào cũng chưa nghĩ đến, Ôn Nhuyễn thế nhưng sẽ trực tiếp gọi điện thoại, còn gọn gàng dứt khoát ở trong điện thoại hỏi cô ta "Có phải hay không tôi đẩy cô xuống lầu".

Cô không biết Kỳ Duyên có ở đó hay không cũng không biết còn có ai ở đó hay không.

Cô thậm chí còn không kịp phản ứng lại.

Cô ta xem Ôn Nhuyễn ở Lâm gia bị khinh bỉ quen rồi, cũng nhìn quen chị ta nhấm nhát theo đuôi, thật cẩn thận, cô đã sớm quên tính tình trước kia của Ôn Nhuyễn..... Đúng rồi, tiểu công chúa Ôn gia, danh viện đỉnh cấp nhất của thành phố, như thế nào sẽ là túi trút giận đâu?

Trong xương cốt cô vẫn luôn là người kiêu ngạo.

Từ trước tiểu tâm nịnh hót bất quá là vì Lâm Thanh Hàn, hiện giờ rời khỏi Lâm Thanh Hàn cô tự nhiên cũng không cần lại vì người khác làm chính mình chịu ủy khuất.

Nhưng Ôn Nhuyễn như vậy lại làm Tô Lam Lam thật sự luống cuống.

Ngày hôm qua bảo người đại diện gọi điện thoại cho Kỳ Duyên, nói chuyện cô ta ở bệnh viện cô biết Kỳ Duyên quan tâm mình như thế nào nên quả nhiên sáng nay cô liền thấy được hot search # Kỳ Duyên sân bay #.

Từ nước T về thành phố này mất 12 giờ, cậu ta nói về liền về trợ lý cũng không mang theo.

Sau lại.

Kỳ Duyên tới bệnh viện, hỏi cô sao lại thế này.

Cô đương nhiên sẽ không cùng cậu ta nói lời chắc chắn, chỉ là cúi đầu, bất đắc dĩ nói: "Lúc trước ở Lâm gia, cùng chị Ôn Nhuyễn nổi lên một ít xung đột, chị ấy không phải cố ý, là tôi không cẩn thận....."

Cô biết tính tình Kỳ Duyên.

Quả nhiên.

Kỷ Duyên nghe được lời này liền nổi giận đùng đùng rồi đi.

Cô không biết Kỷ Duyên muốn làm cái gì, cũng mặc kệ thân phận tiểu công tử Kỷ gia, vẫn là thân phận Duyên Thần, đều không phải loại hiện tại Ôn Nhuyễn có thể đối phó, liền tính Kỷ Hề có thể mượn Kỷ gia che chở Ôn Nhuyễn nhưng giới giải trí..... Không phải do Kỷ Duyên định đoạt?

Ôn Nhuyễn không phải nghĩ ra nói sao?

Cô khiến cho chị ta hảo hảo trải nghiệm giới giải trí khủng bố này.

Nhưng hiện tại...

Hiện tại nên làm cái gì bây giờ?

Cô căn bản không thể tưởng được biện pháp giải quyết, nói "Không phải", kia Kỷ Duyên sẽ nghĩ cô như thế nào? Nhưng nếu là nói "Phải", ai biết Ôn Nhuyễn có thể hay không còn có trò khác?

Nghe không được tiếng của Tô Lam Lam lại có thể nghe được điện thoại kia quả nhiên có tiếng hít thở, mặc dù đã bị che dấu nhưng cũng có thể nghe được tiếng hít thở nặng nề bên đó, Kỷ Duyên nguyên bản vẫn luôn thờ ơ lạnh nhạt, nhưng nhìn thời gian một giây một giây lại trôi đi, Tô Lam Lam vẫn chưa trả lời cặp kia máy kiểm cũng bắt đầu cau lại.

Cậu vừa định nói chuyện.

Ôn Nhuyễn lại mở miệng: "Tô tiểu thư nếu là đã quên, tôi đây không ngại giúp cô nhớ lại chuyện hôm đó."

"Hôm đó....."

Lời nói còn chưa nói xong, Tô Lam Lam liền mở miệng, không còn là thanh âm ôn nhu mà lại mang theo một ít dồn dập: "Ngày đó là em không cẩn thận không có quan hệ gì tới chị là do giày cao gót của em không tốt nên mới bị té xuống."

Đại khái cũng đã nhận ra ngữ khí của mình quá nóng vội.

Tô Lam Lam là đợi một hồi, đem thanh âm khôi phục thành bộ dáng trước kia, nói thêm: "Chị Ôn Nhuyễn, a Duyên ở bên cạnh chị sao? Em có lời muốn nói với anh ấy."

"Hiểu lầm" được giải quyết.

Ôn Nhuyễn cũng lười quản hai người bọn họ muốn làm cái gì, trực tiếp đem điện thoại đưa cho Kỷ Duyên.

Cô lúc này ngồi ở ghế quá cao chân không thể chạm đất vừa rồi còn quay chụp rất lâu còn đeo giày cao gót. Vốn là muốn tránh ra cho hai người bọn họ nói chuyện.

Nhưng cô ngồi một buổi trưa, chân đều tê hết còn chưa kịp đứng vững người liền trực tiếp nhào tới phía trước.

Chỗ quay chụp là một bức cao.

Cô liền trực tiếp như vậy ngã xuống cùng lắm cũng chỉ phải nằm viện vài ngày mà thôi.

Xong rồi.

Trong đầu Ôn Nhuyễn chỉ có một ý định là hôm nay chỉ sợ quay chụp không hoàn thành được rồi.

Đau đớn trong tưởng tượng không xuất hiện, nhưng lại va vào một cái ôm ấm áp, trong căn phòng này tổng cộng cũng chỉ có cô cùng Kỷ Duyên như vậy hiện tại là..... Cô lặng lẽ hít thở, quả nhiên, Kỷ Duyên chỉ cách cô một ngón tay a.

"Uy, a Duyên, làm sao vậy? Anh như thế nào lại không nói lời nào nha?" Tô Lam Lam bên kia điện thoại nói chuyện.

Chớp chớp mắt.

Ôn Nhuyễn thu hồi suy nghĩ, chờ đến sau khi đế giày dẫm được mặt đất, cô liền từ trong lòng ngực Kỷ Duyên giãy ra cúi người gật gật đầu, gật gật môi, nói một tiếng "Cảm ơn."

Rồi sau đó.

Cô cũng không để ý tới Kỷ Duyên nữa, trực tiếp ra ngoài tri kỷ mà đem không gian để lại cho Kỷ Duyên với Tô Lam Lam.

Tô Lam Lam còn đang nói, có chút nôn nóng, như là sợ Kỷ Duyên bởi vì chuyện này mà không để ý tới cô nữa đã có chút sứt sùi.

Kỷ Duyên lại như là không có nghe được thanh âm của Tô Lam Lam cậu ngỡ ngàng mà nhìn phương hướng Ôn Nhuyễn rồi đi, nhớ tới cảnh vừa rồi, trên

người cô có một hương thơm mát lạnh, không ngọt không chua, như là chanh đường mà cậu thích nhất.

Cửa đã đóng.

Cậu thu hồi tầm mắt, rũ mắt nhìn ngón tay của chính mình nơi đó còn vương lại một chút hương thơm.

Thăng đến khi bên kia điện thoại Tô Lam Lam hô vài tiếng.

Kỷ Duyên mới lấy lại tinh thần, cậu nhủ mày, nhìn tên biểu thị trên màn hình ngữ khí nhàn nhạt mà nói một câu "Đã biết" rồi liền cúp máy.

[*Hơi chậm trễ rồi a...*]

Bạn đang đọc truyện *Sau Ly Hôn, Tôi Nổi Tiếng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16

[Edit] LynNguyen062

Ngoại trừ vụ Kỷ Duyên làm loạn lúc trước.

Buổi chụp hôm nay đã kết thúc rất hoàn hảo.

Lúc rời đi, nhiếp ảnh gia còn mỉm cười nói với Nancy: "Đây là bức ảnh hài lòng nhất tôi đã chụp trong năm nay. Khi đăng lên mạng chắc chắn sẽ bùng nổ". Bọn họ đã ở trong vòng nhiều năm, có một đôi mắt tình tường.

Có thể đó hay không.

Hoặc có thể tồn tại trong một thời gian dài hay không họ có thể nhìn thấy được qua cái nhìn đầu tiên.

Nancy nghe thấy điều này, cô mỉm cười vui vẻ hơn cả Ôn Nhuyễn, "Một nửa công lao này không chỉ có mình ông? Một vài bức ảnh ông chụp không cần mang ra ngoài vòng tròn?" Bọn họ là đã quen biết từ lâu, khen tặng nịnh nọt, những cái đó đều không cần, nói, " Nhưng ông cũng phải chỉnh sửa nó giúp tôi. Đây là lần tuyên truyền đầu tiên của tiểu Nhuyễn nhà chúng tôi tuyệt đối không thể có sai sót được."

"Điều đó là cần thiết."

Nhiếp ảnh gia cười gật đầu, cùng Ôn Nhuyễn nói một câu: "Cô bé, cố lên, chắc chắn cô sẽ thành công."

Ông đối với Ôn Nhuyễn có độ hảo cảm rất cao, chưa kể đến sự nhanh nhẹn trước ống kính, thật khó để kiếm được một người có tính khí không kiêu ngạo, kiên nhẫn, khiêm tốn, nói chung, vừa rồi cô còn giúp ông xuống một bậc thang.

Lớn lên tốt.

Tình tình tốt, chỉ có một người.

Một cô bé như vậy không nổi tiếng thì ai có thể?

"Ngài quá khen, tôi sẽ cố gắng." Ôn Nhuyễn cười, cùng Nancy tiễn người ra cửa.

Đám người đi rồi, Nancy nhìn thoáng qua Ôn Nhuyễn, thấy cô có chút mệt mỏi, quan tâm hỏi, "Mệt không?"

"Ừm." Ôn Nhuyễn gật đầu, cô không quá mệt mỏi, thay quần áo và tạo kiểu. Cô nghĩ về những bức ảnh được chụp trước máy ảnh ngày hôm nay ước tính còn nhiều hơn những bức ảnh cô đã chụp trong mười năm qua. Không mệt mỏi là lừa dối.

Nhưng...

Cô cong mắt cười. "Mặc dù mệt, nhưng cảm thấy rất thú vị."

Nancy thấy nụ cười trên khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú của cô, trên mặt cũng cười theo, vỗ vỗ vai: " Về sau sẽ còn bận rộn hơn, lúc đó, em đừng có mà khóc."

"Sẽ không."

Ôn Nhuyễn cười cười, giờ cô đang tận hưởng một ngày bận rộn như vậy.

Nacy mỉm cười, nhớ ra điều gì đó hỏi, "Đúng rồi, em vừa nói gì với Kỳ Duyên? Cậu ta không làm nháo, như vậy ngoan ngoãn mà đi rồi?"

Vừa nãy, Nacy cũng không kịp hỏi Ôn Nhuyễn. Bây giờ không có ai ở quanh, cuối cùng cũng có thể hỏi Ôn Nhuyễn. Chuyện gì đã xảy ra với họ khi họ vừa rời đi, tiểu tử thúi kia thế nhưng không làm gì cả liên như vậy rồi đi.

Điều này không phù hợp với tính khí của Kỳ Duyên.

Ôn Nhuyễn không che giấu cô, nói ngắn gọn sự tình với cô, nhưng chỉ giấu đi việc cuối cùng Ôn Nhuyễn được Kỳ Duyên ôm vào trong lòng là không nói.

Nacy vừa nghe thấy, cô cười khẩy nói: "Cũng chỉ có tiểu tử ngốc Kỳ Duyên mới tin lời Tô Lam Lam nói...." Xong lại cảm khái nói: "Không uổng công em thông minh như vậy, biết ngọn nguồn giải quyết phiền toái này, bằng không Kỳ Duyên lại làm nháo lên chị thực không còn biện pháp nào với cậu ta nữa. "

Tô Lam Lam cũng chính là nhìn trúng điểm này, mới có thể dễ dàng điều khiển Kỳ Duyên.

Thật đáng ghê tởm!

Ôn Nhuyễn cười một cái, không nói gì.

Cô trước đây không bận tâm đến Tô Lam Lam, vì cô không muốn gây rắc rối cho Lâm Thanh Hàn, không phải vì cô sợ Tô Lam Lam. Bây giờ, miễn là Tô Lam Lam không gây rắc rối cho cô, cô vẫn sẽ phớt lờ cô ta.

Nhưng nếu cô ta thực sự muốn gây rắc rối, cô cũng sẽ sẵn lòng đáp trả.

Đợi đến tầng 18.

Nacy đang nói chuyện với Ôn Nhuyễn về sắp xếp trong vài ngày tới. Chưa nói được vài câu liền thấy Tiểu Mạch vội vàng chạy tới, nhìn đến bộ dạng này của Tiểu Mạch, cô liền cau mày.

Ban đầu, Tiểu Mạch được gửi đến Ôn Nhuyễn vì cô thông minh và hiểu các nguyên tắc của fan. Cô có thể bổ sung kiến thức cho Ôn Nhuyễn, đỡ phải cô ngày thơ đến nỗi cái gì cũng không biết.

Nhưng bây giờ trông thấy bộ dạng của cô.

Nacy không thể không nghĩ đến việc có nên thay đổi trợ lý cho Ôn Nhuyễn hay không, không dừng lại ở đó, sắc mặt cô không được tốt lắm, hỏi: "Có chuyện gì?"

"Đại, đại sự rồi...." Tiểu Mạch thở hổn hển đưa iPad trong tay. "Em đang lướt dạo trên Weibo thì thấy một account marketing*. Ai đó đã chụp lên Duyên Thần trong buổi chụp hôm nay cùng với video của chị Ôn Nhuyễn, bây giờ, bây giờ video đã truyền tới trên mạng. "

**Account marketing: Người nào muốn quảng cáo sản phẩm hay sự kiện gì đó của mình được mở rộng thì sẽ mua chuộc quần chúng ở đây, trả tiền để tuyên truyền.*

Chụp quay lên?

Sắc mặt của Nacy biến đổi, cô cầm iPad nhìn.

Đoạn video đại khái hai phút. Nó được quay khá xa, nhưng có thể nhìn rõ Ôn Nhuyễn và Kỳ Duyên, thậm chí giọng của cả hai cũng rất rõ...

"Tô Lam Lam kêu cậu tới đây?"

"Là cô đẩy cô ấy xuống cầu thang."

"Tôi nói không có cậu có tin hay không?"

"Cậu sẽ đẩy tôi xuống cầu thang và để tôi nằm bệnh viện? Hay cậu sẽ sử dụng thế lực của mình để ngăn tôi không cho tôi ra mắt?"

"Đi với tôi tới bệnh viện xin lỗi cô ấy."

Rồi có một nụ cười nhạo báng.

Đã một phút rồi kể từ khi video kết thúc, Nacy cùng Ôn Nhuyễn sắc mặt đều thay đổi, đặc biệt là Nacy. Cô nhiều năm trong ngành giải trí, sao có thể không rõ video như này sẽ gây ra hậu quả gì?

Tiểu Mạch nhìn hai người họ, đứng sang một bên cẩn thận nói thêm, "Ngoài ra....phần sau mới là mấu chốt."

Phần sau?

Nacy sững người, cô tiếp tục xem, Ôn Nhuyễn đã nghĩ về những gì Tiểu Mạch nói "Máu chốt". Quả nhiên, cô nhìn xuống và thấy rằng màn hình chính xác là cô đã vô tình lao vào vòng tay của Kỷ Duyên.

Được rồi

Ôn Nhuyễn vừa mới bổ sung thêm vòng tri thức.

Cô nghĩ rằng mình hẳn là phải bị bạn gái và vợ kia của Kỷ Duyên mắng chết.

Nacy nhìn vào đoạn video đang dừng, hơi sững sờ. Nửa ngày mới tìm lại giọng nói của mình, quay đầu lại nhìn Ôn Nhuyễn, miễn cưỡng nói, "Em vừa mới...."

Ôn Nhuyễn không giấu diếm, thở dài, nói một cách bất lực: "Em chỉ ngồi mà chân đã tê rần, lúc đứng dậy, không cẩn thận vô tình lao về phía trước, Kỷ Duyên đã đỡ giúp em"

Sự tình chỉ đơn giản như thế, mọi người ở đây đều tin cô.

Nhưng hiển nhiên, Weibo là một bể nhuộm lớn, thậm chí những thứ nhỏ đều bị xé ra to, càng không nói đến chuyện này cũng không nhỏ, đặc biệt là video này đã được chỉnh sửa, không có phần mà Ôn Nhuyễn và Tô Lam Lam nói chuyện, chỉ giữ lại đoạn cô đối với Tô Lam Lam có bất mãn, cuối cùng là cái ôm mơ hồ của Kỷ Duyên.

Này nếu là người khác còn chưa tính.

Cả Kỷ Duyên và Tô Lam Lam đều là những idol nổi tiếng, nhưng Ôn Nhuyễn, một nghệ sĩ chưa được quảng bá và thậm chí còn chưa ra mắt, không có người hâm mộ, chọc trúng hai nhóm fan này, có thể tốt ư?

Bây giờ trên mạng đã bắt đầu ném bom, một nhóm fan kêu gào muốn tìm hiểu bối cảnh Ôn Nhuyễn.

Đặc biệt là nhóm fan của Kỷ Duyên...

Sức mạnh chiến đấu của fans Kỷ Duyên luôn là mạnh nhất trong toàn bộ ngành công nghiệp giải trí. Trong vài năm qua, nhiều người cũng muốn bôi nhọ Kỷ Duyên, thường truyền ra một ít tai tiếng, nhưng cơ hồ không cần công ty làm cái gì, fan của cậu ta cũng có thể bày ra một đồng chứng cứ, trực tiếp ném ra trước mặt đối phương và account marketing.

Hãy để cho họ làm người tốt.

Dần dần, ai trong số những ngôi sao nữ đó còn dám bôi nhọ Kỷ Duyên, rốt cuộc, danh tiếng của Duyên Thần là tuyệt vời, nhưng nếu bằng chứng thực sự bị người khác chế giễu, liệu họ còn có thể lẫn lộn trong giới giải trí?

Cũng liền mấy năm nay.

Thình thoảng Kỷ Duyên diu dắt Tô Lam Lam, đưa người đến buổi hòa nhạc của mình, hợp tác sản xuất quảng cáo với cô ta. Mặc dù những fan này không thích Tô Lam Lam, nhưng vì Kỷ Duyên, họ chỉ có thể đau khổ hít một hơi.

Nhưng bây giờ chuyện gì đang xảy ra?

Người phụ nữ này không biết từ đâu đến, thù oán gì với Tô Lam Lam đó là việc của bọn họ, hà cớ gì lại lôi Kỷ Duyên vào.

Kiểm tra.

Rất tốt, hóa ra đó là nữ thần hoa hướng dương mới hot cách đây một thời gian, bất chấp tất cả, liên kết trực tiếp với một bức ảnh. Tiêu đề màu đỏ phông chữ số 14 được viết trực tiếp [Làm ơn tuyển 18* nào đó một mình nỡ lệ thôi. Đừng trói buộc Duyên Thần chúng tôi.]

** tuyển 18: diễn viên kém nổi, thường đóng vai phụ hoặc web drama*

Kiểm tra lại.

Ok, thậm chí tốt hơn.

Có gì không đúng. Nữ thần hoa hướng dương không tham gia tuyển tú, không tham gia cuộc trưng cầu dân ý, là một nghệ sĩ từ Thiên Nhất. Người đại diện là Nacy, theo chân Duyên Thần bọn họ là đồng môn sư huynh muội!

Cái quái gì thế?

Làm sư muội với Duyên Thần chúng ta, cô ta xứng sao?!!

Không xứng!

Phải làm gì nếu không xứng?

Tất nhiên là mắng. Mắng trên Weibo không đủ, thì chạy qua Thiên Nhất quán mắng tiếp. Tốt nhất là mắng người trực tiếp đến khi rút lui mới tốt. Như vậy sau này đỡ phải gặp tai họa đều dính tới Duyên Thần của bọn họ.

Mặc dù người hâm mộ của Tô Lam Lam không giỏi bằng Kỷ Duyên, nhưng họ là một trong những người giỏi nhất trong vòng tròn.

Thấy được sức chiến đấu của fans Kỷ Duyên rất mạnh, bọn họ tự nhiên không muốn bị bỏ lại phía sau. Một cô gái có hơn 30 vạn* người theo dõi trên Weibo đã trực tiếp viết. "Trách không được mấy ngày nay đều không thấy Lam Lam xuất hiện, không nghĩ tới thế nhưng lại bị người ta đẩy xuống cầu thang".

(* 1 vạn = 10 ngàn = 10.000

10 vạn = 100 ngàn = 100.000

=> 30 vạn tương đương với 300 ngàn nha)

"Lam Lam chúng ta từ lúc debut đều luôn tôn trọng tiền bối của mình, săn sóc hậu bối. Bây giờ lại bị hủy hoại bởi một nữ diễn viên tuyến 18 không giỏi giang. Tôi hy vọng rằng công ty Thiên Nhất cho chúng tôi công lý, không cần bao che cho nghệ sĩ phẩm tính bại hoại như vậy."

"Ngoài ra, tôi muốn nói rằng mặc dù ngành công nghiệp giải trí là hỗn tạp, nhưng người hâm mộ không phải người mù, phẩm tính bại hoại như vậy, thiếu tôn trọng tiền bối ngay cả khi có tốt cỡ nào! Nếu Thiên Nhất che chở nữ diễn viên kia, thì đừng trách fans chúng tôi thực hiện các bước khác! "

Weibo này vừa đăng, truyền thông liền chuyển biến.

Bây giờ hot search tất cả đều là # Kỷ Duyên #, # Kỷ Duyên & nữ thần hoa hương dương #, # Tô Lam Lam & nữ thần hoa hương dương #, # Tô Lam Lam thương thế #, # Thiên Nhất Tân Nhân #, # nữ thần hoa hương dương #

Trong văn phòng, sắc mặt của mọi người đều không được tốt lắm.

Tiểu Mạch không dám nói, chỉ có thể lướt Weibo và Rabbit Zone* xem sự việc đã tiến triển đến tình trạng nào. Không ngờ được lại vượt trũng một tin khác không khỏi hét toáng lên. Nhìn vào nó cô hỏi một cách hoài nghi: "Chị Ôn... chị Ôn Nhuyễn có phải chị, chồng cũ của chị là chủ tịch của Tập đoàn Lâm thị?"

(* cái này là Thỏ Khu nha)

Àn?

Ôn Nhuyễn sững sờ, cô ngẩng đầu, nhìn Tiểu Mạch, nhìn thấy biểu hiện của cô nhóc, cô biết rằng đám fan của Tô Lam Lam và Kỷ Duyên đã đào bới bối cảnh của cô, cũng không che giấu, gật đầu, cô chỉ đơn giản thừa nhận, "Đúng."

Vợ cũ của chủ tịch Tập đoàn Lâm thị!

Vợ cũ của người đàn ông giàu nhất!

Tiểu Mạch dường như nhìn thấy một vầng hào quang trên người Ôn Nhuyễn. Nếu không phải lúc này đang khẩn cấp, cô thậm chí còn muốn ôm lấy đùi của Ôn Nhuyễn hỏi, kinh nghiệm làm vợ người đàn ông giàu nhất thì như thế nào a?

Nhưng bây giờ...

Rốt cuộc cô vẫn im lặng, nhìn trên mạng nói những điều thật không dễ nghe, cô cau mày.

Ôn Nhuyễn nhìn dáng vẻ của Nancy và Tiểu Mạch, có thể đoán được những gì đang xảy ra trên mạng. Vừa lấy điện thoại di động, mở ra xem tay liền bị giữ lại. Cô hơi bối rối, quay đầu lại nhìn. Nancy cau mày và nói với cô, "Đừng lo lắng cũng đừng đọc những comment trên mạng."

"Chị sẽ xử lý việc này."

Biết rằng Nancy lo lắng cho cô, Ôn Nhuyễn cũng không mở ra nữa, cô đặt điện thoại sang một bên và nói, "Thực tế, miễn là chị có thể tìm ra ai đã cung cấp video và để cô ấy cung cấp video gốc là tốt rồi."

Nhưng người này tương đối khó tra.

Ngoài nhân viên của Thiên Nhất, còn có nhóm nhiếp ảnh gia đến phòng chụp hôm nay, số lượng rất lớn, không dễ để kiểm tra.

Nancy dùng ngón tay gõ nhẹ vào màn hình iPad, thờ dãi một lúc, cầm điện thoại Ôn Nhuyễn đứng dậy. "Chị sẽ giữ điện thoại của em trước. Bây giờ mở

cuộc họp với mọi người. Đứng ra ngoài nghỉ ngơi ở đây trước đã." Nói xong lại dặn dò Tiểu Mạch: "Em trông Ôn Nhuyễn, đừng nói với em ấy về Weibo."

Tiểu Mạch biết rằng những lời đó quá khó nghe, sợ Ôn Nhuyễn buồn bã, tự nhiên không dám nói với cô, vội vàng gật đầu nói: "Được."

Sự tình khẩn cấp.

Nacy không dám trì hoãn, nói xong liền ra ngoài.

Bệnh viện lúc này.

Kể từ khi gác máy, Tô Lam Lam có chút bất an lo sợ. Cô sợ rằng Kỷ Duyên sẽ phốt lờ cô vì chuyện này. Mặc dù cô không thích Kỷ Duyên, nhưng cô vẫn thích thời gian ở bên Kỷ Duyên. Nếu Kỷ Duyên thực sự không quan tâm đến cô, thì cô.....

Điện thoại không bị hỏng.

Nhưng Kỷ Duyên trước sau đều không trả lời cuộc gọi của cô dù chỉ một lần.

"Lam Lam, Lam Lam, tin tốt." Người đại diện từ bên ngoài bước vào, trực tiếp đưa điện thoại di động cho cô. "Mau xem hot search."

Tin tốt?

Tô Lam Lam cau mày, không nói gì. Cô nhìn vào điện thoại di động, khi nhìn thấy những hot search đó, cô đã kinh ngạc. Khi xem lại video, cô đã rất bất ngờ đến nỗi không thể nói được bất cứ thứ gì. "Chỉ làm được?"

Bằng không video này sao có thể được cắt tốt như vậy? Tất cả đều chỉ hướng về Ôn Nhuyễn.

Nghĩ về điều này, sắc mặt cô trông không được tốt lắm.

Không phải vì Ôn Nhuyễn ở trong tình trạng nguy hiểm, mà là lo lắng rằng ai đó phát hiện ra cô đã tìm người làm. Cô từ trước đến nay đều là hình tượng ngọc nữ trong giới giải trí. Nếu như vụ bê bối này bị bại lộ, cô về sau sẽ như thế nào?

Khuôn mặt nhỏ nhắn chìm xuống, giọng nói cũng trầm xuống. "Chị đã hỏi là ai mua chưa? Bên kia có biết chị là ai không? Một khi quay đầu lại sẽ không khai là chúng ta làm."

Người đại diện tròn tròn mắt: "Em nói gì vậy? Chị không mua ai cả. Chị đoán rằng là cô gái này đã đắc tội với ai, hoặc có ai xem cô ta không vừa mắt.....", cô nói với một tiếng thì thầm nhẹ. "Với khuôn mặt như vậy, nếu cô ấy thực sự ra mắt, về sau nữ minh tinh khác trong vòng tròn ai mà không run rẩy?"

"Ngay khi có thể dấn lên được, trực tiếp dấn đến cùng. Tốt nhất là không nên ra mắt."

Chắc chắn không phải là người đại diện của mình, Tô Lam Lam mới cảm thấy nhẹ nhõm. Mặc dù không hài lòng với lời nói đó, nhưng mày nhíu cũng dần giãn ra.

Đúng vậy.

Có một số người, tự nhiên nếu bạn có thể dấn, bạn phải dấn đến cùng. Khi cô ấy nghĩ rằng mình chỉ bị ảnh hưởng, cô mở miệng, giọng cô lạnh lùng. "Chị đi tìm một đám thủy quân*, giữ nguyên hot search, đừng để nó giảm xuống." Thủy quân gì cũng được, nhưng không ai có thể tra ra nguyên căn là ai.

(* thủy quân: những tài khoản trên internet, được mua chuộc và kiểm soát để giúp đỡ nghệ sĩ. Ví dụ như tặng follow cho weibo nghệ sĩ, cài thay, bảo vệ cho nghệ sĩ, hắc đối thủ của nghệ sĩ)

Vấn đề này.

Người đại diện thường làm, nghe vậy liền cười khai. "Được rồi, chị sẽ đi tìm người."

.....

Công ty truyền thông kinh tế Thiên Nhất, tầng 18.

Sau khi Nacy rời đi, Tiểu Mạch rót một ly nước chanh khác cho Ôn Nhuyễn, ngồi một bên an ủi: "Chị Ôn Nhuyễn chị đừng lo lắng, chị Nacy chắc chắn sẽ có biện pháp, những ngôi sao trong vòng tròn sẽ không bị hắc* quá, mà càng hắc lại càng đỏ. "

(* hắc: bôi xấu, tung tin đồn sai sự thật để đim người bị hắc)

"Ngay cả Duyên Thần lúc trước mới debut cũng bị nhiều người hắc."

Ôn Nhuyễn khẽ cười, giọng vẫn dịu dàng như mọi khi, như làn gió mùa xuân tháng ba, "Trên mạng đang nói gì về chị?"

Tiểu Mạch nào dám nói?

Vừa định chuyển đề tài, Ôn Nhuyễn nhìn cô nói, "Ngay cả khi em không nói với chị bây giờ, lúc về chị vẫn có thể thấy. Nói đi, chị không dễ bị tổn thương đâu."

Cô không phải không bị người ta nói quá.

Ba năm qua, cô đã chịu đựng bạo lực ngôn ngữ, nhưng một chút cũng không thể so với hôm nay.

Tiểu Mạch nhìn cô, ngáp ngừng một lúc, rồi lặng lẽ rút điện thoại di động ra, đưa cho cô rất dứt khoát. "Kia, vậy chị hứa với em, ngay cả khi nhìn thấy bọn họ cũng coi như xi nhai".

Ôn Nhuyễn cười cười, trả lời "OK".

Sau khi nhận được điện thoại di động của Tiểu Mạch, cô mở lên xem, có mười hot search, sự cố lần này chiếm tới tám, và thậm chí cô còn chiếm tới bốn cái. Một trong những tin tức đó là vợ cũ giàu nhất được xếp hạng đầu tiên, trực tiếp bùng nổ.

Lần trước hot search # nhà giàu số một ly hôn #, cô cũng không bấm vào.

Lần này, # nhà giàu số một ly hôn #, cô bấm vào.

[Nhận xét của Netizen: Phục, tôi đã nói điều này tốt. Tại sao người đàn ông giàu nhất lại ly dị? Hóa ra người vợ cũ có tính cách như vậy. Đẩy người xuống lầu như vậy còn kiểu ngạo, đáng ly hôn!]]

[Nhận xét của Netizen: Nữ thần hoa hương dương là gì? Tôi nghĩ đó là một người phụ nữ hồi thối hai mặt. Trông có vẻ dịu dàng và đáng thương. Thực tế, cô ấy áp bức mọi người và thích đẩy mọi người xuống cầu thang. Nếu có chuyện gì xảy ra với Lam Lam, chúng tôi sẽ không dễ yên đâu.]

[Nhận xét của Netizen: Tôi khuyên Thiên Nhất nên hủy hợp đồng với tuyến 18 này càng sớm càng tốt. Xem đi người giàu nhất có lý trí hơn. Nếu mọi người không muốn bị nhảm lẩn, hãy học hỏi từ anh ấy.]

[Nhận xét của Netizen: Chúa ơi, khi tôi nhìn thấy cô gái này ở Cục Dân Chính, tôi đã nghĩ cô ấy rất đẹp. Tôi không ngờ nhân phẩm của cô ấy lại tệ đến thế. Quả nhiên không thể chỉ xem mặt mà bắt hình dong.]

.....

Tất cả trên màn hình.

Tiểu Mạch ở bên cạnh nghiêng răng nghiêng lợi, nhìn không được mắng: "Những người này là ai, rõ ràng cái gì cũng không biết, họ thức sự là sứ giả của công lý chắc? Thật muốn quảng video gốc rồi và thẳng mặt bọn họ!"

Nguyên rủa, chửi bới, cô vẫn chưa hết giận.

"Đều là do bạch liên hoa Tô Lam Lam kia, không có việc gì cũng xả qua Duyên Thần. Duyên Thần lần này cũng không đúng. Nếu không hiểu cũng không nên trực tiếp đến đây. Anh ấy không biết mình có ảnh hưởng như thế nào sao?"

Tiểu Mạch lần này là thật sự tức chết rồi.

Mặc dù cô đã ở chung với Ôn Nhuyễn được vài ngày, nhưng cô cũng có thể cảm thấy rằng cô ấy là một người rất dịu dàng. Vì tình cảm này, cô không thể không nói gì giúp Ôn Nhuyễn với fans Duyên Thần.

Ai có thể nghĩ rằng tất cả các chị em tốt trước đây đã thay đổi bộ mặt, mắng cô, tức giận nên cô lập tức rời khỏi nhóm.

Bây giờ.

Cô lại tức giận, lại ủy khuất, không tự chủ mà bật khóc. "Em sẽ không bao giờ làm fan Duyên Thần nữa." Cô sẽ làm một cô gái hương dương vững chắc, chỉ làm fan Ôn Nhuyễn tỷ!

Ôi trời ơi

Đàn ông đều là đại móng heo!

Vẫn là nữ thần trông đáng tin cậy hơn.

Ôn Nhuyễn vốn đang có chút khó chịu bị Tiểu Mạch làm cho tâm tình thoải mái hơn. Cô bất đắc dĩ buồn cười. Cô thở ra một luồng khí lúc sau đưa khăn giấy qua. "Chị còn chưa khóc, em khóc cái gì? Vấn đề này cũng không liên quan gì đến Kỳ Duyên. "

Đặt ở trước kia.

Nếu có chuyện gì xảy ra với Lâm Thanh Hàn, cô chắc chắn sẽ mặc kệ mọi thứ và trực tiếp đi chất vấn.

Vì vậy, cô không đổ lỗi cho Kỷ Duyên.

Tiểu Mạch vừa nghe cô an ủi, lại càng khóc to hơn, "Woohoo, chị còn nói đỡ giúp anh ấy, đều là tại anh ấy, đều là tại anh ấy, còn có cả bạch liên hoa Tô Lam Lam, em nhất định sẽ tìm thủy quân mắng chết Tô Lam Lam."

"Cái thứ không biết xấu hổ, nếu không do cô ta, thì đã không có chuyện gì xảy ra rồi."

Ôn Nhuyễn khẽ mỉm cười, vừa định nói chuyện, điện thoại của Tiểu Mạch reo lên, là Nacy. Cô trả lại điện thoại cho Tiểu Mạch và lặng lẽ ngồi sang một bên.

Tiểu Mạch lau nước mắt, sau đó thút thút nghe điện thoại. Trong vài giây, cô đột nhiên kêu một tiếng "ah", khẽ quay mặt qua Ôn Nhuyễn, khuôn mặt không thể tin được.

Chờ cô cúp máy xong, Ôn Nhuyễn hỏi: "Chị Nacy đã nói gì?"

"Chị Nacy nói....."

Tiểu Mạch dường như đang mơ, lúng ta lúng túng nói, "Mọi thứ đã được giải quyết. Đã có người tìm thấy chủ sở hữu của video gốc. Bây giờ video gốc đã được đăng lên trên mạng."

Cái gì?

Ôn Nhuyễn nghe thấy cũng tròn mắt theo.

[*ôi nay con bé em tôi cũng tìm tòi chú thích này nọ rồi nè ~~~*]

Bạn đang đọc truyện *Sau Ly Hôn, Tôi Nói Tiếng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17

[Edit] hihie01

Tập đoàn Lâm thị.

Ở văn phòng trên tầng cao nhất.

Lý Tắc tay cầm biểu báo nhìn nam nhân trên ghế báo cáo: "Thưa ngài như ngài phân phó tôi đã liên hệ bên báo X và làm cho bọn họ hủy bỏ tin tức giả kia rồi ạ, mấy cái đại v cùng quan hơi bên kia cũng đã phải luật sư đến nói chuyện, hơn nữa cũng đã yêu cầu bọn họ công khai xin lỗi Ôn tiểu thư rồi ạ."

"Bên kỹ thuật cũng sẽ cho tăng ca đêm nay để tránh sự việc như vậy sẽ tái diễn nữa ạ."

Nhận thấy được áp suất trong phòng rất thấp, Lý Tắc không khỏi giảm nhẹ âm lượng, do dự nói: "Hiện tại video gốc đã được truyền trên mạng, hướng gió trên mạng cũng đã thay đổi, bên bộ phận pháp vụ nhờ tôi hỏi lại ngài là ngài tính toán sẽ xử lý người quay video kia thế nào ạ?"

Vừa dứt lời.

Người trên ghế nhéo nhéo ấn đường mỗi một rồi chậm rãi ngẩng đầu lên.

Lâm Thanh Hàn cận thị nhẹ anh ngày thường thời điểm làm việc cũng không mang mắt kính hôm nay lại phải ngồi làm việc với máy tính lâu như vậy nên không tránh khỏi cũng phải đeo kính, anh tháo mắt kính xuống đặt trên bàn nhéo nhéo mũi liếc người đối diện một cái âm thanh lại lạnh tanh: "Loại sự tình này, còn muốn tôi hướng dẫn các cậu?"

Đây là không tính toán sẽ dễ dàng buông tha.

Liền những việc như tùy tay chuyển phát thông tin sai lệch boss cũng đã mời luật sư tới nói chuyện thì huống chi người này lại chính là người cắt ghép video cơ chứ.

"Tôi hiện tại liền phản phó xuống dưới." Lý Tắc nói xong câu này, thấy anh không có phản phó gì khác liền gật đầu đi ra ngoài.

Vừa mới khép lại cửa phòng mấy bí thư liền vây quanh lại lôi kéo anh nói chuyện: "Trợ lý Lý Boss chúng ta cùng vị phu nhân trước rốt cuộc là xảy ra chuyện gì a? Không phải nói đã ly hôn sao, như thế nào còn quan tâm vị kia như vậy?"

Vừa rồi trong phòng hội nghị, Boss nhìn thoáng qua đi động, sau đó mặt liền trầm xuống rồi trực tiếp lên lầu tiếp lại phản phó Lý Tắc lưu lại bộ phận kỹ thuật hôm nay tăng ca thậm chí còn phân công nhiệm vụ cho bọn họ.

Weibo, Douban, thò khu.....

Phàm là có bất kì tin tức bất lợi đối với vị kia liền trực tiếp công khai đăng báo giải thích.

Cho nên...

Trợ lý Lâm lặng lẽ liếc mắt cánh cửa văn phòng đã đóng chặt đè thấp giọng nói: "Ly hôn, không phải là giả đi?" Chẳng lẽ là vì công ty, hay là có đối thủ cạnh tranh, hay là chính sách thương nghiệp, yêu cầu Boss cùng vị kia phải ly hôn? Phim truyền hình hào môn không phải đều là diễn như vậy sao?

Bằng không thì giải thích hàng loạt hành động bất thường của boss như thế nào đây?

Cũng không đúng.

Nếu chỉ là giả ly hôn, boss khoảng thời gian trước không nên táo bạo như vậy a, cái bộ dáng như oán phu bị bỏ rơi như vậy ngấm lại thật dọa người.

Lý Tắc nghe bọn họ người một lời ta một ngữ, nhăn mi lại, tiếng anh nặng nề, thấp giọng trách mắng: "Mọi người không biết tính tình boss như thế nào sao? Việc riêng tư của boss mọi người cũng dám tùy tiện hỏi thăm?"

Này nếu là đặt ở trước kia bọn họ khẳng định không dám hỏi thăm nhưng sự kiện lần này thật sự là quá ngạc nhiên, đừng nói nhân viên suy đoán sôi nổi, ngay cả bọn họ cũng nhận không được không đoán a.

"Câu tốt xấu cũng phải hiểu cho chúng tôi nếu về sau đụng tới vị kia, chúng tôi cũng phải biết nên đối đãi như thế nào a lỡ không may lại đắc tội với cô ấy thì thật khó nói a."

"Đúng vậy đúng vậy....."

"Câu khẳng định so với chúng tôi biết rõ ràng hơn, cũng không cần phải nói quá nhiều, liền lộ ra một chút, đỡ cho chúng tôi sau này lại có mắt như mù a."
[*aizzz tui nói thật tui hoang mang quá thôi thì ghi theo ý tui hiểu nha...*]

Tất cả mọi người đều như vậy Lý Tắc mím môi, đành phải nói: "Mọi người chỉ cần nhớ kỹ, mặc kệ vị kia về sau có phải là Lâm phu nhân hay không thì chúng ta đều nên đối xử cung kính với cô ấy."

"Về sau có cơ hội đụng tới vị kia, thái độ cung kính chút là được."

Đến nỗi khác.

Anh cũng không biết nói như thế nào.

Lời này nói xong.

Lý Tắc liền không lại ở lâu, trực tiếp ôm văn kiện chuẩn bị xuống lầu, lúc đi ngang qua có liếc nhìn lại văn phòng ly hôn là sự thật cũng không phải làm trò, nhưng bộ dáng hiện tại của Boss, hiển nhiên đối phu nhân là dư tình chưa xong, bằng không cũng không đến mức ly hôn lâu như vậy vẫn còn luôn trộm chú ý tin tức của phu nhân.

Hôm nay vừa thấy đến những hot search đó trên Weibo, mặt đã đen cực độ rồi liền gọi điện thoại cho Hứa tổng đem người mắng một trận sau đó lại kêu anh phản phó một nhóm người giải quyết còn hơn cả khi đàm phán hay cạnh tranh với đối thủ như trước đây.

Nhưng phu nhân bên kia.....

Lý Tắc nghĩ đến lúc trước ở Cục Dân Chính, thái độ cùng hành động của phu nhân thêm cả những lời nói hôm đó Boss muốn truy hỏi phu nhân, chỉ sợ không quá dễ dàng a.

.....

Văn phòng tổng tài.

Lâm Thanh Hàn ngồi trên ghế, ngoài cửa sổ sát đất bên đã là một mảnh màn đêm, phía trên là ngân hà lộng lẫy, phía dưới ngựa xe như nước, từ góc độ này nhìn xuống chỉ có thể nhìn thấy một mảnh đèn đường màu vàng cùng với dòng chảy xe cộ và đám người.

Màn hình máy tính vẫn còn sáng.

Trước kia giao diện máy tính chỉ toàn là công việc nhưng hôm nay chỉ còn lại giao diện Weibo còn ở đây.

Bàn tay thon dài cầm di động.

Màn hình di động cũng sáng lên, hiện lên thông tin giao diện, ngón tay với những khớp xương thon dài của Lâm Thanh Hàn dừng lại ở thông tin của Ôn Nhuyễn, anh nửa cúi đầu cặp lông mi dài che lại cảm xúc dưới đáy mắt nhìn không ra hiện tại anh đang suy nghĩ gì.

Nhưng vẫn có thể qua động tác ngón tay của anh mà nhìn ra nội tâm anh đang nghĩ gì.

Hôm nay thời điểm anh nhìn thấy những tin tức đó trên Weibo nội tâm anh đã sinh ra một cảm giác gì đó như là phẫn nộ, đau lòng mà trước đây chưa từng có, liền tính bây giờ cô không còn là Lâm phu nhân nhưng cũng không đến lượt bọn họ bàn tán về cô như vậy!

Bọn họ tính là thứ gì, có cái tư cách gì mà đi nói cô?

Anh còn chưa từng nói cô như vậy thì sao bọn họ lại dám?!

Còn có Hứa Cháp.....

Cậu ta hào hào đem người giao cho cậu ta, đảm bảo cậu ta sẽ chiếu cố tốt như vậy là chiếu cố tốt? Một cái video không minh bạch thêm mấy cái hot search cũng không minh bạch nốt, liền đem cô đặt trong hiểm cảnh như vậy!

Nếu không phải anh kịp thời tìm được ngọn nguồn, còn không biết việc này sẽ diễn biến như thế nào nữa, nghĩ đến những lời nói về cô trên mạng..

Trí nhớ anh vẫn luôn rất tốt, đã gặp qua là không quên được, hiện tại trong đầu đều là lời nói mắng cô.

【 loại nữ nhân tâm địa ngoan độc này, xứng đáng bị ly hôn! 】

【 liền loại người này cũng có thể xuất đạo? Lớn lên hình dáng như thế này, lão công của cô ta khẳng định là chịu không nổi mới có thể cùng cô ta ly hôn! 】

【 thích nghe ngóng, xứng đáng bị vứt bỏ, hy vọng Thiên Nhất rõ ràng chút, đừng người nào cũng nhận ảnh hưởng đến nghệ sĩ khác. 】

.....

Bọn họ biết cái gì?!

Đôi mắt phượng hẹp dài lạnh băng.

Môi mỏng của Lâm Thanh Hàn mím lại trên mặt là một mảnh sương lạnh, chỉ cần nghĩ đến hết thấy những chuyện cô phải chịu đựng, anh liền cảm thấy chính mình xử phạt vẫn là quá nhẹ.

Cô từ nhỏ luôn được người nâng niu ở trong lòng bàn tay, liền tính Ôn gia phá sản cũng có bọn họ Lâm gia che chở cô, từ nhỏ đến lớn, ai dám nói cô như vậy? Hôm nay bị mọi người bình luận ác ý như vậy, cô không biết đã chịu bao uất ức?

Cô nguyên bản tính tình liền không đủ kiên cường, đụng tới chuyện như vậy chỉ sợ đều khóc.

Nghĩ vậy.

Lâm Thanh Hàn nắm thật chặt di động trong tay, anh đột nhiên muốn gọi cho cô, không, đều không phải là đột nhiên, việc này anh đã suy nghĩ thật lâu, không cần đi đo cái gì thể diện hay không thể diện, liền cho gọi cho cô hỏi chút tình hình.

Nhưng ngón tay vừa muốn ấn gọi, anh lại nghĩ tới tới hôm đó Ôn Nhuyễn đề nghị ly hôn với anh.

Nếu lúc ấy, anh có thể nghe cô giải thích, mà không phải dùng cái loại thái độ hờ hững cùng không kiên nhẫn thái với cô..... Như vậy kết cục của bọn họ có phải hay không sẽ khác?

Nhớ tới ngày đó khuôn mặt nhỏ của cô trắng bệch, còn có câu nói thất vọng đến cực điểm kia "Lâm Thanh Hàn, chúng ta ly hôn đi....."

Ngón tay thon dài hơi phát run, lại là như thế nào cũng không thể nhấn gọi.

Tại công ty Thiên Nhất lúc này.

Nacy đã trở lại, vừa rồi lúc rời đi mặt còn rất nghiêm trọng nhưng bây giờ trở lại khuôn mặt đã rạng rỡ hẳn lên như người vừa trúng số vậy, cô giao lại di động cho Ôn Nhuyễn cười cười nói: "Tốt, hiện tại đã có video gốc trên mạng hướng gió đã hoàn toàn thay đổi."

"Những đại v đều đã công khai xin lỗi trên truyền thông, những hot search không tốt trên Weibo đều đã được gỡ xuống."

Cô vốn đang lo lắng bởi vì chuyện này sẽ ảnh hưởng đến chuyện xuất đạo của Ôn Nhuyễn, liền tính về sau tìm được video gốc rồi nhưng đã bỏ qua "Biện bạch kỳ" tốt nhất thì danh tiếng cũng đã vài phần bị bôi đen, lại nghĩ đến việc giải thích chỉ sợ cũng khó khăn, không nghĩ tới cô vừa chỉ ngồi trong phòng họp một lúc thôi mà việc này đã được giải quyết êm đẹp.

Thật đúng là liễu ánh hoa tươi lại một thôn, xe đến trước núi ắt có đường a!

"Tra ra được là ai làm sao?" So sánh với hướng gió hiện tại, Ôn Nhuyễn vẫn là rất quan tâm vấn đề này, cô vừa rồi vẫn luôn suy nghĩ có thể hay không là Tô Lam Lam tìm cô gây phiền toái, cố ý tìm người quay video.

Nhưng lấy hiểu biết của cô về Tô Lam Lam nữ nhân này chưa bao giờ làm việc gì mà lưu lại nhược điểm cho mình sau này.

Cho nên trừ Tô Lam Lam ra...

Còn có những người khác xem cô không vừa mắt, muốn chinh cô?

Nói đến việc này, Nacy sắc mặt liền có chút không được tốt, thanh âm cũng trầm đi rất nhiều: "Là một thực tập sinh của công ty chị vừa rồi đã hỏi qua, cô ta là fan của Kỳ Duyên vốn dĩ đi động đặt đó chỉ muốn quay lại hình ảnh của Kỳ Duyên, không nghĩ tới..... Lại quay được cảnh này."

"Sau đó lại....."

Nacy không nói nữa, nhưng cô cũng đã đoán được.

Phóng chừng vì fan này chính là kiểu mà Tiểu Mạch lúc trước nói với cô là loại fans không lý trí này, nhìn đến hình ảnh cô cùng Kỳ Duyên ôm, không tiếp thu được, cho nên liền trực tiếp cắt video, chế tạo dư luận, đem cô bôi đen trên mạng.

Lắc lắc đầu.

Ôn Nhuyễn không nghĩ tới một cuộc chiến tranh mưa gió như thế này lại rốt cuộc chỉ vì một lí do buồn cười như vậy.

"Em yên tâm, công ty đã xử phạt, không có khả năng dễ dàng như vậy buông tha cô ta....." Kỳ thật cô còn có một câu chưa nói, liền ở trước cổng công ty cô nhìn thấy hình như kẻ gây sự đã bị cảnh sát đưa đi.

Nghĩ đến một loạt những chuyện xảy ra đêm nay.

Nacy hồ nghi mà nhìn Ôn Nhuyễn liếc mắt một cái, cô dám khẳng định những chuyện xảy ra trên Weibo đều không phải do công ty làm vậy thì ai lại có bản lĩnh như vậy? Trong đầu cô hiện lên một ý niệm, nhưng nghĩ đến quan hệ của Ôn Nhuyễn với người đó lại cảm thấy khả năng là không lớn.

"Làm sao vậy?" Ôn Nhuyễn thấy Nacy nhìn chằm chằm vào mình, kỳ quái nói.

"A, không có gì."

Nacy thu hồi tầm mắt, nhớ tới phía trước hạ quyết định, lại cùng đồng nghiệp nói: "Đúng rồi, chị tính toán chuyển ngày tuyên truyền hình ảnh của em qua đêm nay."

Đây là vừa rồi cô mới chợt nảy ra quyết định.

Cô từ trước đến nay biết như thế nào để lợi dụng những dư luận trên mạng, hiện tại trên mạng dư luận nghiêng về một phía, tất cả mọi người đều cảm thấy có lỗi vì đã mắng nhầm Ôn Nhuyễn ngay cả một đám đại v cũng hướng Ôn Nhuyễn xin lỗi.

Nhiệt độ như vậy.

Cộng thêm Weibo còn treo mấy cái hot search, lúc này không đi tuyên truyền, khi nào thì mới tuyên truyền?

"Chính là ảnh chụp....."

"Đừng lo lắng." Nacy cười vẫy tay: "Chị đã cùng lão Lý nói qua, ông ta biết chuyện này cũng thực tức giận, hiện tại đã ở lại tăng ca chỉnh ảnh cho em thực mau chúng ta sẽ liền nhận được ảnh."

"Ông ta còn nhờ chị chuyển lời với em, làm người đừng đi để ý tới những người đó, chờ em nổi tiếng rồi thì chính là tự vả mặt họ."

Lời này nói xong, Nacy vỗ vỗ vai Ôn Nhuyễn, "Vừa rồi vội, chị cũng không có thời gian cùng em nói, cái vòng này chính là như vậy, có người thích em thì cũng sẽ có người muốn bôi đen em."

"Lần này chỉ là sự kiện ngoài ý muốn nhưng về sau khả năng thật sự sẽ có rất nhiều người nhìn chằm chằm vào em, bọn họ sẽ chú ý người nhất cử nhất động của em nếu mà em không nổi tiếng bọn họ sẽ cười nhạo em ngược lại nếu em có thể nổi tiếng bọn họ cũng sẽ không khen ngợi mà còn hận không thể dung mọi thủ đoạn kéo em xuống."

"Tiểu Ôn, em....." cô có chút do dự, thanh âm cũng có chút do dự: "Thật sự chuẩn bị tốt sao?"

"Nếu em muốn từ bỏ, hiện tại....."

Lời nói còn chưa nói xong, Ôn Nhuyễn liền cười cầm tay cô, cô nhìn Nancy, khuôn mặt ôn hòa, mặt mày ôn nhu, thanh âm lại là vô cùng kiên định, "Chị Nancy, em bản thân liền tính tình kỳ thật vẫn luôn đều không có tính kiên định, đặc biệt là mấy năm nay, được hay mất, cũng càng ngày càng không biết chính mình muốn cái gì."

"Em biết về sau cũng không nhất định sẽ thuận buồm xuôi gió, thậm chí còn rất có khả năng nhấp nhô vạn phần, nhưng em muốn thử xem"

Khuôn mặt nhỏ tính xảo cổ cô được ánh đèn rọi vào phảng phát hiện lên một tầng ôn nhu "Em đã thật lâu không có nghĩ tới đi làm một chuyện nào cả, em muốn nhìn một chút, nhìn xem em rốt cuộc có thể đi đến đâu."

Tuy rằng cái mở đầu này cũng không tính là tốt.

Nhưng kỳ thật cũng không phải như vậy không xong, cô..... Cũng có người ủng hộ cô a, trừ bỏ chị Nancy vẫn luôn đứng về phía cô, cũng có Từ Cỏ, Tiểu Mạch, ngay cả lão Lý chỉ thấy mặt một lần cũng muốn giúp đỡ cô.

Còn có những cái Weibo đáng yêu kia "Nữ thần hoa hướng dương".

Tuy rằng bọn họ nhân số không nhiều, thanh âm cũng thực nhẹ, nhưng ở thời khắc gian nan như vậy, bọn họ cũng vẫn nỗ lực kiên định mà bênh vực cô.

Vì những người này.

Cô đều không thể dễ dàng rời khỏi như vậy.

Nancy nghe đến mấy lời này, vừa rồi còn có chút do dự bây giờ trên mặt cũng kéo ra một nụ cười cô một lần nữa đặt tay ở trên vai Ôn Nhuyễn, nhẹ nhàng vỗ vỗ, cười nói: "Tốt, chị đã không nhìn lầm người!"

Lúc trước cô vì cái gì mà đáp ứng yêu cầu của Kỷ Hề cũng đúng là bởi vì thấy được Ôn Nhuyễn khuôn mặt tuy ôn nhu nhưng tâm hồn lại rất kiên định.

Tiểu cô nương thoát nhìn nhu nhu nhược nhược, giống như đụng tới một chút liền suy sụp rồi khóc, liền sẽ lùi bước, nhưng kỳ thật..... Chỉ cần cô ấy quyết định rồi liền sẽ tìm mọi cách để đạt được.

Người như vậy nhất định sẽ thành công.

Cô cũng tin tưởng.

Một ngày nào đó, Ôn Nhuyễn sẽ đứng ở trước mặt mọi người, phát ra hào quang.

Không lại tiếp tục đem thời gian lãng phí ở tình cảm, Nancy đứng dậy vỗ vỗ tay, cùng mọi người trong phòng nói: "Được rồi, chúng ta hiện tại mới bắt đầu, vực dậy tinh thần, cố lên!"

Tiểu Mạch cùng Từ Cỏ ở một bên cười cao giọng đáp: "Cố lên!"

Ôn Nhuyễn cũng cười theo, cô không đứng dậy, nắm di động, nhìn trong phòng vài người, mi mắt cong cong, ánh mắt trong trẻo, chỉ là nghĩ đến ánh mắt lúc này của Nancy khi đưa điện thoại.

Trên mặt nụ cười hơi ngưng, là anh ấy giúp cô sao?

Nancy nhận thấy được trên mặt cô biểu tình biến hóa, quan tâm nói: "Tiểu Ôn, làm sao vậy?"

Ôn Nhuyễn thu hồi suy nghĩ, lắc lắc đầu, cười nói "Không có việc gì", cô đem điện thoại đặt lại trên bàn, hít sâu rồi thở ra, sao có thể sẽ là anh ấy chứ? Cô cùng Lâm Thanh Hàn đã sớm không còn quan hệ.

Bạn đang đọc truyện *Sau Ly Hôn, Tôi Nói Tiếng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18

Từ trước đến nay Nancy đã làm rất nhiều thứ.

Nếu cô đã quyết định muốn tuyên truyền cho Ôn Nhuyễn trước, cô liền trực tiếp thành lập tổ đội và phân phát nhiệm vụ. Cô có cổ phần ở Thiên Nhất, có quyền được lên tiếng rất lớn, những người bên dưới cũng đều chịu phục tùng cô.

Mỗi bộ phận đều được phân phó một nhiệm vụ để có thể giải quyết vấn đề một cách tốt nhất.

Hai giờ sau, Nancy đã nhận được 9 bức ảnh quảng cáo được nhiếp ảnh gia tinh chỉnh và gửi trực tiếp đến bộ phận tuyên truyền. Vào lúc 20:00 tối nay đăng Weibo lần đầu tiên.

[Sao trời không sánh bằng gương mặt của bạn, núi sông nguyện vì bạn vĩnh viễn, hôm nay nghệ sĩ Ôn Nhuyễn chính thức gia nhập Thiên Nhất, hy vọng tương lai sau này chúng tôi vẫn có thể thấy nụ cười rạng rỡ của bạn. @Nghệ sĩ Ôn Nhuyễn]

Kèm theo bên dưới là 9 bức ảnh tuyên truyền.

Ba bộ quần áo, ba kiểu trang điểm, ba phong cách khác nhau.

Bộ đầu tiên màu tối, Ôn Nhuyễn mặc một chiếc váy đen, trong tay cầm một bông hồng gai nhọn. Toàn thân cô từ trên xuống dưới đều không có một chút trang sức nào, chỉ có đôi môi màu đỏ rực, đuôi mắt dài mảnh khảnh, giống như tinh linh đi lại trong đêm tối, quyến rũ lại tinh khiết.

Bức đầu tiên.

Cô cúi đầu rũ mắt, bông hồng vươn lên trên đôi môi của cô, bông hồng rực rỡ cũng không đấu lại với vẻ ngoài của cô.

Bức thứ hai.

Nụ cười ngây thơ của cô rơi trên khóe miệng, giống như một đứa trẻ ở độ tuổi chưa rõ sự việc, với đôi mắt dài và đôi môi đỏ tươi, nhưng kiểu ngây thơ này mang đến một hương vị kỳ lạ.

Bức thứ ba.

Cô ngồi trên chiếc ghế được trang trí công phu công kênh, nghiêng đầu, ngược mắt lên không chút để ý, khóe môi được vẽ lỗ bịch tựa chế cười, nụ cười như khinh bỉ, giống như một vị vua tối cao nhìn ra thế giới.

Bộ thứ hai đột nhiên thay đổi phong cách. Chiếc váy liền đơn giản, trên khuôn mặt không một chút trang điểm. Giống như một cô gái được một nhóm nam sinh yêu thích trong độ tuổi đi học. Cô mặc một chiếc váy sạch sẽ, tóc cô buộc là tóc đuôi ngựa. Cầm cuốn sách trên tay.

Vô luận cúi đầu hay ngẩng đầu, đó là khung cảnh đẹp nhất trong kỷ nguyên vườn trường.

Bộ thứ ba đã biến thành một chiếc váy trí thức và thanh lịch. Chiếc váy lụa hoa hồng rườm rà, đính 99 bông hồng từ đầu đến chân, tất cả đều là nhân công định chế, nhìn chúng trông giống như thật.

.....

Ôn Nhuyễn là một người mới, không có kiệt tác hay nổi tiếng. Ngoại trừ về hot search trước đây # nữ thần hoa hương dương tươi cười #, cô là một mảnh giấy trắng trước công chúng, lại muốn cô đi tham gia tuyển tú thì đấu gì đó, quá phiền toái cũng quá lãng phí thời gian.

Chủ yếu chính là hiện tại những tiết mục của tuyển tú gì đó đều hò hơ. Ngay cả khi ra mắt thông qua tuyển tú cũng không nhất định sẽ nổi tiếng.

Vì vậy, Nancy đã suy nghĩ thật lâu, cuối cùng đã lên kế hoạch để suy nghĩ nhiều hơn vào các bức ảnh tuyên truyền.

Nhiếp ảnh gia hàng đầu, đoàn đội hàng đầu, trang phục hàng đầu, đã tạo ra ba Ôn Nhuyễn khác nhau trước ống kính.

Cô đã làm việc trong ngành giải trí nhiều năm như vậy, am hiểu sâu các quy tắc của ngành công nghiệp giải trí cùng tâm lý của người hâm mộ. Ngay cả khi không có kiệt tác và không nổi tiếng, việc dựa vào những bức ảnh tuyên truyền như vậy là đủ để làm cho Ôn Nhuyễn được nhiều người ghi nhớ ngay từ cái nhìn đầu tiên.

Mọi người đều thích những thứ đẹp đẽ.

Nhưng mấy năm gần đây, tính thẩm mỹ của ngành công nghiệp giải trí ngày càng giống nhau, thẩm mỹ của công chúng dần trở nên mệt mỏi. Nhiều người trong số họ trước đây còn bạo hòa, nhưng sau một thời gian, cơ hồ có thể quên người này là ai.

Hay là, đang xem đến ảnh chụp hân liên hỏi: "Ai, người này không phải kêu xxx sao, tại sao lại là anh ta?"

Có quá nhiều gương mặt giống nhau, quá nhiều phong cách giống nhau, về ngoài Ôn Nhuyễn cũng đủ phá vỡ hiện tượng vốn có của ngành công nghiệp giải trí hiện tại. Vẻ đẹp của cô khác với vẻ đẹp của bất kỳ ai, đó là phong cách của riêng cô.

Hơn nữa.

Ngoại hình cô cũng rất linh hoạt.

Ngọt ngào có thể, gợi cảm có thể, quanh quèo có thể, thanh lịch có thể..... Cô ở trước ống kính biểu hiện, ngay cả Nacy và nhiếp ảnh gia hàng đầu Lý Sinh cũng không thể ngờ.

.....

Công ty Thiên Nhất.

Trong văn phòng của Nacy, một nhóm người đang ngồi trên ghế sofa, thoạt nhìn có chút khảm trương.

Tuyên truyền đã được gửi đi, những gì nên làm, có thể làm, cũng đều làm. Mặc dù ý tưởng này rất tốt, nhưng sẽ đạt được kết quả gì, không ai biết, ngay cả Nacy cũng hơi lo lắng, cầm điện thoại, cũng không biết có nên xem hay không xem.

Chưa kể các nhân viên khác.

Tâm tình Ôn Nhuyễn nhưng thật ra còn tốt. Có lẽ nghe con mới sinh không sợ cộp, ngược lại, tâm trạng cô còn bình tĩnh nhất. Nhìn thoáng qua mọi người, cô nhẹ nhàng nói: "Nếu không để em xem?"

"Đừng!"

Nacy lập tức ngăn lại nói. "Em ngoan ngoãn ngồi đó, chị xem "

Cô nói, hít một hơi thật sâu, vẻ ngoài trang trọng giống như khi cô mới bước chân vào ngành giải trí để ký hợp đồng với Kỷ Duyên. Chạm vào iPad, cô thay đổi vài nhịp thở, không đợi cô đổi động tác, bên ngoài đột nhiên có người vội vàng vàng chạy tới, thở hổn hển nói, "Thành, thành công rồi!"

"Số lượng tin nhắn phản hồi trên Weibo đã vượt quá 1 vạn, Weibo của Ôn Nhuyễn tỷ cũng đã vượt quá 1 vạn fans, vẫn đang tăng lên."

Trên mặt Nacy có vui vẻ, miễn cưỡng khắc chế nội tâm kích động của mình, hỏi: "Còn bình luận thì sao?"

Cô gái từ phòng tuyên truyền trả lời với một nụ cười: "Ngoại trừ mấy cái hắc tử, tất cả đều là khen ngợi. Những lời buộc tội chúng tôi đã chuẩn bị vẫn chưa có thời gian để sử dụng."

Vừa dứt lời, nhóm người trong văn phòng cuối cùng cũng thờ phào nhẹ nhõm, lấy điện thoại di động ra nhìn lên, chỉ mới 20 phút từ lúc tuyên truyền, tin nhắn phản hồi và bình luận trên Weibo tiếp tục tăng, đặc biệt là Weibo chứng thực của Ôn Nhuyễn, đã vượt quá 2 vạn fans.

Ôn Nhuyễn cũng mở di động nhìn lên, vừa rồi còn tưởng là đánh giá tiêu cực, hiện tại cơ hồ đều là khen ngợi.

[Ah, ah, giá trị nhan sắc của thần tiên này là gì? Tôi thế nhưng giờ mới phát hiện trong giới giải trí có một nhân vật như vậy, yêu yêu, tôi thích cả ba phong cách của chị gái nhỏ này a! Thối bạo!]

[Thực sự yêu thích mệnh giá nhan sắc này.]

[Đây không phải là nữ thần hoa hướng dương trước kia sao? Tôi thực sự thích chị gái nhỏ, vừa rồi thấy hàng xóm hắc lợi hại như vậy, tôi cũng không dám lên tiếng. May mắn thay, hiểu lầm đã được rửa sạch. Tôi hy vọng hành trình trở thành ngôi sao của chị thuận lợi!]

[Cuối cùng cũng nhìn thấy bảo bối ra mắt, vừa này cùng hàng xóm cãi nhau nửa ngày, thật tức chết tôi, bây giờ hiểu lầm được gỡ bỏ, fans Duyên Thần cùng fans Bạch liên hoa lúc trước mắng đến lợi hại như vậy, bây giờ có thể đưa ra lời giải thích cho chính chủ một công bằng hay không? Hay cảm thấy mình có rất nhiều fans nên có thể làm bất cứ điều gì mình muốn trong vòng tròn thời gian dài?]

[Những người qua đường thuần túy, hiểu biết sự tình chân tướng, thiết nghĩ rằng fans hai nhà nên đưa ra lời xin lỗi, nếu không thì tiểu cô nương cũng quá đáng thương.]

[Hãy xin lỗi công khai chính chủ, giống như lúc trước các người điên cuồng @ người đen.]

.....

Một số bình luận phía dưới, không phải khen ngợi về vẻ đẹp của cô, chính là để thảo luận về quần áo và trang điểm của cô, còn có không ít trong số đó là tag @ fans hai nhà cùng account marketing trước đây làm cho bọn họ công khai xin lỗi.

Một số fan lớn của Kỷ Duyên là những người đầu tiên xin lỗi công khai. Bọn họ đã xin lỗi trên Weibo một vòng, lời nói khẩn thiết, thái độ cũng thực thành khẩn.

Tiếp theo là một vài account marketing, cuối cùng là fans của Tô Lam Lam.

Cư dân mạng ăn dưa suốt đêm, vốn dĩ cho rằng tân nhân này bị nghiền giết trước khi ra mắt. Không ngờ rằng loại sự việc này không chỉ có thể xoay ngược lại mà còn là một cuộc phản công đẹp mắt. Mọi người đều ngạc nhiên, hoặc là tò mò, hoặc là nhầm lẫn, bắt đầu đánh giá những bức ảnh tuyên

truyền của Ôn Nhuyễn.

Không xem không biết, chỉ cần nhìn vào thì lập tức...

Đây là con đường thần tiên nào? Vẻ đẹp này, phong cách này là quá tuyệt vời, phải không?!!

Ba kiểu tạo hình, ba loại phong cách, mỗi kiểu dáng bắt mắt, nữ nhân thích màu tối, cảm nghĩ phong cách này lối trang điểm thực sự rất tuyệt, nhìn thấy tiểu hoa* của ngành công nghiệp giải trí bây giờ quá quen mắt, nếu bọn họ đối với loại tân phong cách này quả thực quá yêu.

** Tiểu hoa: nữ nghệ sĩ, chủ yếu hoạt động ở mảng truyền hình, diễn xuất tùy người, số lượng đông đảo. Tiêu biểu như: tú tiểu hoa đán, tân tú tiểu hoa đán, dưới có Lý Thâm, Mao Hiểu Đồng,...*

Nam nhân thích phong cách vườn trường cùng sự thanh lịch và trí tuệ của Ôn Nhuyễn, nữ thần trẻ của khuôn viên trường, chủ đề của những cuộc nói chuyện đêm ở ký túc xá, vô luận là loại nào hình nào Ôn Nhuyễn cũng đều thỏa mãn được, đối tượng mà họ muốn giao tiếp khi lớn lên.

Thích, làm sao bây giờ? Trực tiếp follow, share, comment, ba cái luôn! Không chỉ vậy, một nhóm người tự bắt đầu chia sẻ tuyên truyền Ôn Nhuyễn.

Buổi chiều, thật đáng thương khi còn có mấy chục đám fans nhỏ giọng phản kháng nữ thần hoa hướng dương fan Duyên Thần cùng fan Tô Lam Lam, tối đến đột nhiên thành huynh đệ tỷ muội, thậm chí một số người bắt đầu lên kế hoạch để đứng ra, nói chuyện, hỗ trợ.

Vẫn còn không ít người trên Weibo @ Ôn Nhuyễn, hy vọng cô có thể đăng trên Weibo.

Mọi thứ đang diễn ra theo chiều hướng tốt, thậm chí tốt hơn họ mong đợi. Nacy đã lướt qua tất cả các phương tiện truyền thông xã hội và thấy rằng các đánh giá thực sự tốt, số liệu tăng trưởng cũng thực không tồi, thậm chí còn có không ít bạn bè trong ngành đã đăng WeChat hỏi cô tìm ở đâu ra được một bảo bối như vậy?

Hạnh phúc, cuối cùng Nacy cũng thở phào nhẹ nhõm.

Trận chiến hôm nay không chỉ vì Ôn Nhuyễn, mà còn vì bản thân cô. Cô tính tình kiêu ngạo, nhiều năm như vậy mới đem Kỷ Duyên lên đứng ở vị trí đầu, nhưng những người khác trước đây đã thực hiện nhưng chưa bao giờ đạt được kết quả của Kỷ Duyên.

Lúc trước, là do gia đình chuyển nhượng cho cô, chứ thực tế cô không thể lấy đâu ra một tân nhân Kỷ Duyên lợi hại này.

Nếu lần này Ôn Nhuyễn thất bại, nó sẽ còn hơn cả một sự xấu hổ.

May mắn thay, đã thành công.

"Tiểu Nhuyễn." Cô hô một tiếng, hai người nhìn nhau, cô mỉm cười: "Vào Weibo đi, trạng thái đầu tiên của em trên Weibo, em nên tự đăng lên."

"Được."

Ôn Nhuyễn gật đầu, lên tiếng.

Cô mở điện thoại, chia sẻ lại bài qua tường Weibo của cô, ngón tay dừng lại ở thao tác giao diện. Cô trầm ngâm một hồi lâu, rồi viết [Tôi hy vọng rằng tương lai sẽ có thể cùng các bạn phát triển.]

"Đỉnh Đông..."

"Đỉnh Đông."

"Đỉnh Đông!"

Điện thoại di động như phát nổ. Hết đợt này đến đợt khác vang lên, vô số lượt share, vô số lời bình luận. Ngoài Nacy, Tiểu Mạch và các nhân viên khác, thậm chí ngay cả Lý Sinh còn chia sẻ Weibo của cô.

[Lần hợp tác đầu tiên, tiểu cô nương rất tận tâm và chuyên nghiệp, hy vọng sẽ tiếp tục hợp tác trong tương lai.]

Weibo lập tức phát nổ.

Lý Sinh là ai? Nhiếp ảnh gia đứng ngoài vòng tròn, am hiểu chụp người, những ảnh chụp trong tay ông ta không tầm nào là không nổi, không ngôi sao nào của ngành giải trí là không muốn hợp tác với ông ta? Thật không may, Lý Sinh mấy năm nay nhận đơn đặt hàng càng ngày càng ít. Ngoài những người nổi tiếng hàng đầu, một vài người bạn, chỉ họ mới có thể gọi cho ông ấy.

[Trời ơi, tôi vừa hỏi bức ảnh này như thế nào mà đẹp vậy, hóa ra Lý Sinh đã chụp nó!!!!]

[Máng, máng, máng*, đây thực sự là Lý Sinh, không phải nói sẽ không chụp ảnh trong năm nay sao?!! Lừa đảo, oh oh, chị gái nhỏ này cũng quá đẹp đi, tôi muốn bò qua xem xét một cái a.]

* *máng: chắc đây là chữ chỉ sự bất ngờ hay sao á mình cũng ko biết nữa...*

[Cảm ơn Lý Sinh đã cổ vũ, Ôn Nhuyễn chúng tôi sẽ tiếp tục nỗ lực, những người quan niệm Ôn Nhuyễn của chúng tôi áp bức người khác, người hợp tác đã nói gì kia!]

.....

Thấy Weibo và sự chú ý này, Ôn Nhuyễn vội vàng phát cảm tạ, rồi thoát ra.

Lúc này, có thêm hai thông báo nữa, @ Kỷ Duyên follow @ nghệ sĩ Ôn Nhuyễn, @ Kỷ Duyên share @ nghệ sĩ Ôn Nhuyễn, thông báo này, Nacy và Tiểu Mạch cũng đã thấy.

Nacy hơi ngạc nhiên. "Tiểu tử này uống lộn thuốc ư? Trước kia công ty yêu cầu cậu ta hỗ trợ tuyên truyền, cậu ta đều làm như gió thoảng bên tai. Tại sao lần này lại nghe lời như vậy?"

Tiểu Mạch không bình tĩnh như vậy, trực tiếp hét lên, "A a a a, em quyết định rồi, em muốn tiếp tục làm fan Duyên Thần, ô ô ô, bảo bối chúng ta thật tốt a, rốt cuộc cũng biết thương hoa tiếc ngọc....." Tự nói tự nắm cánh tay Ôn Nhuyễn: "Chị Ôn Nhuyễn, nhiều năm như vậy, Duyên Thần cũng chỉ share giúp Tô Lam Lam!"

"Hơn nữa, lần đó vẫn là Tô Lam Lam đến trước mặt Duyên Thần cầu xin!"

"Đây là lần đầu tiên Duyên Thần chủ động hỗ trợ tuyên truyền, ah ah ah, em....." Miệng cô thiếu chút nữa là nhả ra muốn khải CP, hậu tri hậu giác đến, cô vội che miệng mình lại.

Thè lưỡi, nói: "Chị Ôn Nhuyễn, chị cũng mau follow Duyên Thần a."

Mặc kệ lý do của Duyên Thần là gì, thật là giúp đỡ cô, cô cũng không phải dạng người không biết tốt xấu, gật gật đầu, cười nói: "Được."

Còn không kịp thời chia sẻ, màn hình di động lại hiển thị hai thông báo, @ Tổng tài tập đoàn Lâm thị Lâm Thanh Hàn follow @ nghệ sĩ Ôn Nhuyễn, @ Tổng tài tập đoàn Lâm thị Lâm Thanh Hàn share Weibo [Cổ lên.]

Ôn Nhuyễn nhìn hai thông báo này, cô hoàn toàn ngây ngẩn cả người. Anh ta..... là bị hack tài khoản sao?

Bạn đang đọc truyện *Sau Ly Hôn, Tôi Nói Tiếng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19

[Edit] hihie01

Ôn Nhuyễn cúi đầu nhìn di động mắt trừng thật lớn sợ là chính mình nhìn lầm, cô nhìn thấy gì đây Lâm Thanh Hàn tập đoàn Lâm thị có dấu v phần tóm tắt cũng chỉ ghi là CEO không thể nào là giả mạo được.

Lại nhìn thoáng qua fans của anh.

Hắn là mới vừa thành lập không lâu người chú ý anh không tính là nhiều nếu không phải là tài khoản chính của Lâm thị thì cũng là tài khoản của mấy con ty con ngoài ra còn có vài vị trưởng bối trong giới kinh doanh nữa.

Cho nên.....

Này thật sự là Lâm Thanh Hàn? Anh thế nhưng còn có Weibo?

Nhớ trước đây lúc anh ta thấy cô lướt Weibo còn cau mày lại nhưng bây giờ không chỉ lập một tài khoản Weibo mà còn chú ý tài khoản của cô?

Này..... Thật sự không phải Lâm Thanh Hàn bị người khác trộm tài khoản chứ?

Chuyện này quá mơ hồ, Ôn Nhuyễn cảm giác đầu óc mình đều hổng hết rồi.

Cô ngơ ngác nhìn màn hình di động, anh chú ý chỉ có một người, là cô, bài đăng đầu tiên cũng chính là về cô.

Cô kỳ thật cũng không tin là anh bị trộm tài khoản.

Lâm Thanh Hàn là người nào?

Tập đoàn Lâm thị có địa vị gì? Nếu thật sự bị người khác trộm tài khoản, phòng chừng đã lấy lại được ngay trước khi thông tin được truyền ra ngoài, cho nên, đây thật sự là Lâm Thanh Hàn.

Còn có buổi tối hôm nay một loạt biến động..... Nếu lúc này chỉ là cô phỏng đoán thì bây giờ cô đã có thể xác định được rồi.

Là Lâm Thanh Hàn đã làm.

Chính là..... Vì lý do gì? Anh tại sao lại muốn làm như vậy? Trước kia khi bọn họ còn là vợ chồng cũng không thấy anh nhắc đến việc bảo vệ cô bây giờ đã tách ra, cần gì phải giúp cô? Ôn Nhuyễn lần đầu tiên sau ly hôn sinh ra mê mang.

Tiểu Mạch là người cuồng lướt Weibo.

Cô nếu là không có việc gì làm liền ngồi hóng hót cách chuyện bát quái trên Weibo hôm nay cũng không ngoại lệ. Bỗng nhiên mọi người nghe thấy tiếng hét thất thanh của cô ngay cả quả nho trong tay cô cũng rớt xuống.

Những người khác đang làm việc nghe cô hét một tiếng chói tai như vậy di động đều rơi xuống.

Nacy càng là bị cô nàng này lúc kinh lúc rống làm cho nhú mi lại cô buông ipad trong tay, nếu không phải hôm nay tâm tình tốt phỏng chừng phải giáo huấn người một chút "Lại làm sao vậy?"

"A....."

Tiểu Mạch nắm kẹo que, do do dự dự nhìn thoáng qua Ôn Nhuyễn, nhỏ giọng nói: "Mọi người xem hot search đi."

Hot search?

Mọi người nghe được lời này liền click mở Weibo.

"Không có gì kỳ quái nha....." Một cô gái nhẹ giọng lầm bầm nói: "# nhan sắc thần tiên#, # nữ thần hoa hướng dương #, # Ôn Nhuyễn #, # Lý sinh Ôn Nhuyễn #, # Kỷ Duyên Ôn Nhuyễn #, # hai đại phần công khai xin lỗi #....." Đây đều là mấy cái hot search bọn họ vừa rồi đã xem có cái gì mà kinh ngạc?

"Ngọa tào!"

Nữ nhi vừa rồi còn ở lầm bầm vỗ đùi cũng đứng dậy, "Đầu, nhà giàu số một chú ý Ôn Nhuyễn, thật?" Tình huống này là như thế nào? Không phải đã ly hôn sao? Nói cảm tình tốt thì không hợp đâu?!

Đây là bộ dáng không hợp sao?!

Chẳng phải vợ chồng đã ly hôn thì đều hận không thể chà đạp đối phương sao? Nhưng đôi vợ chồng này, như thế nào, như thế nào còn chú ý lẫn nhau? Còn là người chú ý đầu tiên rồi bài đăng đầu tiên trên Weibo, này, này cũng quá lăng mạn đi!

Đột nhiên bị tình yêu làm cho lóa mắt nội tâm các cô đã nghĩ ra cả hàng ngàn câu chuyện tình yêu cầu huyết này rồi.

Nacy vừa nghe lời này liền nhú mày.

Cô nhìn thoáng qua Ôn Nhuyễn thấy cô ấy cảm di động không biết đang suy nghĩ cái gì, biết cô hiện tại khẳng định cũng thực ngờ ngạc, cũng không kêu người, mở ra hot search thì thấy Lâm Thanh Hàn thế nhưng dùng tài khoản cá nhân của mình mà chú ý Ôn Nhuyễn còn chia sẻ bài Weibo của cô.

Hiện tại Weibo đều đã bị oanh tạc.

Vốn dĩ sự việc Kỷ Duyên chú ý Ôn Nhuyễn, cũng đã oanh tạc một lần, họ không suy đoán là do công ty uy hiếp Kỷ Duyên mà lại là tại sao Duyên Thần của bọn họ hôm nay lại chủ động đi chú ý người khác?

Mà hiện tại tới Lâm Thanh Hàn.

Giàu có số một quốc gia, chồng trước của Ôn Nhuyễn, hiện tại thế nhưng lại chủ động chú ý Ôn Nhuyễn, còn chia sẻ bài viết Weibo của Ôn Nhuyễn cùng dòng chữ "cố lên" nữa chứ ời Weibo đã oanh tạc này đã hoàn toàn sụp luôn rồi.

Weibo hiện tại đều thảo luận chuyện này.

Cô tùy tiện click mở một cái Weibo, đều có thể nhìn thấy không ít bằng hữu suy đoán chuyện này a.

【ngọa tào? Đây là tình huống gì, tôi vừa mới mới ăn xong miếng dưa nhà giàu số một ly hôn dù văn chương nói ra đạo lý rõ ràng, tôi thiếu chút nữa liên tin, nhưng như thế nào chỉ mới chớp mắt một cái liền thành chồng trước chú ý vợ trước a? Hiện tại ly hôn xong phu thê còn có thể hài hòa như vậy sao? 】

【 buổi chiều nghị luận sôi nổi nói Ôn Nhuyễn ngoại tình, ở hôn nhân bất trung các antifan mời tự đi vả mặt, ra *** quỹ! Lần sau mà còn bôi đen Ôn

Nhuyễn của chúng tôi thì đừng trách chúng tôi không khách khí. 】

【 oa nga, cho nên đây là chồng trước đang và mặt những người tự xưng là "Cảm kích nhân sĩ" sao, khụ, đột nhiên làm sao bây giờ?】

.....

Cho nên.....

Đây là tình huống gì?

Ngay cả người có kinh nghiệm lão làng như Nacy cũng có chút không hiểu.

Cô nhớ rõ Kỳ Hề đã từng miêu tả Lâm Thanh Hàn với cô, cậu nam nhân, lãnh đạm, bạo lực, từ đầu đến chân trừ bỏ gương mặt cùng dáng người thì không có điểm nào khác khiến người ta thuận mắt, nhưng buổi tối hôm nay người đó đã xử lý hoàn hảo khó khăn giúp Ôn Nhuyễn khiến cho tiếng xấu ly hôn của cô không làm khó con đường sự nghiệp của cô nữa.

Emmmm.....

Cô nhìn nhìn Ôn Nhuyễn cảm thấy vị nhà giàu số một này cũng không xấu giống trong truyền thuyết lắm nha?

Trong văn phòng thật im ắng, một đám nhân viên công tác không phải trộm đánh giá Ôn Nhuyễn thì chính là một bên xoát hot search.

Bị các cô nhìn chăm chăm một hồi lâu Ôn Nhuyễn rút cuộc từ trong suy nghĩ tỉnh lại cô buông di động, quay đầu nhìn về phía bọn họ, vẫn là tự mình giải thích, bất đắc dĩ cười nói: "Tôi cùng anh ấy từ nhỏ lớn lên cùng nhau nếu không còn là vợ chồng thì vẫn là..... Bằng hữu."

Huống chi Lâm Thanh Hàn còn là người rất có trách nhiệm.

Lại có Lâm gia gia ở trên.....

Nghĩ đến anh chắc cũng không hy vọng những việc này truyền tới tai Lâm gia gia.

Nghĩ kỹ, Ôn Nhuyễn cũng không còn rồi rầm rừ hít sâu một hơi tùy tay chú ý lại Lâm Thanh Hàn rồi tắt di động sau đó đứng dậy chào mọi người nói:"Buổi tối hôm nay vì chuyện của tôi mọi người đã vất vả rồi."

Mọi người vốn đang rồi rầm về hot search trên Weibo nghe được lời này vội đứng lên vỗ đầu ngượng ngùng nói: "A, này không có gì a..... Dù sao vốn dĩ cũng nên làm a."

"Chính là chính là, trước kia cũng có không ít việc đột ngột phát sinh, chúng tôi tang ca mấy ngày cũng đều có, hôm nay thật không gì."

"Chị Ôn Nhuyễn, chị thật không cần khách khí, đều là đồng nghiệp cả."

.....

"Tốt."

Nacy cũng cười buông di động, "Hôm nay tăng ca sẽ tăng gấp đôi tiền thưởng, ngày mai buổi chiều hãy đi làm, cho mọi người giải phóng nửa ngày nghỉ ngơi cho tốt."

Đây chính là phúc lợi to lớn một đám người lập tức liền kích động, nói: "Chị Nacy thật tốt."

Nacy cười nói: "Nhưng đừng cảm ơn tôi hãy cảm ơn Ôn Nhuyễn kia kia đây đều nhờ mặt mũi cô ấy nha." Đây là đang muốn nâng cao hào cảm cho Ôn Nhuyễn bọn họ làm sao không biết nhưng cũng có vài người là cảm ơn thật lòng vội nói: "Ha ha ha, chị Nacy thật tốt, chị Ôn Nhuyễn cũng thật tốt."

Văn phòng vô cùng náo nhiệt, ai cũng không tiếp tục rồi rầm những chuyện bát quái trên Weibo.

Chung cư của Kỳ Duyên.

Trợ lý Bách Phi một bên đưa cho Kỳ Duyên một ly trà táo đỏ một bên nghi hoặc nói: "Đang êm đẹp, cậu tại sao lại chú ý tới nha đầu kia? Vừa rồi mấy cái đại phát còn tới liên hệ tôi, hỏi tôi có phải do công ty uy hiếp cậu làm như vậy hay không."

Kỳ Duyên tiếp nhận trà nhấp một ngụm nhũm mày chê: "Quá ngọt."

Từ 12 tuổi sau khi Tô Lam Lam rời khỏi Kỳ gia cậu liền không tìm được vị trà táo đỏ hợp khẩu vị nữa kể cả trà mua bên ngoài hay do người khác pha chế tất cả đều không giống hương vị đó.

Tùy tay đem ly trà để sang một bên, không uống nữa, cúi đầu chơi di động, không chút để ý hỏi một câu, "Vậy anh trả lời họ thế nào?"

Bách Phi mắt tròn trắng, bĩu môi lẩm bẩm nói: "Khó chiều lúc thì ngọt lúc thì nhạt rồi cái gì mà không có vị trà? Cũng không biết cậu ở rồi rắm cái gì, còn phải chi uống một loại trà này."

Anh ta cùng Kỳ Duyên ở chung đã lâu cũng xem như thân thiết liền cầu nhàu mấy cậu.

Trà do tự mình pha anh cũng uống thêm vài ngụm cảm thấy thật ngon híp mắt tiếp tục nói: "Tôi nói đương nhiên là không có khả năng a, tính tình cậu ta như vậy công ty có thể dễ dàng uy hiếp sao."

"Bất quá..."

Bách Phi tạm dừng chớp mắt một cái, vẫn là một bộ dáng tò mò, "Tôi cũng rất tò mò, cậu vì sao lại làm vậy a? Coi như vị Tô nữ thần kia đều phải trực tiếp nhờ vả cậu nên cậu mới bằng lòng làm như vậy."

Bởi vì hôm nay cậu ta làm Weibo loạn chiến?

Anh tự nhận không có khả năng, Kỳ Duyên cái xú tính tình này, đừng nói sự tình không phải bởi vì cậu ta mà nháo lên nếu có thật như vậy thì cậu ta cũng chẳng thêm liếc mắt một cái, chẳng lẽ Duyên Thần lạnh nhạt vô tình rút cuộc cũng bước vào tình yêu?

Bách Phi tưởng tượng đến khả năng này da mặt liền nhịn không được run lên, một bộ hình ảnh quá đẹp mà ta không dám nhìn a.

Kỳ Duyên nhú mày, ngẩng đầu nhìn Bách Phi, dừng lại động tác lật xem di động, sắc mặt không được tốt lắm: "Không vì cái gì cả chỉ là tụy tiện làm thôi."

Lời này nói như vậy.

Nhưng kỳ thật ngay cả chính cậu cũng không rõ ràng lắm vì cái gì muốn chú ý Ôn Nhuyễn, còn chia sẻ cái bài viết tuyên truyền kia.

Hôm nay động tác cậu ta từ công ty trở về động cũng đã khuya, còn chưa có mở cửa, Kỳ Hề liền gọi điện thoại tới, không nói hai lời liền mắng cậu một trận. Cậu cùng người nhà Kỳ gia đều không có cảm tình còn với Ôn Nhuyễn cũng chưa nói được mấy câu nếu trên mạng có nháo đến đâu thì có quan hệ gì tới cậu ta chứ?

Cho nên không đợi Kỳ Hề nói xong, cậu liền trực tiếp cúp máy.

Đến lúc vào nhà ngồi trên sofa mở xem tin tức Weibo cậu ta không khỏi nhăn mày lại cậu ta ở trong vòng này lâu như vậy nên cũng hiểu được chỉ chuyện nhỏ này thôi cũng đủ để hủy hoại một người.

Mà hôm nay cái video kia Weibo, đủ để hoại sự nghiệp của Ôn Nhuyễn.

Nguyên bản cũng không có gì.

Cậu ta cũng không phải người hảo tâm liền tính video có bị người ta cắt cũng không có liên hệ gì với cậu cũng không phải do cậu ta làm ra cô thế nào thì liên quan gì tới cậu chứ?

Nhớ đến lúc cô biểu hiện trước màn ảnh, nghĩ đến chiều nay lúc cô đối đãi nghiêm túc với nhân viên công tác, nghĩ đến nụ cười lộng lẫy xinh đẹp của cô cậu thật có chút đứng ngồi không yên.

Nguyên bản là nghĩ sẽ biên tập Weibo đem chuyện này nói rõ ràng.

Cậu ở giới giải trí này có lực ảnh hưởng rất lớn lại là người xuất hiện trong video nếu cậu ra mặt sự tình sẽ dễ dàng hơn rất nhiều.

Không nghĩ tới còn chưa đợi cậu ra tay việc này cũng đã nhanh chóng được giải quyết, hot search bôi đen toàn bộ đều huỷ bỏ, sau đó là video gốc được đăng tải, ảnh tuyên truyền, xin lỗi, cùng với vô số người trong ngoài vòng người khen ngợi.

Bộ ảnh tuyên truyền kia cậu cũng đã xem qua.

Kỳ thật ảnh chụp Ôn Nhuyễn lúc cậu vẫn chưa xuất hiện đều thật chân động cái kiểu linh động trước màn ảnh này thật hiếm người làm được, không biết là do cô nghĩ gì trước màn ảnh hay là do trời sinh đã như vậy.

Cậu mà xui quý khiến liền nhấn chú ý, còn chia sẻ bài Weibo đó.

Chờ lấy lại tinh thần, sự tình đã định, đối ý cũng không đối ý được.

Mất nhìn di động, thông báo theo dõi lẫn nhau đều không thấy mà lại là vô số tin nhắn cùng bình luận rối loạn thật không có hứng thú lúc cậu đang định cất di động thì âm thanh thông báo lại vang lên.

Điện thoại Tô Lam Lam.

Nếu là lúc trước thì cậu đã sớm nghe máy nhưng hôm nay..... Cậu thật sự không có hứng thú trò chuyện với cô.

Lần đầu tiên.

Cậu có chút cảm thấy cô thật phiền.

Bách Phi nghe nhạc nửa ngày cũng không thấy người tiếp di động, thò qua nhìn thoáng qua, kính ngạc nói: "Nha, này không phải Tô nữ thần a, cậu như thế nào không nghe a?"

Tô nữ thần là biệt danh fans Tô Lam Lam gọi cô.

Bất quá Bách Phi không thích cô ta gọi nữ thần cũng là trào phúng quan sát đến biểu tình trên mặt Kỷ Duyên, thấy cậu ta không có bởi vì mình nói như vậy mà sinh khí, không khỏi nghĩ đến cái video kia trên mạng, tấm tắc hai tiếng, "Cậu đừng trách tôi lắm miệng a, Tô Lam Lam lần này là thật sự quá đáng, hai người bọn họ có ân oán gì tôi mặc kệ đem sự tình xả trên người cậu đây là cô ta không đúng rồi."

Nếu không phải Kỷ Duyên cùng cô ta có chút giao tình lúc nhỏ anh ta đã sớm qua mắng một trận a.

Hiện tại rốt cuộc người cũng có chút lý trí đương nhiên phải cho thổi gió thoáng bên tai, "Cậu nhìn xem bởi cái sự việc này mà làm ảnh hưởng đến thanh danh cậu bao nhiêu a."

Tuy rằng đối với cái tên Kỷ Duyên này thì thanh danh vốn không là gì cả.

Nhưng cũng không nên như vậy để người ta chà đạp!

Nghe vậy.

Kỷ Duyên không nói chuyện, chỉ là cúi đầu cầm di động, nhìn tên nhảy trên màn hình di động, thần sắc nhàn nhạt, từ chiều cúp điện thoại Tô Lam Lam cô liền gửi tin WeChat lại giải thích với cậu lời nói đều là ôn nhu khẩn thiết.

Nếu đặt ở trước kia.

Cậu khẳng định sẽ không hề do dự tin tưởng cô đứng về phía cô.

Nhưng nghĩ đến hôm nay Ôn Nhuyễn cùng Tô Lam Lam giảng co, cô ở trong điện thoại quả nhiên là do dự Kỷ Duyên đột nhiên cảm thấy có chút bức bối, cậu không phải kẻ ngốc liên tính dù không biết chân tướng nhưng cũng có thể từ cuộc trò chuyện của hai người thì lập tức cũng nhìn ra.

Tô Lam Lam đích xác không có nói rõ là Ôn Nhuyễn đẩy cô, ý tứ nhưng lời nói lại thập phần rõ ràng, bằng không cậu cũng không lập tức chạy đến công ty.

Cậu là đối với Tô Lam Lam có vài phần bất đồng, nhưng đó là bởi vì khi còn nhỏ có giao tình.

Không đại biểu cậu nguyện ý bị người khác làm như bia đỡ đạn.

Tiếng chuông đã biến mất, màn hình di động cũng đã về giao diện chính, Kỷ Duyên không có gọi lại đem điện thoại ném qua một bên.

Thời điểm tâm tình cậu không tốt liền thích ăn ngọt.

Khẽ cúi đầu, ở hộp kẹo sò soạng một phen, đột nhiên hỏi một câu: "Không có kẹo chanh?"

"A?" Bách Phi sững sốt, không biết cậu ta như thế nào đột nhiên hỏi đến vấn đề này, nhưng vẫn là nhìn lướt qua, đáp: "Không đi, nếu cậu thích tôi liền đi mua lại đây?"

Kỷ Duyên gạt đầu lại lắc đầu, cậu cũng chính là đột nhiên nghĩ đến hương vị chanh tươi mát trên người Ôn Nhuyễn cảm thấy cái hương vị kia khá tốt nha.

Thật cũng không phải nhất định phải ăn.

Cậu càng thích ăn thái phi đường(?) loại này ngọt giống kẹo chanh, vị ngọt mà gắt hơn một tí cậu liền không thích.

Tùy tay tìm viên thái phi đường nhét vào trong miệng.

"Leng keng."

Là thông báo Weibo.

Cậu nhìn lướt qua, nhìn đến Ôn Nhuyễn rốt cuộc cũng chú ý lại tùy tay click mở vừa thấy, phát hiện đối tượng mới nhất Ôn Nhuyễn chú ý còn có @ Lâm Thanh hàn tổng tài Lâm thị, Lâm Thanh Hàn? Kỷ Duyên ngừng động tác nhai kẹo.

Nếu cậu nhớ không lầm hai người này không phải là đã ly hôn sao?

Tình huống hiện tại là như thế nào?

Kỷ Duyên nhủ nhủ mày, không đi nghĩ nhiều, lại nhìn thoáng qua Weibo đánh giá, lúc này toàn là tin bôi đen bây giờ chiều gió đã đổi hướng, Ôn Nhuyễn là người mới xuất đạo đăng một album ảnh thật xinh đẹp đã khắc phục được khó khăn.

Bất quá.

Cùng cậu lại không có quan hệ gì.

Tiếp tục đem điện thoại ném sang một bên gối tay lên đầu, không lại để ý tới chuyện này.

.....

Mà lúc này ở bệnh viện.

Tô Lam Lam nắm di động Kỷ Duyên không nghe điện thoại cô cũng không cảm thấy ngoài ý muốn.

Hôm nay việc cô là đã làm thật đúng sẽ khiến Kỷ Duyên sinh khí nhưng đồng thời cô cũng rõ ràng, Kỷ Duyên sẽ không thật sự sinh khí với cô, từ nhỏ đến lớn, Kỷ Duyên tuy rằng thoát nhìn lạnh như băng, nhưng đối cô thật sự rất tốt.

Thời điểm cô xuất đạo cần người tuyên truyền cậu cũng không nói hai lời liền trực tiếp giúp cô.

Sau lại cùng cô hoạt động, cùng cô chụp ảnh..... Vốn dĩ cậu thật không thích nhưng là vì cô nên cậu vẫn tình nguyện làm.

Cô tin tưởng chỉ cần cô giải thích Kỷ Duyên khẳng định sẽ tha thứ cho cô.

Liền trở lại như trước.

Cô tin chắc là như vậy.

Vừa định gọi lại, người đại diện liền tiến vào sắc mặt thoát nhìn thập phần khó coi, vừa tiến đến liền đem điện thoại đưa cho cô thanh âm nặng nề, "Chính cô xem đi."

"Lại làm sao vậy?" Tô Lam Lam thuận miệng hỏi một câu, vẫn là tiếp nhận di động nhìn vốn dĩ cho rằng lại là tự xưng người qua đường mắng cô muốn cô công khai xin lỗi, nhưng vừa thấy giao diện hot search cô hoàn toàn tròn tròn mắt.

#no.1 nhà giàu số một chú ý Ôn Nhuyễn #

#no.2 Kỷ Duyên chú ý Ôn nhuyễn #

Đây là tình huống gì?! Vì cái gì Kỷ Duyên cùng Lâm Thanh Hàn đồng thời chú ý Ôn Nhuyễn?!

Kỷ Duyên không phải không thích chú ý người trong vòng sao? Đặc biệt là nữ minh tinh cậu ta ghê tởm những người đó có lẽ là do không muốn tai tiếng trước nay đều là không để ý tới, hơn nữa cậu không phải không thích Ôn Nhuyễn sao?

Tô Lam Lam cái ý niệm thứ nhất là Kỷ Duyên bị công ty uy hiếp, nhưng nghĩ đến tính tình Kỷ Duyên cái ý niệm này đã bị cô gạt qua.

Liền Kỷ Duyên liền cái tính tình cùng bối cảnh kia ai dám uy hiếp cậu ta?

Cho nên là cậu ta tự nguyện?

Sao có thể?!

Còn có Lâm Thanh Hàn, bọn họ hai người không phải đã sớm ly hôn rồi sao? Hiện tại là cái tình huống gì? Nghĩ đến cái Weibo kia của Lâm Thanh Hàn tay cô run rẩy bấm vào chứng thực v chưa từng có đăng một bài nào, hiện tại cái thứ nhất chú ý là Ôn Nhuyễn bài thứ nhất trên Weibo cũng là về Ôn Nhuyễn.

"Tôi cùng cô nói, hiện tại Ôn Nhuyễn thật sự mạnh, có Lý sinh kia ủng hộ, còn có Kỷ Duyên chú ý Weibo, trong vòng người đối với cô đánh giá đều thực tốt tôi lên hỏi thăm qua, có không ít người đã lên kế hoạch hợp tác với Nacy."

"Thật muốn là chờ cô ấy nổi tiếng....."

Người đại diện lẩm nhẩm lẩm nhẩm nói không ngừng.

Cô ta mỗi lần nhiều một chữ, sắc mặt Tô Lam Lam liền trở nên càng ngày càng khó coi cô giống như lại về tới trước kia Ôn Nhuyễn được mọi người vây quanh, gắt gao nắm di động, cô đột nhiên rống lên một tiếng, "Đừng nói nữa!"

Người đại diện bị cô dọa sợ tới mức sững sốt.

Sau đó cô liền nhìn đến Tô Lam Lam đột nhiên đem điện thoại hung hăng ném vào vách tường, đều không biết cô dùng bao nhiêu lực đạo, di động ném tới vách tường màu trắng vỡ nát không thể cứu chữa.

Không đợi người đại diện đau lòng di động của chính mình.

Tô Lam Lam liền trực tiếp ngồi dậy, lạnh mặt nói: "Xử lý thủ tục xuất viện cho tôi hiện tại tôi muốn xuất viện."

Cô tuyệt đối không thể để Ôn Nhuyễn lại có cơ hội vượt qua mình!

Tuyệt đối không!

[*Lời xin lỗi chân thành từ ce tui tới mọi người... do tuần trước hai đứa nổi hứng cãi rú nhau đi làm bánh xong sao hết 2 ngày cuối tuần luôn nên không edit kịp cho m.n nên tuần này tui bù nha^^]*

Bạn đang đọc truyện *Sau Ly Hôn, Tôi Nổi Tiếng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20

[Edit] hihie01

Tuyên truyền của Ôn Nhuyễn đạt kết quả rất khá.

Nacy nhìn thấy số liệu đánh giá phía dưới giao diện rất tốt, liên rất cao hứng, hiện tại đã 11 giờ, cô cho nhân viên công tác còn lại tan làm về nhà nghỉ ngơi, còn bản thân thì phân tích số liệu tuyên truyền cho Ôn Nhuyễn, ".....tuyên truyền rất tốt, hiện tại đã qua ba giờ đồng hồ, số lượng fans đã đạt tới 20w."

"Lượng fans này trên Weibo không tính là nhiều, nhưng em là người mới khởi đầu như vậy là rất tốt rồi."

Cô càng nói càng vui vẻ, ngừng đầu, tay đặt trên vai Ôn Nhuyễn, vỗ nhẹ nhẹ một cái, nhìn cô cười nói: "Tiểu Nhuyễn, em đã làm rất tốt."

Ôn Nhuyễn không hiểu những việc này trong giới giải trí, đối vòng fans càng là cái biết cái không, nhưng cô có thể nhìn ra Nacy thật sự rất vừa lòng, loại cảm xúc cao hứng này lan tỏa đến cả cô, làm cô cũng không tự chủ được mà cong mày cười một cái.

Bất quá...

Cô lắc đầu, giọng nói nhu nhu, "Này không phải công lao của một mình em, đều là nhờ chị cùng với tất cả mọi người trong công ty."

Lời này của cô không phải là khiêm tốn.

Giải quyết việc bị bôi đen rồi cả việc tuyên truyền, cô kỳ thật cái gì cũng chưa làm, đều là Nacy mang theo nhân viên trong công ty giải quyết và chuẩn bị kỹ lưỡng, cô là người minh bạch, lần này khắc phục khó khăn thuận lợi như vậy, cùng cô..... Kỳ thật một chút quan hệ đều không có.

"Chị Nacy, cảm ơn chị." Ôn Nhuyễn nhìn cô ấy, đột nhiên thiết tình nói một tiếng cả ơn thật lòng.

Cô rất rõ ràng.

Nếu trận này hôm nay làm không tốt, không chỉ có bản thân cô mất mặt.

Nacy là kim bài người đại diện của giới giải trí, trong tay có vương bài là Kỳ Duyên, mấy năm nay cũng không ngại dẫn dắt người mới nhưng lần này lại nhận một người mới không có tác phẩm gì cả, thật khiến người ta nhìn chằm chằm.

Nếu hôm nay không thể ngược gió ghi* bản, áp lực của Nacy so với cô là rất lớn.

* Bản cv dùng là "phiên bản" mình cũng không biết nó ntn...

Cô nếu đi không được con đường này, còn có khả năng bứt ra được, không tiến vào cái vòng này, cô cũng có thể đi làm việc khác, nhưng Nacy thì không được.....Chị ấy là thật sự lấy cả tiền đồ để giúp đỡ cô.

Nghĩ vậy.

Nội tâm Ôn Nhuyễn đột nhiên trở nên càng thêm mềm mại.

Cô thật sự là kiểu người không dễ tiếp xúc với người lạ.

Đại khái là do chịu tổn thương nhiều, bắt đầu trở nên càng ngày càng nhút nhát, càng ngày càng dễ tâm cẩn thận.

Lúc trước khi gia đình cô chưa bị phá sản, bạn bè vây quanh cô rất nhiều, nam nữ đều có cả. Nhưng từ sau khi gia đình cô phá sản, những người đó liền bắt đầu xa cách cô, hơn nữa những người trước đây xưng là bạn tốt của cô đều rất thích ở sau lưng trào phúng cô.

Trào phúng cô chết bám vào Lâm gia, không biết xấu hổ.

Trào phúng cô giống như là rớt mao phượng hoàng, gà cũng đều không bằng.

Cô đã khóc, thương tâm quá độ, thế cho nên ngày tháng trở về sau, cô càng ngày càng không muốn tiếp xúc cùng người khác, cô không nghĩ sẽ kết thêm bạn mới, cũng không cần bạn mới.

Không hy vọng nên cũng không có thất vọng.

Cho nên nhiều năm như vậy, chỉ có Kỷ Hề bên cạnh cô bầu bạn.

Nhưng hiện tại...

Sau khi cùng tất cả mọi người chiến đấu, cô đột nhiên cảm thấy, giống đem tâm buông ra một ít cũng không sao, không cần mọi chuyện đều lo lắng, cũng không cần vì thương tổn lúc trước mà sợ hãi khép kín bản thân lại.

Nụ cười trên mặt ôn Nhuyễn ngày càng rực rỡ, ánh mắt cũng trở nên thập phần trong trẻo, cô nhìn Nancy, lại nói một câu, "Thật sự, thật sự cảm ơn chị rất nhiều."

Cảm ơn chị ấy đã mang cô vào vòng tròn này, cảm ơn chị ấy đã giúp đỡ và bảo vệ cô..... Cảm ơn rất rất rất nhiều điều nữa, thật không thể nói hết.

Ngoài cửa sổ sát đất vẫn ngựa xe như nước, trong văn phòng lại an tĩnh, lầu mười tám vị trí rất tốt, căn bản không nghe thấy âm thanh xe cộ bên ngoài.

Nancy cầm sổ liệu trong tay, nhìn khuôn mặt tươi cười của Ôn Nhuyễn, trái tim ngày thường lãnh đạm trong nháy mắt giống như bị người khác ôn nhu mà đụng vào, nhịn không được lại mềm xuống.

Cô cũng cười.

Mặt mày là nét ôn hòa hiếm thấy, biểu tình trên mặt cũng thập phần nhu hòa, cô duỗi tay, xoa xoa đầu Ôn Nhuyễn, giống như một người chị, ôn nhu nói: "Cảm ơn cái gì mà cảm ơn, chúng ta là người một nhà mà."

"Hơn nữa..."

Nancy buông sổ liệu, cười nói: "Nếu không phải em hôm nay giao tình tốt như vậy góp sức một phần, liên tính chị cùng công ty muốn giúp em cũng vô dụng."

Chuẩn bị dù như thế nào cũng không là gì, thành tích mới biểu hiện cho tất cả.

Ba bộ ảnh của Ôn Nhuyễn được công bố, đều là ba phong cách khác nhau, chính là để cho bên ngoài một bài khảo sát.

"Vừa rồi đã có không ít người trong nghề gọi cho chị hỏi thăm tình huống của em, chỉ sợ không bao lâu sẽ có người cấp cho chúng ta một cảnh ôliu....." cô nói đến đây, dừng một chút, lại bắt đầu cổ vũ Ôn Nhuyễn, "Tiểu Nhuyễn, em phải tin tưởng vào chính mình, em rất tuyệt, cũng rất tốt, đáng giá được mọi người yêu thích."

Ôn Nhuyễn không biết bản thân mình có đáng giá cho người khác thích thật hay không.

Nhưng trước hết cô sẽ thử tin tưởng chính mình, thích chính mình, cổ vũ chính mình..... Cho nên cô gật gật đầu, cười lên tiếng "Vâng".

Nancy nghe thấy tiếng của cô, ý cười trên mặt lại thêm một ít, không nói tiếp việc này nữa, cùng cô tiếp tục bàn công việc, lúc cô làm việc rất nghiêm túc nên biểu tình cũng trở nên nghiêm túc lại, "Bất quá, đây chỉ là màn đầu tiên, muốn cho công chúng nhớ tới em lâu dài, chúng ta phải cố gắng thêm nữa."

Ở cái vòng này, không có tác phẩm tốt chung quy sẽ bị người ta quên đi rất nhanh.

Việc này.

Ôn Nhuyễn cũng biết.

Cho nên lúc Nancy nhìn cô, cùng cô nói "Về sau, chúng ta khả năng sẽ thực vất vả", cô cũng chỉ là cười lắc đầu, "Không có việc gì, chị giúp em an bài đi, em không sợ vất vả."

Nếu đã quyết định chắc chắn đi con đường này, cô tự nhiên là không sợ vất vả.

"Tốt, ngày mai chị sẽ bắt đầu giúp em sắp xếp lịch trình." Nancy vừa lòng gật đầu, nhìn thoáng qua thời gian, đã khuya, cô đứng lên cùng Ôn Nhuyễn nói, "Đi thôi, hôm nay muộn rồi, chị đưa em về nhà, vừa lúc trên đường lại cùng em bàn việc quan trọng."

Ôn Nhuyễn không có cự tuyệt, cười cùng Nancy nói thanh cảm ơn.

Hai người cùng nhau đi xuống dưới lầu, thời điểm này, công ty cũng không còn bao nhiêu người, ngay cả thực tập sinh vẫn luôn ở đây luyện tập cũng đã về kí túc xá từ sớm..... Thời điểm chờ thang máy, Nancy cùng Ôn Nhuyễn nói, "Lần sự kiện này, Tô Lam Lam bên kia khả năng sẽ không buông tha để dàng như vậy."

Lần này ngược gió ghi bàn.

Ôn Nhuyễn nhiệt độ tăng vọt, còn thu hoạch vô số lời khen ngợi, nhưng Tô Lam Lam bên kia liền không giống vậy..... Trong video kia thông qua loa điện thoại, thanh âm rõ ràng, ngôn ngữ chính xác.

Liền tính là cái kẻ ngốc cũng có thể nhìn ra tình huống là như thế nào.

Hơn nữa Kỷ Duyên đột nhiên từ nước T trở về, đem xâu chuỗi lại cơ bản là có thể đem chuyện này hiểu ra — Tô Lam Lam liên hệ Kỷ Duyên, lại cùng cậu nói "Chân tướng", Kỷ Duyên dưới sự tức giận liền trực tiếp đến công ty tìm Ôn Nhuyễn gây phiền toái, không nghĩ tới Ôn Nhuyễn lại xử lí như vậy, trực tiếp qua điện thoại, trực tiếp vả mặt.

Cho nên chuyện này chính là bạch liên hoa Tô Lam Lam lừa gạt Kỷ Duyên, vốn dĩ muốn lợi dụng Kỷ Duyên làm cho Ôn Nhuyễn hoàn toàn biến mất trong vòng này, không nghĩ tới bị người ta phản lại.

Lần này cô ta, khơi mào lửa giận với rất nhiều người.

Trừ bỏ một bên là fans của Ôn Nhuyễn, nhưng nhất vẫn là fans của Kỷ Duyên, bọn họ vốn dĩ là không thích Tô Lam Lam, nếu không phải Kỷ Duyên cùng Tô Lam Lam có chút tình cũ, không biết đem cái nữ nhân vẫn luôn bám chặt Kỷ Duyên này xé thành cái dạng gì.

Nghĩ đến Duyên Thần nhà mình bảo vệ Tô Lam Lam như vậy, vì cô ta suốt đêm từ nước T trở về, ảnh bị chụp ở sân bay còn thấy quảng thâm lẫn tơ máu ở mắt, bọn họ nhìn liền đau lòng, Tô Lam Lam lại không biết mang ơn đội nghĩa còn chưa tính, thế nhưng còn dám chơi tâm cơ!

Duyên Thần của bọn họ cùng fans của cậu hôm nay thảm như vậy còn do ai làm nữa?

Tô Lam Lam!

Sẽ làm sao bây giờ?

Đương nhiên là điên cuồng mắng cô ta, dỗi cô ta, hắc cô ta! Làm cô ta như thế nào là sức chiến đấu của fans Kỷ Duyên!

Mà trừ các fans ra, còn có không ít người qua đường, người qua đường phần lớn ai họ cũng đều không xen vào, chính là đơn thuần ăn dưa, nhưng ăn dưa thì ăn dưa, thời điểm bọn họ nhàn rồi không có chuyện gì làm cũng là giả chân tình mắng Ôn Nhuyễn, không nghĩ tới khi vừa mắng Ôn Nhuyễn xong, sự tình liền đảo ngược.

Mặt thật sự là đau.

Vốn dĩ có lòng tốt muốn giúp đỡ, không nghĩ tới cuối cùng lại là tình huống như thế này, giống như là nhiệt tình ra oai dọa chó, lại còn bị chó cắn một ngụm..... Cho nên đàn người qua đường này cũng bắt đầu liên tục chiến đấu ở các chiến trường bôi đen Tô Lam Lam.

Lúc trước mắng Ôn Nhuyễn có bao nhiêu lợi hại, thì hiện tại bôi đen Tô Lam Lam liền cũng có bấy nhiêu lợi hại.

Tô Lam Lam tiến vào vòng này hai năm, phong bình vẫn luôn đều rất tốt.

Nhưng cũng bởi vì tài nguyên của cô cũng làm cho rất nhiều người không vui, lần này sau khi video gốc được tuyên bố, ngoại trừ người qua đường cùng các fans, Nancy cũng đã tìm không ít thủy quân để nhắm vào Tô Lam Lam, những người khác trong vòng càn là không ngại bỏ thêm đá xuống giếng.

Hiện tại trên Weibo còn treo vài cái hot search bôi đen Tô Lam Lam, còn có không ít đề tài nóng khác.

Cái gì # kinh thiên bạch liên hoa #, # cái nữ thần gọi là Tô kia buộc chặt Duyên Thần còn chưa đủ sao #, # xin hỏi Tô Lam Lam khi nào mới có thể một mình mỹ lệ #, # nguyên lai cái gọi là nữ thần chính là như vậy khi dễ tiểu trong suốt #.....

Đại khái đây là cái gọi là nghiệp quật.

Vốn dĩ Tô Lam Lam muốn mượn tay Kỷ Duyên để nhắm vào Ôn Nhuyễn, không nghĩ tới hiện tại lại rơi vào tình huống này.

Bất quá...

Trên mặt Nancy vẫn có chút ngưng trọng. "Tô Lam Lam ở trong vòng này lâu như vậy, lượng fans rất lớn, hơn nữa còn có Tô gia làm chỗ dựa, liên tính lần này bị bôi đen đến thâm như vậy, chỉ sợ cũng không có việc gì."

"Ngược lại là em....." thanh âm cô trầm xuống, ngữ khí cũng ảm ý lo lắng. "Tuy rằng phong bình của em hiện tại là không tồi, nhưng lượng fans rốt cuộc vẫn còn khá ít, hiện tại Tô Lam Lam bên kia là an tĩnh, nhưng em làm cô ta ăn một cái mẻ lớn như vậy, khẳng định cô ta sẽ nhìn chằm chằm vào em, em về sau làm việc vẫn là phải cẩn thận chút."

Bằng không bị một đám chó điên nhìn chằm chằm như vậy, liên tính có bất tử cũng sẽ bị lột da.

Ôn Nhuyễn gật đầu, biểu tình cũng trở nên nghiêm túc rất nhiều, "Em đã biết." Cô so với ai khác đều phải hiểu tính tình Tô Lam Lam hơn ai hết, tự nhiên sẽ lưu ý nhiều hơn.

Nancy tin tưởng Ôn Nhuyễn, thấy cô đã để mắt đến cũng không nhiều lời.

Thang máy đã tới, hai người liền đi vào, cô ấn lầu một, nhớ tới một sự kiện khác lại quay đầu nhìn về phía Ôn Nhuyễn, bất quá lần này, biểu tình trên mặt cô lại trở nên do dự một ít, ngay cả thanh âm cũng trở nên do dự rất nhiều, "Tiểu Nhuyễn, còn có một việc....."

Cô bên này còn đang suy nghĩ mở miệng như thế nào.

Ôn Nhuyễn cũng đã cười nói, "Chị là muốn nói tới Kỳ Duyên đi? Không có việc gì, việc này không trách cậu ấy, em cũng không trách cậu ấy."

Thân sơ viễn cận.*

*Thứ lỗi cho sự ngu ngốc của tui ai biết giúp mình với a???

Tô Lam Lam là thân, cô là sơ, này không có gì kì quái, huống chi buổi tối Kỳ Duyên cũng coi như là giúp cô một chút, coi như là bỏ qua.

Ôn Nhuyễn càng là thiện giải nhân ý, Nancy liền càng muốn thở dài, đều là người nhà của mình, lòng bàn tay mu bàn tay đều là thịt, cô nói ai cũng đều đau lòng, cũng may Ôn Nhuyễn không cùng Kỳ Duyên phân cao thấp, bằng không về sau cô cũng không biết xử lý quan hệ của hai người như thế nào.

Thời điểm thang máy đi xuống.

Nancy nói giúp Kỳ Duyên, "Kỳ thật đứa nhỏ Kỳ Duyên này, cũng không giống như bề ngoài nhìn lãnh khốc vô tình như vậy, chị lúc trước mới vừa tiến vào giới giải trí, ngây thơ mờ mịt đến nỗi cái gì cũng đều không biết, trừ bỏ mong muốn chứng minh mình là một người đại diện giỏi giang, cũng liên tục gấp khát vọng cùng mong đợi."

Nghe cô nói đến chuyện xưa.

Ôn Nhuyễn cũng không nói chuyện, liền như vậy nghiêm túc nghe xong.

"Chị khi đó còn không có gia nhập Thiên Nhất, chính là một cái công ty quản lý người đại diện nhỏ, cũng không giống hiện tại nghệ sĩ đều đến trước mặt mong chị dẫn dắt, đều là chính mình đi tìm nghệ sĩ..... Nhưng lúc đó, chị sẽ là cái gì a? Không năng lực, không thủ đoạn, không tài nguyên, ai cũng không chịu đi theo chị."

Rõ ràng là chuyện xảy ra đã rất lâu.

Nhưng lúc Nancy nói đến, vẫn như chỉ mới ngày hôm qua, phá lệ thân thiết, "Chị lúc đó đã vài lần đâm đầu vào vách tường, nhiệt tình cũng dần dần tiêu tan hết, người trong nhà lại vẫn luôn thúc giục chị về nhà lấy chồng, chị tưởng rằng, khả năng mình thật sự không thích hợp để ăn chén cơm này."

"Liền lúc chị chuẩn bị đóng gói đồ vật về quê, Kỳ Duyên lại xuất hiện."

"Cậu ấy lúc đó cũng mới là học sinh cao trung, một thân chán đời đi tới trước mặt chị....." Nancy quay đầu, nhìn Ôn Nhuyễn, hỏi: "Em đoán, khi đó cậu ấy cùng chị nói cái gì?"

Ôn Nhuyễn: "Cái gì a?"

Nancy cười nói: "Cậu ấy nói, tôi cùng chị, liền như vậy chỉ ba chữ, tụi chị liền bắt đầu kẻ vai chiến đấu."

"Lúc ấy tụi chị cái gì cũng đều không có, cậu ấy không muốn dựa vào Kỳ gia, cho nên Kỳ gia cấp những tài nguyên đó, cậu ta cũng không muốn, chị đi vì cậu ấy cố gắng tìm tài nguyên, chạy một đám địa phương, cậu ấy liền nghiêm túc khiêu vũ ca hát, một ngày mười mấy tiếng đồng hồ, nhảy đến chân đều muốn phế đi, giọng đều tắt."

"Sau lại xuất đạo, tiến tổ hợp, lại tự mình chiến đấu, dùng thời gian bảy năm làm nhiều người nhớ kỹ chính mình."

"Bảy năm này, không biết có bao nhiêu người đại diện hàng đầu tung cánh ôliu cho cậu ấy, cậu ấy rõ ràng có vô số cơ hội có thể rời khỏi chị, đi được càng cao, nhưng cậu ấy vẫn là ở lại. Chị hỏi qua cậu ấy, vì cái gì lựa chọn chị, vì cái gì không rời đi?"

"Cậu ấy nói....."

Trước mắt Nancy phảng phất xuất hiện một cảnh tượng.

Đó là mấy năm trước Kỷ Duyên, cái thiếu niên chán đời kia về mặt đậm mặt nhìn cô, "Có cái gì vì cái gì, dù sao ở nơi nào cũng đều giống nhau, hướng chi....." Biểu tình cậu ta bề ngoài, giống cái quan sát thể nhân, "Không có bọn họ, tôi cũng có thể đi đến cái vị trí kia."

Ôn Nhuyễn trong trí nhớ đối với Kỷ Duyên, vẫn luôn là bộ dáng lạnh như băng, với ai đều không thân cận, xem ai cũng đều không vừa mắt, giống như trời sinh đối với tất cả sự vật hay mọi người đều tràn ngập chán ghét.

Nhưng thật ra không nghĩ tới hôm nay sẽ từ trong miệng Nancy nghe được một Kỷ Duyên hoàn toàn khác lạ.

Nancy thu hồi thần sắc, thấy cô vẫn là vẻ mặt ngẩn ngơ, cười nói: "Kính ngạc đi?"

Ôn Nhuyễn gật gù đầu, "Là rất ngoài ý muốn."

Thang máy đã tới nơi.

Nancy cùng Ôn Nhuyễn đi ra ngoài, lại nói một câu, "Kỷ Duyên cùng Tô Lam Lam việc này, chị cũng không biết nên nói như thế nào, cậu ấy giống như trời sinh đối Tô Lam Lam có bao dung....." Cô lắc đầu, ngữ khí thập phần bất đắc dĩ, "Nhưng đứa nhỏ này, kỳ thật cũng không phải là không xong, chỉ là hy vọng, tại em có thể ở chung thật tốt."

Ôn Nhuyễn không nói chuyện.

Cô đối với Kỷ Duyên không có ác ý gì, chỉ cần cậu ta không cần lại vì Tô Lam Lam nháo đến trước mặt cô, cô tự nhiên là sẽ cùng cậu ta ở chung thật tốt.

Không nghe được Ôn Nhuyễn trả lời, Nancy cũng không nói gì nữa.

Hai người hướng bãi đỗ xe mà đi, còn chưa đi được vài bước, liền nhìn thấy Hứa Chấp, anh ta chính là dựa vào xe gọi điện thoại, khoảng cách có chút xa, nghe không thấy rõ, nhưng có thể nhìn ra trên mặt anh ta là bất đắc dĩ..... Chờ cúp điện thoại, anh ta mới nhìn đến hai người.

Có chút ngoài ý muốn.

"Muộn như vậy muộn mới về, sự tình đều đã giải quyết?" Mặt sau những lời này là hỏi Nancy.

Hứa Chấp hôm nay không có mặc đồ vest, thực ưu nhân một bộ quần áo thoải mái, cũng không mang mắt kính gọng mạ vàng, anh ta trời sinh có một đôi mắt đào hoa, rất câu người, ngày thường mang mắt kính che lại còn tốt, còn hôm nay không có che lại, thời điểm cặp mắt kia nhìn chằm chằm người khác, chỉ sợ một đám nữ nhân nhịn không được mà tìm đập thành thịch.

Nhưng hiển nhiên.

Công lực chiêu này của anh, đối với Nancy cùng Ôn Nhuyễn là vô dụng.

Nancy không quen nhìn Hứa Chấp, cúi đầu chào, nhàn nhạt nói "Đã giải quyết" liền xong.

Ôn Nhuyễn nhưng thật ra có chuyện muốn hỏi anh ta một chút, cô suy nghĩ một chút, vẫn là quay đầu cùng Nancy nhẹ giọng nói: "Chị Nancy, chị lên xe trước đi, em lập tức sẽ tới."

"Được." Nancy gật gù đầu, không lại để ý tới Hứa Chấp, lập tức đi đến chỗ để xe.

Chờ cô đi rồi.

Ôn Nhuyễn mới đi qua, đứng ở trước mặt Hứa Chấp, do dự không biết nên mở miệng như thế nào cho tốt.

Hứa Chấp nhìn bộ dáng này của cô, đột nhiên cười nói, anh nắm di động, thanh âm không chút để ý: "Biết vừa rồi là ai gọi điện cho tôi không?"

Ôn Nhuyễn sùng sốt, nghĩ đến biểu tình vừa rồi ở trên mặt anh ta, không do dự hỏi: "Kỷ Hề?"

Hứa Chấp gật gù đầu, ngữ khí bất đắc dĩ, "Việc này của cô, chị em tốt của cô lại không tiếc lời mắng tôi, bất quá....." Anh ta đột nhiên tạm dừng một chút, nhìn chằm chằm cô một hồi, lại cười nói, "Làm tôi thấy ngoài ý muốn nhất chính là, người nào đó thế nhưng cũng vì việc này của cô, gọi tới cho riêng tôi này."

Nghĩ đến cuộc điện thoại hôm nay...

Bên kia điện thoại thanh âm nam nhân quả nhiên nặng nề, phảng phất áp chế lừa gạt cực đại vậy, "Cậu chính là quản lý công ty như vậy? Cậu nếu là sẽ không làm được, để tôi tới." Anh cùng Lâm Thanh Hàn nhận thức nhiều năm như vậy, chưa khi nào gặp qua một mặt như vậy của anh?

Xem ra.....

Hứa Cháp đuôi mắt hơi nhếch, trên mặt mang theo cười, về sau xem ra là có trò hay để nhìn.

Có thể nhìn đến cái người vẫn luôn lãnh đạm, đối với mọi việc đều không chế trong lòng bàn tay, ai bị mắg thì có là gì?

Anh thật đúng là thập phần chờ mong mọi chuyện về sau.

Lời cần nói đều đã nói.

Ôn Nhuyễn cũng không cần thiết hỏi lại, cô cúi đầu, tâm tình có chút phức tạp, là loại cảm giác nói không nên lời..... Tuy rằng sớm đã dự đoán, nhưng thật sự từ trong miệng Hứa Cháp nghe được đáp án, cô thật đúng là có chút không biết nói gì.

Nacy lái xe lại đây, liền ngừng ở cách đó không xa, nghe được âm thanh động cơ, cô hồi thần, nói với Hứa Cháp một tiếng, "Cảm ơn anh Hứa, tôi đi trước."

Nói xong,

Cô liền lúc Hứa Cháp nhìn chăm chú, xoay người lên xe.

Hứa Cháp nhìn thân ảnh cô rời đi, như bóng mây, cũng không nói gì nữa, mở cửa xe lên xe.

Anh không đem khác thường mấy ngày nay của Lâm Thanh Hàn cùng điện thoại lo lắng cùng lửa giận vừa rồi nói cho cô, anh nhưng không nghĩ tới tiêu cô nương ngày ngọc này, nghe xong vài câu lại quay đầu lại.

Như vậy có ý tứ gì?

Anh còn chờ xem Lâm Thanh Hàn bị chê cười.

Rất cuộc.

Có thể nhìn đến Lâm Thanh Hàn bị chê cười, cũng liền cùng ngàn năm cây vạn tuế ra hoa không sai biệt lắm.

Hiếm lạ.

Trong xe.

Nacy nhìn biểu tình trên mặt Ôn Nhuyễn, nghi hoặc nói: "Làm sao vậy?"

Ôn Nhuyễn có chút do dự, vẫn là đem việc này nói cho Nacy, sau khi nói xong, cô rũ mắt, dựa vào xe, tay bắt giắc nắm chặt đai an toàn, thanh âm thực nhẹ, "Em chính là cảm thấy rất kỳ quái, em với anh ấy lúc trước ở cùng nhau, anh ấy mọi chuyện đều không quan tâm, vì cái gì tách ra rồi, lại bắt đầu vì em làm này nọ."

Cô thà rằng Lâm Thanh Hàn vẫn luôn là bộ dáng trước kia thì hơn.

Lạnh như băng.

Giúp cô đỡ phải suy nghĩ miên man.

Tuy rằng đã nghe qua chuyện của Ôn Nhuyễn với Lâm Thanh Hàn, nhưng rốt cuộc cũng không hiểu rõ, Nacy do dự, cũng chỉ có thể nói, "Chuyện tình cảm của nam nữ, người ngoài không tiện đánh giá, quan trọng là em nghĩ như thế nào....."

Cô nghĩ như thế nào?

Ôn Nhuyễn nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ xe, cô cũng không biết, cùng Lâm Thanh Hàn tách ra cũng đã một thời gian, cô tận lực làm cho chính mình trở nên vội vàng, như vậy sẽ không có thời gian nhàn rỗi để miên man suy nghĩ nữa.

Nhưng vào đêm khuya, vẫn sẽ nhìn không được mà nhớ tới anh, thích Lâm Thanh Hàn nhiều năm như vậy, không phải nói buông là có thể buông.

"Em....."

Nacy do dự, "Em muốn quay đầu lại sao?"

Nghe được lời này, Ôn Nhuyễn lập tức liền phản ứng lại, cô lắc đầu, ngữ khí thực kiên định, "Không có." Cô không biết Lâm Thanh Hàn hiện tại bị cái gì, rốt cuộc là nhàn rỗi không có chuyện gì cũng được, hay là vì ông nội Lâm cũng được.

Hay là thật sự muốn bồi thường cho cô.....

Đều không đại biểu cô bởi vì anh đột nhiên đối xử tốt với mình, liền phải lựa chọn quay đầu lại.

Cô phải mất bao dũng khí cùng nỗ lực mới đưa ra quyết định ly hôn cùng Lâm Thanh Hàn, thật vất vả mới có thể chậm rãi thích ứng cuộc sống hiện tại, hiện tại Lâm Thanh Hàn đột nhiên quan tâm cô, vì cô làm này làm nọ.....

Cô là bị rối loạn tiếng lòng, cũng là có chút suy nghĩ miên man.

Nhưng nếu cô quay đầu lại, Lâm Thanh Hàn lại biến thành bộ dáng trước kia, vậy cô nên làm cái gì bây giờ?

Cô thật nhận không nổi đã kích lần thứ hai nữa.

"Nếu em đã quyết định, liền không cần lại rồi rắm." Nancy cười an ủi một câu, "Anh ta là anh ta, em là em, chính là như vậy."

Ôn Nhuyễn trầm mặc một hồi lâu mới mở miệng, "Em đã biết." Cô cảm di động của chính mình, hít sâu một hơi, lại chậm rãi thở ra, mở WeChat bấm vào khung thoại của Lâm Thanh Hàn, từ lúc ly hôn đến giờ, đây là lần đầu tiên cô chủ động liên hệ với anh.

Nội dung khung thoại, là câu nói xã giao thông thường chỉ có hai từ 【 cảm ơn. 】

[Tui lại không ngờ cái chương này nó dài nv gần 5k từ... ôi]

Bạn đang đọc truyện *Sau Ly Hôn, Tôi Nổi Tiếng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21

[Edit] hihie01

Xe chậm rãi chạy về phía trước.

Lý Tắc lái xe ở phía trước, Lâm Thanh Hàn ngồi ở ghế sau tay chống vào cửa sổ xe, ngón tay thon dài nhẹ nhàng xoa khuôn mặt mệt mỏi, cả đêm ngồi trước màn hình máy tính chuyện này còn thập phần tốn sức hơn việc giải quyết hàng trăm văn kiện như mọi lần nữa.

Thời điểm này trong thành phố cũng không ít xe qua lại ngẫu nhiên sẽ có vài chiếc xe chạy ngang qua cửa sổ tuy nhiên do có kính cách âm nên trong xe vẫn không nghe được bất kì âm thanh nào cả.

Cho nên một tiếng thông báo của WeChat này vang lên trong xe.

Không chỉ có Lâm Thanh Hàn nghe được mà cả Lý Tắc ngồi ở phía trước cũng nghe rất rõ.

Lâm Thanh Hàn mở đôi mắt mệt mỏi nhìn xuống di động màn hình di động sáng rực trong không gian tối tăm của chiếc xe làm mắt anh phải mất một lúc mới thích ứng được, là tin nhắn WeChat của Ôn Nhuyễn.

【 Ôn Nhuyễn: Cảm ơn 】

Không phải là quá nhiều ngôn ngữ mà chỉ đơn giản hai từ lại làm cho khối băng lạnh Lâm Thanh Hàn nở ra một nụ cười hiếm thấy.

Lý Tắc xuyên qua kính chiếu hậu nhìn thấy nụ cười của anh, cả sống lưng cứng đờ nhưng rốt cuộc thả lỏng một ít, anh thoáng buông lỏng bàn tay đang nắm chặt tay lái môi mím chặt cũng dần giãn ra, thở một hơi dài nhẹ nhõm.

Hôm nay tâm tình Boss phi thường không tốt thậm chí có thể nói là cả đêm lừa giận.

Cảm xúc như vậy cũng chỉ có lúc trước phu nhân muốn cùng ngài ấy ly hôn khi mới có, không, hẳn là so với lúc đó thì bây giờ chỉ có hơn chứ không kém.

Trên mạng những lời mắng phu nhân anh cũng thấy được.

Vì không vừa mắt, ngôn luận giả dối, chửi rủa ác ý cùng ganh ghét, thậm chí còn có không ít người suy đoán phu nhân cùng tiên sinh ly hôn là bởi vì phu nhân ngoại tình..... Nghĩ đến thời điểm Boss nhìn thấy mấy cái bình luận đó thì khuôn mặt đã hóa đen thui.

Anh liền nhịn không được rùng mình một cái.

Cho nên hiện tại..

Lý Tắc nhìn Lâm Thanh Hàn qua kính chiếu hậu, thừ thấp giọng hỏi nói: "Là tin nhắn của cô Ôn sao?"

Nếu là trước đây làm sao Lâm Thanh Hàn có thể trả lời? Nhưng bây giờ tâm tình anh đang rất tốt không có dấu điểm đến khế "ừ" một tiếng, hồi phục lại, anh mở khung thoại WeChat ra đánh mấy chữ rồi gửi đi sau đó lại đem khung thoại của hai người nhìn rất lâu..... Từ lúc ly hôn đến nay rốt cuộc cô cũng chủ động liên hệ với anh.

Một loại tâm tình nói không nên lời là, chính là cảm thấy loại nói không nên lời này rất vui vẻ.

Anh rất ít khi có cảm xúc như vậy, từ nhỏ đến lớn anh hề muốn thứ gì thì đều có được ngay thứ ấy lúc đi học thì luôn đứng đầu ngay cả lúc quản lí công ty cũng chỉ trải qua rất ngắn cảm giác suy sụp vì vậy thành công đối anh mà nói là một việc rất dễ dàng có được.

Mà nếu đã dễ dàng có được thành công cũng không thật vui vẻ nhưng hiện tại khỏe mỗi anh ngày càng giương cao có muốn hạ hướng cũng không.

Lâm Thanh Hàn lại đợi một hồi, WeChat bên kia không có trả lời anh cũng không ngại cứ nắm điện thoại mà nhìn ảnh đại diện của cô, không biết qua bao lâu, anh đột nhiên nhìn khung thoại mở miệng nói một câu: "Cậu nói xem nếu tôi một lần nữa theo đuổi Ôn Nhuyễn thì thế nào?"

Lời này của anh không biết nói cho Lý Tắc hay là cho chính bản thân mình nghe.

Thời điểm mới vừa nói ra thanh âm thực nhẹ thậm chí ngôn ngữ còn ngang theo một chút do dự cùng không kiên định chỉ co ngón tay vẫn nhẹ điểm trên màn hình để cho khung thoại của hai người vẫn sáng mà không bị biến mất trước mặt anh.

Lý Tắc:???

Lý Tắc:!!!

Vốn dĩ Lý Tắc đang tập trung lái xe liền bị lời này làm cho sợ tới mức cả người chấn động, thiếu chút nữa là buông tay lái, cũng may kinh nghiệm của anh cũng thuộc hàng lão đạo nên kịp thời cho xe trở lại đường cũ không làm xe hướng vành đai xanh mà tông vào.

Xe đã ổn định.

Nhưng nội tâm anh lại như là có một vạn con ngựa hoang đang lao nhanh trên cỏ.

Khiếp sợ.

Quá chấn kinh rồi.

Tuy rằng căn cứ vào chuyện hôm nay anh liền đoán ra Boss đối với Ôn tiểu thư là chưa thể dứt được tình cảm.

Nhưng cũng không nghĩ tới Boss thật sự sẽ nói ra như vậy, thật, thật không phải anh nghe lầm chứ? Anh nhìn xuyên qua kính chiếu hậu, bởi vì nam nhân phía sau đang cúi đầu nên nhìn không ra biểu tình trên mặt anh ta.

Chỉ có thể nuốt nuốt nước miếng, thật cẩn thận hỏi: "Boss, ngài mới vừa nói cái gì?"

Lâm Thanh Hàn nhú nhú mày thoát nhìn có chút không cao hứng, bất quá vẫn là như Lý Tắc mong muốn, lặp lại một lần: "Tôi muốn theo đuổi Ôn Nhuyễn một lần nữa."

Lần thứ nhất là câu hỏi không thật xác định lắm nhưng lần này nói lại là thật sự khẳng định.....

Câu nói rõ ràng.

Không có chút do dự nào.

Đại khái là đem nội tâm chính mình nói phân tích xong xuôi, Lâm Thanh Hàn nhưng thật ra cũng không cảm thấy có cái gì phải rối rắm, anh ngừng đầu, chỉ có một ánh đèn mờ trong xe nhưng lại có thể nhìn thấy trên khuôn mặt anh tuần lại mang theo rất nhiều tự tin cùng thông dong.

Thậm chí còn mang theo một nụ cười ôn hòa.

Anh dựa vào ghế ngồi làm bằng da thật một tay tùy ý đặt ở cửa sổ xe một tay khác cầm di động, ngữ khí kiên định tiếp tục nói, "Tôi muốn theo đuổi cô ấy, muốn cô ấy sẽ trở về bên cạnh tôi lần nữa, tôi muốn....."

Anh dừng một chút, mặt lại tràn ra một ít ý cười, thanh âm cũng trở nên ôn nhu hơn rất nhiều, "Tôi muốn cô ấy vẫn là Lâm phu nhân của tôi chứ không phải là vợ trước."

Anh cho rằng có cùng cô tách ra cũng sẽ không có việc gì.

Nhưng trước đây hai người bọn họ đã ở chung giống như là thấm vào xương tủy dù có muốn cắt đứt cũng không được.

Anh nhớ rõ cô là rất tốt.

Cô ôn nhu, cô thâm tình.

Cô sẽ dậy sớm chuẩn bị bữa sáng thật ngon cho anh, ban đêm sẽ chuẩn bị cho anh một ly sữa ấm, sẽ chăm sóc chiếu gối anh lúc anh uống say sau khi xã giao, một bên thì chăm sóc nhưng một bên lại bắt đắ dĩ oán trách anh: "Em nói anh uống ít một chút vậy mà sao anh lại không nghe cơ chứ".

Cô sẽ chú ý thời tiết nơi anh công tác mà nhắc nhở anh.

Cô cũng sẽ chuẩn bị thật tốt hành lí cho anh, cô liên canh thật đúng lúc giờ anh xuống máy bay mà gọi tới hỏi anh có bình an hay không.

Nhiều năm như vậy, anh đã hình thành thói quen có cô bên cạnh bầu bạn, làm những điều vụn vặt nhỏ nhoi cho anh, trước đây anh không chịu quý trọng nay cô đã rời đi thì anh mới nhận ra được rằng cuộc đời anh không thể thiếu đi cô.

Sau chuyện ly hôn.

Anh vẫn luôn đem chính mình đắm chìm trong công việc từ sớm đến tối so ba năm qua còn bận rộn hơn, cũng chỉ có bận rộn như vậy mới giúp anh vơi bớt phiền muộn trong lòng..... Anh thật không quen cái cảm giác sau khi cô rời đi này.

Không quen chiếc giường ngày nào cô cũng nằm bên cạnh nay chỉ còn mình anh, không quen đi động lúc nào cũng vang lên tin nhắn nhắc nhở mà nay thật im ắng, không quen việc cô không còn gọi cho anh nữa.

Không quen khi về đến nhà mở đèn lên cũng chỉ một mảnh lạnh tanh.

Cũng chính là hôm nay, hoặc là có thể nói, do dự vừa rồi qua đi kia trong nháy mắt, anh mới phát hiện, nguyên lai anh kỳ thật cũng thích cô, vẫn luôn vẫn luôn thích cô, nếu không anh sẽ không vẫn luôn chú ý tin tức của cô, sẽ không lo lắng cô ở bên ngoài phải chịu khi dễ, càng sẽ không lúc biết có người bôi đen cô liền thật tức giận.

Chỉ là trước kia.

Ôn Nhuyễn phải trả giá quá nhiều, tình cảm của cô luôn rất nồng nhiệt cũng không hề giữ lại, cô cả ngày chỉ quanh quẩn ở bên người anh nên đã hình thành thói quen cô hi sinh trả giá, cô đi theo bầu bạn..... Cũng làm anh vô ý thức mà hưởng thụ quên mất rằng mình phải đáp lại cô.

Mà hiện tại..

Anh rút cuộc cũng nhìn rõ nội tâm của chính mình.

Anh thích cô, muốn cô, anh..... Muốn nghiêm túc theo đuổi cô một lần, muốn bọn họ trở lại như trước kia.

Lý Tắc theo Lâm Thanh Hàn ba năm, vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy anh ôn nhu như vậy, tay cầm chặt tay lái, anh trầm mặc một hồi lâu, liền lúc xe sắp về đến biệt thự mới đã mở miệng, mang theo ngữ khí cổ vũ nói: "Boss, cố lên!"

Anh cũng hy vọng Boss có thể truy hồi Ôn tiểu thư.

Lâm Thanh Hàn nghe được anh ta cổ vũ mình, cười một cái, không nói chuyện, anh cúi đầu nhìn thoáng qua khung thoại của hai người, lại nhìn thoáng qua ảnh Ôn Nhuyễn mới tắt đi đi động.

Chờ về đến nhà, vẫn là đen nhánh một mảnh, bất quá so với trước kia tâm tình của anh lại thả lỏng rất nhiều.

Mở đèn.

Anh không có lập tức đi rửa mặt.

Mà là đi đến ban công, nhìn thoáng qua mấy bồn hoa sơn chi đặt ở bên kia.

Lá xanh um, màu trắng của hoa cùng hương thơm ngào ngạt, anh nhìn nhìn như thấy được Ôn Nhuyễn vậy trên mặt không khỏi toát ra một ý cười, anh hôm nay giống như trở nên đặc biệt thích cười, thậm chí tâm tình còn rất tốt tươi cho chúng nó một ít nước giống như trước đây Ôn Nhuyễn đã làm như vậy vậy.

Cuối cùng.

Lâm Thanh Hàn không biết nghĩ đến cái gì, lấy đi động, mở camera ra chụp ảnh những chậu sơn chi này.

Chụp xong.

Anh mở bằng hữu vòng ra chia sẻ nội dung đầu tiên.

Lúc Ôn Nhuyễn nhìn thấy tin nhắn trả lời của Lâm Thanh Hàn thì đã là ngày hôm sau.

Hôm qua sau khi gửi xong tin nhắn cho Lâm Thanh Hàn thì đi động cô cũng tắt nguồn sạc cả đêm sáng nay mới mở lại máy, cô ngồi ở bàn ăn một bên ăn bữa sáng uống sữa bò một bên lướt WeChat xem tin tức.

Nhìn thấy chấm đỏ ở khung thoại của Lâm Thanh Hàn cô cũng không có nhiều phản ứng.

Tiếp tục lướt tin tức.

Không có tin tức quan trọng nào cả.

Cô mở ra bằng hữu vòng, bắt đầu xem tin của mọi người bạn bè của cô không nhiều lắm, bắt quá nội dung bằng hữu vòng vẫn rất phong phú, đứng đầu là Tiểu Mạch cô ấy PO cái hai cái Q bản tiểu nhân vật đồ(?), viết【 kẹo mềm xông lên đi! 】

Sau đó là Kỳ Hề.....

Nhìn một cái toàn là màu hồng nào là bàn phím màu hồng, con chuột màu hồng còn có bao tư liệu cũng màu hồng nội dung cũng không có gì chỉ là vô số dấu chấm than.

Ôn Nhuyễn cười một cái, xem ra Kỳ Hề lại tạp văn.

Tiếp tục kéo xuống.....

Ngón tay trắng nõn đột nhiên dừng lại, ngay cả ý cười trên mặt cũng cứng đờ.

Là một bộ ảnh chụp, bối cảnh quen thuộc, hoa sơn chi quen thuộc, lại nhìn thoáng qua người đăng ảnh..... Lâm Thanh Hàn? Anh không phải không thích nhất là đăng mấy cái này sao? Tình huống hiện tại là như thế nào? Cô cùng Lâm Thanh Hàn từ nhỏ cùng nhau lớn lên, bằng hữu vòng cũng coi như là có nhiều người quen, hiện tại nội dung này của anh có không ít bạn bè của hai người vào bình luận.

【 Lý Khắc: Anh Thanh Hàn, anh làm sao vậy, là bị đoạt tài khoản sao?! 】

【 Từ Phục:??? Tôi mù rồi, rừng già, cậu thế nhưng còn chơi bằng hữu vòng? Bắt quá đây là cái phong cách gì, đường lão sinh hoạt khi về hưu sao? 】

【 Hứa Cháp: Tôi liền cười cười không nói lời nào. 】

.....

Ôn Nhuyễn buông ly sữa bò trong tay, cặp mày lá liễu nhíu lại, cô còn tưởng rằng mấy bồn hoa sơn chi này sau khi cô rời đi không phải khô héo thì chính là bị ném đi, không nghĩ tới thế nhưng giờ chúng lại được chăm sóc rất tốt.

Không biết nghĩ đến cái gì cô click mở khung thoại của Lâm Thanh Hàn lịch sử trò chuyện có 3 tin nhắn mới.

【 không có việc gì 】

【 hoa sơn chi.jpg】

Cùng với buổi sáng lúc 7 giờ【 sớm a 】

Nhìn đến 3 tin nhắn này, Ôn Nhuyễn nắm chặt đi động lông mày còn nhíu chặt hơn so với lúc này, Lâm Thanh Hàn đây là phát điên cái gì?

Không chỉ đăng lên bằng hữu vòng mà còn gửi cho cô cái tin nhắn " sớm a"? Chẳng lẽ thật giống người ta nói là anh bị người khác trộm tài khoản, hay vẫn là động kinh?

Không đợi cô nghĩ ra đáp án, tiếng đập cửa liền vang lên.

Cô hít sâu một hơi, sau đó buông đi động đi mở cửa, là Tiểu Mạch.

Tiểu mạch hôm nay buộc tóc đuôi ngựa, nhảy nhót đi vào, cùng Kỳ Duyên giống nhau tóc đen sặc ở giữa không trung hoa khai lưỡng đạo đẹp phong cảnh, cười cùng cô chào hỏi, "Chị Nhuyễn Nhuyễn, sớm a!"

Nhìn đến tinh thần phấn chấn tươi cười trên mặt cô.

Ôn Nhuyễn cũng vui lây lập tức đem cảm xúc lúc này Lâm Thanh Hàn mang đến cho cô vớt ra sau đầu, cong mắt cười "Sớm a." Cô tránh ra để đường cho Tiểu Mạch đi vào thuận miệng hỏi: "Ăn sáng chưa?"

"Ăn rồi ạ!"

Tiểu Mạch cười trả lời, cô thực tự nhiên đôi díp lê, sau đó nói hành trình hôm nay cho Ôn Nhuyễn, "Hôm nay có cái phỏng vấn, là hãng T, người chủ trì cùng chị Nacy có quan hệ rất tốt, xem như cấp cho chúng ta cái cửa sau."

Cô một bên nói, một bên lấy ra bản thảo phỏng vấn đã chuẩn bị thật tốt từ tối qua "Đây là bản thảo mà chị Nacy đưa cho em, chị Nhuyễn Nhuyễn, chị xem qua trước đi."

"Được."

Ôn Nhuyễn tiếp nhận, cô trước kia đã xem qua người chủ trì này phỏng vấn người khác hỏi những vấn đề rất sắc bén, bất quá nội dung bản thảo phỏng vấn vẫn còn tốt, không quá khó trả lời.

Cô có trí nhớ rất tốt nhìn qua một lần liền có thể nhớ chính xác nhưng lần này là lần đầu cô ra mắt nên vẫn xem lại thật kỹ một lần bảo đảm không có vấn đề cô mới buông bản thảo.

Tiểu mạch thấy cô buông bản thảo, vẻ mặt không dám tin tưởng, "Xong rồi ă?"

"Ừ."

Ôn Nhuyễn cười gật đầu, cô đem bản thảo đưa cho cô bé, sau đó đem chén đĩa bỏ vào máy rửa chén, "Được rồi, chúng ta đi thôi."

"Nga nga nga....." Tiểu Mạch ôm bản thảo, còn có chút không kịp phản ứng lại, cô lúc trước cũng đã làm trợ lý cho vài nghệ sĩ khác, thật đúng là không ai giống chị Ôn Nhuyễn chỉ xem một lần là nhớ, bản lĩnh này nếu về sau đi đóng phim, nhớ lời thoại không phải rất dễ đi?

Thời điểm hai người xuống lầu.

Tiểu Mạch cũng coi như đã lấy lại tinh thần, lại biến thành bộ dáng tung tăng lúc này, "Đúng rồi, hôm nay chị Nacy nói với em, chị ấy hiện tại đã liên hệ một gameshow, người chế tác rất hứng thú với chị và Kỳ Duyên, nếu không thành vấn đề hay chị cùng Duyên Thần cùng đi tham gia tổng nghệ đi!"

Nói đến việc này.

Đôi mắt cô sáng lên.

Duyên Thần cùng chị Nhuyễn Nhuyễn a, chi phí chung lữ hành a, này quả thực là..... fan CP bọn họ cực mong chờ!

Ô ô ô, quý cầu người chế tác khiến cho Duyên Thần cùng chị Nhuyễn Nhuyễn cùng đi tham gia tổng nghệ đi, cô nguyện ý một tuần không ăn thịt, không một tháng đều có thể!

Đêm qua, sau khi đã trải qua một cuộc đại chiến ồn ào náo động, thì có hai đại CP ngang trời đã chính thức được thành lập, một cái là "kẹo mềm" CP của Kỳ Duyên cùng Ôn Nhuyễn, một cái là "hồi tình" CP của Lâm Thanh Hàn cùng Ôn Nhuyễn, có người khái* Kỳ Duyên cùng Ôn Nhuyễn thần nhan.

Đình cấp thiên nhan, lại là đồng môn huynh muội.

Này như thế nào có thể không khái?!

Khái!

Cần thiết khái!

Tất cả đều cho ta ấn đầu khái!

[Cái bạn "khái" này tui thật sự bế tắc rồi các bạn giúp tui với~~~~ là cảm khái ư?]

Tiểu Mạch chính là thành viên của CP "kẹo mềm" thậm chí còn là nhân vật nguyên lão của CP này, cô lúc trước là bởi vì nói giúp Ôn Nhuyễn mà bị cả chị em tốt công kích, quá tức giận cô liền thoát khỏi nhóm, sau khi hiểu lầm được giải quyết biết được sự việc là do Tô Lam Lam gây ra thì các chị em tốt này đều trò chuyện riêng mong cô trở về.

Cô không trở về.

Dù sao hiện tại cô cũng không còn đơn thuần là fan duy nhất của Duyên Thần nữa, về sau CP "kẹo mềm" nếu như bị phát hiện, khó tránh khỏi vẫn là sẽ xảy ra tranh chấp, còn không bằng hiện tại liền hảo tụ hảo tán, bất quá chuyện cô không nghĩ tới chính là, khi cô vào diễn đàn của CP "kẹo mềm" thì nhưng lại phát hiện không ít chị em trước kia.....

Đại gia ở đã trải qua một trận xấu hổ không nói gì lúc sau lại bắt đầu vui vui về về ôm làm một đoàn cán nổi lên đường!(?)

Dù sao ở CP "kẹo mềm", đừng nói là chị em thành người qua đường, liên tính đối tượng mà trước kia mắng ba ngày ba đêm hiện tại cũng có thể ôm nhau cho nhau kẹo đường!

Vòng fans chính là như vậy.

Chính chủ ngày trước có xảy ra chiến tranh thì khi cùng một CP cũng liền không chiến nữa!

Mà đối thủ cạnh tranh lớn nhất của bọn họ không phải ai khác lại chính là CP "hồi tình" của Lâm Thanh Hàn cùng Ôn Nhuyễn, cái CP này so với CP "kẹo mềm" của bọn họ còn ngang ngửa, mới vừa biết tin tức này thời điểm, Tiểu Mạch thiếu chút nữa phun ra một ngụm trà.

Cái gì ngoạn ý?

Đều là chồng trước vợ trước, còn làm thành CP? Xin hỏi bọn họ có dò hỏi qua ý kiến của chính chủ chưa?!

Lâm Thanh Hàn tính là cái rắm?!

Duyên Thân của bọn họ mới là tốt nhất thế giới!

Làm trợ lý của Ôn Nhuyễn, Tiểu Mạch hùng hổ nhốt đánh vào ổ thoại của địch nhân, không nghĩ tới nhìn những nội dung đó thật đúng là thiếu chút nữa đã bị tẩy não, cái gì # chúng ta tuy rằng không ở cùng nhau, nhưng anh vẫn luôn chú ý tới em#

yêu nhau chính là anh nhìn em đi từng bước một tới đỉnh cao, cuối cùng cùng chạy song song với em#

hồi tình hồi tình, trước kia không hiểu tình, hiện tại ta đã hiểu, em có thể trở lại bên cạnh anh sao

Tuy rằng là kiên định đáng "kẹo mềm", nhưng thời điểm xem đến những đề tài này, Tiểu Mạch vẫn là bị chọc thật sâu vào trái tim nhỏ, này HE trung mang ngược, BE trung mang tình cảm quả thực là quá chọc người, cô yên lặng cảm khái một phen "hồi tình" các chị là một trái tim cường đại, quyết định không thối bại.

[HE và BE liệu có phải là Happy Ending và Bad Ending không?]

Rốt cuộc căn CP khá đến như vậy ngược, cũng là hiếm thấy.

Liền lúc Tiểu Mạch miên man, Ôn Nhuyễn lại là sững sốt, tổng nghệ? Cái gì tổng nghệ? Bất quá cô cũng chưa nói cái gì, cô tin tưởng an bài của Nacy, nếu chị ấy đã quyết định, cô chính lắng nghe theo.

Bất quá.....

Cô nhưng thật ra có chút ngoài ý muốn, thật sự sẽ cùng Kỳ Duyên cùng nhau tham gia.

Này tui có lướt gg tình cờ thấy truyện của tui tui dc đăng bên mấy web khác... thật là ce tui cũng không thích đâu ko thấy bên đó hỏi han gì cả mà đã đăng nv rồi với cả tui tui cũng ko thích ngkhac reup cái công sức mình bỏ ra này... sao bh mọi người???

Bạn đang đọc truyện *Sau Ly Hôn, Tôi Nổi Tiếng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22

[Edit] Candysweetie

Xe ngừng ở tòa nhà T, lầu một của công ty.

Phía trước Nacy đã giao công tác chào hỏi cho nhân viên, nên khi Ôn Nhuyễn cùng tiểu Mạch mới vừa xuống xe, liền có người đến đón. Đó là một cô gái khoảng 20 tuổi, khuôn mặt bầu bĩnh, trông rất đáng yêu.

Nhìn thấy Ôn Nhuyễn xuất hiện, đôi mắt cô nàng sáng lên.

Đôi giày vẫn luôn cột gọn gàng, lùi về sau, duỗi cổ chân, vội chạy chậm lại, đi đến trước mặt thần tượng cô nàng cúi chào mặt đỏ ửng nói:" Chị Ôn Nhuyễn, em tên Tiểu Hạ, còn nửa canh giờ là đến buổi phỏng vấn rồi, để em đưa chị vào phòng trang điểm nha."

"Được, phiền em rồi." Ôn Nhuyễn cười gật đầu nói lời cảm ơn.

Tiểu Hạ mặt đỏ ửng, có chút ngượng ngùng, liền xua tay nói:"Không phiền không phiền đâu ạ."

Trong khi dẫn Ôn Nhuyễn lên lầu, cứ đi được một chút cô lại thỉnh thoảng quay đầu nhìn lên Ôn Nhuyễn, càng xem càng cảm thấy cảm động, càng xem càng thích. Ôi ôi! rốt cuộc là thần tiên tí ti phương nào. Về đẹp ấy thật mong manh thuần khiết, làn da trắng trẻo, đáng người thon thả, quả thực so ảnh

chụp chắc chắn còn phải đẹp hơn một trăm lần!

Đẹp còn chưa tính, tính tình còn vô cùng tốt, nói chuyện cũng ôn nhu nhẹ nhàng, quay lại nhất định phải kể cho hội chị em nghe, a a a, không uống công cô tới đón nữ thần, cũng không uống công thuyết phục người chị thân thiết làm cùng ban, còn nhận thù chị ấy một tháng bữa sáng!

Ôn Nhuyễn trời sinh nhạy cảm, tinh tế. Cho nên khi tiểu Hạ nhìn trộm, cô liền phát hiện, mới đầu cô cũng không cảm thấy cái gì, nhưng đã vô số lần bị người nhìn lén, Ôn Nhuyễn nửa nghiêng đầu, đôi mắt chớp nhẹ nhàng, hỏi rằng: "Có chuyện gì sao?"

"A?"

Tiểu Hạ sững sốt, biết việc mình nhìn lén bị thần tượng phát hiện, gương mặt trở nên ngại ngùng, liền cố tỏ ra bình thường, một bên liếc mắt lác đác, một bên nói: "Không, không có việc gì ạ."

"Thật sự không có việc gì sao?"

Gương mặt tiểu Hạ lúc này không biết vì điều gì mà đỏ lên một cách kì lạ, ánh mắt còn như trốn tránh.

Ôn Nhuyễn còn thắc mắc, tính hỏi lại thì tiểu Mạch bên kia đã "Phụt" một tiếng, không nhịn được cười, kéo nhẹ cánh tay của Ôn Nhuyễn lại, nói: "Chị Ôn Nhuyễn à, không có chuyện gì đâu, tiểu Hạ hẳn là fan hâm mộ của chị, cô bé phỏng chừng chính là nhìn chị đến tận thùng."

Vừa rồi tiểu Hạ tới đón bọn họ, ngay lúc đó cô đã phát hiện. Tiểu Hạ này chắc chắn là fan của chị Ôn Nhuyễn, cô bạn này coi bộ dạng giống y đúc như cô khi mới vừa gia nhập Thiên Nhất, được nhìn thấy Duyên Thần vậy!

Bị vạch trần rồi.

Tiểu Hạ mặt càng đỏ thêm một cách lợi hại, bất chấp mặt đang đỏ ửng lên, thấy nữ thần nhìn về phía mình, cô vẫn quả quyết mà thừa nhận: "Chị Ôn Nhuyễn, thật ra em là fan của chị, chị....."

Cô bạn khề meo meo lấy ra sổ cùng bút mà bản thân đã sớm chuẩn bị bên lên nói: "Chị có thể ký tên cho em không?"

Ôn Nhuyễn nghe lời này, sững sốt.

Cô biết chính mình hiện tại đã có fans, vừa nãy khi ở trong xe, tiểu Mạch cũng đã cùng cô giáo huấn qua, hiện tại ở Weibo cô được người ta gọi là nữ thần hoa hướng dương, mà fans của cô liên tục xưng tiểu hoa hướng dương (tụi nghĩ vậy đó mọi người hihi), thậm chí còn lập hẳn một trang fanpage dành cho Ôn Nhuyễn. Có những lời cô ý bôi nhọ hình ảnh của cô, tuy nhiên cũng có những fans chân chính giúp cô phản bác lại.

Về sau nếu có xảy ra sự việc không hay, cô cũng không quá bất ngờ. Cô biết về hỗn loạn trên internet, cũng cảm thấy không quá chân thật, không nghĩ tới hôm nay đến đây thực hiện một buổi phỏng vấn, sẽ được gặp fan của chính mình, còn muốn cô ký tên..... Có chút không thể tưởng tượng, còn có một ít bị ăn vui mừng. Thì ra được người xa lạ thích là cái dạng cảm giác này.

Ôn Nhuyễn cười tiếp nhận bút cùng sổ, trên khuôn mặt hiện lên một vẻ nghiêm túc khi cô ký tên. Còn ở phía dưới cô viết một câu thật to: tiểu Hạ, thời điểm gặp mặt thật tình cờ, cô bé có đôi mắt long lanh, thực sự rất chân thành: "Cảm ơn vì đã yêu mến."

Tiểu Hạ từ nhỏ đến lớn hâm mộ vô số idol Hàn Quốc, Nhật Bản, trong nước, ngoài nước, nam nữ đều có đủ, thì đây vẫn là lần đầu tiên ở gần nữ thần ôn nhu tới như vậy, lại còn được nhận lời cảm ơn, cô thiếu chút nữa không thờ được, dù tốt dù xấu, cô ôm chặt quyển sổ trong tay, như đang ôm 500 vạn từ chi phiếu mà mẹ cho mình.

Ô ô ô.

Cô quyết định về từ giờ về sau không bao giờ bỏ dở việc làm một fangirl, phải là một tiểu hoa hướng dương kiên định!

Có chuyện này.

Tiểu Hạ thật ra cũng không tận hưởng đến như vậy, dẫn Ôn Nhuyễn, hai người đi hướng lên lầu được một lúc, cô còn nhắc nhở nói: "Nguyễn lão sư tuy rằng là trong vòng có tiếng lạnh lùng, bất quá chị ấy chính là mặt ngoài nhìn nghiêm túc, nhưng vẫn là người tiếp xúc thì cảm thấy rất tốt."

"Chị Ôn Nhuyễn à, ngàn vạn lần cũng không phải sợ."

Ôn Nhuyễn nghe lời này cảm thấy có chút buồn cười, nhưng thật ra cô thật không có gì sợ, tuy rằng là lần đầu tiên tham gia talk show, nhưng trước kia lúc còn ở trường, cô cũng từng làm đại biểu, lúc sau lại gả cho Lâm Thanh Hà, đã đi theo chồng tham gia không ít bữa tiệc của các nhân vật nổi tiếng.

So với những cái đó. Ngồi ở trước màn ảnh bị người khác phỏng vấn, kỳ thật cũng không phải rất khó, bất quá cô vẫn tươi cười, rồi cảm ơn.

Chờ vào phòng trang điểm.

Ôn Nhuyễn đi trang điểm, tiểu Mạch cùng tiểu Hạ liền đứng ở bên ngoài, hai người đều là fangirl của Duyên Thần, lại là những tiểu hoa hướng dương, quả thực coi nhau như chị em tốt, rất hợp ý nhau, nếu không phải hiện tại đang ở công ty, chỉ sợ cả hai đều ôm nhau mà hét lên vui sướng.

Đứng yên một hồi, hai người quay lại, đối diện ánh mắt của nhau. Tiểu Mạch xem xét bốn phía, hỏi: "Tiểu Hạ, em thích Duyên Thần sao?"

Tiểu Hạ gật đầu nhanh như gà con mổ thóc: "Thích!!!" Thái tử Thiên Nhất, đế quốc lang khuyến, thử hỏi có fangirl nào có thể cự tuyệt được mị lực của Duyên Thần?!

Tiểu Hạ: Không có!

Tiểu Hạ: Không thể tồn tại!

Tiểu Mạch biết ý, liền hí hửng lấy điện thoại di động ra, mở ảnh màn hình, hỏi tiểu Hạ: "Em có muốn gia nhập group "Kẹo Mềm" Couple không? Siêu ngọt luôn ý!!". Vừa rồi về mặt tiểu Hạ còn rất háo hức, bỗng nhiên đứng hình." Chị tiểu Mạch, tại sao!! "

Rồi tiểu Hạ cũng lấy điện thoại ra, mở màn hình lên, đưa tiểu Mạch xem. Đó rõ ràng là... "Hồi Tinh" Couple.

Cả hai nhìn nhau, đồng thanh: "Đối thủ"

Vừa rồi còn rất thân thiết, giờ thì từng người ôm di động đứng cách xa nhau 4 mét, nhìn đối phương mà ánh mắt ngập tràn lửa hận.

Ôn Nhuyễn đang trang điểm, nhìn thấy hai người, có chút khó hiểu, còn có chút buồn cười. Đây là làm sao vậy? Mới nãy còn thân thiết, chị em em, vai kề vai, đầu tựa vào đầu, Bây giờ sao như hai kẻ xa lạ, cô liền cười hỏi một câu: "Hai em làm sao vậy, đột nhiên lại cách xa nhau thế?"

"A?"

Hai người sững sốt khi nhìn thấy ánh mắt quan tâm của Ôn Nhuyễn, vội nói: "Không có việc gì không có việc gì, vừa nãy tại em cảm thấy hơi nóng, nên đứng xa một chút cho mát."

"Đứng đứng đứng."

Nói xong hai người lại như chị em tốt, sát lại gần nhau (cho hơi thở thơm mát:v).

Ôn Nhuyễn nhìn thấy bộ dạng hai cô nàng như vậy, chỉ cười cười, không nói nữa.

Khi Ôn Nhuyễn quay đi.

Hai người lo lắng cô sẽ phát hiện, không cùng chí hướng nên gần mà như xa. Tiểu Mạch vẫn là rất tò mò. Cùng là fangirl chân chính của Duyên Thần, lại là tiêu hoa hướng dương, thế mà lại là member của group "Hồi Tinh" Couple? Quả thật không khoa học!

Cô nàng trong lòng bức bối, trăm ngàn thắc mắc bủa vây. Tiểu Mạch kéo ống tay áo tiểu Hạ lại gần, hạ giọng hỏi: "Tiểu Hạ, em sao lại gia nhập "Hồi Tinh" Couple, rõ ràng nữ thần cùng Duyên Thần vô cùng xứng đôi!"

"Phi!"

Tiểu Hạ phun một tiếng, đôi mắt trừng trừng giận dữ, khuôn mặt trở nên nghiêm trọng, giận dữ đáp: "Chồng (cũ) của nữ thần thì có gì không xứng?!"

"Em hâm mộ Duyên Thần, nhưng ai cấm em không thể là fan của "Hồi Tinh" Couple chứ? Với lại.....". Cô nàng trộm nhìn thoáng qua phòng trang điểm, bảo đảm không bị Ôn Nhuyễn phát hiện, sau đó lấy di động ra, mở một fanpage trên Weibo, nói: "Đây là ngày hôm qua bọn em sửa sang lại số liệu."

"Tuy rằng ảnh chụp được của anh ấy rất ít, nhưng chị nhìn đi...."

"Mấy tấm ảnh chụp vội này, dù có mờ hay góc chụp không đẹp thì cũng che dấu không được độ đẹp trai của khuôn mặt ấy! Nhìn xem này: cao 1m85, đôi chân dài miên man, thân hình thì mạnh mẽ, đặc biệt là sự soái ca không thể tả khi anh ấy chỉnh nút áo sơ mi trắng"

"Đó chị nói xem có gì mà không xứng chứ!"

Tiểu Mạch vốn dĩ đã không thích chồng cũ Lâm Thanh Hàn của Ôn Nhuyễn, nên khi nhìn thấy nhưng bức ảnh đó, cũng đều là "phi" một tiếng rồi tùy tay lướt qua.

Nhưng một hồi nghiêm túc nhìn, thì thật đúng là càng xem càng soái, này mặt này dáng người này, thật sự không thể xem thường. Hơn nữa còn có mạng hơi thở đế vương, thần thái ngút ngàn. Duyên Thần nếu đặt lên bàn cân với anh, vẫn là yếu đi một chút.....

Vừa mới nghĩ vậy.

Tiểu Mạch hận không thể tát bản thân một cái thật đau, cô đang nghĩ gì vậy chứ?!

"Bộ cô quên mình là ai rồi sao? Đó là chồng cũ của chị Ôn Nhuyễn đó, "Hồi Tinh" Couple gì chứ? Không, chỉ có "Kẹo Mềm" mới là couple thật sự!"

Vừa định đứng xa ra một chút để khỏi bị hạ độc, nhưng tiểu Hạ tiếp tục kéo cánh tay tiểu Mạch lại nói: "Chị tiểu Mạch, chuyện cãi vã mình bỏ qua đi, bức ảnh này đã khiến em lộ hồ "Hồi Tinh" Couple nè."

"Đâu?"

Tiểu Mạch bị khiến cho hứng thú, liền ngồi xuống ghế cạnh tiểu Hạ. Màn hình di động hiện lên là ảnh chụp chung của Lâm Thanh Hàn cùng Ôn Nhuyễn, bối cảnh là ở Cục Dân Chính. Ôn Nhuyễn đội một mũ lưỡi trai, mặc một chiếc áo khoác form rộng, tay hơi giơ lên cao, nụ cười tỏa nắng, mà Lâm Thanh Hàn đâu? Anh vẫn mang vẻ đẹp soái ca chinh chu ấy.

Nhưng biểu cảm của khuôn mặt tuần mỹ ấy lúc này lại hoàn toàn khác so với những bức ảnh chụp ở trên. Đôi mắt ửng đỏ, cảm xúc trông cũng có phần hỗn loạn pha chút chua xót, thậm chí còn hơi hơi nâng tay mình lên, trông giống như đang muốn giữ chặt Ôn Nhuyễn.

"Em mỗi lần nhìn đến này bức ảnh này, liền cảm thấy bọn họ hai người ly hôn nhất định là có nguyên nhân. Chị nhớ không, lúc chị Ôn Nhuyễn xảy ra chuyện, người đầu tiên giúp đỡ là ai? Chúng ta vừa mới xem lại Weibo của anh ấy, người anh ấy chú ý là ai, bài đăng đầu tiên của anh ấy là vì ai?"

"Hiện tại trang Weibo của anh ấy có tới hơn 10 vạn fans, hơn nữa nhiều minh tinh cùng các nhân vật nổi tiếng trong giới đều chú ý anh ấy. Vậy mà, từ lúc ly hôn chị Ôn Nhuyễn anh ấy có qua lại với ai đâu?!"

Tiểu Hạ càng nói càng trở nên xúc động, thiếu chút nữa đã muốn ôm di động mà khóc: "Ồi! một tình yêu thật đẹp, em có thể không cần tình yêu, nhưng em chỉ cần "Hồi Tinh" couple có thể trở về bên nhau thôi!"

Cô bạn lau nước mắt (mà hong có nước mắt), hai mắt sáng ngời nhìn tiểu Mạch.

Dường như bị tiểu Mạch làm lo, cô tiếp tục thuyết phục: "Chị tiểu Mạch à, thật không suy xét việc gia nhập group "Hồi Tinh" Couple sao?"

Nói xong bổ sung thêm một câu: "Duyên Thần là người tốt, Tô Lam Lam gây ra chuyện này, khiến cho fangirl chúng ta cơ tim tắc nghẽn, thật hận khi không thể vả mặt....."

Bị tẩy não với tốc độ ánh sáng tiểu Mạch thiếu chút nữa đã buột miệng nói ra chữ "đồng ý", cũng may rằng cô đã giữ được chút tỉnh táo cuối cùng, đứng xa tiểu Hạ ra một chút, gương mặt đề phòng nghiêm ngặt: "Chị không thay đổi đâu!"

"Chị tin tưởng Duyên Thần một ngày nào đó sẽ nhận rõ gương mặt bạch liên hoa kia của cô ta!"

*Bạch liên hoa: là gương mặt ngây thơ vô số tội nhưng mà thật ra tội quá trời ☐

Hai người sau một hồi không ai thuyết phục được đối phương, hai người đều trừng mắt nhìn nhau rồi cuộc lúc sau đành bắt đắc dĩ xua tay, nhụt chí nói: "Thôi thôi, cho mọi thứ trở về như cũ, không nói nữa."

Ôn Nhuyễn trang điểm xong thì cũng đã tới giờ phóng vấn.

Tiểu Mạch cùng tiểu Hạ cũng ổn định lại về cảm xúc, hai cô bạn coi như chưa có chuyện gì xảy ra, tiểu Hạ đi phía trước, dẫn Ôn Nhuyễn đến nơi phỏng vấn. Không gian, ánh đèn, camera đều được chuẩn bị tốt, nhân viên cũng đều đã đứng chỗ.

Ngay cả người chủ trì Nguyễn Thu cũng đã tới rồi.

Tiểu Mạch chỉnh trang lại đầu tóc cũng như váy áo cho Ôn Nhuyễn, cô đi vào trong, chào hỏi nhân viên, cúi chào chủ trì Nguyễn Thu, sau đó ngồi lên ghế. Khi Ôn Nhuyễn ngồi được một chút, ngoài hành lang bỗng xuất hiện một đoàn người.

Phía trước có mấy nhân viên dẫn đường, phía sau là một trợ lý, cuối cùng là một người con gái có dung mạo thanh tú, mặc một chiếc váy nhả nhện thanh lịch, mái tóc được đánh rối nhẹ nhàng, gương mặt không trang điểm nhiều nhưng rất tươi tắn.

Tiểu Mạch vừa nhìn thấy, đôi mắt ngạc nhiên mở to hết cỡ, nắm lấy tay tiểu Hạ, nói với giọng vô cùng trầm: "Hình như là cô ta phải không?"

"Ai thế chị?"

Tiểu Hạ sững sốt, quay đầu qua nhìn theo. Trông thấy Tô Lam Lam, hốt hoảng như muốn hét lên: "Trời đất, bạch liên hoa này tới đây làm gì chứ?!"

Bạn đang đọc truyện *Sau Ly Hôn, Tôi Nổi Tiếng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23

[Edit] hihie01

Tô Lam Lam hôm nay lại đây để gặp một nhà làm phim

Bởi vì sự kiện trên Weibo lúc trước, cô hiện tại dù trong ngành hay ngoại giới, phong bình đều rất kém cỏi, cô tới giới giải trí vốn dĩ chính là vì muốn được nhận hoa tươi cùng tiếng vỗ tay của mọi người, còn để được thấy người khác yêu thích ngưỡng mộ mình, còn đối với công việc này cô cũng không thật sự thích nó.

Nhưng bởi vì chuyện này đã làm giảm hào cảm của cô trong mắt mọi người.

Lượn fans của cô tuy là rất lớn, nhưng là vẫn luôn không có tác phẩm, chỉ dựa vào vài thứ trước kia, có thể duy trì bao lâu? Hiện tại bởi vì cái video này, fans Kỷ Duyên bên kia càng là hận không thể giết cô, thậm chí còn phát ngôn bừa bãi, nếu mà Kỷ Duyên còn giúp cô, liền bỏ làm fan!

Cô biết Kỷ Duyên đối với việc này vẫn luôn là không sao cả.

Nếu cô mở miệng, Kỷ Duyên khẳng định vẫn là sẽ giúp cô, nhưng chỉ sợ những fans khủng bố của cậu sau khi bỏ làm fan liền sẽ quay lại đâm cho cô mấy cái..... sức chiến đấu của fans Kỷ Duyên trong vòng này luôn là mạnh nhất, bị bọn họ theo dõi, liên tính bắt từ cũng phải mất một tầng da.

Cô cũng không dám lấy thân thử nghiệm.

Huống chi hiện tại trong vòng này người thật sự nổi tiếng là quá nhiều, mấy nữ minh tinh theo phong cách giống cô cũng không ít, thời gian cô nằm viện cũng đã bị không ít người đoạt mất tài nguyên.

Tuy rằng rất chướng mắt những tài nguyên đó...

Nhưng cho dù cô chướng mắt, cũng không muốn những người đó tới đoạt!

Mấy người họ tính là thứ gì?

Bất quá để cho cô không thể tiếp thu, vẫn là Ôn Nhuyễn như hỏ rình mồi.....

Liền bây giờ cô xuất viện liền nghe được không ít người trong nghề đối với Ôn Nhuyễn đánh giá, nói cô ta là thần nhan, nói cô ta kiên cường, nói cô ta tính tình tốt, không cao ngạo không nóng nảy..... Càng đừng nói trên mạng đám người ngốc nghếch kia, một đám nhìn nhan sắc liền “Nữ thần nữ thần” kêu không ngừng.

Nghĩ vậy chút.

Khuông mặt luôn ôn nhu của Tô Lam Lam vẫn là nhìn không được hiện lên một tia khói mù, tay nhỏ cũng gắt gao nắm chặt, bại bởi người khác thì có thể, nhưng bại bởi Ôn Nhuyễn, tuyệt đối không được!

Cô không bao giờ tưởng thể hội trước kia cái loại này chỉ có thể nhìn Ôn Nhuyễn hưởng thụ tiếng vỗ tay và hoa tươi.

Vừa mới nghĩ vậy, dư quang thoáng nhìn gian phòng vẫn bên cạnh, bước chân cô ngừng lại, liền ở bên cạnh cửa sổ trong suốt của gian phòng phòng vẫn, có một nữ nhân tóc xoắn màu nâu ngồi trên sofa đang được phỏng vấn.

Cô nghiêng nửa mặt, ánh đèn đánh vào trên người cô, có vẻ ngũ quan của cô phá lệ xông ra.

Dù không thấy rõ dáng người của cô lắm nhưng cũng có thể nhìn ra eo cô rất nhỏ, chân rất dài, mắt cá chân hơi hơi lộ ra ngoài mang theo một loại hương vị câu dẫn người cực hạn.

Ôn Nhuyễn?

Cô ta như thế nào lại ở đây?!

Người đại diện phát hiện cô không theo kịp mình, dừng lại bước chân xoay người xem, thấy cô vẫn luôn nhìn chằm chằm gian phòng phỏng vấn cũng đi tới nhìn qua, đến khi nhìn thấy Ôn Nhuyễn thì liền sửng sốt, sau đó trực tiếp xoay người giữ chặt tay Tô Lam Lam, đè thấp giọng nói: “Đừng nháo, chỗ này có rất nhiều người nhìn.”

“Còn có...”

Cô nhìn thoáng qua mặt Tô Lam Lam, có phần nộ cùng kinh ngạc không thể che dấu, lại nhìn thoáng qua bốn phía, vừa lúc mà che chở trước mặt Tô Lam Lam che đi cô khỏi ánh mắt của người xung quanh, “Đem biểu tình trên mặt cô thu lại mau, cô muốn cho tất cả mọi người biết cô ghen ghét cô ta không thành?”

Cô ghen ghét Ôn Nhuyễn?

Ôn Nhuyễn là thứ gì chứ, cô mà sẽ ghen ghét cô ta?!

Tô Lam Lam vừa nghe lời này, mặt đều liền vận vẹo, nhưng nhìn đến cách đó không xa có không ít người hướng bên này nhìn, ngay cả mấy nhân viên công tác dẫn đường lúc này cho cô cũng đều dừng bước chân, nghi hoặc nói: “Tô lão sư, làm sao vậy?”

Cô hít sâu một hơi, tốt xấu là để bình phục chính mình cảm xúc.

Không lại nhìn vào trong cửa sổ nữa, cô quay mặt đi, như cũ lại là bộ dáng phó thác phong minh nguyệt ôn nhu, “Không có việc gì, chính là đi được lâu rồi, đầu có chút choáng.” Nói xong, cô lại cười một cái, “Được, chúng ta tiếp tục đi thôi.”

Chờ đến lúc bọn họ từng người rời đi, tiểu Mạch cùng tiểu Hạ mới cau mày, chậm rãi thu hồi ánh mắt.

“Em nhìn thấy không, vừa rồi á bạch liên hoa kia dừng lại nhìn chị Ôn Nhuyễn biểu tình giống như là muốn ăn chị Ôn Nhuyễn vậy, tức chết chị, á bạch liên hoa sẽ không lại gây sự gì đi!” Tiểu Mạch tức giận đến thấp giọng mắng, “Nếu không chị đi liên hệ chị Nancy?”

“Chị hiện tại đi liên hệ chị Nancy có ích lợi gì a, chị ấy đuổi tới thì phỏng vấn cũng đã bắt đầu, người ngoài cũng liên hệ chị Nguyễn Thu không được.”

Tiểu Hạ cũng có chút lo lắng, cô nhìn nhìn gian phòng phỏng vấn, lại nhìn nhìn Tô Lam Lam và đoàn người đã rời đi, tiếp tục đề thấp giọng nói: “Chị cũng đừng quá lo lắng, hiện tại là ở công ty, cô ta cũng không làm được cái gì.”

Aizzz.

Chuyện hiện giờ cũng không có gì biện pháp, hai người đành phải một bên thở dài, một bên cảnh giới thời khắc làm chuẩn bị, trong miệng còn lẩm bẩm nói: “Nếu là á bạch liên hoa kia thật muốn làm cái gì, mình liền xé rách mặt cô ta!”

“Làm cô ta về sau chỉ có thể mang mặt nạ giả!”

.....

Bên ngoài phát sinh những việc này, Ôn Nhuyễn một mực không biết, cô cùng Nguyễn Thu chào hỏi xong liền ngồi ở trên sofa.

Phỏng vấn đã bắt đầu.

Nguyễn Thu cùng Nancy là bạn học, hai người một người làm quản lý, một người làm MC, ở trong vòng đều có ngoại hiệu “Thiết nương tử”, cùng Nancy giống nhau, Nguyễn Thu cũng là nữ cường nhân thực giỏi giang, cô bên này trước đối với màn ảnh nói nói mấy câu, sau đó liền cảm nội dung bản thảo phỏng vấn, bắt đầu tiến hành thẩm hỏi.

Nguyễn Thu: “Mọi người đều biết, Ôn tiểu thư là bởi vì một bộ ảnh chụp mới nhanh chóng nổi tiếng trên mạng, như vậy vận đồ lúc sau, cô cảm thấy cùng sinh hoạt trước kia của bản thân có gì không giống nhau?”

“Kỳ thật hiện tại cùng trước kia cũng không có gì không giống nhau, tôi vẫn còn ở quán cơm dưới tiểu khu ăn bữa sáng, vẫn còn mua hoa ở cửa hàng bách hóa, vẫn còn chạy bộ dưới tiểu khu.” Ôn Nhuyễn cười trả lời.

“Không có người nhận ra cô sao?”

“Có, bắt quá bọn họ cũng chỉ là nhìn chăm chăm tôi xem một hồi, cũng không có hành động khác.”

Nguyễn Thu cười nói, “Bắt quá liền tính không có vào giới này, liền gương mặt này của Ôn tiểu thư, đặt ở trong sinh hoạt cũng là dẫn nhân chú mục, trước kia lúc đi học, hẳn là có không ít người theo đuổi cô đi?”

Này vốn dĩ chính là nhân thoại việc nhà một câu, phỏng vấn bản thảo thượng cũng không có.

Kỳ thật dựa theo thường lệ, Ôn Nhuyễn khẳng định trả lời “Đúng vậy”, liền gương mặt này của cô, đặt ở vườn trường, đúng là nữ thần, nữ thần như vậy, sẽ không có người theo đuổi sao?

Chỉ sợ bản học tin đều phải tắc nghẽn mất.

Chính là Ôn Nhuyễn lại đột ngột dừng lại, cô như là suy nghĩ một hồi lâu mới thật thành lắc lắc đầu, “Không có.”

“Sao?” Nguyễn Thu vốn dĩ tưởng theo thường lệ nói nói vài câu liền có thể phiên thiên, nghe được lời này lại là ngẩn ra, lúng ta lúng túng nói: “Không có?”

“Đúng.”

Ôn Nhuyễn cũng có chút bất đắc dĩ, “Tôi suy nghĩ một chút, lúc học tiểu học nhưng thật ra có không ít bạn nam cho tôi đồ ăn, bắt quá lúc trưởng thành, thật ra lại không có người theo đuổi.....”

Cô tinh tế suy nghĩ một chút, hẳn là bắt đầu từ lúc tiến vào Lâm đi.

Những nam nhân nguyên bản thích cô cũng bắt đầu xa lánh cô.....

Bắt quá cô cũng không có nghĩ nhiều.

Lúc ấy Ôn gia đã phá sản, đều không có người nghĩ sẽ cùng cô kết bạn, thì sao lại có thể có người theo đuổi cô?

Tuy rằng cảm thấy câu trả lời có điểm không thể tưởng tượng, nhưng Nguyễn Thu là người chủ trì chuyên nghiệp, vẫn là thực mau liền phản ứng lại, cười nói: “Kia khẳng định là bởi vì cô quá đẹp, bọn họ tự biết xấu hổ.....” Cười gượng, tiếp tục hỏi vấn đề khác.

Mặt sau đều là nội dung bản thảo phỏng vấn, có hỏi Ôn Nhuyễn thích hoa gì, ngày thường sẽ làm cái gì, cứ từ từ như vậy.

Hai người một hỏi, một đáp, không khí thập phần hòa hợp, mà đứng bên ngoài vây tiểu Mạch cùng tiểu Hạ cũng thờ phào nhẹ nhõm một hồi, hai người buông tay này giờ vẫn đang nắm chặt ra, “Còn tốt còn tốt, liền mau kết thúc.”

.....

Ngay lúc này.

Tại văn phòng cách không xa, Tô Lam Lam cùng chế tác người đi ra.

Hai người hôm nay là tới bàn việc hãng T tự chế một cái kịch đô thị, nữ chính trong đó có hình tượng rất phù hợp với Tô Lam Lam, do lúc trước Tô Lam Lam nằm viện, người chế tác cũng đã liên hệ qua người đại diện của cô, nhưng bên kia vẫn luôn không có hồi đáp.

Lần này Tô Lam Lam tự tìm tới cửa, cũng coi như là mang đủ thành ý.

Người chế tác rất vừa lòng.

Tuy rằng thanh danh hiện tại của Tô Lam Lam không được tốt lắm, nhưng lực lượng fans của cô vẫn còn đó, hơn nữa chỗ dựa của cô lại là Tô gia, cô không có khả năng sẽ rơi đài, nên anh ta liền cười cùng cô nói nói: “Vậy cô gần nhất trở về phải nghỉ ngơi cho tốt, chờ kịch bản sửa xong, tôi lại liên hệ với cô.”

“Đa tạ chế tác Trịnh.” Tô Lam Lam cười cùng anh ta nói một câu, dư quang liếc hướng phòng phỏng vấn cách đó không xa, cô phảng phất mới nhìn đến giống nhau, có chút kinh ngạc nói: “A, kia không phải chị Ôn Nhuyễn sao?”

“Chị ấy hôm nay là lại đây làm phỏng vấn sao?”

Như là sợ có người hại, cô có chút quan tâm hỏi: “Chị Nguyễn Thu ở trong vòng này nổi danh đây sắc bén, cũng không biết hôm nay chị ấy sẽ hỏi cái dạng vấn đề gì, chị Ôn Nhuyễn mới tiến giới giải trí không lâu, lại là lần đầu tiên tham gia phỏng vấn như vậy, cũng không biết có bị khó xử hay không.”

Đều là người trong vòng, ai không biết phía sự việc phát sinh lúc trước?

Người chế tác có ý cho Tô Lam Lam cùng Tô gia một mặt mũi, cười nói: “Lam Lam là đối với nội dung phỏng vấn có hứng thú?” Thấy cô gật đầu, liền kêu một người lại đây, mang nội dung lại cho cô.

Không lâu sau, bản thảo phỏng vấn liền đưa tới.

Tô Lam Lam nhìn một lượt, tuy rằng vấn đề đều là phong cách sắc bén của Nguyễn Thu, nhưng hỏi đến mấy vấn đề này đều vẫn là một mặt dẫn đường tốt, xem như giúp Ôn Nhuyễn lần đầu tiên tham gia phỏng vấn gây được ấn tượng tốt.

Nghĩ đến gian phòng phỏng vấn vừa rồi, Ôn Nhuyễn khí định thần nhân, chỉ sợ sau khi tiết mục tuyên bố, Ôn Nhuyễn lại hút được một lượng fans.

Cô nhún mi, môi đỏ cũng theo đó nhẹ nhàng mím lại.

“Làm sao vậy?” chế tác Trịnh thấy cô cau mày, hỏi.

“A, chính là cảm thấy chị Nguyễn Thu lần này phong cách cùng trước kia không giống nhau lắm, mấy vấn đề này chỉ sợ đều không thể gây oanh động gì đi.....” Tô Lam Lam ôn nhu nhẹ nhàng nói: “Cũng không biết kỳ phỏng vấn này, có thể ảnh hưởng đến ratings không?”

Kỳ thật mặc kệ nội dung phỏng vấn là gì.

Ôn Nhuyễn hiện tại chính là ngôi sao mới ăn khách lớn nhất giới giải trí, lần đầu tiên cô tham gia phỏng vấn sao có thể sẽ không ai xem?

Bất quá chế tác Trịnh quá hiểu Tô Lam Lam nói những lời này là có ý tứ gì, cô nói như vậy chính là nghĩ sẽ ngăn chân Ôn Nhuyễn một chút, anh cũng không ngại, dù sao chỉ cần không ảnh hưởng tới ratings.

Cô muốn làm cái gì, đều có thể.

Chế tác Trịnh biết nghe lời hỏi một câu, “Kia Lam Lam có ý kiến gì hay sao?”

Tô Lam Lam khiêm tốn nói: “Tôi nào có ý kiến gì hay a? Tôi cũng bất quá là một người mới, bất quá.....” ngón tay cô nhẹ nhàng chỉ vào nội dung bản thảo phỏng vấn, mi mắt cong cong, cười đến thập phần ôn hòa, “Chị Ôn Nhuyễn vừa mới ly hôn không lâu, nghĩ đến đại gia hẳn là cảm thấy rất hứng thú đối với vấn đề này.”

Cô đem bản thảo phỏng vấn trong tay đưa cho một bên nhân viên công tác, không lại nói khác, “Thời gian cũng không còn sớm, tôi cũng nên trở về.”

Dừng một chút, như là trong lúc vô tình, cô lại đề ra một câu, “Anh tôi vẫn luôn thương thức chế tác Trịnh, chờ anh ấy từ nước ngoài trở về, tôi làm chủ, mời chế tác Trịnh đi uống ly trà.”

Chế tác Trịnh vừa nghe lời này, đôi mắt liền sáng, anh ta lựa chọn Tô Lam Lam, trừ bỏ cô ấy phù hợp với hình tượng nữ chính, còn có một cái nguyên nhân quan trọng, chính là bởi vì có chỗ dựa là Tô gia, nếu là có Tô gia đầu tư, anh ta còn lo lắng cái gì?!

Vốn đang sợ vấn đề vừa rồi của Tô Lam Lam sẽ đắc tội Thiên Nhất.

Nhưng hiện tại...

Đắc tội thì đắc tội, dù sao Nguyễn Thu vốn dĩ chính là lấy sắc bén để nổi danh, lại là sự thật đã định, có cái gì phải kiêng dè? Anh ta trực tiếp vung bàn tay lên, phân phó nhân viên công tác tới chỗ Nguyễn Thu nói một câu.

Sau đó hòa ái dễ gần nhìn Tô Lam Lam, cùng cô nói, “Đi thôi, tôi đưa cô ra ngoài.”

“Phiền toái chế tác Trịnh.”

Tô Lam Lam cười một cái, cũng không cự tuyệt, đoàn người đi ra ngoài, cô nhìn thoáng qua gian phòng phỏng vấn, ai không biết Ôn Nhuyễn thích Lâm Thanh Hàn? Tuy rằng không rõ ràng lắm Ôn Nhuyễn như thế nào bỏ được cùng Lâm Thanh Hàn cùng anh ấy ly hôn, nhưng cô dám cam đoan, chỉ cần đề cập về Lâm Thanh Hàn, nữ nhân kia khẳng định sẽ.....

Không lại lưu lại.

Cô đuôi mắt mỉm cười nhìn thoáng qua gian phòng phỏng vấn của Ôn Nhuyễn liền thu hồi ánh mắt.

Cô rất sớm liền nói qua, cái giới giải trí này không dễ đi, không có chỗ dựa thì một ngày nào đó sẽ bị người ta ăn đến xương cốt cũng không còn..... Xem đi, liên tính không có Kỷ Duyên, cô cũng có thể làm hại được Ôn Nhuyễn.

Mà đây chỉ là bước đầu tiên.

Nếu Ôn Nhuyễn còn tưởng lưu lại tại giới giải trí, cô vẫn có thể đem người giáo huấn đến cùng, cô ta không phải còn muốn cùng Kỷ Duyên đi tham gia tổng nghệ kia sao? Tổng nghệ Chân Nhân Tú, từ trước đến nay là nơi tốt nhất để nổi tiếng.....

Nhưng sự tình đều có tính hai mặt, lợi và hại vĩnh viễn cột vào cùng nhau, tổng nghệ là có thể nổi tiếng, nhưng cũng là nhất có thể soi ra tất xấu cùng điểm đen trên người người ta.

Cô thật là thập phần chờ mong a.

“Phi, cuối cùng cũng đi rồi.” Tiểu Mạch vừa rồi liền nhìn thấy Tô Lam Lam lại đây, này hội kiến cô ta đi rồi, nhịn không được mắng một câu, “Nhìn đến cô ta, chị liền cả người không thoải mái, cũng không biết như thế nào sẽ có nhiều người như vậy thích cô ta?”

Nói đến cái này, cô lại nghĩ tới Kỷ Duyên.

Nhịn không được thở ngắn than dài, nhóc con a, anh cái gì cũng đều tốt, như thế nào đôi mắt liền mù đâu?

Tiểu Hạ cũng là về mặt cùng chung kẻ địch, “Tính ra lần này cô ta biết thức thời, không lại nháo cái gì, bằng không em liền cùng bọn chị em xé nát cái bộ mặt nạ bạch liên hoa của cô ta!”

Hai người mắng xong, tiếp tục đem ánh mắt chuyển tới trên đài.

Nhìn đến Ôn Nhuyễn tỏa sáng ở dưới ánh đèn, hai kẻ nhan phần* nắm tay đối phương, anh anh anh, mỗi ngày xem nữ thần một cái, thật sự có thể kéo dài tuổi thọ!

**yêu thích và cũng có thể cuồng cái đẹp.*

Tiểu Mạch hỏi: “Sẽ mau kết thúc đi?”

Tiểu Hạ nhìn thời gian, gật gật đầu, “Nhanh lắm, còn có vài phần thôi.....” cô cong con mắt cười nói: “Chờ đến khi phỏng vấn phát ra, nữ thần khẳng định lại có thể hút một đợt fans, em phải chuyển phát điên cuồng cho nữ thần!”

Hai người ở bên này nhỏ giọng nói chuyện.

Trên đài Nguyễn Thu lại đột nhiên nhủ mi, tay cô ấn ở tai nghe, nghe được lời nói bên kia truyền đến, lại nhìn thoáng qua Ôn Nhuyễn ngồi ở đối diện, do dự một hồi lâu, cô mới mở miệng hỏi: “Một vấn đề cuối cùng, Ôn tiểu thư vừa ly hôn, xin hỏi cô đối lần hôn nhân thất bại này vậy cô cùng chồng trước có quan điểm như thế nào?”

“Còn có.....”

“Làm một người phụ nữ đã ly hôn, cô chẳng lẽ không lo lắng lúc sau khi ở giới giải trí vỡ lẽ, người khác sẽ bởi vì thân phận này của cô, đối với cô sẽ có cái nhìn khác sao?”

Bạn đang đọc truyện *Sau Ly Hôn, Tôi Nổi Tiếng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24

[Edit] Candysweetie

"Còn một vấn đề cuối cùng. Ôn tiểu thư vừa ly hôn, xin hỏi cô với chồng cũ có quan điểm như thế nào?"

"Còn có..."

"Là một người phụ nữ đã ly hôn, cô chẳng lẽ lúc sau khi ở giới giải trí vỡ lẽ, người khác sẽ bởi vì thân phận này của cô mà có cái nhìn khác sao?"

Gian phòng phồng ván đột nhiên vang lên câu hỏi sắc bén của Nguyễn Thu, làm cho tiểu Mạch và tiểu Hạ vốn dĩ đang thờ phào nhẹ nhõm lại chột chân động, tiểu mạch trực tiếp ngẩng đầu nhìn vào trong gian phòng phồng ván cách đó không xa, triều cách đó không xa này..... Đây này này, đây là tình huống gì?

Cô lấy bản thảo phồng ván từ trong túi ra, từ đầu tới đuôi, tỉ mỉ nhìn một lần.

Không có.

Không có vấn đề như vậy.

Cho nên, đây là vừa nghĩ ra?

Nhưng không đúng a, Nguyễn lão sư cùng Nancy là bạn bè thân thiết đến như vậy bằng không cũng sẽ không giúp Ôn Nhuyễn nhận buổi phỏng vấn đầu tiên này "Khẳng định là à bạch liên hoa đi."

Tiểu Hạ đề nghị tiếng nói, nắm chặt nắm tay, cả giận, "Em vừa rồi nhìn thấy chế tác Trịnh tự mình đưa cô ta ra ngoài, khẳng định là cô ta cùng chế tác Trịnh nói gì đó, liền biết cô ta khẳng định muốn gây sự, đúng là bạch liên hoa!"

Tiểu Mạch cũng rất tức giận. Nhưng sự tình đều đi đến bước này, có tức giận cũng vô dụng. Phồng ván còn đang tiến hành, không ai kêu dừng, ngay cả màn ảnh cũng đang quay Ôn Nhuyễn, cô cũng chỉ có thể nắm chặt bàn tay, cầu nguyện chị Ôn Nhuyễn sẽ trả lời thật tốt, bằng không nếu có gì sai sót, lên đến trên mạng, lại bị bôi đen a.

.....

Ôn Nhuyễn dừng lại một chút, ánh mắt chớp nhẹ. Cô nghĩ mình có thể xoay sở được, hai vấn đề này tuy rằng sắc bén, nhưng trước kia không phải không từng nghĩ tới. Ngày đó ly hôn, cô đã suy nghĩ về cái nhìn mọi người dành cho cô.

Càng không cần phải nói bây giờ tiến vào giới giải trí này, có sức ảnh hưởng đến người khác, chuyện này sớm muộn gì cũng đến.

Biểu cảm của Ôn Nhuyễn dần dần thả lỏng, dáng ngồi có phần thoải mái hơn.

Talk show là một không gian được bố trí một cách ấm cúng, sofa cùng bàn trà, trái cây tươi mát, cà phê ấm nóng, thậm chí trên bàn còn đặt một bó hoa tươi. Ôn Nhuyễn cảm lấy ly cà phê, nhẹ nhàng nhấp một ngụm, sau đó nhìn về phía Nguyễn Thu, ôn hòa nói: "Tôi không cảm thấy đây là một thất bại của hôn nhân."

"Bên cạnh đó, tôi không nghĩ rằng ly hôn ở tuổi 24 tuổi như vậy sẽ ảnh hưởng đến tôi."

Vốn dĩ Nguyễn Thu lo lắng hai vấn đề này quá bén nhọn sẽ làm nữ thần đối diện cô cảm thấy khó khăn, hiện tại thấy cô ấy bình tĩnh trả lời, Nguyễn Thu nhẹ nhàng thở một hơi dài, cô buông tách cà phê trên tay xuống, biểu cảm gương mặt đã thoải mái đi rất nhiều.

Thời gian phỏng vấn đã gần hết, cô không có vẻ như sẽ kết thúc nó ở đây, ngược lại còn dự định sẽ tiếp tục.

Cô nàng có dự cảm sau cuộc phỏng vấn này, mọi người đối với nữ thần hoa hướng dương sẽ có cái nhìn tốt hơn nữa.

Thong dong, thản nhiên.

Đây là cảm giác hiện tại mà Ôn Nhuyễn mang tới cho cô.

Cho nên cô lựa chọn tiếp tục cùng Ôn Nhuyễn nhàn thoải việc nhà, mà không phải ở ngay lúc này đột ngột tạm dừng: "Hừmm, nói như thế nào nhỉ?"

"Xã hội bây giờ, giống như vẫn luôn có một loại vòng lẩn quẩn, cảm thấy nữ nhân chỉ cần ly hôn liền sẽ bị giảm giá trị, bất cứ làm việc gì, cái thứ nhất mà người khác chú ý tới chính là: cô ấy từng ly hôn....."

Ôn Nhuyễn nâng ly và phê lên, có chút bất đắc dĩ cười một cái rồi nói "Cái này làm cho tôi cảm thấy rất kỳ quái."

"Tôi không cảm thấy ly hôn có cái gì không tốt, chúng ta lựa chọn ở bên nhau lúc tình yêu thật nồng nàn, ở thời điểm không còn yêu chúng ta rồi xa nhau. Hai bên đều tự nguyện, thân thể khỏe mạnh, kinh tế độc lập, thậm chí chúng ta càng hiểu thêm được đạo lý đối nhân xử thế, cũng biết thế nào để yêu bản thân mình hơn."

Thanh âm của cô thực ôn nhu, tựa như sông Giang Nam, vùng sông có dòng nước ôn nhu nhất, khuôn mặt gây thiện cảm tốt với người xung quanh khéo léo tươi cười, đúng hình mẫu của một người luôn luôn tự tin.

Mi mắt cong cong. Ánh mắt trong trẻo.

Ôn Nhuyễn làm tất cả mọi người trong gian phòng phòng vấn bắt đầu vì cô mà mê muội.

Bọn họ lắng lắng mà nghe cô nói chuyện.

"Chồng cũ của tôi....."

Ôn Nhuyễn nói đến Lâm Thanh Hàn, uốn ngón tay vuốt nhẹ ly cà phê, đây là lần đầu tiên ở trước mặt đại chúng cô nhắc tới anh, trước vô vàn máy ảnh bao quanh.

Cô cho rằng chính mình sẽ lúng túng, hay là nói không nên lời. Nhưng kỳ thật đi đến bước này, cũng đã khá tốt, cô không cố nhớ lại quá khứ, cũng không cố mà quên đi.

Hiện tại.

Cô đã có thể hoàn toàn tự nhiên, nói ra tên người ấy, nói lên chính mình trong quá khứ.

Cô hơi hơi rũ mi mắt xuống, tạm dừng một hồi mới tiếp tục nói: "Anh ta là thật sự là một người tốt, từ nhỏ đến lớn, làm cái gì đều là nhất nỏ bật."

"Anh ấy ở một trình độ rất cao, có tài xoay xở, chỉ dẫn tôi rất nhiều việc."

"Tôi thực sự cảm thấy biết ơn vì mấy năm qua, anh ấy đã giúp đỡ rất nhiều....."

Nếu lúc trước không phải vì liều mạng đuổi theo Lâm Thanh Hàn, cô cũng không có được nhiều kinh nghiệm, nhiều quan hệ, cộng thêm sở trường đặc biệt, bảo đảm rằng mặc dù cô rời đi Lâm gia, rời đi Lâm Thanh Hàn, cũng có thể diện để sống sót.

Chậm rãi nói ra, lời nào cũng đầy khẩu khí.

Ôn Nhuyễn cười một cái, đặt tách cà phê xuống, nhìn thẳng Nguyễn Thu phía đối diện, và cả những chiếc máy quay, cô vẫn giữ bộ dáng ôn nhu thong dong, thậm chí so lúc trước, còn phàn thản nhiên hơn..... Cô cứ như vậy ngồi ở trên sofa, nhìn camera, cười nói: "Thật sự, rất cảm ơn anh."

.....

Phòng vấn kết thúc.

Phía dưới nhân viên phảng phất như đang đắm chìm trong những câu nói của Ôn Nhuyễn, phải chờ Nguyễn Thu hô một tiếng, bọn họ mới tắt camera. Tiểu Mạch chờ đến khi máy quay và ánh đèn đã tắt liền trực tiếp chạy tới, nói chuyện với đôi mắt đỏ ửng: "Chị Ôn Nhuyễn, chị không sao chứ?"

"Chị có thể có chuyện gì chứ?"

Ôn Nhuyễn nhìn cô, buồn cười nói, trấn an một tiếng, cô đứng lên nhìn Nguyễn Thu cúi mình chào, ngửi khí chân thành tha thiết nói: "Cảm ơn cô rất nhiều, Nguyễn lão sư."

Nguyễn Thu cảm rất nhiều tài liệu trên tay, nâng mắt lên nhìn Ôn Nhuyễn, cười nói: "Tôi còn tưởng rằng cô sẽ không vui, vì hình như tôi đã làm khó cho cô."

Nói xong, mắt thấy Ôn Nhuyễn vẫn là bộ dáng ôn nhu kia, cô đứng thẳng lưng: "Trong vòng này, Nacy hẳn là đã nói với cô. Cấp trên ra lệnh, tôi cũng không có biện pháp."

"Cùng lắm thì..."

Cô vỗ vai Ôn Nhuyễn thật tình thực lòng nói một câu: "Cô thực không tòi, không trách có thể làm nam thần kia gục ngã vì cô, buổi phỏng vấn này tôi sẽ tự mình nhìn chăm chăm biên tập cô cứ yên tâm đi."

Nguyễn Thu không thể có làm gì bởi đó là lệnh của cấp trên. Nhưng cắt video như thế nào, cô ấy nói thế có thể tin không? Chuyện đó phải nhờ quyền hạn của cô ấy.

Ôn Nhuyễn cảm ơn một lần nữa, sau đó mới rời đi, đi được một lúc, tiểu Mạch cùng tiểu Hạ hai tiểu cô nương ai ai cũng nổi giận, tất cả đều đang nói Tô Lam Lam nói bậy, tiểu Mạch càng là tức giận đến không kìm được: "Chờ hồi về công ty, em sẽ nói với chị Nacy."

"Em tính nói gì?"

Ôn Nhuyễn nhìn hai cô bé, có chút bất đắc dĩ mở miệng: "Hai em so với chị còn sớm làm quen với giới showbiz trí này, nơi này có quy tắc như thế nào, chẳng lẽ các em không rõ sao? Tô Lam Lam danh khí so với chị lớn hơn rất nhiều, địa vị của cô ấy chị không thể đo được, cô ấy không thích chị, còn có gia thế, rất dễ dàng hại chị."

"Đây thực sự là muốn cảnh báo, không có ý tốt."

Là rất thường thấy, trong giới này ai là tân binh mà lại không bị khi dễ? Tiểu Mạch cùng tiểu Hạ đều là những fangirl thực thụ, hiểu rõ nhân vật trong giới, từ nhỏ tiếp xúc nhiều, những chuyện bôi xấu người khác, hai cô bạn so với ai khác đều phải thấy nhiều..... Nhưng chính vì vậy nên hai người không thoải mái.

Tiểu Mạch khí thế hùng hục, đôi mắt đỏ ngầu: "Nhưng chả lẽ mình để vậy hả chị?"

Ôn Nhuyễn giọng nói nhàn nhạt: "Hiện tại chỉ có thể tính như vậy, nếu em tìm được Nacy chị ấy cũng không có biện pháp, bất quá....."

Cô dừng một chút, lại nói: "Chị thật ra rất cảm kích cô Lam Lam ấy, nếu không có cô ấy cản trở, chị cũng không có khả năng thân nhiên mà trực diện nội tâm của chính mình như vậy."

Cười cười. Không tiếp tục đề tài này nữa, thấy sắp tới phòng trang điểm, Ôn Nhuyễn dừng lại bước chân, nhìn về phía tiểu Hạ: "Tiểu Hạ, chị biết em quý chị, cũng vì chị mà bệnh vực kẻ yếu, chị không hy vọng bởi vì duyên cớ này mà công việc của em bị ảnh hưởng."

"Nghe lời chị đừng đi lên mạng nói gì nha."

Tô Lam Lam muốn ra mặt ngáng chân cô thật không dễ dàng, cũng chỉ có thể sau lưng làm vài động tác nhỏ, nhưng cô biết đối phó với một công ty nhân viên vẫn là rất đơn giản.

Cái mà cô lo lắng tiền đồ của tiểu Hạ. Tiểu Hạ nào có không rõ? Đôi mắt đã đỏ trong nháy mắt này trở nên càng thêm đỏ, nghẹn ngào gật gật đầu nói: "Em sẽ không đi lên trên mạng nói bậy."

Tiểu Hạ vốn dĩ đích xác muốn viết một bài nói xấu Tô Lam Lam một phen, làm mọi người xem thấy được gương mặt thật của ả bạch liên hoa đó.

Nhưng hiện tại bị nữ thần khuyên can, cũng liền từ bỏ.

Ôn Nhuyễn yên tâm cũng liền không nói gì nữa, chờ đến khi tẩy trang xong, cô cùng tiểu Mạch rời đi, vẫn là tiểu Hạ tiễn hai người ra về, còn chụp hình chung.

Tiểu Hạ một bên đứng nhìn chiếc xe rời đi, một bên ôm di động, chờ đến khi xe đi xa khuất tầm nhìn mới lấy điện thoại ra xem lại ảnh vừa chụp..... Ô ô ô, nữ thần thật là quá đẹp, vừa dịu dàng vừa đẹp, còn vì người khác mà suy nghĩ.

Có một thần tượng như vậy. Thì cô có thể nằm yên ở đây hờ hững cả đời, dù lấy cát lấp lên thì cô vẫn tuyệt đối không ra khỏi hố!

Lại nghĩ đến buổi phỏng vấn vừa rồi, nghĩ đến khoảnh khắc nữ thần trả lời những vấn đề đó, cô hận hiện tại không thể cầm điện thoại lên để "buôn dưa lê". Hô hô, nếu được nói cô sẽ nói "Hồi Tinh" couple là thật sự! Đáng tiếc, tình yêu này như ly rượu, chỉ có thể làm một người say!

.....

Trong xe.

Ôn Nhuyễn tham gia buổi phỏng vấn và buổi sáng nên có chút mệt mỏi, xoa xoa thái dương cô hỏi: "Buổi chiều còn có lịch trình nữa không?"

Tiểu Mạch mở sổ kiểm tra: "Buổi chiều 2 giờ có một buổi Photoshoot, 6 giờ thì có một khóa học biểu diễn, ày dà, hôm nay liền như vậy."

"Sẽ mệt lắm đó chị"

Ôn Nhuyễn gật gật đầu: "Chị ngủ một lát, tới nơi thì gọi chị nhé."

"Dạ."

Chờ đến khi Ôn Nhuyễn kết thúc lịch trình của ngày hôm nay, đã là 9 giờ tối.

Đây là lần đầu tiên cô tham gia khóa học biểu diễn, cùng lớp còn có không ít diễn viên mới cùng Thiên Nhất, lần này còn có thêm vài người nữa, so sánh với những người tốt nghiệp chuyên ngành hay có nền tảng từ trước, cô liền có vẻ quá non nớt.

Không có nền tảng căn bản, cũng không học qua trường lớp nào.

Cũng may Nancy nói cô đi trước để thử nghiệm, để ngửa về sau có bất cứ tình huống nào.

Tuy là hơi bối ngỡ nhưng thật ra Ôn Nhuyễn rất thích như vậy. Chương trình học, tuy rằng cô cái gì cũng đều không hiểu, nhưng không hiểu có thể học, cô chưa bao giờ cảm thấy trên đời này có thứ gì là học không được.

Khi còn nhỏ đàn dương cầm, cô đã từng khóc đến nước mắt chảy thành dòng, nhưng nỗ lực đã giúp cô nhận được giấy chứng nhận. Đàn cello, đàn tranh, đàn violon cũng là giống nhau, đều nhờ nỗ lực cả.

Ngay tiếng Pháp – ngôn ngữ khó học nhất, cô hiện tại cũng có thể nói được khá lưu loát.

Cô rất có niềm tin. Chỉ cần bản thân siêng năng học tập, chắc chắn sẽ thành công.

Tiểu Mạch thấy Ôn Nhuyễn học xong, còn cẩn thận ghi chép, đầu lòng không chịu được đem trong tay miếng sandwich đã đun nóng đưa cho cô, trong miệng khuyên nhủ: "Chị Ôn Nhuyễn à, chị dừng một chút, ăn trước một chút điểm tâm cho đỡ đói."

"Được"

Ôn Nhuyễn gật gật đầu, tiếp tục đặt bút xuống ghi chép, nghĩ đến hôm nay lão sư ở khóa học biểu diễn nói mấy cái điện ảnh, tính toán quay lại để xem thử.

Tiểu Mạch xem bộ dáng này của cô, không tự chủ được mà thở dài. Cô trước kia cảm thấy chị Ôn Nhuyễn trước giờ rất xuất sắc, không nghĩ tới rằng lại học hành rất chăm chỉ, còn nghiêm túc như vậy.....

Người như vậy, không được yêu mến mới lạ. Cũng không lại khuyên cô ấy nữa. Chỉ là chờ tài xế gọi điện thoại đến, mới mở miệng nói: "Chị Ôn Nhuyễn, tài xế tới rồi, chúng ta về nhà đi."

"Được."

Lần này Ôn Nhuyễn đã chịu cất bút đi.

Lấy di động ra, thực chất muốn nhìn liếc mắt một cái xem coi có ai gọi không, nhưng màn hình di động không có gì đặc biệt.

Tiểu Mạch quay đầu lại: "Làm sao vậy chị?"

"Không có việc gì đâu em."

Ôn Nhuyễn cười một cái, cất điện thoại vào túi: "Phòng chừng không có ai gọi, về nhà lại bình yên."

.....

Lúc này tiểu khu dưới lầu nơi Ôn Nhuyễn ở, một chiếc màu đen chạy băng băng tới.

Lâm Thanh Hàn ngồi ở bên trong, bên người đặt một bó hoa hồng champagne được gói đẹp mắt, bên trong xe ánh đèn mờ mờ, nhưng bó hoa hồng này hoa lại như được tưới sương sớm long lanh sáng bóng.

Anh ta nửa cúi đầu, đôi bàn tay thon dài chạm nhẹ vào từng bông hoa. Bó hoa này hôm nay anh đặt riêng cửa hàng bán hoa, chọn thật kĩ rồi mang đến.

Chủ nhân tiệm hoa nói với anh nếu muốn tạo cảm xúc lãng mạn, thì rượu champagne và hoa hồng là thích hợp nhất.

"Boss, đã 10 giờ rồi, nếu anh không tới sân bay thì sẽ trễ chuyến bay mất" Lý Tắc quay đầu, nhắc nhở nói.

Đã trễ vậy rồi sao?

Lâm Thanh Hàn nhíu nhíu mày, nhìn thoáng qua đồng hồ 21:58, thật đúng là gần 10 giờ, anh đã chờ buổi tối lúc 8 giờ, thấy tài khoản Wechat của Ôn Nhuyễn đã tắt, muốn cùng cô nói chuyện, biết được cô học ở công ty 9 giờ tan học.

Từ 8 giờ đến bây giờ, không ngờ đã 2 tiếng trôi qua.

Trước kia anh luôn cảm thấy thời gian quý giá, chưa bao giờ nghĩ sẽ lãng phí một phút một giây nào, nhưng hôm nay với sự chờ đợi này anh không hề có cảm giác lãng phí (ngọt quá đi sao tui chịu được)

Anh chờ Ôn Nhuyễn xuất hiện, chờ đem bó hoa hồng này hoa tự mình đưa đến tận tay của cô, cùng nói ra tâm ý và quyết định của bản thân.

Anh không hề bức bối hay tức giận.

Ngược lại có chút sung sướng, vui mừng một cách bí ẩn

"Boss."

Lý Tắc có chút nôn nóng: "Lần này hội nghị rất quan trọng, anh không thể vắng mặt, nếu không anh có thể để lại lời nhắn, phu nhân chắc chắn sẽ hiểu."

Lâm Thanh Hàn nhấp môi, không nói chuyện.

Anh đương nhiên biết hội nghị lần này rất quan trọng, nước Đức là nơi có nhiều xí nghiệp lớn, nếu xếp theo thứ tự, Lâm thị còn bị bỏ xa rất nhiều. Anh mấy ngày nay vẫn luôn tăng ca bận rộn, nên khi Ôn Nhuyễn ra đi cũng là vì xử lý chuyện này.

Thời gian đã nhảy đến 22:00.

Nếu như là lúc trước, Lâm Thanh Hàn đã đi rồi, nhưng hôm nay.....

Anh gọi cho Ôn Nhuyễn, vốn dĩ muốn nói với cô một tiếng, nhưng đáp lại là giọng nói của tổng đài (thuê bao quý khách vừa gọi)

"Em gọi nhầm, dám không nghe máy."

Lặp lại mấy lần sau, thanh âm biến mất, màn hình di động cũng tối sầm (hết pin)

Lý Tắc do dự xem có nên gọi Lâm Thanh Hàn một lần nữa không.

Bỗng anh ta cảm di động, giọng nói như hạ quyết tâm: "Cậu ở lại, tự mình đem hoa đưa đến tận tay cô ấy hộ tôi."

Bạn đang đọc truyện *Sau Ly Hôn, Tôi Nói Tiếng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25

[Edit] hihi01

Thời điểm Ôn Nhuyễn về đến nhà thì cũng đã 11 giờ.

Nhà cô cách công ty cũng khá xa, ngày thường lúc đến công ty cũng tốn rất nhiều thời gian, bất quá nghề này của cô cũng không nhất thiết ngày nào cũng phải đến công ty, hơn nữa chỗ này bảo an công tác rất rất tốt, nên Nancy cũng đồng ý cho cô ở lại đây.

Thời điểm xuống xe.

Tiểu Mạch muốn đi theo cô lên lầu, bảo đảm cô đã vào phòng mới rời đi.

Ôn Nhuyễn cười ngăn cản cô bé, "Không cần, cũng chỉ cách vài bước thôi, không có chuyện gì đâu....." Lại nhìn thời gian, nói, "Đều đã trễ thế này, em cùng lão Trịnh cũng sớm trở về nghỉ ngơi đi."

Nghĩ đến công tác bảo an của tiểu khu, tiểu Mạch do dự một lúc, cũng liền không kiên trì nữa, nhìn người đã đi vào trong không lâu, lúc này mới quay đầu cùng tài xế nói: "Lão Trịnh, chúng ta cũng đi thôi."

"Được."

Xe hướng ra bên ngoài chạy đi.

Ôn Nhuyễn đang đứng trước cửa nhà tìm chìa khóa, còn chưa có tìm được, liền nghe được cách đó không xa truyền đến một giọng nam quen thuộc, "Phu nhân."

Động tác tìm kiếm chợt dừng lại, cô quay đầu lại nhìn, thời điểm nhìn thấy Lý Tắc, khuôn mặt nhỏ tinh xảo lộ ra một tia nghi hoặc, bởi vì phần nghi hoặc

này, cô thậm chí không kịp sửa lại xưng hô với anh, nói: "Trợ lý Lý, anh như thế nào lại tới đây?"

Vừa dứt lời liền thấy trong tay anh ta ôm một bó hoa hồng champagne rất lớn, càng sừng sốt hơn.

Đây là tình huống gì?

Lý Tắc đối với cô từ trước đến nay luôn rất cung kính, liền cúi người gập đầu, thuyết minh lý do tại sao mình đến đây, "Đây là hoa do Boss tự tay chọn, ngài ấy vừa đợi ở dưới lầu hai tiếng đồng hồ, nguyên bản là muốn tự tay tặng cho phu nhân."

"Đáng tiếc đêm nay ngài ấy phải sang Đức, bên kia có một hợp đồng rất quan trọng chờ ngài ấy kí tên ạ, chỉ có thể nhờ tôi chuyển lại cho cô."

"Nhưng ngài ấy nói, chờ xử lý xong việc liền lập tức trở về tìm cô."

Lý Tắc sau khi tốt nghiệp vẫn luôn đi theo Lâm Thanh Hàn, làm trợ thủ đắc lực nhất của Lâm Thanh Hàn, anh ta biết như thế nào giản ngôn ý hải* đem sự tình nói rõ ràng.

* Có vẻ nôm na là lời ít ý nhiều nhỉ.

Giống như hiện tại...

Chỉ nói ngắn gọn mấy câu, Lý Tắc liền đem sự tình nói thật rõ ràng.

Hoa là do Lâm Thanh Hàn tự mình chọn.

Không chỉ có như thế, vừa rồi Lâm Thanh Hàn còn ở dưới lầu đợi cô hai tiếng đồng hồ, bởi vì không thể chờ được nữa mới phải để Lý Tắc giao đến cho cô.

Không thể không nói.

Lý Tắc là một người rất thông minh, anh ta biết làm sao để trực trướng nội tâm của cô, chính xác, biết Lâm Thanh Hàn tự mình chọn hoa còn ở dưới lầu chờ mình rất lâu, nội tâm Ôn Nhuyễn thật sự xuất hiện dấu hiệu bị lay động.

Cô cùng Lâm Thanh Hàn nhận thức nhiều năm như vậy, sao có thể không biết nam nhân kia có tính tình như thế nào?

Trừ công tác ở ngoài, anh sẽ không vì sự tình khác mà lãng phí một giây thời gian nào, ngay cả lúc trước khi bọn họ cùng đi Cục Dân Chính làm giấy đăng kí kết hôn, anh cũng là cắt một chút thời gian lại đó, thậm chí là sau khi hoàn thành xong thủ tục cũng là trở về công ty tiếp tục công tác.

Nam nhân như vậy, thế nhưng hôm nay lại tự mình vì cô mà lo lắng chọn hoa, còn kiên nhẫn chờ cô ở dưới lầu hai tiếng đồng hồ.

Cảm xúc chỉ trong nháy mắt.

Ánh mắt Ôn Nhuyễn từ trên bó hoa hồng champagne dời đi, cuối cùng dừng ở trên người Lý Tắc, chậm rãi nói: "Trợ lý Lý, nếu tôi nhớ không nhầm thì tôi cùng Lâm Thanh Hàn đã ly hôn."

"Phu....."

Lý Tắc mở miệng, còn đang tính dựa theo xưng hô trước kia kêu người, nhưng ánh mắt chạm đến biểu tình bình tĩnh trên mặt của Ôn Nhuyễn, mím môi, vẫn là sửa lại xưng hô, "Ôn tiểu thư, Boss ngài ấy....."

"Mấy ngày nay vẫn luôn đều rất nhớ cô."

"Cô không biết, từ sau khi cô rời đi, sắc mặt ngài ấy đều không có một ngày nào là được tốt, người phía dưới liền một câu nói cũng không dám nói, ngài ấy cả ngày đem bản thân vùi vào công việc, ngày nào cũng chỉ ngủ được vài ba tiếng."

"Cách đây mấy ngày, ngài ấy nhắc đến cô với tôi, ngài ấy bảo rằng muốn theo đuổi cô một lần nữa."

"Đây cũng là lần đầu trong nhiều năm như vậy tôi được thấy nét cười toát lên trên mặt ngài ấy."

Thời điểm Lý Tắc nói chuyện, Ôn Nhuyễn vẫn luôn an tĩnh lắng nghe, ánh sáng của đèn chiều vào người cô, cô đang cúi đầu nhìn không ra cô đang biểu tình gì..... Liền lúc Lý Tắc đang do dự có nên nói tiếp hay không.

Ôn Nhuyễn đột nhiên mở miệng, "Cho nên?"

Thanh âm của cô thực nhẹ, Lý Tắc nhất thời không nghe rõ, lúng ta lúng túng nói: "Cái gì?"

"Tôi nói....." bàn tay trắng nõn của Ôn Nhuyễn nắm chặt ba lô, dùng sức đến nỗi có thể nhìn rõ gân xanh nổi lên, nội tâm cô như là kịch liệt giằng giụa, ánh mắt lại không có chút nào do dự nhìn Lý Tắc, kiên định, không có một tia né tránh, thẳng tắp mà nhìn Lý Tắc, "Cho nên?"

"Bởi vì Boss của cậu đột nhiên tỉnh ngộ, muốn quay đầu, tôi nhất định phải chấp nhận anh ấy sao?"

Động lại buồn bực ở trong lòng nhiều năm không dám nói, trong nháy mắt này đã tràn ngập tới cực hạn.

Mặc kệ là lúc chưa ly hôn hay đã ly hôn, đây là lần đầu Ôn Nhuyễn như vậy mà chán ghét Lâm Thanh Hàn, cô biết Lâm Thanh Hàn trước kia lạnh nhạt, cũng không có trách cứ anh, lãnh đạm mấy năm nay cô cũng bỏ qua.

Bởi vì con đường này là chính do cô chọn, nên có đắng cay ngọt bùi như thế nào thì cô cũng sẽ tự mình chịu.

Chính là...

Cô không rõ Lâm Thanh Hàn hiện tại rốt cuộc muốn thế nào? Cô thật vất vả mới lựa chọn buông tay, thật vất vả mới bắt đầu một cuộc sống mới của chính mình, sinh hoạt hiện tại làm cô rất hài lòng thỏa mãn.

Nhưng nam nhân này lại từ đâu xuất hiện?

Anh giống như là bị động kinh vậy, nào là bằng hữu vòng WeChat oanh tạc, nào là hoa tươi rồi chờ đợi, thậm chí còn tính toán một lần nữa theo đuổi cô.

Dựa vào cái gì?

Dựa vào cái gì anh cảm thấy anh chịu trả giá, cảm thấy anh chỉ hơi chút đối tốt với cô một chút, cô nhất định phải quay lại? Dựa vào cái gì những người khác cảm thấy Lâm Thanh Hàn làm như vậy, cô sẽ không hề khúc mắc, lòng tràn đầy vui mừng một lần nữa chấp nhận anh?

Thật là buồn cười.

Ôn Nhuyễn khẽ nhếch khóe miệng, thật đúng là buồn cười.

Cô rất ít cười như vậy, thế nhưng làm Lý Tắc đang muốn tiếp tục nói giúp Lâm Thanh Hàn, vậy mà nói không nên lời.

Ban đêm gió thổi thật lạnh.

Ôn Nhuyễn nhìn về mặt kính ngác của Lý Tắc, không nói nữa, cô hít sâu một hơi, lại chậm rãi thở ra, chờ đến cảm xúc dần dần bình phục mới nhìn anh ta tiếp tục nói: "Hoa này, tôi sẽ không nhận, còn tâm ý của boss anh, thay tôi xin lỗi, tôi cũng không có biện pháp nào lại chấp nhận nữa."

"Tên đã bán không thể thu lại, đạo lý này anh cũng với boss của anh hẳn so với tôi còn rõ hơn."

Nói xong.

Cô không lại nhìn Lý Tắc, từ túi lấy ra chìa khóa.

"Tích..."

Cửa mở, Ôn Nhuyễn đẩy cửa ra, thời điểm muốn đi vào lại quay đầu nhìn thoáng qua Lý Tắc, "Trợ lý Lý, trở về đi, về sau đừng đến nữa." Nói xong, cô cũng không lại nhìn anh, lập tức đóng cửa lại, không có quay đầu.

Lý Tắc thần sắc ngơ ngẩn mà nhìn cửa bị đóng một lần nữa, nửa ngày cũng chưa lấy lại tinh thần.

Nhìn bó hoa trong tay, nghĩ đến Boss mấy ngày nay khó thả lỏng biểu tình, anh đột nhiên cảm thấy..... Boss muốn truy thê, chỉ sợ thật sự không dễ.

.....

Ôn Nhuyễn vào nhà, cố gắng khống chế cảm xúc.

Cô đem balo trong tay ném trên sofa, uống một ly nước sôi mới đem được cảm xúc áp xuống, một lần nữa lại tự rót một ly nước sôi, cô ngồi trở lại trên sofa, đem điện thoại sạc pin.

Thực mau.

Di động liền một lần nữa khởi động lại.

Tin nhắn WeChat nhảy tới liên tục, toàn bộ đều cùng một người.

【 Lâm Thanh Hàn: Anh ở ngoài dưới lầu, chờ em về nhà. 】

【 Lâm Thanh Hàn: Đêm nay 11 giờ máy bay cất cánh, anh phải đi rồi, chờ trở về lúc sau anh lại gọi em. 】

【 Lâm Thanh Hàn: Đến sân bay, lập tức muốn lên máy bay. 】

【 Lâm Thanh Hàn: Nhận được hoa chưa? Là anh tự mình chọn đó, chủ cửa hàng bán hoa nói đây là hoa dùng để xin lỗi, không biết em có thích hay không. 】

【 Lâm Thanh Hàn: Đi ngủ sớm một chút, đừng thức khuya, chờ anh trở lại. 】

Trước kia một tháng đều không trả lời được một cái WeChat, nếu có cũng chỉ là【 Ừ' 】,【 Được 】, thật đúng là phá lệ mới có thể nhìn thấy anh đánh nhiều chữ như vậy, nhưng Ôn Nhuyễn nhìn đó nội dung này lại không có một tia vui vẻ nào.

Chỉ cảm thấy bức bối.

Đều đã đi đến bước này rồi, cần thiết sao? Anh không thích liền có thể lạnh nhạt cô, thích liền nghĩ quay đầu lại, trên đời làm gì có việc dễ dàng như vậy?

Cô cái gì cũng không nói, trực tiếp đem người kéo vào sổ đen, nghĩ nghĩ, lại đem số di động của Lâm Thanh Hàn cũng kéo đến sổ đen, nhìn thấy tên biến mất ở trên di động, Ôn Nhuyễn thở hắt ra, cuối cùng cũng thoải mái.

Thời điểm Lâm Thanh Hàn đến Đức, ở đây mới rạng sáng 6 giờ, trời vẫn còn tối.

Nhưng sân bay này sớm đã có người đang đợi anh, là giám đốc của công ty con bên Đức, Triệu Phong, thời điểm nhìn thấy Lâm Thanh Hàn xuất hiện, ông ta vội chạy qua, cung kính hô: "Boss."

Lại nhìn thoáng qua phía sau anh, kỳ quái nói: "Trợ lý Lý đặc không đi cùng ngài sao?"

Trước kia chỉ cần Boss đi công tác, trợ lý Lý khẳng định là sẽ có mặt, hôm nay sao lại thế này?

Lâm Thanh Hàn thuận miệng trả lời: "Anh ta có chuyện khác cần xử lý." Không lại nói về vấn đề này, anh mở di động ra nhìn thoáng qua, thấy di động đã bị tắt nguồn, nhủ thầm nói, "Ông có đồ sạc điện thoại không?" di động cá nhân của anh có rất ít có người biết, ngày thường liên hệ cũng không nhiều lắm, cho nên chưa bao giờ mang theo mấy thứ này.

"A?"

Triệu Phong sững sốt, phản ứng lại mới vội đáp: "Có có có, ở trong xe."

"Được."

Lâm Thanh Hàn thu hồi di động, nhàn nhạt nói: "Đi nhanh thôi." Nói xong, liền đi nhanh ra ngoài.

Triệu Phong thấy bộ dáng này của anh cũng chỉ nghĩ Boss là có chuyện quan trọng muốn xử lý, đương nhiên không dám chậm trễ, vội đi theo anh ra ngoài.

Chờ đến khi đã lên xe, Triệu Phong một bên đem sạc điện thoại đưa cho Lâm Thanh Hàn, một bên giống trước kia nói tiến trình công việc ở Đức cho anh, ông ta biết Boss mình là người cuồng công việc, dù có ngồi trên xe cũng sẽ không lãng phí một giây thời gian.

Ai ngờ lại.

Ông vừa mở miệng, Lâm Thanh Hàn liền trực tiếp đánh gãy lời ông nói, "Chờ đến khách sạn lại báo cho tôi."

"A?"

Triệu Phong ngẩn người, qua hơn nửa ngày mới nhẹ nhàng lên tiếng, dư quang lại vẫn là nhìn không được nhìn qua kính chiếu hậu, rốt cuộc là có chuyện gì a, có thể làm Boss cấp thành cái dạng này, việc công tác cũng mặc kệ.

Di động rốt cuộc cũng khởi động lại.

Lâm Thanh Hàn không tự chủ được mà nhẹ nhàng thở ra, thời gian này, ở thành phố hẳn là đã 12 giờ, cô chắc cũng đã trả lời anh.

Không biết cô sẽ nói cái gì, cũng không biết cô có thích bó hoa kia hay không.

Lâm Thanh Hàn trong lòng có chút khẩn trương hiếm thấy.

Anh vừa mới chuẩn bị mở ra WeChat, nhìn xem Ôn Nhuyễn trả lời cái gì, điện thoại liền vang lên, là Lý Tắc.

Lâm Thanh Hàn nghe máy.

Điện thoại bên kia truyền đến giọng Lý Tắc, "Boss, ngài đã tới rồi sao?"

"Ừ'."

Lâm Thanh Hàn thanh âm thực đậm, không chờ anh ta nói tiếp, trực tiếp hỏi: "Hoa đưa đến rồi sao?"

Hoa?

Triệu Phong ngồi ở ghế phụ lỗ tai liền dựng lên, theo ông biết, Boss đã ly hôn..... Chẳng lẽ Boss hiện tại đã có đối tượng mới? Cho nên mới gấp như vậy?

Này thật đúng là ngàn năm cây vạn tuế ra hoa a.

Có thể làm Boss luôn luôn lãnh khốc vô tình để tâm, nữ nhân này rốt cuộc là thần thánh phương nào a?

"Hoa....."

Điện thoại đầu bên kia, thanh âm Lý Tắc như có chút gian nan, "Ôn tiểu thư không nhận a."

Lâm Thanh Hàn vừa nghe lời này, cặp mày kiếm liền nhẹ nhàng nhướng lên, môi mỏng hạ xuống, lông mi che lại cảm xúc trong mắt, cũng không trách Lý Tắc, nói câu "Đã biết".

Lại hỏi: "Còn có việc khác?"

Lý Tắc vốn dĩ muốn đem những lời hôm qua Ôn Nhuyễn nói truyền lại, nhưng nghĩ đến Boss một đêm ngồi trên máy bay, hôm nay còn có buổi gặp mặt quan trọng.

Chỉ có thể mở miệng phủ nhận nói: "Không có, thành phố hết thấy đều tốt."

Nghe được lời này.

Lâm Thanh Hàn từ một tiếng cũng không lại nói chuyện khác, trực tiếp cúp điện thoại.

Màn hình di động đã đen, anh cầm di động không có buông, màn hình có thể phản chiếu khuôn mặt của anh, Lâm Thanh Hàn mím môi, xem ra Ôn Nhuyễn lần này là thật sự tức giận, bằng không cũng không đến mức liên hoa cũng không chịu nhận.

Ngón tay thon dài nhẹ lướt giao diện di động.

Anh trầm mặc một hồi, mở WeChat ra, tính toán cùng Ôn Nhuyễn thông báo mình đã tới nơi..... Lúc trước cô vì anh làm nhiều như vậy, anh chậm rãi từ từ bồi thường cho cô.

Thời gian dài còn dài, cô dần sẽ nguôi giận.

Mất nhìn khung thoại WeChat của hai người, quả nhiên, cô không có trả lời, đối thoại cuối cùng dừng lại ở tối hôm qua là câu kia của anh【 chờ anh trở lại 】

Anh không để ý, lại đánh mấy chữ 【 Anh đã đến nước Đức 】

Vừa mới gửi đi liền phát hiện những lời này ở cuối câu đều có dấu chấm than màu đỏ, còn có một câu nhắc nhở "Tin tức đã gửi, nhưng đã bị đối phương chặn lại."

Lâm Thanh Hàn:???

Đây là có ý tứ gì? Anh cho rằng di động mình bị hỏng, không tin lại gửi thêm một câu, vẫn giống như vậy.

Anh chưa từng gặp phải loại tình huống này, liền lúc sắc mặt anh ngày càng ngưng trọng, Triệu Phong mở miệng, "Boss, làm sao vậy?"

"Ông giúp tôi nhìn xem, đây là tình huống gì? Vì cái gì sẽ bị như vậy?" Lâm Thanh Hàn đem di động của mình đưa qua.

Triệu Phong vội nhìn thoáng qua.

Một dấu chấm hỏi thật lớn hiện lên, này, này tình huống gì đây?

Ghi chú 【 Ôn Nhuyễn 】

Nếu là ông nhớ không lầm, này không phải vợ trước của Boss sao? Cho nên Boss vừa rồi đi gấp như vậy, chính là bởi vì muốn liên hệ với phu nhân trước? Trong lời đồn không phải vẫn luôn đều nói phu nhân trước bám vào Boss sao? Cho nên hai người mới ly hôn? Vì cái gì hiện tại đều là Boss liên hệ, ông liếc mắt nhìn lịch sử trò chuyện một cái, một đồng kí tự như vậy, thoát nhìn thật đúng là không giống phong cách Boss a.

So với ông bị vợ quản nghiêm thì boss của ông lại muốn được vợ quản nghiêm a.

Hơn nữa Boss thế nhưng còn bị vợ trước..... Kéo đen, này, này thật đúng là sống lâu mới thấy.

Ông do dự một hồi lâu, không biết nên mở miệng như thế nào mới không bị Boss ghi nợ*.

*Nguyên văn của convert là "ám cá mập" cái này tui ko biết sao a.

Lâm Thanh Hàn thấy vẻ mặt do dự của ông ta, mày nhăn thật sâu, thanh âm cũng trầm xuống, "Rốt cuộc làm sao vậy? Có phải hay không di động bị hỏng?"

"Boss, cái kia....."

Triệu Phong áp lực, cúi đầu, nhẹ giọng đáp, "Di động của ngài không hỏng, chính là, chính là..... Bị kéo đen."

Tác giả có lời muốn nói:

Đồng chí chồng trước, di động cậu không có việc gì, cậu chính là bị vợ kéo đen mà thôi.

Vui vẻ sao!

Là cậu làm! Là cậu chịu!

Hiện tại cậu đem đầu gõ đến vang loảng xoảng loảng xoảng, vợ cậu cũng không để ý cậu đâu!

Buổi tối 9 giờ còn có canh một ($\geq \nabla \leq$) [khúc này tui xin phép bỏ qua nha~~~ ôi tui thật không hiểu]

Cảm tạ vì ta đầu ra bá vương phiếu hoặc tưới dinh dưỡng dịch tiểu thiên sứ nga ~

Cảm tạ đầu ra [địa lời] tiểu thiên sứ: A văn gia đầu đầu vịt 1 cái;

Cảm tạ tưới [dinh dưỡng dịch] tiểu thiên sứ:

Tiểu tiên mị 17 bình; a văn gia đầu đầu vịt 10 bình; tư vũ, nguyệt vô song 5 bình; trương tĩnh hảo mụ mụ 4 bình; ngày mai tiếp theo xem trọng văn 2 bình

Bạn đang đọc truyện *Sau Ly Hôn, Tôi Nổi Tiếng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26

[Edit] Candysweetie

Nước Đức.

Tại sảnh một khách sạn cao cấp.

Hiện tại đã là 3h chiều, Lâm Thanh Hàn mới vừa cùng đại diện của đối tác công ty nói chuyện xong, nội dung hợp đồng lúc trước cũng đã thảo luận qua, lần này gặp mặt cũng chỉ là hai bên chính thức đồng ý.

Ký tên hoàn thành.

Hợp tác chính thức có hiệu lực.

Người đại diện này là một bậc tiền bối, lúc cùng Lâm Thanh Hàn đi ra ngoài, cười cùng anh và nói:

“Anh Lâm đây quả nhiên là thanh niên tài俊, trách không được tại sao trong một thời gian ngắn có thể đưa Lâm Thị một bước lên cao như thế.”

Ông dừng lại bước chân, chào Lâm Thanh Hàn rồi đưa tay ra, cười nói:

“Tin tưởng rằng sự hợp tác của chúng ta nhất định sẽ mang lại lợi ích cho cả đôi bên.”

Lâm Thanh Hàn cầm tay ông, cũng nói một câu: “Đương nhiên, tôi thực chờ mong chúng ta có thể vẫn luôn hợp tác với nhau.” Anh trong những giờ phút xử lý công việc, vẫn luôn là phong thái tự tin cùng thong dong, nét mặt thanh tú và nụ cười rạng ngời luôn thường trực, ánh mắt bao trùm lên là sự đam mê.

Chính vì vậy, anh luôn khiến người khác tin tưởng.

Người đại diện công ty Đức chọn Lâm Thị đều có lí do, là bởi vì Lâm Thanh Hàn này tính tình ôn nhu, khí khái cương trực, dường như không gì có thể đánh bại anh.

“Đúng rồi ”

Bỗng nhiên người đại diện nhớ ra một chuyện:

“Tôi rất thích đồ ăn Trung Quốc, lần sau nếu có cơ hội tôi mời anh và phu nhân tới nhà ăn cơm.”

Lời này mới vừa nói ra.

Lâm Thanh Hàn khuôn mặt không có tí cảm xúc, Triệu Phong ở đằng sau với biểu cảm “Xong rồi xong rồi”

Vị đại diện này vẫn chưa hề biết rằng Boss cùng Ôn Nhuyễn đã ly hôn, không chỉ có như thế, còn làm cho Boss nghĩ về phu nhân, khuôn mặt mây đen hiện hữu.

Nhớ tới vừa rồi ở trong xe, Boss mang về mặt âm u đó, Triệu Phong liền không tự chủ mà run bần bật.

Ô ô ô.

Thật sự còn sợ hơn là bị cá mập cắn, càng không dám nghĩ về lửa giận của Lâm Thanh Hàn.

Đứng cạnh Triệu Phong cũng là một quản lí công ty con bên Đức, tên Ngô Hoa, anh ta không biết thế sự, nghe được người đại diện nói lên việc này, vừa định nói câu: “Lâm tổng đã ly hôn” Không kịp mở miệng, Lâm Thanh Hàn đã nở một nụ cười: “Đương nhiên, nếu có cơ hội lần sau.”

Chờ đến khi tiễn người đại diện lên xe.

Lâm Thanh Hàn thu lại nét vui vẻ tươi cười, phảng phất lại về bộ dạng ban đầu, lạnh nhạt bất cần nhân tính, ném xuống một câu “Tôi đi nghỉ ngơi”, liền trực tiếp trở về phòng.

Chờ đến khi hình bóng anh dần biến mất.

Ngô Hoa mới nói thầm: “Boss làm sao vậy, anh ấy không phải ly hôn sao? Làm gì không nói rõ ràng nhỉ? Chẳng lẽ!” Cậu ta về mặt kính ngạc, lấp ba lấp bắp nói: “Boss nhanh như vậy lại muốn kết hôn sao?!”

Triệu phong về mặt không nở nhìn thẳng nhìn hấn, liền nói: “Cậu mau im lặng.”

Nghĩ cho sự an toàn của mọi người, ông kiến nghị ai cũng không được trong lúc này nhắc tới chữ kết hôn, bất luận là chuyện gì, quan trọng hơn hết..... Ngàn vạn miễn bàn về phu nhân!

Thật sự chết người đó!

.....

Lâm Thanh Hàn trở lại phòng, lại không có vẻ như sẽ nghỉ ngơi.

Anh đứng ở cửa sổ, nhìn phong cảnh phía dưới, gọi điện cho Lý Tắc, khách sạn ở đây nổi danh với con đường hoa anh đào.

Mùa hoa anh đào sớm đã nở rộ, từ góc anh đang đứng nhìn xuống, có thể nhìn thấy một mảnh sân đầy hoa, vô cùng rực rỡ, ngẫu nhiên còn có thể nhìn thấy một vài cặp tình nhân đang nắm tay đi trên con đường hoa anh đào, trao nhau nụ hôn ngọt ngào.

Nhìn những cặp đôi hạnh phúc bên nhau, trên mặt tràn ngập niềm vui, Lâm Thanh Hàn ánh mắt có chút hơi giật mình, ở trong trí nhớ của anh, thật lâu thật lâu trước kia, Ôn Nhuyễn cũng từng cười tươi như vậy.

Lúc ấy.

Bọn họ mới vừa kết hôn không lâu.

Bất luận là việc công tác có bận rộn bao nhiêu, bất kể là anh về nhà có trễ cỡ nào, Ôn Nhuyễn đều sẽ chờ anh, cô cũng sẽ đều nhón chân lên, thật nhẹ nhàng, ôm lấy anh.(Trời ơi nghe mà đau lòng)

Chính là thời gian trôi qua, nụ cười của cô ngày càng ít, hành động cũng liền vì vậy mà vơi dần.

Anh thậm chí có chút nhớ không rõ lần cuối hôn cô là khi nào.

Điện thoại ở đầu dây bên kia có giọng nói vang lên: “Boss, làm sao vậy?”

Lâm Thanh Hàn như không còn là mình, đắm chìm trong suy nghĩ, nhờ Lý Tắc nói một câu, anh mới thu hồi suy nghĩ, trầm giọng hỏi: “Ngày hôm qua rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Ôn Nhuyễn cùng cậu nói gì đó?”

Vì sao Ôn Nhuyễn kéo đen tôi?

“.....”

Lý Tắc lặng im một hồi lâu, mới trả lời: “Boss, anh không biết sao?”

Lâm Thanh Hàn không nói gì.

Bị Ôn Nhuyễn kéo đen, anh không nghĩ những người khác biết.

Lý Tắc đợi một hồi không thấy anh mở miệng, đành phải mở lời, dùng từ mềm mại uyển chuyển nói, nhưng anh ta tìm nửa ngày cũng tìm không ra từ nào, đành phải nói đúng sự thật: “Ôn tiểu thư nói cô ấy và ngài đã ly hôn, không nghĩ tới sẽ quay lại.”

“Cô ấy...không nhận hoa, còn nói sẽ không tiếp nhận tâm ý của ngài.”

Kỳ thật còn có rất nhiều lời, anh không dám nói, là thật sự lo lắng Boss sẽ bị ảnh hưởng về sức khỏe và tâm trạng.

Mấy ngày này, sức khỏe của Boss vốn dĩ liên không được tốt lắm, nếu còn suy nghĩ nhiều sẽ không tốt.

Lâm Thanh Hàn không đến nỗi quá mệt mỏi, anh chỉ là nắm chặt lấy điện thoại, ánh mắt trầm đi một ít, không biết qua bao lâu, anh mới trả lời: “Cậu có nói với cô ấy rằng hoa là do đích thân tôi chọn không?”

“Có...”

Ôn Nhuyễn biết rõ là anh tự mình chọn hoa mang đến tặng, vậy mà vẫn không chịu nhận sao? Lâm Thanh Hàn cảm lạnh không biết qua bao lâu mới có thể đáp lại: “Tôi đã biết.”

Nói xong.

Anh tắt điện thoại

Sau đó, mở ra Wechat của Ôn Nhuyễn ra, cuộc đối thoại của hai người dừng lại ở đoạn anh nói mình sẽ đi công tác. Dấu chấm than đỏ ở Wechat dường như đang cười nhạo một người đáng thương như anh (giống như “bạn không thể trả lời cuộc hội thoại này” á là bị block á mọi người) * kéo đen = block

Mà lúc này ở thành phố, đã là 9h tối.

Ôn Nhuyễn vừa mới kết thúc một ngày học, cô hiện tại càng ngày càng thấy cuộc sống phong phú sinh động hơn hẳn, trước kia sẽ không như thế vì không hiểu biết, đều ở mức chậm rãi, còn có rất nhiều thứ trước kia chưa được trải nghiệm.

Giống như khóa học biểu diễn hôm nay.

Lão sư cho mọi người lên biểu diễn một cách ngẫu nhiên, cô còn bắt đầu cảm thấy cái này là khó khăn quá lớn, thậm chí sợ mất mặt, không dám tiến lên.

Nhưng khi nhìn các bạn học lên biểu diễn, dù là tốt hay chưa tốt, lão sư cùng các bạn cũng đều vỗ tay nhiệt tình, bởi vì được cổ vũ như vậy, cô đã có thể thoát ra khỏi vỏ bọc tự ti của bản thân.

Đại khái là phải mềm mại nhẹ nhàng một chút khi bắt đầu.

Lúc biểu diễn xong rất thoải mái, kỳ thật cũng không khó như vậy, chẳng qua là tâm trạng quá lo lắng bồn chồn thôi.

“Chị Ôn Nhuyễn, tụi em về trước nha.”

Có mấy đôi nam nữ, bọn họ là thực tập sinh của công ty Tấn Tiến, tuổi còn nhỏ, tính tình hoạt bát, từ ngày đầu tiên có chút xa lạ ở ngoài, hiện tại đã cùng cô chơi thân thành một nhóm.

Trong đó một cậu bạn 19 tuổi, là người chơi thân nhất với cô.

Cậu ấy gia cảnh không tồi, được học khóa đào tạo biểu diễn chuyên nghiệp, tính tình năng động, tràn đầy năng lượng tích cực, vừa rồi chính là cậu xung phong lên biểu diễn đầu tiên, phá vỡ không khí sợ hãi và ngại ngùng của mọi người phía dưới, cũng là cậu cổ vũ cô không cần sợ.

Cười đáp lại bọn họ, cô dặn dò một câu: “Nghỉ ngơi sớm nha.”

Nhìn bọn họ cười nói rồi đi.

Ôn Nhuyễn cũng bắt đầu thu dọn vật dụng của mình, cô đem bút ký cùng một ít tư liệu bỏ vào túi, chào hỏi các bạn học khác, rồi đi hướng lên lầu.

Vừa rồi Nancy nhắn tin cho cô, nói là kết thúc khóa học thì lên lầu gặp chị ấy.

.....

Tầng 18.

Cô gõ cửa.

Bên trong Nancy nói vọng ra: “Vào đi”.

Ôn Nhuyễn đẩy cửa đi vào, Nancy còn đang gọi điện thoại, nhìn thấy cô vào liền ra hiệu “Em ngồi đi”. Ôn Nhuyễn cũng chưa nói gì, ngồi xuống ghế, rót một ly trà mật ong, chậm rãi uống.

Lại qua vài phút.

Nancy mới kết thúc điện thoại, cười hỏi cô, “Mấy ngày nay học tập thế nào?”

Ôn Nhuyễn nghiêng đầu nghĩ nghĩ, phảng phất hồi ức mấy ngày nay, sau đó đáp: “Thực phong phú, cũng rất thú vị.”

“Vây là tốt rồi, chị vốn đang lo lắng em không thích ứng được.”

Nancy một bên nói, một bên cầm trong tay một hộp đồng hồ về phía cô: “Lúc trước chị có nói đến một chương trình thực tế, em cùng Kỳ Duyên đều sẽ tham gia, ngoài hai người ra còn có bốn người, hiện tại thì chưa xác định là ai.”

“Bất quá”

Cô tạm dừng: “Theo chị được biết, Tô Lam Lam bên kia cũng đã liên hệ để tham gia chương trình này, cho nên chắc là cô ta sẽ cùng tham gia với em đó.”

Tô Lam Lam là minh tinh có danh tiếng không tầm thường.

Hơn nữa liền Kỳ Duyên, Ôn Nhuyễn, Tô Lam Lam ba người tên song song đặt ở cùng nhau, độ hot tăng cao, không có một chương trình nào có thể bỏ qua.

Ôn Nhuyễn thật ra không ngại.

Đã ở trong giới giải trí, ngẩng đầu không thấy cúi đầu thấy, không có chương trình này thì về sau cô cùng Tô Lam Lam cũng có rất nhiều cơ hội gặp mặt.

Huống chi Tô Lam Lam sau lưng không ít việc xấu, bên ngoài tiếp xúc với ai cũng tỏ vẻ cao thượng, sợ thanh danh tốt của mình sẽ bị phá hư.

Nancy thấy cô cũng không để ý, lại nói: “Trước khi đi, chị cũng sẽ nhắc nhở Kỳ Duyên một tiếng, nhờ cậu ta giúp đỡ ít nhiều.”

“Đừng đừng đừng” Ôn Nhuyễn vừa nghe lời này vội xua tay, Kỳ Duyên kia, không để ý tới cô chính là tốt nhất, cô không thể nghĩ tới cảnh sau khi chương trình kết thúc sẽ bị fans của cậu ta khủng bố cỡ nào.

Mất thấy Nancy vẫn có vẻ mặt lo lắng, cô cười nói: “Không có việc gì, em có thể giúp đỡ chính mình mà.”

Lừa thử vàng gian nan thử sức, cô tin mình sẽ ổn.

Nancy nghe vậy, không nói gì, bất quá trong lòng nghĩ, chờ đến khi chương trình bắt đầu vẫn nói Kỳ Duyên một câu, nhớ tới sự kiện, cô lại mở miệng hỏi: “Đúng rồi, ngày mai là sinh nhật Kỳ Hề, chị cho em nghỉ một ngày nhé?”

“Đang muốn nói cùng chị.”

Ôn Nhuyễn cười nói: “Không cần cho em nghỉ nguyên ngày đâu, buổi sáng em vẫn có thể ở đây, dù sao sinh nhật buổi tối mới bắt đầu.”

Nancy gật đầu, mở ra ngăn kéo đem quà mình tặng cho Kỳ Hề ra: “Đây là quà của chị tặng cho Kỳ Hề, ngày mai giúp chị mang qua nha.”

Cô cùng Kỳ Hề tuy rằng cùng học đại học, quan hệ cũng vẫn luôn không tồi, nhưng Kỳ gia là tài phiệt nổi tiếng, xuất thân không giống nhau, cô vẫn là không tiếp xúc nhiều với Kỳ Gia.

Ôn Nhuyễn biết nguyên nhân này nên không nói gì, nhận món quà rồi cất vào túi.

Khi vừa ra khỏi cửa Kỳ Hề liền điện thoại đến, cao hứng phấn chấn hỏi cô: “Bảo bối, biết ngày mai là ngày mấy không?”

Ôn Nhuyễn cười, giả bộ ngớ ngẩn để lừa đảo, hỏi lại: "Ngày mấy nhĩ?"

"!!!"Kỷ Hề vừa nghe lời này liền nóng nảy: "Ôn tiểu thư à, cô như thế mà đã quên sinh nhật tôi rồi. Bo xì ngay lập tức!"

"Được rồi, đùa thôi mà, sinh nhật cậu quên thế nào được?" Ôn Nhuyễn cười rạng rỡ: "Quà đã lựa rất kĩ càng, ngày mai đúng giờ tôi sẽ qua."

Biết Ôn Nhuyễn sẽ qua tới, Kỷ Hề cũng liền thở phào nhẹ nhõm, cô thật đúng là lo lắng Ôn Nhuyễn sẽ không thể tới, lại cùng cô nói vài câu, sau đó do do dự dự đã mở miệng: "Vậy ngày mai mình cho người đến đón cậu nha?" Trước kia Ôn Nhuyễn đều được người đưa đón, hiện tại ly hôn.....

"Không cần đâu."

Ôn Nhuyễn không để Kỷ Hề lo lắng, cười nói: "Mình sáng mai còn có lớp học, chờ buổi tối sẽ tự đến, cậu cũng đừng vì mình mà lo lắng." Đã xuống tới lầu, Tiểu Mạch đang phát tay chào hỏi cô, nói thêm vài câu với Kỷ Hề, cô cúp máy.

Bạn đang đọc truyện *Sau Ly Hôn, Tôi Nổi Tiếng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27

[Edit] hihie01

Ngày hôm sau.

Ôn Nhuyễn sau khi kết thúc chương trình học, liền trực tiếp xách giỏ chạy lấy người.

Lão Trịnh đã chờ sẵn ở dưới lầu, cô lên xe thông báo địa chỉ, tính toán trước tiên đi lấy quà sinh nhật cho Kỷ Hề.

Cuối cùng xe ngừng lại ở một cửa hàng trang sức cao cấp, cô dẫn lão Trịnh chờ một chút, rồi liền trực tiếp đi vào cửa hàng, thời điểm này cửa hàng khá vắng khách, chỉ có vài nhân viên công tác tươi cười đứng ở quầy, thấy cô đi vào liền cùng cô chào hỏi, "Ôn tiểu thư tới."

"Vâng."

Ôn Nhuyễn cười lên tiếng, "Tôi hôm nay tới lấy châm cài ngực bữa trước đã đặt được chứ?"

"Đã xong hết rồi ạ, tôi tưởng ngài hôm nay không tới nên đang tính gọi điện cho ngài nhắc nhở chút ạ." Nữ nhân viên cùng cô nói vài câu, sau đó liền kêu người mang chiếc châm đã sớm chuẩn bị tốt ra, "Đây là do chúng tôi đã nhờ vị chế tác tốt nhất trong tiệm làm ra."

"Kỷ thật với giá này mà nói, ngài đều có thể ở trong cửa hàng chúng tôi chọn được hai ba cái, bắt quá..."

Nữ nhân viên tiếp nhận hộp quà, đeo bao tay, thật cẩn thận mà mở hộp quà ra, hướng cô cười nói: "Lúc chúng tôi nhìn thấy vật thật liền cảm thấy cái giá này quá đáng giá, ngài thiết kế quá độc đáo cũng rất hoàn mỹ, một phần lễ vật như vậy thật không thể dung tiền mà đo đếm được."

Hộp quà được mở ra.

Một chiếc châm cài ngực hình con bướm được đính vô số đá quý, cánh dùng hoàng kim để đúc thành, khiến ta có cảm giác dày nặng rõ ràng, lại bởi vì thiết kế độc đáo làm cho nó thoát nhìn thập phần khinh bạc, phảng phất như chính con bướm đang vỗ nhẹ cánh mình ở bụi hoa mà bay múa.

Mà đằng trước được khảm bạch kim càng là như vẽ rồng giống nhau.

Ôn Nhuyễn rất vừa lòng, cười gật đầu: "Rất đẹp, giúp tôi chuyển lời cảm ơn nhà chế tác của cửa hàng các cô."

Nữ nhân viên vội lên tiếng, phân phó người đi đóng gói lễ vật lại, phảng phất nửa đùa nửa thật nói một câu, "Tay nghề này của Ôn tiểu thư, ngài nếu là đi theo nghề thiết kế này, chỉ sợ lúc đó sẽ có rất nhiều nhà thiết kế không có cơm ăn nha, chế tác của chúng tôi vẫn luôn hỏi thăm ngài, có thể hay không đem ngài lại đây đào tạo."

"Cái này chỉ sợ không có biện pháp."

Ôn Nhuyễn cười một cái, thanh âm vẫn là nhu hòa.

Nữ nhân viên biết cô tiến vào giới giải trí sẽ không có nhiều thời gian rảnh, cũng liền không nói tiếp nữa, cười tiếp tục cho cô đi xem lễ vật đang được đóng gói.

Ôn Nhuyễn vừa nói xong lại chợt nghĩ tới, Văn Gia Hứa đã rất lâu rồi không có liên hệ với cô, tài khoản thì vẫn đúng hạn chuyển tiền vào, vài hôm trước cô còn thu được một số tiền khổng lồ.

Nghĩ nghĩ.

Cô gọi cho Văn Gia Hứa một cú điện thoại, bên kia vẫn là truyền đến tiếng nhắc nhở tắt máy.

Thật ra có cách khác để liên hệ đến với anh ta, bất quá nghĩ lại Văn Gia Hứa cứ cách một khoảng thời gian sẽ mất tích như thói quen vậy, Ôn Nhuyễn cũng liền kiềm chế lại, phỏng chừng anh ta có chuyện gì đi.

Vừa đúng lúc lễ vật đã đóng gói xong, cô đem điện thoại cất vào túi xách, lại gạt đầu cảm ơn một tiếng rồi mới rời đi.

Tiệc sinh nhật, 7 giờ tối mới chính thức bắt đầu, Ôn Nhuyễn lại về nhà thay một bộ lễ phục khác, trang điểm đơn giản lại, sau đó mới nhờ lão Trịnh đưa cô tới Kỳ gia.

Thành tây của Kỳ gia cùng Lâm gia khá giống nhau, đều là mấy thế hệ tích lũy thanh danh cùng tài phú mà thành.

Sinh nhật Kỳ Hề hôm nay được tổ chức ở nhà cũ của Kỳ gia, lúc Ôn Nhuyễn đến đã có không ít siêu xe đã đậu ở đó, thấp thì có xe thương vụ có hạn trên toàn cầu, cao thì trực tiếp chạy xe thể thao đến đây.

Lão Trịnh vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy nhiều siêu xe như vậy.

Ông nom nớp lo sợ mà lái xe, sợ chính mình không cẩn thận đánh sai tay lái, đem những cái siêu xe đó mà đâm hỏng, cuối cùng vẫn có thể đem xe ngừng ở cửa, mồ hôi ông cũng ướt cả người.

Lau lau một phen mồ hôi trên mặt, nói, "Ôn tiểu thư, đến, tới rồi."

"Vâng."

Ôn Nhuyễn lấy bao tay cùng với hai chiếc hộp quà, thời điểm xuống xe, cô cùng lão Trịnh nói một câu, "Ông không cần chờ con, đi về trước đi, tí nữa sẽ có người đưa con trở về."

Tiệc tối còn không biết khi nào mới kết thúc, không cần thiết bắt ông ấy chờ.

"Được."

Lão Trịnh gần như thở phào một hơi.

Thời điểm Ôn Nhuyễn xuống xe đã có không ít người đang nhìn cô, cũng hoặc là..... Xem xe của cô, trong một đồng siêu xe trước mặt này chỉ có mỗi cô đi chiếc xe bảo mẫu của công ty, thật có chút không đủ.

Người tới tham gia tiệc tối hôm nay đều đang đoán xem ai lại được mời đến đây.

Vừa lúc tiệc tối còn chưa có bắt đầu, bọn họ cũng liền đơn giản nghỉ chân nhìn lên, thời điểm nhìn thấy Ôn Nhuyễn xuất hiện, bọn họ đều sững sốt, tựa hồ như không nghĩ tới Ôn Nhuyễn sẽ đến.

Tuy rằng trận này, tin tức của Ôn Nhuyễn không ít, nhưng lại chưa xuất hiện ở trước mặt đại chúng đại.

Tất cả mọi người ở suy đoán cô bị Lâm Thanh Hàn "Vứt bỏ", khẳng định thật sự rất thâm, bằng không như thế nào lại muốn vào giới giải trí hỗn loạn này đi kiếm tiền.

Chính là...

Hiện tại Ôn Nhuyễn lại xuất hiện ở bọn họ, thân một bộ lễ phục dạ hội màu đen, tóc búi thành một cái búi tóc, lộ ra cái cổ thon dài trắng nõn giống như thiên nga, trên cổ không có đeo vòng cổ, chỉ đeo một bộ hoa tai.

Ưu nhã.

Thông dong.

Hiện tại sắc trời đã đen.

Kỳ gia đèn đuốc sáng trưng, ánh đèn hai bên đường sáng rực như ban ngày, mà Ôn Nhuyễn đi ở trên đường, mặc dù bị mọi người đánh giá, cũng như cũ cười đến thông dong lại ôn hòa.

Không có vẻ buồn bực không phấn chấn sau ly hôn, cũng không có đau khổ đáng thương như trong tưởng tượng, không có Lâm Thanh Hàn bên người, không chỉ không có hiện ra một tia ảm đạm, ngược lại cô còn trở nên càng sắc sảo loá mắt.

Trước kia khi Ôn Nhuyễn cùng Lâm Thanh Hàn ở bên nhau.

Người đầu tiên được chú ý tới khẳng định là Lâm Thanh Hàn, sau đó mới là Ôn Nhuyễn.

Mà hiện tại...

Hào quang bên người cô không bị Lâm Thanh Hàn che lấp đi, mỗi người đều là chú ý đến cô đầu tiên, so với nhóm danh viện vừa rồi, Ôn Nhuyễn là người mang đến ấn tượng sâu nhất với người khác.

Hôm nay tới tham gia tiệc tối đều là dĩ vãng thời trước, Ôn Nhuyễn không chủ động, cũng không bị động, lúc tiếp xúc với ánh mắt ai, liền cong mặt mày, lộ một nụ cười khéo léo.

Thái độ không khiêm tốn cũng không cao ngạo, thực dễ dàng làm người sinh ra hảo cảm.

Cô từ nhỏ liền sinh hoạt ở thành phố, khi đó Ôn gia như mặt trời ban trưa, cô chính là công chúa trong mắt mọi người, không biết có bao nhiêu người thích cô, mặc dù sau khi tới Lâm gia như cũ cũng có không ít người ái mộ cô, hiện tại thấy cô với bộ dáng quang thái đi đến, có không ít người nhẹ giọng nói: "Cô ấy như thế nào vẫn đẹp như vậy a, tôi thật muốn đuổi theo cầu cô ấy."

"Cậu vẫn là thanh tình một chút đi, vợ trước của Lâm Thanh Hàn, liền tính dù có ly hôn rồi cũng chường mắt chúng ta."

"Như thế nào liền chường mắt? Lâm Thanh Hàn cũng chỉ là sự nghiệp thành công một chút, lớn lên soái một chút....." Người nọ càng nói càng nhỏ, cuối cùng chỉ có thể bĩu môi nói, "Tôi còn là cảm thấy Lâm Thanh Hàn không xứng với Ôn Nhuyễn, người xem Ôn Nhuyễn sau khi rời khỏi anh ta, so trước kia càng thêm mê người."

.....

Âm thanh nghị luận không lúc nào ngưng nghỉ.

Nhưng Ôn Nhuyễn đã thừa lúc mọi người chăm chú bàn tán, chậm rãi đi vào Kỳ gia, so sánh với bên ngoài, bên trong Kỳ gia còn muốn nhiệt liệt hơn, cả trai lẫn gái ăn mặc tinh xảo, tay cầm champagne, đèn treo thủy tinh trên đỉnh đầu chiếu xuống, mỗi người thoạt nhìn đều rất long lanh.

Các nhân vật nổi tiếng của thành phố này chỉ sợ đều có mặt ở đây.

Cũng trách không được có nhiều người đến tham gia yến hội như vậy.

Không biết là ai đã nói cái gì, một đám người vừa rồi còn đang nói chuyện sôi nổi quay đầu nhìn về phía Ôn Nhuyễn.

Ôn Nhuyễn nhưng thật ra cũng không ngại, tùy ý bọn họ đánh giá, cô từ nhỏ đến lớn đã quen với việc bị người khác nhìn chăm chú, đã sớm sẽ không bởi vì bọn họ nhìn như vậy mà bị ảnh hưởng.

Cô hiện tại đang tìm Kỳ Hề.

Đáng tiếc người tới tham gia tiệc tối thật sự quá nhiều, cô nhìn không thấy Kỳ Hề ở đâu, nhưng lại thấy được thân ảnh của Kỳ phu nhân, vừa định đi tới chào hỏi, còn chưa có qua đi liền nhìn thấy hai cái thân ảnh.

Một cái là Kỳ Duyên.

Cậu ta hôm nay mặc một thân tây trang thật ra hiếm thấy, đầu tóc màu lam đen pha chút nâu, làm cho làn da đã trắng lại càng thêm trắng, trong tay của cậu cầm một ly champagne, xa xa nhìn lại như là quý công tử.

Chẳng qua...

Khuôn mặt kia như cũ nhàn nhạt, thậm chí còn có thể nói là xú.

Rõ ràng bị một đám người vây quanh, cậu ta lại giống vật thể cô lập, cùng những khuôn mặt tươi cười xung quanh thật đúng là trái ngược hoàn toàn.

Thời điểm nhìn thấy Ôn Nhuyễn xuất hiện.

Cậu ta cũng chỉ là không có gì biểu tình gì nâng mí mắt nhìn thoáng qua, sau đó lại không có biểu tình gì thu trở về.

Một người khác là Hứa Chấp.

Anh ta mặc một thân tây trang màu trắng, không mang mắt kính gọng mạ vàng, trong tay cũng cầm một ly champagne, đang cùng người người giao lưu, không biết nói đến cái gì, cặp mắt đào hoa kia toát ra một ít ý cười, ở ánh đèn chiếu xuống, ánh mắt lưu chuyển có vẻ thập phần rực rỡ lung linh.

Nghe được tên của Ôn Nhuyễn.

Hứa Chấp cười quay đầu, hướng cô gật gật đầu.

Ôn Nhuyễn cũng gật đầu đáp trả.

"Tiểu Nhuyễn!" phía xa truyền đến thanh âm của Kỷ Hề, chủ nhân bữa tiệc sinh nhật hôm nay, lại là đại tiểu thư Kỷ gia, thời điểm khách nhìn thấy cô thực tự nhiên tránh ra nhường đường, còn cười cùng cô, nói một ít lời chúc phúc.

Kỷ Hề kỳ thật thực phiền chán yến hội như vậy.

Đổi cô mà nói, sinh nhật tìm mấy cái bạn tốt tụ họp cũng so với loại hình thức gặp mặt này tốt hơn nhiều, đáng tiếc không có biện pháp, trường bối trong nhà một hai phải tổ chức, cô cũng chỉ có thể nhận lệnh, cũng may Ôn Nhuyễn đến đây, bằng không hôm nay cô chắc sẽ nhàm chán đến chết.

Bởi vì sinh nhật.

Cô đem tóc nhuộm đen trở về, đen trắng, tiêu chuẩn bộ dáng ngoan ngoãn trong mắt trường bối, tóc thuận theo khoác ở sau người, cô mặc một bộ lễ phục công chúa, dẫm lên giày cao gót, chờ đáp lại xong lời chúc phúc của bọn họ, cuối cùng chạy tới trước mặt Ôn Nhuyễn.

"Cậu xem nếu cậu không tới, mình đây sẽ chán chết."

Kỷ Hề nắm tay Ôn Nhuyễn, đè nặng tiếng nói cùng cô ấy oán giận một câu, trên mặt vẫn là treo ý cười khéo léo, lại cùng người quanh mình nói vài câu, chờ đến Ôn Nhuyễn cùng mấy vị trường bối của Kỷ gia chào hỏi, cô liền lập tức lôi kéo người hướng trên lầu đi.

Mà khách khứa dưới lầu vẫn còn thảo luận.

Có nói về Kỷ Hề, bắt quá vẫn là thảo luận về Ôn Nhuyễn.

"Tôi còn tưởng rằng cô ấy sẽ không tới."

"Cô ấy là bạn tốt của Kỷ tiểu thư, tất nhiên là sẽ đến, bắt quá..... Tôi vốn đang cho rằng cô ấy sau khi ly hôn sẽ chưa gượng nổi đâu? Xem ra lời đồn đãi vẫn là khuếch đại."

"Tôi nhìn cô ấy còn có vẻ tự tại hơn trước kia."

Mấy người nói vài câu, đột nhiên có người hỏi: "Lâm Thanh Hàn sẽ không đến đây đi?"

"Anh ta sao có thể sẽ đến? Anh ta không thích nhất đó là kiểu yến hội này, hơn nữa tôi nhớ rõ anh ta không phải đi Đức rồi sao."

"Kia còn tốt....."

Có người thỏ thẻ, "Bằng không đợi lát nữa này hai người gặp mặt, cũng không biết ai sẽ xấu hổ."

"Hứa tiên sinh, ngài cảm thấy đề nghị của tôi như thế nào?" bên người Hứa Chấp, có nam nhân thiển mặt hỏi.

Hứa Chấp kỳ thật căn bản không trả lời ra sao, bắt quá anh ta từ trước đến nay có biện pháp như thế nào để mê hoặc những người khác, có chút bất đắc dĩ nắm di động, cùng người bên người nói nói: "Xin lỗi, tôi có cuộc điện thoại khẩn cấp, việc cậu nói....."

Người nọ vội nói: "Kia ngài mau đi."

"Xin lỗi." Hứa Chấp cúi người lộ lời xin lỗi, sau đó cầm champagne trong tay hướng ban công mà đi đến, chờ đến khi xung quanh không ai, anh mới dựa vào ban công gọi cho Lâm Thanh Hàn.

Không bao lâu, liền có người nghe máy, truyền đến giọng nói lãnh đạm của Lâm Thanh Hàn, "Chuyện gì?"

"Đã trở lại?"

Hứa Chấp nghe được bên kia "Ừ" một tiếng, cười nói: "Hôm nay sinh nhật Kỷ Hề, cậu cũng tới đi."

Lâm Thanh Hàn thanh âm mỗi một, lại thấp phần mà lạnh nhạt: "Không có hứng thú." Nói xong liền tính toán quai điện thoại.

"A?"

Hứa Chấp cười ra tiếng, chuyển ly champagne trong tay, cười nói: "Ôn Nhuyễn ở đây, cậu cũng không tới?"

Bên kia điện thoại trầm mặc thật lâu, mới truyền đến một câu, "..... Địa chỉ."

Sau khi nói địa chỉ nhà cũ Kỷ gia, điện thoại liền bị cắt đứt.

Hứa Chấp cầm di động, lại nhấp một ngụm champagne, mặt mày cong thành một độ cung, thoát nhìn liền giống như một con hồ ly, anh ta đứng ở bên ngoài nhìn vào khung cảnh bên trong, xem ra thực nhanh liền có trò hay để xem.

Mà lúc này bên trong chiếc xe thương vụ màu đen.

Lâm Thanh Hàn nắm di động, nhìn biểu hiện nhấc nhở của giao diện WeChat, hai ngày, anh không có biện pháp thêm lại Ôn Nhuyễn, cũng không có biện pháp xem bằng hữu vòng của cô, thậm chí không có cách nào liên hệ với cô..... Ngay cả di động cũng gọi không được.

Chộp mắt, anh mở miệng, "Đi Kỳ gia."

Anh muốn gặp cô.

Tác giả có lời muốn nói: Vì nghiệm chứng kéo đen có phải hay không không thể thêm đối phương, ta yên lặng mà kéo đen cơ hữu của ta, sau đó ta hiện tại liều mạng cùng cơ hữu của ta nhận sai, ô ô ô, quá thảm, vì cái gì chồng trước khổ sở lại muốn ta tới chịu.

Ta thật sự không phải tra nữ a! (thở bất thữ hò hét)

Bạn đang đọc truyện *Sau Ly Hôn, Tôi Nổi Tiếng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28

[Edit] Candysweetie

Kỳ Hề kéo Ôn Nhuyễn lên phòng ở lầu hai, nơi có mấy người nữa đang trò chuyện, nhìn thấy hai người bước vào, thanh âm dừng lại, ánh mắt đều dành cho bộ dáng lộng lẫy của Ôn Nhuyễn.

Những vị tiểu thư này.

Ôn Nhuyễn cũng đều đã biết qua.

Ngồi ở trên sofa, mặc một chiếc váy đỏ chính là tiểu thư nhà họ Lý, tên một chữ Kiều, lúc trước đã từng nhìn thấy trong một tấm hình trên Wechat của Tô Lam Lam.

Bên trái Lý Kiều, tên Hạ Du, mặc váy trắng, thoát nhìn lịch sự văn nhã, còn có đôi chút thẹn thùng, khi Ôn Nhuyễn đi ngang qua, cô nhấp môi, gật đầu cười chào, khuôn mặt nhỏ nhắn bỗng đỏ ửng lên.

Phía bên phải này.

Nếu Ôn Nhuyễn nhớ không lầm thì là tiểu thư Trịnh gia, tên Trịnh Phù, cô sinh ra với khuôn mặt thanh tú, đôi mắt như khiến người khác lạc vào mê cung không lối thoát.

Bọn họ thì Ôn Nhuyễn đều biết, nhưng tiếp xúc thì không được tính là nhiều.

Cô ở thời điểm chưa gả cho Lâm Thanh Hàn, ngoài Kỳ Hề ra thì cô không quen biết nhiều, lúc gả cho Lâm Thanh Hàn, công việc khác nhau, cùng gặp mặt trò chuyện lại càng ít.

Kỳ Hề tiến vào liền không cần hình tượng, đá văng đôi giày cao gót, để mặc chúng nằm trên thảm mà than:

"Thật là một chết mà."

"Cũng không biết bọn họ vì cái gì như vậy ham thích làm mấy cái tiệc tùng này, nếu để mình quyết thì chỉ cần chúng ta đến một quán bar nào đó, uống chút rượu rồi khiêu vũ, không cần phải gò bó bản thân như thế này." Cô một bên lẩm bẩm, một bên lôi kéo Ôn Nhuyễn đi, sau đó chọn đại một chỗ trên sofa mà nằm xuống.

Có chút lười mở miệng: "Mọi người đều biết nhau, tôi không cần giới thiệu."

Trịnh Phù tính tình hoạt bát, vừa thấy Ôn Nhuyễn ngồi xuống liền chạy qua, sau đó sát lại gần cô nói chuyện:

"Xem ra Kỳ Hề nói không sai."

Ôn Nhuyễn tuy rằng trước kia cùng những tiểu thư này không thân thiết cho lắm, nhưng cô tin tưởng mắt nhìn của Kỷ Hề, cô ấy chắc chắn sẽ không nói chuyện riêng tư cho người cô không tin tưởng nên cũng cong nhẹ chân mày hỏi lại: "Kỷ Hề nói gì á?"

"Cô ấy nói việc ly hôn giữa cô và Lâm Thanh Hàn là tự nguyện, hiện tại rất thoải mái, một chút lo lắng cũng không có."

Trịnh Phù cười khanh khách nói xong, bình luận thêm một câu:

"Chúng tôi vốn đang không tin, nhìn thấy sắc thái, nét mặt của cô liền tin, Lâm Thanh Hàn thật là mắt bị mù mới có thể đồng ý ly hôn cùng cô."

Lý Kiều vừa nghe lời này cũng không nhịn được, cười mắng:

"Cô không phải lúc trước còn rất thích Lâm Thanh Hàn sao? Có phải đang giả bộ không vậy?"

"Phi!"

Trịnh Phù "phi" một tiếng:

"Tôi trước kia không phải là thích, chỉ là đơn thuần nhìn thấy hợp mắt, trên đời này có rất nhiều người đẹp trai, anh ta chỉ là cũng tạm được thôi."

Cô nói xong, vỗ vỗ Ôn Nhuyễn: "Chị em chúng tôi cái gì đều không có, nhưng mắt nhìn đàn ông thì rất nhiều."

"Cô có yêu cầu gì, trực tiếp nói cùng tôi, tuyệt đối sẽ làm cô hài lòng."

Ôn Nhuyễn:???

Cô nghĩ như thế nào cũng cảm thấy lời này hơi khó hiểu.

Kỷ Hề liền đi qua, nói: "Cô đừng có gây tại họa gì cho Ôn Nhuyễn nhà tôi nha."

Trịnh phù nhún vai, vuốt ve nhẹ sợi tóc, nói:

"Các cô đúng là không biết cách hưởng thụ, đắm chìm mãi vào một người con trai có cái gì tốt, thế giới này rộng lớn như đại dương vậy, có vô số người để ngắm nhìn."

Cô vừa nói vừa nhìn qua Ôn Nhuyễn: "Ôn Nhuyễn à, cô đúng là giống Lý Kiều....."

Vừa mới đem ánh mắt chuyển qua đi đã bị người trừng mắt liếc một cái, cô nàng bĩu môi, lại chuyển hướng sang Hạ Du, lắc đầu:

"Nhiều thứ sâu rộng em còn chưa biết, đợi sau này lớn chị đây sẽ giúp mở mang tầm mắt."

Hạ Du tuy rằng nhỏ tuổi, nhưng hiểu nhiều lắm, vừa nghe lời này, mặt càng thêm đỏ.

Lần này liền Lý Kiều đều nghe không nổi nữa, cầm lấy cái gối đi qua:

"Cô nói ít lại một chút đi nha, coi chừng tôi."

Thấy Trịnh Phù giờ tay, thủ thế đầu hàng, cô cũng bắt đầu đem ánh mắt chuyển hướng Ôn Nhuyễn, ngưỡng cảm nói:

"Tôi lúc trước rất không thích cô."

"Nhìn thấy cô đi theo Lâm Thanh Hàn kia, phía sau luôn là bộ dạng vâng vâng dạ dạ, tôi liền có cái nhìn không thiện cảm về cô."

Vốn đang cười đùa vui vẻ, bị những lời nói này của cô nàng làm cho ngẩn người. Kỷ Hề trực tiếp ngồi thẳng người, nắm tay Ôn Nhuyễn, nhìn khuôn mặt nhỏ.

"Bất quá thì..."

Lý Kiều không đợi các cô mở miệng, đột nhiên cười:

"Tôi hiện tại thật ra rất thích cô, mặc kệ thế nào.....". Cô đưa tay ra trước Ôn Nhuyễn:

"Chúc mừng cô đã có được một cuộc sống mới."

Ôn Nhuyễn nhìn trước mắt là một bàn tay trắng nõn, cũng thở phào nhẹ nhõm, đưa tay ra, gạt đầu nói một tiếng: "Cảm ơn."

Lúc này khoảng cách giữa mọi người dường như không còn, ngay cả Hạ Du vốn ngại ngùng, cũng đỏ mặt nói cùng Ôn Nhuyễn:

"Ôn Nhuyễn, em, em là fan của chị, có rất nhiều bạn học cùng thích chị nữa, đợi lát nữa chị có thể kí tên cho em không?"

Ôn Nhuyễn sừng sốt, không nghĩ tới bộ dáng này của Hạ Du, liền nở nụ cười: "Đương nhiên có thể."

"Được rồi được rồi, các cô đừng nói nữa."

Kỷ Hề ngồi xếp bằng trên sô pha, kéo tay Ôn Nhuyễn, ý muốn hỏi quà mừng sinh nhật: "Tiểu Nhuyễn Nhuyễn, quà của tớ đâu?"

Ôn Nhuyễn cười một cái, đem hai phần quà đã sớm chuẩn bị ra: "Màu đỏ nhưng tớ kia là quà mà chị Nacy nhờ tớ mang cho cậu, chị ấy nói có việc nên không thể tới, còn hộp màu xanh ngọc chính là của tớ."

Kỷ Hề vui vẻ mở quà.

Mở quà dần dần, nhìn thấy được quà của Nacy, cô cười nói:

"Chị ấy quả nhiên mỗi năm đều là cùng kịch bản, lại là một món trang sức, năm kia là vòng cổ, năm trước là lắc tay, đến năm nay là hoa tai, cũng không biết năm sau sẽ tặng tớ cái gì."

Lại tiếp tục mở đến quà của Ôn Nhuyễn.

Lý Kiều ba người không có chuyện gì, cũng liền nhìn Kỷ Hề mở từng món quà, chờ hộp quà mở ra, Trịnh Phù dẫn đầu ra tiếng:

"Xem ra món quà này được gói rất đẹp, chuẩn phong cách đại gia nha, bên trong là gì vậy?"

"Phong cách cũng rất quý phái."

Kỷ Hề dường như ngờ ngợ ra điều gì, ngẩng đầu nhìn Ôn Nhuyễn, kinh ngạc nói:

"Nhuyễn Nhuyễn, món quà này không phải do cậu thiết kế sao?" Cô không nghĩ rằng Ôn Nhuyễn sẽ tận tay thiết kế.

"Cái gì?!"

Trịnh Phù kinh ngạc nói: "Nhuyễn Nhuyễn, cô biết thiết kế trang sức sao?"

Hai người còn lại tuy rằng không nói chuyện, nhưng cũng biểu lộ vẻ mặt ngưỡng mộ.

Ôn Nhuyễn thấy các cô nàng nhìn chăm chú, cong mặt mày cười một cái, giọng nói nhẹ nhàng:

"Chỉ là hiểu biết một chút, không quá giỏi....."

Lời nói còn chưa nói xong, Trịnh Phù liền trực tiếp nhào tới, ôm chặt lấy cánh tay của cô, quán quýt si mê:

"Ôi ôi ôi, cô đúng là một nữ thần a, tại sao chuyện gì cũng biết, tôi mặc kệ, tôi cũng muốn, cô không thể nặng bên này nhẹ bên kia, không thể làm một nữ thần nhân tâm được."

Lý Kiều thanh thanh giọng, kiều kỳ nói: "Tôi cũng muốn."

Hạ Du cũng khẽ giơ tay lên, "Em..... Cũng muốn."

Ôn Nhuyễn bị nhiều người tiếp xúc gần như vậy, tuy rằng có chút không quen, nhưng cũng không chán ghét, cô cười gật đầu:

"Được rồi, nhưng mà tôi gần đây không có nhiều thời gian, chờ tôi rảnh lại chắc chắn sẽ thiết kế cho mọi người."

Những người khác đương nhiên không ý kiến.

Kỷ Hề đang định đem trà cài ra thử, bên ngoài có người lại gõ cửa, nói là bữa tiệc sắp bắt đầu, mời các cô đi xuống.

Kỷ Hề thờ dãi: "Đi thôi."

Vốn dĩ không có hứng thú, nhưng không thể không xuống, đi được một lúc, cô còn riêng dặn dò một câu:

"Lý Kiều, các cô đợi lát nữa giúp tôi trông chừng Nhuyễn Nhuyễn một chút." Cô hôm nay là nhân vật chính, chắc chắn sẽ phải đãi khách.

"Yên tâm đi."

Lý Kiều cũng đứng lên, giọng nói nhàn nhạt: "Có chúng tôi ở đây, không ai dám nói gì đâu."

Chờ các cô đi xuống tới lầu, mọi người đều đã đông đủ.

Kỷ Hề bị Kỷ phu nhân lôi kéo đi gặp khách, Ôn Nhuyễn liền cùng Lý Kiều các cô nàng đi tới chỗ nghỉ ngơi, trước đó cô nghe không ít lời bàn tán:

"Cô gái kia và Lý Kiều bọn họ có thực sự chơi được với nhau không?"

"Thật thối tiếc, bọn họ sẽ nguyện ý chơi với cô ta chứ, tính tình của bọn họ không phải rất khó gần sao?"

.....

Nghị luận sôi nổi, lời nào cũng có.

Ôn Nhuyễn không để ý tới những lời đó, không quan tâm mà bước lên phía trước, cùng Lý Kiều và các cô nàng khác ngồi trên sofa một hồi, cô mới thấp giọng nói:

"Tôi đi vệ sinh một lát." Mắt thấy Lý Kiều muốn đứng lên, cô cười cười:

"Không cần đâu, Kỷ gia tôi thành thực lắm, hôm nay chắc cũng sẽ không ai muốn gây sự hay làm phiền ta đâu."

Lý Kiều ngậm lại thấy có lý, cũng liền gật đầu, nói:

"Thôi được, nếu có việc gì nhớ gọi liền cho bọn tôi nha."

Vừa rồi các cô đã lưu số điện thoại của nhau.

Ôn Nhuyễn gật gật đầu, cô không cần người dẫn đường, trực tiếp đi vệ sinh, lúc đi ra gần tới khúc quẹo vào đại sảnh liền nghe được cách đó không xa truyền đến một cuộc trò chuyện.

"Kỷ Duyên, anh còn giận em sao?"

Bước chân này, âm thanh này, ngữ khí này, quá quen thuộc.

Vốn là tưởng có thể rời đi, nhưng đi ra đại sảnh chỉ có một con đường này, Ôn Nhuyễn cũng chỉ có thể đứng tại chỗ, hy vọng bọn họ nói chuyện xong sớm một chút.

Quẹo vào góc cũ.

Tô Lam Lam không nhận thấy được có người khác tồn tại, cô hôm nay cũng là tới dự tiệc, trang điểm ăn mặc đều là nét thanh thoát cùng dáng vẻ yêu kiều vốn có trước đây. Cô nghiêng đầu, cẩn mật nhìn Kỷ Duyên, hốc mắt đều đỏ:

"Mấy ngày nay anh không tới tìm em, em gọi điện thoại anh cũng không nghe máy."

"Có phải là anh đã chán ghét em rồi không?"

Kỷ Duyên nhíu nhíu mày, giọng nói trầm lạnh, đáp:

"Bạn, không có thời gian." (lạnh lùng dữ thần)

"Anh trước kia có bạn cũng sẽ nghe điện thoại của em mà....."

Tô Lam Lam ghen ngào thành tiếng, mắt thấy Kỷ Duyên vẫn giữ nét mặt lạnh lùng ấy, cô cũng không dám làm quá mức, lại dịu giọng nói:

"Em biết lần này là em không đúng."

"Em không nên xử trí theo cảm tính."

"Em chỉ là cảm thấy Ôn Nhuyễn, chị ấy vẫn luôn không thích em, ngày đó trên lầu lại chỉ có hai người, cho nên....."

Cô dừng lại một chút, lại nói:

"Cho dù nói thế nào, chuyện này vẫn là em sai, làm hại chị Ôn Nhuyễn dính vào tin đồn không hay, cũng làm hại anh bị liên lụy."

Mắt thấy Kỷ Duyên vẫn giữ bộ dạng lạnh lùng.

Tô Lam Lam trong lòng cũng có chút hụt hẫng, cô cũng không dám trách cứ Kỷ Duyên, chỉ có thể thay đổi đề tài, tiếp tục nói:

"Em biết anh sẽ tham gia buổi ghi hình thực tế, em cũng đi, chúng ta có thể cùng nhau tận hưởng không khí bên ngoài rồi."

"Em nghe nói lần này lễ hành địa phương có Barcelona, trước kia đi Kỷ còn ở đây, thích nhất cái đó."

Nghe được cô nhắc đến mẹ của mình.

Kỷ Duyên nét mặt lãnh đạm cuối cùng hiện lên một nụ cười nhạt nhẽo, vừa định nói chuyện, liền nghe được cách đó không xa một âm thanh thông báo của điện thoại, nhú nhú mày, hần trực tiếp xoay người đi về hướng mà âm thanh đó phát ra, nhìn thấy Ôn Nhuyễn, ánh mắt không một chút rung chuyển.

Giọng nói không mấy cảm tình, "Cô ở đó làm gì?"

"Làm sao vậy?"

Tô Lam Lam cũng theo lại đây, nhìn đến Ôn Nhuyễn, nét mặt có chút bất ngờ:

"Ôn Nhuyễn, tại sao chị lại đứng đây vậy?"

Lời nói ôn nhu, thực chất là đang suy nghĩ "Cô làm gì mà lại núp ở đây nghe lén tôi" giọng điệu trách cứ.

Ôn Nhuyễn vội vàng cười trừ.

Cô vốn là sợ đi qua lại quấy rầy bọn họ hai người nói chuyện mới đứng yên tại chỗ, ai biết được hai người nói chuyện lại lâu như vậy. WeChat của Lý Kiều nhắn tới hỏi cô có làm sao không, cô đang định bấm cho qua thì liền bị hai người họ chất vấn.

Cất điện thoại lại vào túi.

Cô trả lời một cách không nhanh không chậm, ngữ khí nhàn nhạt: "Tôi chỉ là đi vệ sinh, có vấn đề sao?"

Kỷ Duyên nhìn phía sau cô, không nói nữa.

Ôn Nhuyễn cũng lười phản ứng lại với bọn họ, một bước chân liền tính đi thẳng luôn, nhưng thật ra Tô Lam Lam lại không tha, ở thời điểm cô đi qua, liền nắm lấy cổ tay của cô, vội vã nói cùng cô:

"Chị Ôn Nhuyễn, vừa lúc hôm nay nhìn thấy chị, em muốn cùng với chị nói một tiếng xin lỗi thực lòng."

"Em thật sự không nghĩ tới việc sẽ biến thành như vậy."

"Hy vọng chị có thể tiếp nhận lời xin lỗi của em, không còn hiểu lầm, chúng ta cùng tham gia buổi ghi hình."

Ôn Nhuyễn có thể tiếp nhận lời của nhóm Lý Kiều, lại không thể hiểu được lời Tô Lam Lam, cô nhẹ nhàng lấy tay mình ra, còn nhẹ nhàng chạm vào tay của Tô Lam Lam, sau đó ngữ khí nhàn nhạt nói:

"Cô yên tâm, tuy rằng tôi là người mới, nhưng cũng biết cách ứng xử hàng ngày."

"Chỉ cần là cùng làm việc, tôi chắc chắn là đối đãi tốt."

Những lời này của cô cũng không có nói là chấp nhận lời xin lỗi hay không, nhưng Tô Lam Lam lại phảng phất một nhận định rằng cô nói vậy là chấp nhận rồi, liền nở một nụ cười tươi tắn:

"Vậy là tốt rồi, chúng ta ba người có thể hóa giải hiểu lầm, cùng làm việc chung, lần này ghi hình chung, nhất định có thể trở thành bạn bè tốt thực sự!"

Ôn Nhuyễn cảm thấy Tô Lam Lam, cô gái này này không chỉ có khả năng diễn kịch, đầu óc còn suy tính rất kỹ, tốt nhất không nên đụng tới cô ta nhiều.

Vì dù sao cô cũng nhìn thấy kiểu cách này của cô ta từ lâu.

Cô thật ra có chút ngoài ý muốn Kỷ Duyên lại không có gì phản ứng, còn có phần thần nhiên tiếp nhận xưng hô bằng hữu, quay đầu nhìn người liếc mắt một cái, bên ngoài như vậy mà Duyên Thần không ngờ lại chọn làm lớp xe dự phòng cho người khác.

Muốn thật là như vậy.

Cô thật không hiểu.

Quả nhiên mỗi một người rơi vào lưới tình thì đều không còn lý trí, nói chỉ Duyên Thần.

Kỷ Duyên ở giới giải trí nhiều năm như vậy, đối diện với màn ảnh mắt thực đã quen, dễ dàng nhận thấy được ánh mắt của Ôn Nhuyễn, cũng quay đầu xem qua, nhú mi, có chút không cao hứng mà nói:

"Cô nhìn tôi làm cái gì?"

Ôn Nhuyễn không việc gì phải vội, ngữ khí vẫn bình thường mà trả lời:

"Vô tình nhìn thôi mà."

Vừa nghe lời này.

Kỷ Duyên cặp kia mi lộ rõ vẻ tức giận, lại không biết nên nói cái gì, chỉ có thể nhìn chăm chăm Ôn Nhuyễn.

Tô Lam Lam nhìn hai người giao lưu với nhau, không biết vì cái gì, mà vô cùng cảm thấy không thoải mái, vừa định nói chuyện, cách đó không xa liền có một tiếng nói vắng vắng, lúc đầu rất nhỏ, đến sau lại càng ngày càng vang.

"Tại sao anh ta lại tới đây?"

"Ài?"

"Lâm Thanh Hàn đó!"

"Cái gì? Anh ta không phải nhất không thích loại tiệc tùng này sao, hôm nay như thế nào lại đến thế?"

.....

Bên ngoài một đám người nghị luận sôi nổi, sau đó là tiếng bước chân lộn xộn của một đám người.

Giàu có số một thành phố, Lâm Thanh Hàn là người mà luôn được săn đón, nhiều người muốn gặp gỡ, chỉ là đáng tiếc Lâm Thanh Hàn luôn luôn không muốn tham dự tiệc tùng này nọ, bọn họ mặc dù muốn cũng không có cách nào, hôm nay thật vất vả có thể đụng tới được anh ta, làm thế nào bỏ qua được?

Mọi người đều hướng về cửa ra vào.

Tô Lam Lam nghe đến sự xuất hiện của Lâm Thanh Hàn, cũng bất chấp Ôn Nhuyễn cùng Kỷ Duyên, chỉ để lại một câu:

"Em đi ra ngoài nhìn xem", liền dẫn theo váy vôi vàng đi ra ngoài.

P/s: chào mọi người mình và Hiền đã comeback đây ^^, mọi người nghỉ hè vui chứ, tụi mình cũng đã thi xong rồi nè nên sẽ tiếp tục edit nha, cảm ơn vì luôn ủng hộ và chờ đợi bọn mình, mọi người đọc truyện vui nha.

Bạn đang đọc truyện *Sau Ly Hôn, Tôi Nói Tiếng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29

[Edit] hihie01

Ôn Nhuyễn nhìn Tô Lam Lam vội vàng vàng chạy đi, tốc độ nhanh như vậy chẳng giống người mới xuất viện ra chút nào, nhưng hiện tại cô cũng không có tâm tư lại đi quản Tô Lam Lam làm gì? Trong đầu chỉ có một câu duy nhất: "Lâm Thanh Hàn tới."

Anh như thế nào lại đến?

Anh không phải ghét nhất là tham dự mấy cái yến hội này sao?

Trước kia dù có không thể từ chối thì anh vẫn tuyệt đối không tham gia sao.

Càng đừng nói hôm nay còn chỉ là sinh nhật Kỷ Hề.

Nếu là ngày sinh của lão phu nhân Kỷ gia, hay là của Kỷ tiên sinh, thì Lâm Thanh Hàn đến đây cũng không mấy bất ngờ.

"Chị không đi?"

Kỷ Duyên thấy nữ nhân bên người vẫn luôn đứng yên tại chỗ, không có tính toán cất bước đi, nhưng thật ra khó được khai một hồi tôn khẩu.(?)

Nghe một câu như thế, Ôn Nhuyễn như lấy lại tinh thần, cô là do quá bất ngờ nên mới suy nghĩ nhiều như vậy, Lâm Thanh Hàn có tới hay không, cùng cô có quan hệ gì chứ? Dù sao cả hai cũng đã ly hôn.

Cô quay đầu nhìn Kỷ Duyên, "Tôi vì sao phải đi?" Nhớ tới bộ dáng Tô Lam Lam chạy đi lúc nãy, cô lại nhú mày, hỏi ngược lại: "Nhưng thật ra cậu, như thế nào lại không biết cản cô ấy lại."

Làm lớp xe dự phòng đến loại trình độ này, cũng quá đáng thương đi.

Kỷ Duyên về mặt nghi hoặc nhìn cô, tựa hồ không nghĩ ra là cô đang nói cái gì, vừa định đáp lời, cách đó không xa lại truyền đến một trận tiếng giày cao gót đập trên đất, là ba người Lý Kiều đã tìm tới. Nhìn thấy các cô xuất hiện, cậu lại thu liễm lại biểu tình trên mặt, khôi phục thành bộ dáng lạnh như băng kia.

Không để ý tới các cô, cậu trực tiếp rời khỏi nơi này.

Mười phần một bộ dáng kiêu căng ngạo mạn cùng lạnh nhạt.

Ôn Nhuyễn cũng không để ý tới Kỷ Duyên, nhìn Lý Kiều, hỏi: "Các cô như thế nào lại tới?"

"Còn hỏi sao, đợi nửa ngày cũng không thấy cô quay lại, còn tưởng rằng cô lại xảy ra chuyện gì." Trịnh Phù tiếp lời nói, lại nhìn thoáng qua bóng dáng Kỷ Duyên rồi đi, đề nặng tiếng nói hỏi: "Cô như thế nào cùng cậu ta ở bên nhau a?"

"Mới ra tới liền đụng phải cậu ta, nên hàn huyên vài câu."

Không đem chuyện xảy ra lúc nãy với Tô Lam Lam nói cho các cô ấy, tuy rằng quan hệ của cô cùng Kỷ Duyên cũng không tính là tốt, nhưng người ta làm lớp xe dự phòng đã thực đáng thương, liền không cần thiết lại dậu đồ bìm leo*.

* Câu thành ngữ có ý muốn nói đến việc lợi dụng người ta gặp điều không hay hoặc khó khăn, hoạn nạn để lén lút, áp đảo.

"Ai, Kỷ Duyên cái gì cũng tốt, chính là đôi mắt quá không tốt đi." Trịnh Phù thở dài, "Bằng không tôi thật đúng là muốn ngủ cùng cậu ta."

Lý Kiều liếc Trịnh Phù một cái, đề nặng thanh âm nói, "Tính tình Kỷ Duyên cũng không phải là tốt nha, cậu ta mà nghe được thì cô sẽ được ném mìn đau khổ."

Ôn Nhuyễn nghe được lời này, lại nhớ tới một sự kiện, lúc trước các cô gái trong vòng này đều muốn ngủ cùng với Kỷ Duyên, mà khi ấy cậu còn nhỏ khoảng tầm 17 hay 18 tuổi gì ấy, ở giới giải trí cũng có chút nhiệt độ nhưng dù sao cũng vẫn mới chỉ là một tiểu idol bình thường.

Lúc ấy, cha mẹ Kỷ Duyên vừa mới mất.

Tính tình cậu ta lại khó chiều, cùng người Kỷ gia náo loạn đòi tuyệt giao sau liền trực tiếp dọn đồ ra ngoài, tuy rằng là đại thiếu Kỷ gia nhưng ở cái thành phố mà không thiếu nhân vật nổi tiếng trong giới này thì thật đúng là không ai để mắt đến cậu cả.

Có cô nàng kia cũng trực tiếp hạ được Kỷ Duyên trong buổi tiệc rượu.

Kỷ Duyên nhận thấy không thích hợp, không nói hai lời liền đồ cho bản thân một thùng nước đá, từ đầu đến chân, chờ thần chí thanh tỉnh lúc sau liền lao đao cầm một chai rượu sâm banh trực tiếp đánh vào đầu cô gái kia.

Ngày đó.

Cô cùng Kỷ Hề cũng ở quán bar.

Là lần đầu tiên đến quán bar nhưng lại bị Lâm Thanh Hàn bắt tại trận, nhìn khuôn mặt thâm trầm ngày càng đen lại của anh, cô đều muốn khóc rồi, thời điểm bị Lâm Thanh Hàn bắt về nhà, tình cờ lại đi ngang qua ghế lô của Kỷ Duyên.

Ôn Nhuyễn còn nhớ rõ ngày đó Kỷ Duyên.

Toàn thân trên dưới đều là nước, ăn mặc một bộ đồ phổ thông, dán ở trên người, lộ ra dáng người gầy nhưng rắn chắc, màu tóc nâu gục xuống ở khoeo mắt, trong tay nắm một lọ champagne dính đầy máu tươi, ở trong một đám tiếng hét chói tai chậm rãi ngược mắt, nhìn về phía cô.

Đó là lần đầu tiên cô thấy Kỷ Duyên lạnh nhạt như vậy.

Tuy rằng Lâm Thanh Hàn suốt ngày cũng là cái bộ mặt lạnh nhạt đó, nhưng anh là từ nhỏ đến lớn có thói quen ít khi nói cười, cao hứng cũng là như thế này, không cao hứng cũng là như thế này, điển hình như mặt bài Poker thôi.

Nhưng Kỷ Duyên sao?

Cậu ta như một con sói con vừa mới tắm máu, mất đi cảm giác sở hữu.

Nhưng này là lần đầu, vẫn còn quá nhỏ, lại bị hạ được, lại phải chống đỡ thân thể lâu như vậy, thời điểm quay đầu nhìn qua không bao lâu liền hôn mê bất tỉnh.

Rốt cuộc vẫn là em trai của bạn tốt.

Ôn Nhuyễn đương nhiên là không có khả năng cứ như vậy để người ở bên đó, căn bản là muốn đi tìm Kỷ Hề.

Nhưng Kỷ Hề ngày đó đã sớm uống say, đang điên loạn chửi mắng Hứa Cháp, cô đành phải nhờ Lâm Thanh Hàn tìm người đem cậu ta mang đi bệnh viện.

Sau đó.

Hắn là Kỷ gia tìm người che giấu chuyện này.

Lại sau đó nữa.

Cô gái kia xuất ngoại chinh dung, chờ khi cô ấy quay lại, Kỷ Duyên cũng đã sớm không còn là idol nhỏ trước kia.

Kỷ Duyên bây giờ không còn là chàng trai không có danh khí mà có thể làm bấy nữa, càng ngày danh khí cùng nhiệt độ của cậu ngày càng tăng cao, ngay cả Kỷ gia cũng cố ý xem cậu như người kẻ thừa gia tộc mà bồi dưỡng.

Ai còn dám động thổ trên đầu thái tử? Thật không muốn sống nữa?

Trịnh Phù đại khái cũng nhớ tới một việc này, cô rụt rụt bả vai, sắc mặt cũng trắng theo, trong miệng nói, "Tôi chỉ là tiện miêng, tôi sao có thể chạm vào cậu ta? Liên tính Kỷ Duyên không giết tôi, Kỷ Hề cũng không có khả năng buông tha cho tôi."

"Cô tốt nhất liền bỏ cái ý tưởng này đi."

Lý Kiều nói cô ấy một câu, thấy cô cầm miệng không hề nói nữa, lại nhìn về phía Ôn Nhuyễn, lần này biểu tình lại mang theo một chút do dự, ngay cả nói ra cũng có chút chậm rì rì, "Cô biết Lâm Thanh Hàn tới rồi đi?"

Trịnh Phù cùng Hạ U vừa nghe lời này cũng đều quay đầu, thẳng tắp mà nhìn Ôn Nhuyễn.

Biết các cô là ở lo lắng cho mình.

Ôn Nhuyễn cười một cái, ánh mắt trong trẻo, "Biết, yên tâm, tôi không có việc gì." Cô cùng Lâm Thanh Hàn đều còn ở trong thành phố, ông nội Lâm cũng còn ở đó, cô không có khả năng thật sự cùng Lâm gia cắt đứt quan hệ.

Liên tính hôm nay không chạm mặt, về sau cũng không cần đụng tới.

Chính là...

Nghĩ đến bản thân vừa rồi cho Lâm Thanh Hàn vào danh sách đen.

Ôn Nhuyễn thật có chút bất an, đây chắc là lần đầu tiên Lâm Thanh Hàn bị cho vào danh sách đen đi, cũng không biết anh có tức giận hay không, chứ không hôm nay anh đến đây làm gì chứ, chính là vì mặt mũi nên qua đây đòi công đạo với cô đi? Ngẫm lại thì thấy khả năng quả thật không lớn, Lâm Thanh Hàn sao có thể lại phí thời gian vào những chuyện như thế này chứ?

Anh trời sinh bản tính thương nhân.

Chưa bao giờ sẽ bởi vì lợi ích bên ngoài mà lãng phí thời gian.

Đến nỗi 2 tiếng ngày hôm đó cùng với hoa hồng chắc cũng chỉ là do anh nhất thời lên cơn động kinh thôi đi... Cô thật không tin Lâm Thanh Hàn thật sự thích cô, theo đuổi lại cô, anh hiện tại cũng chỉ là chưa quen thôi.

"Đi thôi."

Ôn Nhuyễn rũ mắt, cười cười, đem suy nghĩ ép trở về.

Chờ các cô đi đến, liền nhìn thấy một đám người vừa nãy còn ăn mặc sang trọng trò chuyện cười nói cùng nhau, bây giờ đã chen chúc nhau giành vị trí phía trước để được nói chuyện cùng Lâm Thanh Hàn.

"Sách, này trận trọng."(?)

Trịnh Phù bĩu môi, "Nếu không biết, còn tưởng rằng là đại minh tinh tới."

Lý Kiều nhìn cô liếc mắt một cái, trong tay cầm một ly champagne phục vụ vừa đưa, thanh âm quanh quẽ, các cô là số ít nữ nhân tham gia tiếp quản công ty, tự nhiên là muốn so với người khác hiểu biết hơn người về sự lợi hại của Lâm Thanh Hàn của mình: "Ở cái thành phố này, Lâm Thanh Hàn so với ai khác đều chính là đại nhân vật, anh ta tùy tiện đầu tư một chút liền có thể cứu sống cả một đám các công ty."

"Càng đừng nói..."

Cô dừng một chút, nhìn Ôn Nhuyễn, không đem lời phía sau nói ra.

Khiến nhiều người ném cả thể diện, không màng thân phận đều muốn chạy tới trước mặt Lâm Thanh Hàn, ngoại trừ muốn cùng anh kết giao, về sau còn

có thể hợp tác, còn có một nguyên nhân nữa... là bởi vì Lâm Thanh Hàn đã ly hôn.

Lâm Thanh Hàn độc thân.

Nếu có thể gả cho anh, thành Lâm phu nhân.

Đây đều là mơ ước của biết bao nhiêu cô gái, gia tộc?

Nhà cô cũng đã đề cập việc này với cô, muốn cô tiếp xúc với Lâm Thanh Hàn nhiều hơn, trở thành Lâm phu nhân, cô liền không đáp ứng... Cô đã có thể tự làm chủ bản thân mình, sao lại phải nhờ một nam nhân ban giá trị cho mình?

Đem ly rượu đặt ở trên khay, cô cùng Ôn Nhuyễn nói, "Đi thôi, chúng ta đi nghỉ ngơi một chút."

Ôn Nhuyễn gật gật đầu, cười đáp ứng

Cô không để ý tới đám người chen chúc bên kia, cũng không liếc mắt nhìn người kia một cái, cô đang tính toán cùng nhóm người Lý Kiều về phòng nghỉ ngơi, thì đám người bên kia lại có động tĩnh.

Động tĩnh quá lớn.

Lâm Ôn Nhuyễn cũng không tự chủ được mà nhìn thoáng qua bên kia.

Cô dừng bước, nghiêng đầu, nhìn qua, nhìn thấy nhóm người lúc này đang dần tản ra, liền nhìn thấy được người bên trong, còn chưa nhìn tới được Lâm Thanh Hàn thì đã thấy một đám người trong danh viện vây quanh anh.

Ngày thường ở bên ngoài đều là một đám người khó dây vào.

Hiện tại bọn họ đều cúi đầu rụt rè cười, mắt lại thường xuyên liếc nhìn Lâm Thanh Hàn một cái, hoàn toàn là một bộ dáng nữ nhi e lệ.

Ôn Nhuyễn vừa thấy bộ dáng này liền hiểu ra.

Trách không được vây quanh lợi hại như vậy, tất cả đều là vì vị trí Lâm phu nhân mà ra.

Bất quá cái này cùng cô không có quan hệ.

Dù sao Lâm Thanh Hàn có cưới hay không, cưới ai, đều cùng cô không có quan hệ gì.

Trịnh Phù lại thích xem náo nhiệt, vừa thấy một màn trước mặt này liền đã không muốn đi nữa, dù sao Ôn Nhuyễn cũng không thích Lâm Thanh Hàn, xem náo nhiệt một chút chắc cũng không sao? Cô lôi kéo cánh tay Ôn Nhuyễn, nói, "Tới tới tới, chúng ta đến xem Lâm Thanh Hàn sẽ nhìn trúng ai."

Ôn Nhuyễn có chút bất đắc dĩ nhìn cô nàng một cái, bất quá bước chân vẫn dừng lại, hướng qua nhìn bên kia.

Đám người còn khuếch tán ở hướng bên cạnh.

Lâm Thanh Hàn ý vào cái đầu cao rớt cuộc thấy được thân ảnh của Ôn Nhuyễn, anh không để ý đến nhóm người bên này nữa, bình tĩnh bước đến chỗ của cô, người khác nhìn thấy vậy cũng không dám tùy tiện quấy rầy nữa.

Bất quá mọi người đều ở nhìn chăm chăm anh, nhóm Trịnh Phù cũng giống như vậy, bọn họ cũng muốn biết Lâm Thanh Hàn nhìn trúng ai.

Tô Lam Lam vừa lúc đứng đối diện cách Lâm Thanh Hàn không xa, cô ta vốn đang ảo não vì tới quá muộn, không thể chen vào đám người vừa nãy, lại không nghĩ đến Lâm Thanh Hàn đang hướng đến chỗ cô mà đi, cô rất am hiểu cách ngụy trang.

Cô ta lại đỏ mặt, hoàn toàn không che dấu được nội tâm đang kích động.

"Ngọa tào?"

Trịnh Phù dè dặt giọng nói, "Lâm Thanh Hàn sẽ không mù giống Kỳ Duyên đi? Tô Lam Lam có cái gì tốt a, chẳng lẽ nam nhân đều thích cái loại trà xanh này?"

Ôn Nhuyễn nhìn đến bộ dáng này cũng không tự chủ được mà nháu mày.

Lâm Thanh Hàn cùng ai ở bên nhau, cô đều không sao cả, chính là Tô Lam Lam..... Cái này, mắt anh ta là bị mù, tùy anh đi, cùng lắm thì về sau đi thăm ông nội Lâm cô sẽ chọn ngày để có thể tránh mặt.

Đờ phải nhìn thấy bọn họ không thoải mái.

Những người khác nhìn màn này, cũng bắt đầu nhỏ giọng nghị luận, "Lúc trước liền nói Lâm Thanh Hàn ly hôn là bởi vì Tô Lam Lam, sẽ không thật là như vậy đi? Muốn thật là như vậy, Tô gia kia chính là phát đạt."

"Anh Thanh Hàn, anh....."

Tay Tô Lam Lam có chút kích động nắm chặt vào nhau, khuôn mặt nhỏ ửng đỏ hơi hơi nâng lên một chút, cặp mắt phảng phất trộn lẫn vài giọt nước mắt, không chớp mắt mà nhìn Lâm Thanh Hàn.

Cô còn muốn nói tiếp thì Lâm Thanh Hàn đã mở miệng.

Anh cũng không có nhìn cô ta một cái, chỉ nhàn nhạt nói: "Phiền toái, nhường đường một chút."

Cái gì?

Tô Lam Lam dường như không nghe rõ.

Cô chớp chớp mắt, vẻ mặt kinh ngạc nhìn Lâm Thanh Hàn, cô có phải hay không nghe lầm cái gì?

Bên cạnh đều là người, còn bị Tô Lam Lam cản đường, Lâm Thanh Hàn rốt cuộc cũng rũ mắt nhìn xuống, ánh mắt không mang theo một tia cảm xúc nào, dừng lại trên người Tô Lam Lam, nhú mi, thoạt nhìn có chút không kiên nhẫn.

Tô Lam Lam làm sao chịu được sức ép như vậy?

Không mặt cô trắng bệch, liền dời bước chân.

Bên cạnh còn có âm thanh nghị luận không dứt, Lâm Thanh Hàn cũng không để ý đến họ, anh lập tức bước đi, trước sự kinh ngạc của một đám người, cuối cùng dừng lại ở trước mặt Ôn Nhuyễn.

Không để ý đến có bao nhiêu người bên cạnh, Lâm Thanh Hàn cúi đầu, ánh mắt từ đầu đến cuối chỉ có cô.

Từ khi bọn họ tách ra sau.

Đây là lần đầu tiên anh giáp mặt kêu tên cô: "Ôn Nhuyễn."

Tác giả có lời muốn nói: Nga.

Cầu nam nhân.

Hôm nay ma ma liền miễn cưỡng cho người thêm một phần đi.

Đúng vậy, này không phải ta thân nhi tử, là ta từ thùng rác nhặt được, đại gia tùy ý mắng tùy ý đánh, thêm phân giảm phân đều không sao cả, ai làm hấn phía trước làm người như vậy cầu đầu!

Bạn đang đọc truyện *Sau Ly Hôn, Tôi Nổi Tiếng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30

[Edit] Candysweetie

Đám người vây quanh xem cảnh Lâm Thanh Hàn đứng trước mặt Ôn Nhuyễn đều sững sốt, sau đó tất cả đều tranh luận sôi nổi, hết lời này đến lời khác vang lên ở sảnh yến tiệc:

"Đây là tình huống như thế nào? Hai người bọn họ không phải đều đã ly hôn rồi sao? Lâm Thanh Hàn như thế nào còn đi tìm Ôn Nhuyễn?"

"Lúc trước không phải mọi người đều nói Lâm Thanh Hàn tuyên bố ly hôn sao? Nhưng xem bộ dạng này, thế nào đều cảm thấy không hợp lý."

.....

Đứng ở bên cạnh Ôn Nhuyễn, đám người Lý Kiều cũng đều bị biến cố này làm cho hoảng sợ.

Người giàu có số một Lâm gia, Lâm Thanh Hàn, hiện tại đang làm gì? Bỏ qua hết những cô gái xinh đẹp ngoài kia, lại đây tìm vợ cũ để trò chuyện? Ai nấy đều nhìn nhau, nhìn qua nhìn lại, trong khoảng thời gian ngắn không biết nói gì.

Ôn Nhuyễn bởi vì hành động này của Lâm Thanh Hàn mà cũng ngỡ ngàng không kém.

Khuôn mặt tinh xảo nhỏ nhắn của cô có chút ngơ ngác nhìn anh, không rõ lắm anh muốn làm gì.

Từ sau khi ly hôn, bọn họ gần như đã trôi qua thời gian gần nửa năm không gặp mặt, thậm chí còn tới thời điểm, anh còn muốn hỏi Ôn Nhuyễn vì cái gì lại chặn anh, vì cái gì không trả lời, lại chặn anh như thế.

Làm anh muốn liên hệ cũng không được.

Tận mắt thấy được Ôn Nhuyễn, mà không phải qua ảnh chụp nơi màn hình lạnh lẽo kia, Lâm Thanh Hàn đột nhiên cảm thấy ứ đọng ở trong lòng, cảm giác gì đó rất khó tả, khiến cho việc gặp được cô vô cùng quan trọng với anh.

Anh muốn gặp cô.

Anh nhớ lại những phút giây được cùng cô trò chuyện.

Anh..... rất rất nhớ cô.

Từ lúc cách xa, dĩ vãng của họ mãi luôn còn trong anh như những giọt nước đọng lại sau cơn mưa, xuất hiện ở trong tâm trí anh lúc này là những giọt mưa mang theo kỉ niệm, đó là những điều nhỏ bé hàng ngày, như phút giây vẹn nguyên ban đầu ngày còn bên nhau, anh gom nhặt tất cả thành câu chuyện.

Nhưng rồi nó lại hội tụ thành một cơn sóng, một cơn bão lớn trong anh, tay chân liền trở nên luống cuống.

Mấy ngày nay tâm trạng u khuất cùng với đêm dài trống trải khi người không kề bên, làm anh cảm thấy thực không thoải mái, anh muốn Ôn Nhuyễn trở về, muốn mỗi tối khi đi ngủ có thể ôm lấy cô, muốn sáng sớm tỉnh giấc cô sẽ đặt một nụ hôn lên môi anh, mỉm cười nói với anh: "Chào buổi sáng."

Anh muốn mọi thứ trở lại như ban đầu.

Cho dù phải trả giá rất nhiều thứ, anh cũng nguyện ý.

Lâm Thanh Hàn nhìn Ôn Nhuyễn mở miệng:

"Chúng ta nói chuyện được không."

Anh còn cúi đầu, không còn nét lạnh lùng khi đối đãi người khác trước đó, lúc này, khuôn mặt trở nên ôn hòa hiếm thấy, ngay cả nơi khóe miệng cũng hiện lên một nét đẹp nhẹ nhàng.

Vừa dứt lời.

Kỷ Hề liền tới, cô vốn dĩ cùng Kỷ phu nhân đang tiếp chuyện các bậc trưởng bối, sau lại nhìn thấy Ôn Nhuyễn cùng những người khác nên kiếm cớ lại đây, nhưng do người vây quanh quá nhiều, thành ra đến bây giờ cô mới có thể chen qua tới, không nghĩ tới vừa lại đây liền nghe được những lời này của Lâm Thanh Hàn.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô liền trầm xuống.

Trực tiếp đi đến trước mặt Ôn Nhuyễn, kéo người ra phía sau mình, như người mẹ bảo vệ con, đè nặng tiếng nói mắng chửi:

"Lâm Thanh Hàn, anh có bệnh sao? Hai người đều đã ly hôn rồi, anh còn quấn lấy Nhuyễn Nhuyễn làm cái gì?"

"Tại sao lúc trước còn ở bên nhau, anh không quý trọng cô ấy, bây giờ lại muốn quay lại?!"

"Tôi nói cho anh biết, anh nằm mơ đi!"

Lý Kiều cùng những người khác tuy rằng không nói chuyện, nhưng cũng rất toàn tâm toàn ý ủng hộ Ôn Nhuyễn, ngay cả Hạ Du vẫn luôn nhát gan e thẹn cũng như thế.

Bốn người như Tứ Đại Thiên Vương che chở cho Ôn Nhuyễn.

Lâm Thanh Hàn nhiều năm như vậy đã không còn thiếu gì nỗi sợ hãi khi bị người khác uy hiếp, mấy năm nay anh điều hành và chinh đốn lại toàn bộ Lâm thị, trong công ty, có không ít người ý vào quyền lực và cổ phần của mình mà bất mãn nhiều điều, chạy tới mạnh mẽ uy hiếp anh.

Đến nỗi bên ngoài, loại người như vậy cũng không thiếu.

Trước kia lâu lâu anh đều sẽ bị người khác uy hiếp một lần, hiện giờ đã ít đi nhiều, Lâm Thanh Hàn chưa bao giờ để ý tới người khác uy hiếp, nhưng nhìn đến cảnh tượng trước mắt anh bỗng có chút suy nghĩ.

Ôn Nhuyễn mấy năm nay chỉ có Kỳ Hề là bạn thân, đối người khác chỉ là tiếp xúc bình thường, cô kết giao cũng những người này khi nào? Đã thế họ còn sẵn sàng che chở bảo vệ cô?

Lâm Thanh Hàn đột nhiên cảm thấy, anh giống như có một chút không hiểu hết về Ôn Nhuyễn.

Bọn họ đứng khá xa so với những người xung quanh, âm thanh lại rất trầm, người khác vì vậy không nghe được bọn họ đang nói gì, có vẻ là một trận đấu căng thẳng, rất dễ thấy khi nhìn qua ánh mắt của Lâm Thanh Hàn.

Kỷ phu nhân vốn dĩ cho rằng bọn họ nói chuyện phiếm nên không lại gần, nhưng nhìn đến khoảnh khắc con gái bảo bối của mình đang nhìn chăm chăm Lâm Thanh Hàn mà tâm can bối rối, rồi vội vã đi tới, nặng giọng hỏi:

"Kỷ Hề, con đang làm cái gì vậy?"

"Cậu Lâm là khách quý, con không tiếp đón chu đáo thì thôi, tại sao còn....."

Nhìn thoáng qua phía sau thấy Ôn Nhuyễn, phu nhân không nói gì, chỉ nhanh chóng kéo tay Kỷ Hề, thấp giọng răn dạy:

"Mau xin lỗi cậu Lâm."

"Mẹ!"

Kỷ Hề trừng lớn mắt, bất mãn nói, bởi lẽ không bao giờ nghĩ người mẹ yêu quý của mình sẽ nói thế. Bảo cô đi xin lỗi Lâm Thanh Hàn, anh ta nằm mơ đi!

"Người phải nói lời đó không phải con!"

Nói cho hết lời, cô định sẽ cùng Ôn Nhuyễn lên lầu, sớm biết tiệc sinh nhật thành ra như vậy, cô đã không cần tổ chức.

"Con bé ngang ngược này....."

Kỷ phu nhân tức giận nhưng cũng là bất đắc dĩ, bà hiểu rõ tính tình con gái mình cùng quan hệ của cô và Ôn Nhuyễn, cô làm như vậy hết thấy đều là muốn giúp Ôn Nhuyễn..... phu nhân đau lòng thay cho Ôn Nhuyễn không kém, nhìn Ôn Nhuyễn lớn lên từ nhỏ, xem thấy mấy năm qua cô gặp nhiều trắc trở, bà cũng rất khó chịu.

Nhưng Lâm Thanh Hàn là ai?

"Hoàng đế" của thành phố, chọc đến làm anh không vui, Kỷ gia bọn họ làm ăn như thế nào?

Mấy năm nay Kỷ gia chỉ còn lại vẻ bề ngoài, thực chất bên trong sớm đã lụi bại, nếu lúc này Lâm Thanh Hàn gây trở ngại trong công việc, họ căn bản không có đường phản kháng.

"Tiểu Hề."

Ôn Nhuyễn dường như không giữ chặt được tức giận của tiểu Hề, bèn nhẹ nhàng vỗ vai để trấn an, chờ cô bình tĩnh trở lại, mới mở miệng:

"Không sao đâu, tớ sẽ nói chuyện với anh ấy."

"Nhuyễn Nhuyễn!"

Kỷ Hề nhú mi, Lý Kiều cùng những người khác cũng không yên tâm.

Ôn Nhuyễn trong lòng ấm áp, nở một nụ cười triu mến, thanh âm nhẹ nhàng:"Không có việc gì, mọi người cứ việc tiếp tục bữa tiệc, tôi đi rồi sẽ về ngay."

Cô buông tay ra, nói cùng Kỷ phu nhân: "Con xin lỗi dì."

Sau đó không nhìn Lâm Thanh Hàn mà xoay người đi về hướng hoa viên Kỷ gia.

Nhìn thấy Ôn Nhuyễn quay lưng đi, Lâm Thanh Hàn mím môi, cũng không nói chuyện, đi theo cô ra ngoài.

Khi bóng hai người đã dần khuất, đại sảnh của yến tiệc mới lại vang lên âm thanh nghị luận, so với trước còn có phần nhiệt liệt hơn: "Tình huống này là như thế nào a, chẳng lẽ hai người lại tính tái hợp?"

Nói xong còn có vẻ mặt không thể tin tưởng: "Nhà nhưng đây không giống phong cách Lâm Thanh Hàn."

"Ai biết a?"

"Dù thế nào thì tính huống này cũng khá dễ để xác định"

Một người đứng gần Tô Lam Lam nâng nâng cằm về mặt cười nhạo nói: "Ôi trời, có người a, thật đúng là đã trăng xe cát biển khơi, uống phí tâm tư."

Hôm nay tôi tham gia yến tiệc có không ít người không quen nhìn Tô Lam Lam, nghĩ đến tình huống Lâm Thanh Hàn vừa rồi đối với Tô Lam Lam như vậy, đều có chút không nhịn được cười, đều là không phân biệt thân phận, ai thì cũng như ai thôi?

Rồi một đám người không có ý mà cười nhạo cô.

Vốn khuôn mặt Tô Lam Lam đang khá bức bối, hiện tại gương mặt kia lập tức đỏ lên, đến cuối cùng vẫn là không nhẫn nhịn được, mắt đỏ hoe chạy đi.

Trịnh Phù nhìn đến khuôn mặt ấy, cũng cười: "Xứng đáng."

"Cô ấy sẽ lại không đi tìm Kỳ Duyên để ca khúc kẻ lẻ đó chứ?"

Hạ Du cau mày, nói một câu, hiển nhiên là đối với hành động của Tô Lam Lam thực sự không thích.

"Thật ra cũng không nên bàn tán nhiều, bởi chúng ta không quan hệ gì. Kỳ Duyên tuy rằng không có mắt nhìn, nhưng cũng không đến mức thị phi rõ ràng như thế mà không phân biệt được."

Nhiều năm như vậy không thấy Kỳ Duyên phản đối lại Tô Lam Lam mà bên vực kẻ yếu, trừ lần đó cùng Ôn Nhuyễn.....

Mất thấy không có trò hay để nhìn, Trịnh Phù mở miệng: "Đi thôi đi thôi, chúng ta đi nghỉ ngơi nào."

Nói cho hết lời, không thấy Kỳ Hề cùng Lý Kiều nhúc nhích, quay đầu nhìn lại, thấy hai người vẫn là đang cau mày mà nhìn về hướng hoa viên, hồn nhiên nói: "Làm gì thế, Lâm Thanh Hàn không phải người sẽ đánh phụ nữ đâu."

Lý Kiều quay đầu, xem về mặt ngu ngốc của cô: "Cô là heo sao?"

Tuyệt không thừa nhận mình là heo, Trịnh Phù nhún nhún mày: "Tôi nói không sai a, tôi xem Lâm Thanh Hàn đối Ôn Nhuyễn vẫn là khá tốt....."

Nói cho hết lời, nhìn đến sắc mặt của Kỳ Hề cùng Lý Kiều càng trở nên thêm khó coi.

Hạ Du hài hước nhìn họ một cái: "Tôi phỏng chừng chị Kỳ Hề và chị Lý Kiều chính là lo lắng cái này đó."

(Trịnh Phù): Hờ? Ý gì?

Hạ Du thờ dãi, tiếp tục nói: "Trong thành phố đông đúc, chỉ cần Lâm Thanh Hàn muốn, không có vật nào anh ta muốn mà không có, nếu anh ta thật muốn làm cái gì, chúng ta đây chỉ vài người, chỉ sợ không đủ sức giúp chị Ôn Nhuyễn."

(Trịnh Phù):?!!

Trịnh Phù nghẹn nửa ngày, chỉ nói một câu: "Ngọa tào!"

Hoa viên.

Ôn Nhuyễn từ khi ra khỏi yến tiệc vẫn luôn đi thẳng về trước, cô lo lắng sẽ có người trông thấy, càng lo lắng cuộc nói chuyện với Lâm Thanh Hàn sẽ bị người khác nghe thấy, đi đến một nơi yên tĩnh cô mới dừng chân.

Bước chân đi sau cô này giờ cũng dừng lại.

Kỳ gia là một ngôi nhà khá cũ và rộng rãi.

Kỳ phu nhân thích hoa, tu sửa nơi này đến thập phần tinh xảo, bên cạnh là cỏ cây xanh um tươi tốt, phía dưới còn là khoảng đất trồng không ít hoa son chi, gió đêm nhẹ phẩy, mùi hương thoang thoảng của hoa son chi được gió đưa tới trước mắt Ôn Nhuyễn.

Cô hít một hơi thật sâu, ngửi được hương hoa son chi, cảm thấy cảm xúc cũng có phần dao động.

Không xoay người.

Cô đưa lưng về phía Lâm Thanh Hàn mở miệng: "Anh muốn nói gì cùng tôi?"

Lâm Thanh Hàn: Nói cái gì bây giờ? (suy nghĩ)

Kỳ thật có rất nhiều điều muốn hỏi, hỏi cô có gần đây như thế nào, hỏi cô vì cái gì mà lại muốn chặn anh, hỏi cô nhiều điều..... Mà khi anh nhìn hình bóng cô ở dưới trăng, chỉ hóa thành một câu:

"Ôn Nhuyễn, anh nhớ em."

Ôn Nhuyễn đứng hình.

Cô làm như không nghe rõ, quay đầu nhìn lại, hỏi: "Anh, nói cái gì?"

Nhìn bộ dạng này của cô.

Lâm Thanh Hàn trên mặt rớt cuộc cũng cười một chút.

Tháng tư đêm vẫn có chút lạnh, anh xem cô mặc mỏng manh, đôi tay lạnh không biết giấu vào đâu, nhủu nhủu mảy, anh duỗi tay cởi áo khoác ngoài ra, sau đó tiến lên trước khoác cho cô.

Trong miệng nói nhưng thật ra là nói bằng cả trái tim: "Anh nói, anh nhớ em" (ôi truy tìm tôi rồi)

Đứng ở vị trí đón gió, luồng gió khe khẽ thổi qua, Lâm Thanh Hàn cúi đầu, cặp mắt nhu tình Đan Phượng cùng nét cười đẹp mê hồn không hề chớp mắt mà nhìn Ôn Nhuyễn.

* Mắt Đan Phượng: đôi mắt hội tụ đầy đủ vẻ đẹp cả về thẩm mỹ lẫn chiều sâu, vô cùng thu hút với lông mi cong dài, mí mắt 2 mí rõ rệt, thần thái như đang cười

Vuốt nhẹ tóc cô ra sau tai, anh tiếp tục nói: "Anh rất nhớ em, anh cho rằng bản thân chỉ chưa quen khi em rời ra, chờ thêm một đoạn thời gian sẽ hồi phục, nhưng sau đó anh mới biết, nguyên do không phải vì thế."

"Anh không phải bởi vì thói quen mới muốn trở lại bên em"

"Anh là thật lòng mong nhớ, cũng là thật sự hy vọng em có thể quay về bên anh."

"Bất luận là ở công ty hay ở nhà, là đi công tác hay ở thành phố kế bên, anh luôn thường nhớ tới em.....Anh biết anh trước kia làm rất nhiều điều sai trái, anh không đủ bản lĩnh của một người đàn ông, anh xem nhẹ rất nhiều chuyện."

"Cho nên..."

Lâm Thanh Hàn trong cuộc đời lần đầu tiên nói như vậy, vốn dĩ không phải thói quen.

Nhưng anh nhìn gương mặt dưới ánh trăng này, là khuôn mặt mà bao đêm anh vẫn nằm mơ, vẫn tiếp tục nói: "Anh hy vọng em có thể một lần nữa cho anh cơ hội, anh muốn đối xử thật tốt và yêu thương em."

Điều khó nói đều đã nói ra.

Câu nói kế tiếp liền trở nên dễ dàng rất nhiều.

Anh nhìn Ôn Nhuyễn, ánh mắt dường như muốn nói ra hết, ngay cả thanh âm cũng không tự giác mà thành câu: "Ôn Nhuyễn, chúng ta bắt đầu một lần nữa, được không?"

Bạn đang đọc truyện *Sau Ly Hôn, Tôi Nổi Tiếng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31

[Edit] hihie01

Thời gian như ngừng trôi, Ôn Nhuyễn thần sắc ngơ ngẩn nhìn Lâm Thanh Hàn, trong đầu cô bây giờ chỉ còn lại những lời anh vừa nói.

Anh nói: "Anh nhớ em."

Anh nói: " Không phải là do thói quen nên mới nhớ mà là anh thật sự nhớ em "

Anh nói: " Anh biết trước đây anh đã làm sai rất nhiều chuyện, anh không có đủ tư cách làm một người chồng tốt, anh cũng đã xem nhẹ rất nhiều việc, anh hi vọng em có thể cho anh thêm một cơ hội."

Cuối cùng là, "Ôn Nhuyễn, chúng ta bắt đầu một lần nữa, có được không?"

.....

Ôn Nhuyễn.

Chúng ta bắt đầu một lần nữa, có được không?

Ban đêm, mùi hương hoa son chỉ tản ra nhỏ bé yếu ớt như cũ.

Nam nhân trước mắt đứng dưới ánh trăng, mắt cong cong, là bộ dáng ôn nhu mà cô chưa giờ được nhìn thấy từ trước đến nay.

Ôn Nhuyễn nhìn anh, đột nhiên cười, không phải là bộ dáng mỉm cười như trước kia, mà là cười rất tùy ý, cười đến chảy nước mắt.

Cô là mới vừa bức ra khỏi những thứ kính ngạc vừa rồi.

Cô vẫn đang cười, không thể ngừng được, đôi mắt cong cong, ánh mắt nhìn Lâm Thanh Hàn không chớp.

Lâm Thanh Hàn khó hiểu nhìn Ôn Nhuyễn.

Anh cũng không cảm thấy Ôn Nhuyễn là bởi vì vui vẻ nên mới cười, ngược lại, anh cảm thấy nụ cười này chứa đựng bao thống khổ cùng bi thương của cô mà trước giờ anh chưa từng thấy. Anh cau mày, vừa định mở miệng hỏi, thì không đợi anh kịp nói, Ôn Nhuyễn đã ngừng cười.

"Lâm Thanh Hàn" Ôn Nhuyễn nhìn thẳng mắt anh, đột nhiên kêu tên anh.

"Hả?" Lâm Thanh Hàn thấy cô đã khôi phục lại như lúc đầu, tạm thời đem nghi hoặc để lại trong lòng, thấp giọng dò hỏi, "Làm sao vậy?"

"Anh biết không?"

Ôn Nhuyễn nhìn anh, chậm rãi nói: "Lúc trước khi tôi muốn ly hôn với anh, tôi cũng đã chờ đợi những lời này của anh dù chỉ là một lần, nhưng anh chỉ nhìn tôi, chúng ta đã có thể mở lòng lắng nghe tâm tư của đối phương"

"Tôi có thể biết anh muốn gì, anh cũng có thể biết thứ tôi cần là gì."

Lâm Thanh Hàn trong lòng lộp bộp một cái, anh cảm thấy câu nói tiếp theo không phải lời gì hay, ít nhất là không phải lời mà anh muốn nghe.

Không đợi anh lên tiếng, Ôn Nhuyễn đã tiếp tục nhìn anh nói: "Anh không có, từ đầu đến cuối, anh đều không có, chúng ta kết hôn 3 năm, 1100 ngày, chúng ta từng là mối quan hệ thân mật nhất trên đời này."

"Nhưng anh lại chưa một lần dành thời gian cho tôi, cùng tôi mở lòng thành thật với nhau."

"Anh luôn rất bận rộn, luôn có rất nhiều chuyện cần làm, anh đã bao giờ biết được cuộc sống của tôi trải qua như thế nào, đã bao giờ đặt mình vào hoàn cảnh của tôi, chờ đợi một người trong 3 năm nhưng tôi được cái gì chứ?"

Ôn Nhuyễn vốn dĩ nghĩ mình sẽ bình tĩnh cùng Lâm Thanh Hàn giải bày sự thật, đem chính mình coi như một người ngoài cuộc, bình tĩnh mà kể ra những lời này, nhưng cô phát hiện thật sự là quá khó khăn, cô không có biện pháp để thật sự quên đi những ngày trước kia, càng không có biện pháp thật sự coi chính mình như một người ngoài cuộc.

Cô rất khó chịu, muốn khóc.

Thậm chí hy vọng chính mình giống như những người đàn bà đánh đá kia, nằng anh một trận, hỏi anh vì sao lại muốn như vậy, vì cái gì mà muốn cô quên đi cái cuộc sống mới vừa bắt đầu này, vì sao lại đứng trước mặt cô dùng những lời nói ôn nhu mà xé miêng những vết thương chưa kịp lành lại của cô.

Hốc mắt cô đỏ lên, nhìn Lâm Thanh Hàn.

Thân thể anh dưới lớp tây trang cũng bắt đầu run rẩy.

"Ôn Nhuyễn....."

Lâm Thanh Hàn đè nén thanh âm mở miệng, anh trước nay đều không quá để ý cô như vậy, cũng chưa bao giờ nghe cô chất vấn như vậy bao giờ, anh đuổi tay muốn chạm vào cô, nhưng còn chưa có đụng tới Ôn Nhuyễn liền lùi lại phía sau hai bước.

Cô nhìn anh với một ánh mắt rất xa lạ, môi đỏ khê nhếch, "Anh không có, mặc dù bây giờ, anh nói muốn một lần nữa theo đuổi tôi, nói anh biết sai rồi, nói anh muốn tôi trở lại bên cạnh anh, vậy anh hiểu rõ tôi muốn cái gì sao?"

"Lâm Thanh Hàn, anh nói anh nghĩ anh rất tốt với tôi, nhưng anh biết thế nào mới là rất tốt với tôi không?"

Lâm Thanh Hàn trước nay đều là bách chiến bách thắng giờ phút này tựa như bị hỏi đến nghẹn họng, anh ngỡ ngàng mà nhìn Ôn Nhuyễn, không biết phải qua bao lâu mới vô lực nói: "Em có thể cùng anh nói..... em muốn cái gì, yêu cầu cái gì, em đều có thể cùng anh nói."

Ôn Nhuyễn nhìn anh.

Cô vốn đang muốn nói rất nhiều, ủy khuất, bị phẫn, ảo não toàn bộ đều muốn nói cho anh nghe, nhưng cô đột nhiên cảm thấy không thú vị.

Cô biết Lâm Thanh hàn thật sự không biết như thế nào là đối tốt với một người.

Cha mẹ anh hôn nhân thì không được hạnh phúc, ông nội anh lại luôn chuyên chú vào công việc, từ nhỏ đến lớn bên người anh chỉ có người hầu và quản gia... Trước kia, cô bởi vì biết đến tuổi thơ không mấy đẹp đẽ của anh nên mới thông cảm cho anh.

Còn sẽ nghĩ.

Chỉ cần cô trả giá nhiều một chút, Lâm Thanh Hàn một ngày nào đó cũng sẽ cho cô một tình yêu giống như vậy.

Nhưng hiện tại.

Cô cúi đầu, rũ mắt xuống, như đã mệt mỏi đến cực điểm, cô đã không còn nghĩ sẽ lại thông cảm cho Lâm Thanh Hàn nữa.

Cô không còn muốn mệt mỏi như vậy nữa.

"Lâm Thanh Hàn." Ôn Nhuyễn ngẩng đầu nhìn anh, thấy sắc mặt tái nhợt của anh thì cũng không để ý tới, cô cứ như vậy nhìn anh, dùng giọng điệu ôn nhu cùng lời nói lạnh nhạt nhất để nói, "Tôi là người, không phải máy móc, người sẽ biết mệt."

"Tôi đuổi theo anh nhiều năm như vậy, đã rất rất mệt."

"Từ nay về sau, tôi chỉ nghĩ cho chính mình, kể cả anh, là thật sự thích tôi muốn theo đuổi tôi cũng được, vẫn chỉ là nhất thời tâm huyết dâng trào....." Cô dùng một chút, nhìn anh, chậm rãi phun ra mấy chữ cuối cùng, "Tôi đều không để bụng."

Cởi tây trang trên người ra, đưa lại cho anh.

Thấy anh không có ý định lấy, cô cũng không kiên trì, đặt lại ở trên nhánh cây, không nhìn anh, cũng không nói nữa, không chút do dự mà quay người đi.

Lâm Thanh Hàn nhìn thân ảnh Ôn Nhuyễn rời đi, chân định đuổi theo, nhưng chỉ một bước liền ngừng lại.

Trước mắt, bên tai quanh quẩn những lời chất vấn vừa rồi của Ôn Nhuyễn, ban đầu là đôi mắt đỏ hoe của cô cùng bộ dáng khóc lóc ủy khuất, nhưng sau đó cô lại thu hồi cảm xúc, không phải bộ dáng ướt át bản thủ mà rời đi.

Trong lòng rầu rĩ.

Như bị một cây đao nhẹ nhàng khứa qua.

Khó chịu cực kỳ.

Lâm Thanh Hàn không biết chính mình bây giờ nên làm cái gì, đối mặt với Ôn Nhuyễn, những thủ đoạn từ trước đến nay dùng trên thương trường đều không có tác dụng, thậm chí một câu nói kêu cô ở lại cũng không nên lời, anh chỉ biết đứng nhìn thân ảnh cô rời đi.

Thật ra trước mắt sớm đã không còn thân ảnh của Ôn Nhuyễn.

Nhưng anh vẫn đứng yên chỗ cũ, không biết qua bao lâu mới xoay người rời đi.

Chờ sau khi bọn họ rời đi.

Chờ đến khi không còn bóng dáng một ai khác, thì trên cây đột nhiên có một bóng người nhảy xuống, người đó ẩn trong bóng đêm, nhìn không rõ bộ dáng, mãi cho đến khi người đó chậm rãi đi ra, ánh trăng chiếu xuống bên người, mới nhìn ra..

Kỷ Duyên.

Cậu ta đã sớm từ trong yến hội ra đây, căn bản là do lười phải xem đám người kia nịnh hót, không nghĩ tới lại gặp được Ôn Nhuyễn cùng Lâm Thanh.

Nghĩ đến lời nói của hai người vừa rồi.

Kỷ Duyên nhìn nhìn phương hướng Lâm Thanh Hàn rời đi, lại nhìn nhìn phía yến hội, nhướn mày, cái gì cũng chưa nói.

Yến hội.

Ôn Nhuyễn rời đi từ hoa viên không lập tức trở về.

Cô vào toilet trước chỉnh trang lại, xác định bản thân đã bình thường trở lại mới quay về phía yến hội.

Trong yến hội, mọi người khi nhìn thấy cô đã về liền ngừng hẳn thanh âm, một đám người quay đầu nhìn qua, như muốn từ cô tìm hiểu xem đã xảy ra chuyện gì.

Đám người Kỳ Hề đám trực tiếp chạy lại qua.

Các cô đều đã gấp đến phát điên rồi, thấy Ôn Nhuyễn trở về, vội hỏi: "Không có việc gì đi?" Kỳ Hề một bên nắm tay Ôn Nhuyễn, một bên đem cô nhìn từ đầu đến cuối một lần, xác định cô không có việc gì mới nhẹ nhàng thở ra.

"Cậu nếu vẫn không trở lại, chúng tôi đều phải ra ngoài tìm cậu."

Đối với sự lo lắng của các cô, Ôn Nhuyễn cười một cái, nhìn các cô nói: "Minh không có việc gì, để cho mọi người phải lo lắng rồi."

"Khách khí cái gì chứ."

Xác định cô không có việc gì, các cô đều nhẹ nhõm, kéo Ôn Nhuyễn lại sofa, cách mấy người trong yến hội xa một chút, Trịnh Phù mới đề nghị thanh âm nói: "Tiểu Nhuyễn Nhuyễn, Lâm Thanh Hàn có phải hay không thật sự muốn theo đuổi cô một lần nữa?"

Ôn Nhuyễn sửng sốt, không rõ làm sao các cô ấy lại biết được.

"Bộ dáng vừa rồi của Lâm Thanh hàn, nếu không phải có ý tứ với cô tôi liền không tin." Trịnh Phù trực tiếp nhất, "Tôi đã cảm thấy việc anh ta đến tham dự sinh nhật Kỳ Hề rất kì quái rồi, thì ra là ý của Tụy Ông không phải ở rượu*."

*Người thường xuyên say rượu (tui lên gg thì search được từ này còn có một bài thơ nữa nên tui nghĩ cái này hiểu nôm na là anh Hàn tới vì tình nhỉ?)

Bài thơ nè: Ý ông say không ở rượu,

Mà ở trong chốn nước non.

Núi lặng lẽ, nước dạt dào,

Ta cùng người cùng vui thích.

Thánh hiền từ xưa đều vắng lặng,

Chỉ có kẻ uống rượu là lưu lại tiếng tăm.

Cho nên suốt ngày say khướt, nằm lăn ở hiên ngoài,

Chu Bá Nhân qua sông chỉ có ba ngày tỉnh, ta không coi là ít.

Đừng kêu, đừng kêu!

Chi bằng trước kia đừng cười.

Rượu say, tuốt grom chém đất hát: "Đừng buồn...!

Mời anh hãy uống thêm một chén nữa!"

Nói xong một câu.

Cô nàng lại lôi kéo người cánh tay Ôn Nhuyễn hỏi, "Cô nói với anh ta như thế nào?"

Ba người khác tuy rằng không nói chuyện, nhưng cũng là về mặt quan tâm nhìn cô.

Ôn Nhuyễn cũng không giấu các cô, đem chuyện vừa rồi xảy ra ở hoa viên kể lại, chỉ nói kết quả, "Anh ấy có nói, nhưng tôi không đáp ứng."

"Anh ta..."

Trịnh Phù do dự nói: "Có thể thẹn quá thành giận hay không, đem cô trở lại giấu ở một nơi mà chúng tôi không biết đến? Tôi nghĩ cô tốt nhất vẫn nên đến nơi khác mà sinh sống một thời gian, ở thành phố này, Lâm Thanh Hàn muốn cái gì, chúng ta thật sự không thể làm gì a."

Kỳ Hề cũng không nói chuyện, giống như đồng tình vậy.

Lý Kiều trực tiếp mở miệng, "Tôi ở nước Mỹ có một trang viên, không ai biết, là do tôi lên đặt mua."

Hạ U cũng lên tiếng, "Tôi ở Pháp cũng có một trang viên, là quà sinh nhật anh tôi tặng năm tôi 18 tuổi, ở đó phong cảnh đẹp, chị Nhuyễn Nhuyễn có thể qua bên kia giải sầu."

Nghe được các bạn tốt lên tiếng.

Ôn Nhuyễn thật bất đắc dĩ nhưng rất cảm động lại vừa buồn cười, "Các cô nghĩ gì thế? Anh ta không có đến mức như vậy đâu." Sợ các cô ấy lại sẽ tiếp tục cái đề tài này, cô cười một cái, lái sang đề tài khác, "Với cả tôi lập tức sẽ phải đi chụp tổng nghệ, không cần tiết phải chạy trốn anh ta a."

Xác định Ôn Nhuyễn là thật sự không lo lắng, cũng không phải đang nói dối.

Đám người Kỳ Hề nhẹ nhàng thờ ra, cũng không tiếp tục đề tài này nữa, lại tìm chuyện khác nói.

Trong xe.

Lý Tắc nhìn động tĩnh phía tòa nhà, có chút ngoài ý muốn, boss nhanh như vậy đã ra tới, lại cảm thấy có gì đó không đúng, anh cũng không tiện hỏi, chỉ là thấp giọng hỏi nói: "Boss, là về nhà, hay là?"

Lâm Thanh Hàn không nói gì, anh ngồi phía sau, nghiêng đầu nhìn về phía Kỳ gia đèn đuốc sáng trưng, đan xen ở chỗ bóng đêm kia rõ ràng là mặt Chúa sáng thế thiên vị vật.

Không biết nhìn bao lâu.

Anh nhớ tới Ôn Nhuyễn với đôi mắt đỏ hoe hỏi anh, "Anh đã bao giờ biết được cuộc sống của tôi trải qua như thế nào, đã bao giờ đặt mình vào hoàn cảnh của tôi, chờ đợi một người trong 3 năm, nhưng tôi được cái gì chứ?"

Lông mi anh run rẩy, môi mím lại, trên mặt xoẹt qua một sự mềm yếu cùng mờ mịt, nhưng anh lại thu hồi lại trong nháy mắt, trên mặt lại là biểu cảm lạnh nhạt như thường ngày, như sự mềm yếu vừa nãy chỉ là ảo giác.

"Về nhà." Anh mở miệng nói.

Sau đó nhắm mắt lại, không nói nữa.

Xe chậm rãi chạy ra bên ngoài, chờ đến biệt thự Đan Sơn, cũng đã khuya.

Lâm Tú Nga hôm nay đi ra ngoài đánh bài không có trở về, chỉ còn lại người hầu nhưng đã ngủ hết rồi, di Lý vẫn chờ ở phòng khách nhìn thấy Lâm Thanh hàn về liền chạy lại đón, bà một bên nhận đồ từ trong tay anh đưa qua, một bên hỏi: "Tiên sinh hôm nay như thế nào lại về muộn như vậy? Không phải là 6 giờ máy bay hạ cánh sao?"

Nói xong.

Lại hỏi: "Đề tôi kêu người chuẩn bị đồ ăn khuya cho ngài?"

Lâm Thanh Hàn lắc đầu, anh không có hứng thú ăn khuya, chỉ muốn lên lầu nằm, cái gì cũng không làm, bước chân đi về phía trước, đi được vài bước, anh không biết nghĩ đến cái gì, đột nhiên dừng lại, quay đầu hỏi: "Ba năm này, Ôn Nhuyễn..... Ở nhà như thế nào?"

Tác giả có lời muốn nói: Nhìn đến nữ nhi như vậy thương tâm, chỉ nghĩ nói một câu cầu tử nên sát ——

Khẩu phân khẩu phân.

Ngày hôm qua một phen không có.

Chồng trước: Ta khả năng không phải nguoi nhi tử

Đào phát phát (mỉm cười): Không phải khả năng, là thật sự, cầu nam nhân, không cần cả ngày tưởng thí ăn, làm người hiện thực điểm

Bạn đang đọc truyện *Sau Ly Hôn, Tôi Nói Tiếng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32

[Edit] Candysweetie

Di Lý không nghĩ tới sẽ nghe được lời dò hỏi như vậy từ miệng Lâm Thanh Hàn, mấy năm nay, cậu chủ quá bận rộn công tác, chưa bao giờ hỏi han mọi sự trong nhà, cho nên hiện tại, cậu chủ đã biết chuyện gì rồi chẳng?

Mặc kệ là bởi vì cái gì.

Đây đều là chuyện tốt.

Ít nhất cậu chủ đã bắt đầu quan tâm phu nhân.

Bà đã sớm thấy phu nhân mấy năm nay chịu khổ sở mà cảm thấy đau lòng, hiện tại nghe được người mở lời, liền như máy hát được bật lên, suy nghĩ bao lâu như dòng nước, tất cả đều nói ra.

“Ba năm nay, phu nhân kỳ thật cũng không thể gọi là vui vẻ.”

“Phu nhân không nhiều bạn bè, ngoài Kỳ tiểu thư lâu lâu đến rủ phu nhân đi chơi, còn thường ngày phu nhân chỉ làm một việc là ngồi đợi cậu chủ về..... Ngày ngày cậu thường đi công tác vội, ít khi về nhà, phu nhân sợ quấy rầy cậu công tác cũng không dám gọi điện thoại cho cậu chủ.”

“Có đôi khi trong nhà nấu cơm tối rất nhiều, đều là rất ngon, khi biết cậu không về, phu nhân mới bắt đầu ăn.”

Càng nói, di Lý lại càng buồn, khe khẽ thở dài: “Trong hai năm, phu nhân cũng là ở nhà, cô đơn một chút, từ sau khi cô ruột của cậu chủ đến, phu nhân.....”

Nghe bà nói đến cô của mình.

Lâm Thanh Hàn hơi nhíu lông mày, giọng nói cũng trầm đi một ít: “Cô ấy như thế nào?”

Di Lý nghe vậy, nhìn Lâm Thanh Hàn một cái, sau đó mới nhẹ giọng nói:

“Cô của cậu vốn dĩ không thích phu nhân, lúc cậu chủ ở nhà, bà ấy sẽ còn cố tỏ ra vui vẻ, chỉ cần cậu không ở nhà, bà ấy đối với phu nhân đều là châm chọc mỉa mai.”

“Cô cô nói phu nhân không sinh được con, nói phu nhân vô dụng, những lời này truyền tới bên ngoài, liên quan đến phu nhân, người ngoài ai cũng nghị luận sôi nổi.”

“Ngay cả lần trước cô ấy mời Tô tiểu thư tới nhà, việc sắp xếp cho Tô tiểu thư ở cạnh phòng phu nhân đều là có chủ ý, thậm chí còn sai phu nhân giúp Tô tiểu thư dọn dẹp phòng.”

.....

Di Lý nói những lời này.

Lâm Thanh Hàn một chút cũng không biết, Ôn Nhuyễn trước nay không nói với anh về những việc này, có đôi khi anh thuận miệng hỏi, cô cũng chỉ là cười rồi nói: “Không có việc gì”.

Bên tai di Lý đang nói, mà trước mắt anh lại đột nhiên hiện ra khung cảnh ở trước nhà Kỳ gia, Ôn Nhuyễn nói ra những lời đó cùng anh..

Khóe mắt cô đỏ ửng, giọng nói trách móc, mang theo vô vàn điều ủy khuất, phẫn nộ, nhìn anh:

“Chúng ta kết hôn ba năm, gần 1100 ngày, chúng ta là mối quan hệ vô cùng thân mật, nhưng thời gian anh dành cho tôi, cùng nhau trò chuyện, thực sự không có.”

“Anh luôn bận rộn, luôn có rất nhiều, rất nhiều việc cần hoàn thành, anh hiểu được cuộc sống hàng ngày, anh hiểu được những điều tôi trải qua trong ba năm nay sao?”

Anh đột nhiên cảm thấy toàn thân rét run, giống như có một hàm băng bên trong cơ thể.

Tại sao lại như vậy? Lâm Thanh Hàn không rõ.

Cô ở trước mặt anh luôn luôn hiền dịu, đối với người bên ngoài càng thêm không cần phải nói, lần nào anh cùng Ôn Nhuyễn dự yến tiệc, bọn họ không phải đều rất tôn trọng sao?

Từng giây phút trôi qua, anh càng chìm trong mớ hỗn độn.

Lâm Thanh Hàn suy nghĩ, rồi từ suy nghĩ mà thốt ra thành lời với một giọng điệu bức bối: “Vì sao không nói với tôi?”

Cứ cho như Ôn Nhuyễn không nói.

Vì cái gì mà người khác cũng như thế này?

“Tôi đã từng muốn nói với cậu nhiều lần, nhưng phu nhân.....” dì Lý dừng một chút, nhẹ nhàng thở dài:

“Phu nhân nói cậu công tác đã rất mệt, không cần thiết lại làm cậu nhọc lòng chuyện trong nhà.”

“Cậu chủ.”

Dì Lý nhìn anh, nói một tiếng: “Ba năm qua, phu nhân thực sự sống không dễ dàng, trước kia phu nhân cười nói vui vẻ, ai nhìn không thích? Nhưng ba năm qua, chỉ có lúc cậu trở về, phu nhân nhìn mới tươi tắn lên một tí.”

Đôi môi mỏng khẽ run, anh nhắm mắt lại, trước mắt như một thước phim đẹp, hiện lên rất nhiều hình ảnh của Ôn Nhuyễn.

Thời điểm ban đầu cô được gả cho anh, nét mặt tươi cười rạng rỡ, cô thích ôm lấy anh, muốn cùng anh tay trong tay đi trên đường, buổi sáng và tối đều hôn lên môi anh.

Hai người vui vẻ hồn nhiên như đứa trẻ con.

Nhưng đã bao lâu rồi?

Anh không thể nhớ lần cuối cô cười rạng rỡ như vậy là khi nào, rồi cả lần anh và cô, hai tay đan chặt vào nhau cùng bước đi.

Tích tắc, tích tắc - âm thanh chuyển động của thời gian.

Không biết qua bao lâu, trong phòng mới nghe tiếng Lâm Thanh Hàn:

“..... Tôi đã biết.”

Anh không nhìn dì Lý, xoay người bước lên lầu, đi được một chút bước chân bỗng lão đảo như sắp té ngã.

“Cậu chủ!”

Dì Lý vội đi tới, vươn tay, như muốn đỡ anh.

“Tôi không có việc gì.”

Lâm Thanh Hàn vịn tay vào tay nắm cầu thang, không cần đỡ, anh rũ mắt, chiếc đèn treo ở trần nhà chiếu ánh sáng xuống đôi mi cong dài, anh giống như một viên ngọc trắng mang đầy hắc khí.

Đi lên lầu được vài bước.

Anh đột nhiên dừng bước chân, lạnh tiếng nói một câu: “Ngày mai, giúp tôi làm một chuyện.”

.....

Lâm Tú Nga tối hôm qua đánh bài đánh tới nửa đêm mới về nhà, sáng nay ngủ đến hơn 11 giờ trưa mới dậy.

Bà ta hiện tại ở Lâm gia vô cùng thoải mái, đi ra ngoài vì là thân phận cô ruột của Lâm Thanh Hàn nên ai cũng phải nể, ngay cả đánh bài luôn có người nhường, nghĩ đến ngày hôm qua mấy người bạn cùng đánh bài cố ý nhường cho bà ta thắng, vừa có ý giới thiệu con gái nhà mình cho Thanh Hàn.

Bà ta kỳ thật rất chướng mắt mấy nhà đó.

So với Kỷ gia, Lý gia, Tô gia..... thì thật sự là kém quá xa.

Bất quá bác cầu dẫn mới là có thể thu được không ít chuyện tốt cùng lễ vật, bà ta đương nhiên là không ngại, dù sao Thanh Hàn khẳng định là sẽ không quan tâm gì đến những cô gái ấy, bà ta liền nói giúp vài câu, chờ thêm mấy ngày lại mời các cô ấy tới nhà, phải làm cho nét mặt Thanh Hàn

Càng muốn.

Càng vừa lòng.

Lâm Tú Nga một bên rời giường, vừa nghĩ hôm nay đầu tiên là đi làm đẹp, vẫn là tìm người cùng đi dạo phố, đang suy nghĩ bỗng có người mở cửa đi vào.

Tình huống như thế nào? Lâm Tú Nga cau mày đi ra xem, nhìn thấy dì Lý cùng một đám người hầu đứng ở cửa, sắc mặt liền khó chịu, giọng nói nặng nề:

“Ai cho các người không gõ cửa liền tiến vào?!”

“Vừa rồi đã có người gõ cửa, khả năng ngài ngủ say quá, không nghe được.” Dì Lý trả lời thẳng thắn, không chút sợ sệt.

Lâm Tú Nga bắt mắt đi Lý, bà là bậc tiền bối trong Lâm gia, ngay cả Lâm Thanh Hàn cũng 10 phần tôn trọng bà, bà ta liền bĩu môi:

“Chuyện gì vậy? Đưa nhiều người như vậy đi lên, không thấy được tôi mới vừa dậy sao?”

Nói xong,

Bà ta vừa ngáp dài, vừa hỏi: “Com sáng đều chuẩn bị chu đáo hết chưa?”

Di Lý: “Thưa ngài, com sáng đều chuẩn bị tốt, ngài thay quần áo là có thể xuống lầu ăn.”

Bộ dáng này khá tốt.

Lâm Tú Nga vừa lòng, vừa định sai người mở tủ lựa quần áo, bên kia Di Lý cũng đã phân phó người:

“Được rồi, các người có thể đi vào thu dọn, tay chân cẩn thận, cậu chủ nói, cô cô dù sao cũng là người của Lâm gia, cho phép cô cô đem những món đồ đặt mua trong một năm qua đem đi, các người đừng làm hỏng nghe chưa.”

“Vâng!”

Mấy cô hầu gái lên tiếng, trực tiếp vào phòng, nào là thu dọn quần áo, nào là thu dọn trang sức châu báu, Lâm Tú Nga nhìn cảnh tượng này mà tròn tròn mắt.

Tình huống này là như thế nào vậy?

Bởi vì quá mức khiếp sợ, bà một chốc một lát đều có chút phản ứng không kịp, hơn nửa ngày rốt cuộc mới thay đổi nét mặt, tiến lên ngăn trở:

“Các người đang làm gì?! Ai cho các người chạm vào đồ vật của tôi, buông ra hết cho tôi!”

Bà ta ra sức ngăn cản, nhưng không ai để ý đến bà ta.

Di Lý càng là thái độ khinh khỉnh ngăn cản bà ta, ngữ khí nhàn nhạt nói:

“Cô cô à, ngài vẫn là xuống lầu ăn com sáng trước đi, ngài yên tâm, đồ vật thuộc về ngài đều không phải ít.”

“Chờ thu dọn xong, sẽ có người đưa xe chờ ngài đến chỗ phi cơ riêng.”

Có ý gì? Xe đến, phi cơ riêng? Ai sẽ chờ bà ta đi? Bà ta sẽ đi đâu?

Không đúng!

Đây là nhà bà!

Bà ta sẽ không đi đâu cả!

Tựa như điên loạn, bà ta nhào qua, có ý ngăn trở, nhưng Lâm Tú Nga là tiểu thư sống trong nhung lụa, sao có thể ngăn được hầu gái? Di Lý nhìn bộ dạng này của bà ta, nhũn nhũn mày, lo ngại bà sẽ làm âm ỉ lên, liền gọi hai người hầu lại:

“Các người lại đây, dìu cô cô xuống.”

“Lý Tổ Trân!”

Lâm Tú Nga bị người giữ lại, mặt đỏ lên mắng chửi:

“Bà tính làm gì? Bất quá bà chỉ là một con chó của Lâm gia, sao dám đối đầu với tôi?! Bà tốt nhất hiện tại nên giải thích rõ ràng, bằng không chờ Thanh Hàn trở về, xem tôi.....”

“Nếu cậu chủ không phân phó, tôi làm sao dám làm như vậy?”

Di Lý cười tủm tỉm nói một câu, thấy sắc mặt trắng bệch của bà ta còn bổ sung một câu: “Cậu chủ nói, sức khỏe cô thái thái không tốt, thành phố này không khí kém, khó để cô tịnh dưỡng, nên đã mua một cái trang viên riêng cho ngài ở Anh quốc rồi, về sau ngài ở Anh quốc mà tịnh dưỡng cho tốt.”

“Thu tục giấy tờ của cô đã xong rồi, ngài không cần về đây nữa, ở Anh quốc tịnh dưỡng đi.”

Cái, cái gì?

Đây là ý của Thanh Hàn, sao có thể?

Lâm Tú Nga không còn giấy giũa, khuôn mặt từ nét giận giữ chuyển qua sợ hãi, bà ngơ ngác mà đứng ở tại chỗ, nửa ngày mới lúng ta lúng túng nói: “Như thế nào, tại sao lại như vậy?”

“Thanh Hàn tại sao lại hạ quyết định như vậy?”

Di Lý nhìn bà ta, vốn là không nghĩ sẽ nói, xem bộ dạng này, vẫn là bữu môi nói: “Ngài chẳng lẽ đều đã quên, ngài mấy năm nay đối xử với phu nhân như thế nào?”

Nói xong, bà cũng không quan tâm phản ứng của Lâm Tú Nga, nhìn mấy cô hầu gái bảo: “Được rồi, dẫn cô cô đi đi.”

“Vâng!”

Lâm Tú Nga bị hai cô hầu gái dìu xuống dưới lầu, thần sắc mê man chưa kịp giấy giũa.

Cho nên Thanh Hàn làm như vậy chính là bởi vì bà đã từng khất khe với Ôn Nhuyễn? Nhưng, nhưng anh không phải không thích Ôn Nhuyễn sao? Hai người đều đã ly hôn, vì cái gì hiện tại lại muốn thay Ôn Nhuyễn ra tay?

Di Lý nhanh chóng thu dọn đồ đạc.

Bà đem đồ vật thuộc về Lâm Tú Nga toàn bộ cất vào trong rương, chờ bà đi xuống lầu, Lâm Tú Nga rút cuộc phản ứng lại, bắt đầu náo loạn lên, rồi khóc réo lên:

“Tôi không đi, tôi là cô ruột của Thanh Hàn, thằng bé không thể đối xử với tôi như vậy!”

“Đưa điện thoại, tôi phải gọi cho Thanh Hàn!”

“Thằng bé từ nhỏ đã mồ côi, là ai nuôi nó lớn lên, nó không thể như vậy, không có lương tâm!”

Bà không muốn đi Anh quốc hay trang viên gì hết, cho dù bà ta thật sự tới Anh quốc, cho dù có người hầu hạ, sao có thể thoải mái như vậy được? Bà ta ở đây, đi đâu đều có người coi trọng, chờ đi Anh quốc, ai nhận ra bà ta chứ?

Đánh chết bà cũng không đi!

Di Lý xem bộ dạng khóc la lẫn lộn này của bà ta, so với mấy mụ đàn bà đánh đá bên ngoài cũng không khác bao nhiêu, bà nhú nhú mày, trực tiếp đi lên trước trách móc nói: “Cô cô, làm người phải có lương tâm, cậu chủ từ nhỏ không có cha mẹ, nhưng ngài chiều cố cậu ấy cái gì?”

“Ngài đi giao du bên ngoài, ba ngày hai đêm không trở về nhà, khiến cho Lâm lão gia tức giận, cậu chủ tốt với ngài, cũng vì nghĩ đến quần áo, đồ ăn mà ngài thỉnh thoảng mua cho cậu ấy.”

“Cậu chủ chăm sóc vì ngài là trưởng bối, lại ly hôn.”

“Ngài nói muốn về Lâm gia, cậu chủ cũng đồng ý, mỗi tháng còn trích từ tài khoản của mình cho ngài tiền tiêu vặt đều đặn, ngài nói cậu chủ không lương tâm, vậy ngài có còn không?! Ngài chỉ cần đối xử với phu nhân tốt một chút, đừng lúc nào cũng gây sự cho vợ chồng họ thì đâu ra nông nổi này.”

Lâm Tú Nga bị nói sắc mặt lập tức trắng bệch.

Di Lý vốn tưởng sẽ mắng chửi người một hồi, nhất thấy người Lý Tắc phái đến đã tới, cũng không vì Lâm Tú Nga mà phí miệng lưỡi, trực tiếp nói cùng bọn họ: “Đều chuẩn bị tốt, các người có thể đưa cô cô đi.”

“Vâng.”

.....

Tập đoàn Lâm Thị.

Lý Tắc nghe điện thoại của Di Lý, chờ một lát, anh gõ cửa văn phòng, chờ bên trong nói một tiếng: “Vào đi”, anh mới đi vào nói:

“Boss, cô thái thái đã bị người đưa lên phi cơ, bà ấy lúc đi trên đường còn giấy giũa, nói phải gọi điện cho cậu chủ.”

Lâm Thanh Hàn không quan tâm, duyệt hợp đồng, nhân nhạ nói: “Tùy bà ấy đi.”

“Vâng.” Lý Tắc lên tiếng, nhớ tới một sự kiện khác lại hỏi: “Còn có một việc, trước kia phòng tài vụ sẽ trích ra một số tiền hàng tháng để bà ấy tiêu vặt.....”

“Ngừng.”

“..... vâng.”

Không nghĩ tới Boss sẽ tuyệt tình như vậy, Lý Tắc cũng không dám nhiều lời, anh nhẹ nhàng lên tiếng liền lui đi ra ngoài.

Chờ sau khi anh rời khỏi.

Lâm Thanh Hàn là lại phê duyệt hợp đồng một hồi mới buông cây bút máy trong tay, anh đứng lên, nhìn cửa sổ người xe đông đúc, anh mở di động bật Weibo, chú ý duy nhất đến người kia.

Cô đã hoạt động trên Weibo trở lại

Là bức ảnh ngồi ở lớp học, ánh mặt trời chiếu vào, cô nghiêng đầu, phản chiếu lên khuôn mặt cười tươi đẹp.

Lâm Thanh Hàn nắm chặt điện thoại, hơi buông xuống, lông mi cũng nhẹ nhàng run rẩy.

Có một việc, di Lý nói sai rồi.

Từ lúc rời xa anh, vẻ rạng rỡ của cô dường như lại xuất hiện.

Bạn đang đọc truyện *Sau Ly Hôn, Tôi Nổi Tiếng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33

[Edit] hihie01

Viện điều dưỡng.

Trong phòng bệnh VIP.

Lâm Xương Ngạn ngồi ở trên xe lăn, nhìn Lâm Thanh Hàn đang cúi đầu gọt hoa quả cho mình, hỏi: "Nghe nói con đã cho cô của con qua nước Anh hả?"

"Dạ." thanh âm Lâm Thanh Hàn thực đậm, một dây vô táo rơi vào thùng rác, anh đưa miếng táo đã gọt vỏ sạch đẹp qua, "Bà ấy càng ngày càng quá quắt, danh tiếng trong thành phố hiện nay quả thật không tốt."

"Vậy sao?"

Lâm Xương Ngạn tiếp nhận miếng táo, nhướn mày nói: "Không phải là vì tiểu Nhuyễn?" Mắt liền thấy sắc mặt Lâm Thanh Hàn khế biến, ông đem miếng táo đặt trên bàn, hận rên sắt không thành thép mắng: "Tôi trước kia đã nói với anh như thế nào, nói anh phải đối tốt với Ôn Nhuyễn, không cần biết bằng cách nào."

"Hiện tại đã biết hối hận? Xem xem lúc trước anh đã làm những việc gì đi?!"

Lâm Thanh Hàn luôn bận công việc, thường ngày cũng rất ít khi đến viện điều dưỡng, hơn nữa tính tình của hai ông cháu đều không phải kiểu sẽ dễ dàng ngồi xuống cùng nói chuyện... Cho nên vẫn là khi Lâm Thanh Hàn cùng Ôn Nhuyễn đã ly hôn rồi thì đây mới là lần đầu hai người cùng nhau nhắc đến chuyện này.

Lâm Xương Ngạn thật sự rất tức giận.

Ông cùng với ông bà của Ôn Nhuyễn giao tình vẫn luôn rất tốt, hướng chi ông còn nhìn ba của Ôn nhuyễn lớn lên, lúc trước ông chính là muốn cho con gái mình đính hôn với ba của Ôn Nhuyễn, đáng tiếc con bé đó lại làm những việc không đâu, ghét bỏ hôn ước này rồi lại đi tìm bạn trai của chính mình.

Ông đối với Ôn gia có quá nhiều áy náy.

Sau Ôn gia lại xảy ra chuyện quá nhanh, Lâm thị còn chưa có phát đạt như bây giờ, ông lại đang ở nước ngoài, chờ khi ông biết chuyện này mà trở về thì ba mẹ Ôn Nhuyễn đã mất còn cô thì lại không rõ tung tích.

Ông không biết đã phải đi biết bao nhiêu nhân lực mới mang được cô trở về.

Đem cô mang về nhà, dốc lòng chăm sóc, Ôn Nhuyễn đứa bé này tinh thần phần chấn, tính tình lại tốt, cô như bù đắp lại cho cái phần thiếu hụt tình thân trong lòng ông.

Cho nên.

Tuy Ôn Nhuyễn chỉ là cháu dâu nhưng ông vẫn luôn xem cô như chính cháu gái ruột của mình mà đối đãi.

Mà hiện tại cháu gái ông lại phải chịu khổ như vậy, ủy khuất đến nỗi phải ly hôn, ông làm sao không tức giận được cơ chứ?

Càng nghĩ lại càng giận.

Quái trọng trong tay càng bị nắm thêm chặt.

Lâm Xương Ngạn khi còn trẻ có tham gia quân ngũ nên hiện tại sức lực của ông vẫn rất tốt, quái trọng trong tay ông liền phóng về phía Lâm Thanh Hàn không một chút lưu tình.

Lâm Thanh Hàn cũng không né tránh, chỉ khi quá đau mới cắn răng phát ra một tiếng rên.

Không biết đã đánh đến bao lâu, sống lưng thẳng tắp của Lâm Thanh Hàn cũng dần dần giãn ra, Lâm Xương Ngạn cũng đánh đến thở dốc, tay cũng đã phát run, quái trọng rơi trên mặt đất, phát ra một tiếng vang lớn nhưng không ai nhận cả.

Trong phòng lại khôi phục sự yên tĩnh như lúc ban đầu.

Lâm Xương Ngạn tay chống ở hai sườn xe lăn, hít sâu một hơi mới nhìn Lâm Thanh Hàn đang trầm mặc nói: "Hiện tại anh tính toán sẽ làm gì?"

Lâm Thanh Hàn không nói chuyện, môi mím nhấp nháy, cúi đầu, lông mi che khuất mắt anh, làm người khác không rõ cảm xúc trong mắt anh, không biết qua bao lâu, anh mới mở miệng, thanh âm lại thấp lại trầm: "..... Con không biết."

"Con muốn theo đuổi cô ấy một lần nữa, muốn cô ấy trở về bên con, nhưng cô ấy lại bảo cô ấy mệt rồi."

"Cô ấy nói..."

Lâm Thanh Hàn dừng một chút, nhớ tới ngày đó Ôn Nhuyễn nói, "Từ nay về sau, tôi chỉ nghĩ cho chính mình, kể cả anh, là thật sự thích tôi muốn theo đuổi tôi cũng được, hay chỉ là nhất thời tâm huyết dâng trào... Tôi đều không để bụng."

Anh ghen ngào nói, trên mặt cũng toát ra thần sắc mê mang, thống khổ, bàn tay không biết nên nắm chặt hay là buông ra, "Cô ấy nói, cô ấy không để bụng, mặc kệ con có thích cô ấy không, hay chỉ là nhất thời tâm huyết dâng trào, cô ấy cũng đều không để bụng."

Không phải đùa.

Không phải lạt mềm buộc chặt.

Cũng không phải lời nói nhất thời trong lúc tức giận.

Mà là cô..... Thật sự không để bụng, thật sự không cần anh nữa.

Lâm Thanh Hàn trước nay đều không lộ ra bên ngoài một tia mềm yếu, giờ phút này lại giống như một kẻ mắc sai lầm đến nỗi bị vứt bỏ, anh cúi đầu, tay khẽ run, như phải chịu một áp lực rất lớn, rất thống khổ nói: "Ông nội, hiện tại con nên làm như thế nào?"

Nhìn đến bộ dáng này của Lâm Thanh Hàn.

Lâm Xương Ngạn cũng có chút mềm lòng, cháu trai ông là người như thế nào, ông là người rõ nhất, từ nhỏ đến lớn, đây là lần đầu tiên anh để lộ ra bộ dáng mềm yếu như vậy. Anh bây giờ không khác gì người mất hồn mất vía.

Muốn mắng anh.

Muốn nói anh đáng bị như vậy.

Nhưng rốt cuộc vẫn là không phun ra một chữ, không biết qua bao lâu, ông mới mở miệng, hỏi một câu, "Con có biết chuyện của ông với bà nội con không?"

Lâm Thanh Hàn ngẩn ra, anh ngược mặt lên, lắc đầu.

Trước khi anh được sinh ra thì bà nội đã sớm qua đời rồi, từ nhỏ đến lớn cũng đều chưa có gặp lần nào, anh làm sao có thể biết chuyện của ông bà chứ? Ấn tượng duy nhất của anh với bà nội là mỗi lần đến giỗ của bà anh đều thấy ông nội đỏ mặt ngồi ở thư phòng nhìn ảnh chụp của bà.

"Ông với bà cũng là bị ép cưới."

"Bà nội con là một người rất ôn nhu, sau khi gả cho ông thì vẫn luôn giúp ông quản lý các việc trong nhà, giúp ông chăm sóc, dạy dỗ con cái, lúc đó ông vẫn còn trong quân ngũ, một năm số lần về nhà cũng rất ít, bà ấy trước giờ cũng đều không oán giận, mỗi lần ông trở về đều chuẩn bị rất nhiều đồ ăn cho ông, bồi bổ cơ thể giúp ông."

"Ông xem bà là vợ của mình, cứ nghĩ chỉ cần cho bà ấy nhiều tiền, cho bà ấy thể diện và thân phận là đủ rồi."

"Nhưng sau đó..." ông đột nhiên ngừng lại.

Lâm Thanh Hàn nghe những lời này, như thấy được chính mình cùng với Ôn Nhuyễn ở quá khứ, bàn tay anh chống ở đầu gối, ách giọng nói hỏi: "Sau đó xảy ra gì?"

"Sau đó bà nội con bệnh nặng."

Lâm Xương Ngan bình phục hô hấp của chính mình, tiếp tục nói: "Thời điểm ông trở về, bà trút hơi thở cuối cùng nhìn ông, lúc đó bà rất cao hứng, bà nói... Bà rất vui vì được làm vợ của ông, nhưng nếu cho bà chọn lại một lần nữa, bà sẽ không chọn gã cho ông."

Giống như một cây châm đột nhiên đâm trúng vào tim, sắc mặt Lâm Thanh Hàn trắng bệch nhìn Lâm Xương Ngan.

"Ông sau này thì biết được, căn bản bà ấy không cần tiền, chỉ cần cho bà ấy một cuộc sống an ổn, một thân phận là đủ rồi, nếu ông đã cưới bà ấy thì phải đối với bà ấy thật tốt, thật quan tâm....."

"Tình yêu là phải đến từ hai phía."

"Nếu chỉ có một phía thôi thì chỉ có một người phải trả giá, mà như vậy cuộc tình đó sẽ chẳng đi xa được."

"Thanh Hàn" Lâm Xương Ngan gọi một tiếng, thấy bộ dáng mê mang trên mặt anh, khe khẽ thở dài, "Ông cả đời vẫn luôn hối hận, hối hận tại sao lúc trước không đối tốt với bà ấy hơn, nhưng hiện tại ông đã không thể quay đầu được nữa."

"Con và ông không giống nhau."

"Nếu con thật sự yêu tiểu Nhuyễn, thì hãy theo đuổi lại con bé."

"Lúc trước tiểu Nhuyễn đối với con như thế nào, con lại suy bụng ta ra bụng người, thì bây giờ dùng sự nhiệt tình của con để bù đắp đi."

Suy bụng ta ra bụng người, lấy thiệt tình đổi thiệt tình, Lâm Thanh Hàn nghiền ngẫm hai câu nói này, không đợi anh nói chuyện, bên ngoài liền truyền đến tiếng gõ cửa, anh thu liễm cảm xúc trên mặt, ra cửa mở, lại nghe được một giọng nói quen thuộc...

"Ông nội!"

Sống lưng cứng đờ.

Lâm Thanh Hàn làm như không dám tin, cổ cứng đờ quay đầu lại xem, sau đó liền nhìn thấy Ôn Nhuyễn đội mũ lưỡi trai, từ bên ngoài đi vào, trong tay cô ôm một bó hoa tươi cùng một giỏ trái cây, trên mặt treo một nụ cười sáng lóa.

Cô không nhìn thấy anh.

Ôn Nhuyễn chính xác không có thấy Lâm Thanh Hàn, ánh mắt cô dừng ở trên người ông nội đang ngồi trên xe lăn, cười nói, "Ông nội, con nhờ người khác mua giúp một ít hoa calla lily*, là hoa mà ông thích nhất đó, còn có....." Lời còn chưa nói xong, ánh mắt liền nhìn thấy thân ảnh Lâm Thanh Hàn.

* Hoa Calla còn gọi là hoa Thủy Vu hay hoa Rum là một thành viên trong họ thực vật hoa kèn.

Nụ cười trên mặt cứng lại, ngay cả bước chân cũng ngừng lại.

Lâm Thanh Hàn như thế nào lại ở đây?

"Tiểu Nhuyễn, sao con lại tới đây?" Lâm Xương Ngan đánh võ không khí trầm mặc trong phòng, ông đẩy xe lăn đi qua, oán trách nói: "Con lâu lắm rồi cũng không có tới thăm ông nội nha."

Từ sau khi ôn Nhuyễn tiến vào giới giải trí, lịch trình của cô ngày càng nhiều, vì vậy cũng không còn nhiều thời gian tới thăm viện điều dưỡng như trước nữa, Lâm Xương Ngan thật ra không trách cô, thậm chí lúc cô nói muốn vào giới giải trí ông còn hỏi cô có muốn tự thành lập một công ty hay không, như vậy đỡ phải chịu áp lực.

Nhưng lại bị Ôn Nhuyễn cười cự tuyệt.

"Gầy đi rồi, có phải hay không gần đây rất mệt mỏi?" ông cau mày, ngữ khí xen lẫn đau lòng.

Ôn Nhuyễn nghe xong cũng lấy lại tinh thần, cô không để ý Lâm Thanh Hàn nữa, anh có ở đây hay không, cũng không liên quan đến cô, cười với Lâm Xương Ngan nói: "Nào có đâu ạ, ông nội nói con gầy đi nhưng thật ra gần đây con còn béo lên một vòng đấy ạ." Cô đem trái cây trong tay đặt ở trên ngăn tủ, cầm lấy bình hoa bên cạnh, "Ông nội, con đi đổi bình hoa trước."

Không đợi cô đi vào toilet, Lâm Thanh Hàn người nãy giờ vẫn chưa lên tiếng đột nhiên đứng dậy nói, "Để anh làm cho."

Ôn Nhuyễn sững sờ.

"Tiểu Nhuyễn, để nó làm đi." Lâm Xương Ngạn mở miệng, "Con ở đây nói chuyện với ông là được rồi."

Ôn Nhuyễn cũng không nói gì nữa, gật gật đầu, nhẹ nhàng vâng một tiếng, cô đem hoa calla lily cùng bình hoa trong tay đưa cho anh, còn dặn dò riêng anh một câu, "Không cần quá nhiều nước, qua cảnh hoa một ít là đủ rồi."

Lâm Thanh Hàn ngày thường chưa bao giờ làm những việc này, ngoan ngoãn nghe, còn đáp: "Được."

Chờ đến khi Lâm Thanh Hàn vào toilet, Ôn Nhuyễn liền một lần nữa cười thật sáng lạng, đẩy Lâm Xương Ngạn ra trước cửa sổ phơi nắng, nói: "Ông nội gần đây ông có ngoan ngoãn ăn cơm, có chăm chỉ luyện tập không đó?"

Lâm Xương Ngạn thấy cô cũng chưa ngó vào toilet lần nào, trong lòng trầm xuống.

Trước kia hai đứa nhỏ ở bên nhau, tiểu Nhuyễn ánh mắt vĩnh viễn đều là đuổi theo Thanh Hàn, ngay cả lúc cùng ông nói chuyện cũng vẫn luôn là như thế..... Bất quá ông cũng không nói gì thêm, chuyện tình cảm của tụi nhỏ, người ngoài như ông không nên xen vào.

Những gì ông có thể nói cũng đã nói.

Có thể thành công hay không, phải chờ xem thằng cháu ngu ngốc của ông nó làm như thế nào.

Hai ông cháu cười nói chuyện với nhau một lúc, Lâm Thanh Hàn từ toilet bước ra, nhìn thấy Ôn Nhuyễn đang đứng trước mặt ông nội, mặt mày cong cong kể chuyện của cô, "Ồ khóa học biểu diễn, lão sư bảo sẽ quy định cảnh diễn cho tụi con."

"Lúc bắt đầu con cũng không dám, do sợ sẽ bị mất mặt, nhưng lão sư với bạn học cũng rất tốt với con."

Lâm Xương Ngạn liền cười nghe cô nói chuyện, "Kia tiểu Nhuyễn về sau con tính làm diễn viên sao?"

"Nếu có cơ hội nói, con rất muốn thử ạ....."

Ôn Nhuyễn cong mắt cười cùng ông nói tiếp, "Bất quá sắp tới con sẽ tham gia một chương trình thực tế, thời gian này cũng bắt đầu quay rồi ạ." Sợ ông không hiểu, cô giải thích thêm, "Chính là kiểu chương trình lúc trước con với người xem trên TV ấy, vài người sẽ cùng nhau ra nước ngoài chơi."

Lâm Xương Ngạn vừa nghe xong lời này liền nhú mi, "Chính là cái loại cho con một chút tiền, rồi bắt con tự tìm cơm ăn cùng chỗ ở sao?" Ông lúc trước có cùng Ôn Nhuyễn xem qua một chương trình như vậy, thời điểm xem còn cảm thấy rất thú vị.

Nhưng nghĩ đến cháu gái bảo bối cũng phải khổ như vậy, ông liền không cao hứng nữa.

"Là công ty nhà ai a? Nếu không ông nội giúp con liên hệ với tổng đạo diễn, cho các con nhận những đãi ngộ tốt nhất?" Lâm Xương Ngạn lo lắng sốt ruột nghĩ biện pháp.

Ôn Nhuyễn lại cười đến không ra bộ dáng, "Ông đừng làm như vậy, nếu thấy con đầu tư vào đoàn, số tiền quá lớn thì sẽ không ai chơi với con nữa....." thấy ông vẫn cau mày, lo lắng, cô cười kéo cánh tay ông, dựa đầu qua, làm nũng, "Sẽ không xảy ra việc gì đâu ạ."

"Nếu thật sự có chuyện xảy ra, con liền gọi điện cho ông nội, nhờ ông nội chống lưng."

Lâm Thanh Hàn đứng ở ngoài toilet, nhìn hai ông cháu không coi ai ra gì mà thân mật làm nũng, có chút thất thần, cũng cực kỳ hâm mộ, anh cũng hy vọng Ôn Nhuyễn có thể đối với anh cũng giống như vậy, kéo cánh tay anh làm nũng với anh.

Tác giả có lời muốn nói: Chồng trước: Lão bà, người có thể kéo ta cánh tay cùng ta làm nũng sao?

Nhuyễn Nhuyễn: Thanh tình điểm, đừng nằm mơ, còn có, là vợ trước (cười tủm tỉm)

9 giờ còn có canh một.

Cảm tạ vì ta đầu ra bá vương phiếu hoặc tưới dinh dưỡng tiểu thiên sứ nga ~

Cảm tạ đầu ra [địa lời] tiểu thiên sứ: Hoa khai bán hạ 1 cái;

Cảm tạ tưới [dinh dưỡng dịch] tiểu thiên sứ:

Bạn đang đọc truyện *Sau Ly Hôn, Tôi Nói Tiếng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34

[Edit] Candysweetie

Ôn Nhuyễn mỗi lần tới viện dưỡng lão đều sẽ chăm sóc Lâm Xương Ngạn thật lâu.

Hôm nay cũng như mọi ngày, cô giúp ông nội dùng xong cơm trưa, còn đẩy người đến lan can ở lầu dưới, phơi nắng hóng gió, tuy rằng những việc này bình thường điều dưỡng viên cũng có làm, nhưng Ôn Nhuyễn mỗi lần lại đây, vẫn là thích tự tay làm lấy..... Cô coi ông nội Lâm – ông nội của Lâm Thanh Hàn như chính người thân của mình.

Hiện tại bởi vì nguyên nhân công tác bận rộn, nếu có thời gian liền đến chăm sóc người rất lâu.

Lạ kì thay...

Cô mắt nhìn đến người con trai mặc bộ vest lịch lãm, nhẹ nhàng nhú nhú mày, không hiểu rõ tại sao Lâm Thanh Hàn hôm nay vì cái gì mà chăm sóc ông nội Lâm lâu như vậy? Anh trước kia tính ra đến viện dưỡng lão, cũng chỉ là cùng ông nội của mình dùng cơm trưa, rồi sau đó rời đi.

Cho nên, một Lâm tổng nhà giàu số một, luôn luôn bận rộn, hiện tại không bận sao? Không cần vội vàng mở cuộc họp, phê duyệt hợp đồng, nói chuyện hợp tác?

Cô cũng lười đi để ý Lâm Thanh Hàn, lo trò chuyện cùng ông nội Lâm:

"Ông à, hiện tại thời tiết rất nóng, mỗi buổi sáng và tối người nhớ dặn điều dưỡng viên đưa người xuống dưới phơi nắng, giữa trưa đừng tới."

"Con bé này nói chuyện cứ như một bà lão, lời này con nói nhiều lắm rồi, ông đây nghe đến nổi lỗ tai không chịu được rồi." Lâm Xương Ngạn cười giận, nói một câu.

Ôn Nhuyễn bắt đầu dĩ nhiên nói: "Dì điều dưỡng viên nói, ông ngày thường cũng không chịu xuống lầu, nếu con không nói nhiều lần, ông chắc chắn không nhớ."

"Ai nói!"

Lâm Xương Ngạn thổi râu trừng mắt: "Ông cũng chính là thỉnh thoảng mới không xuống lầu."

Ôn Nhuyễn cùng Lâm Thanh Hàn đều là những người xuất sắc, đáng người đẹp, tướng mạo thanh tao, khí chất ngút ngàn.

Tuy rằng Ôn Nhuyễn đội mũ lưỡi trai, che khuôn mặt của mình, nhưng khí chất của cô vẫn là có thể dễ dàng khiến người khác đoán ra được tướng mạo xuất sắc, càng không cần phải nói bên cạnh còn có một Lâm Thanh Hàn cực phẩm.

Như vậy hai người đẩy Lâm Xương Ngạn đi dạo, tự nhiên có một cụ bà khác liền mở lời hâm mộ: "Đây là cháu trai và cháu dâu của ông sao, đúng là nam thanh nữ tú, lại hiểu thuận, nhà tôi có mấy đứa con mà mười ngày nửa tháng đều không thấy được mặt."

Cụ bà ấy trông có vẻ rất ngưỡng mộ...

Lâm Xương Ngạn cũng cười mà nói: "Con cái cháu chất nhà tôi cũng không dùng được, tôi cũng không quan tâm, nhưng nhà tôi có đứa cháu gái nhỏ này ngoan ngoãn, công tác dày đặc mà còn bớt thời giờ tới gặp tôi."

Nói xong,

Còn rất kiêu ngạo nói: "Biết đứa nhỏ này nhà tôi là làm gì không?"

Người kia kinh ngạc nói: "Làm gì đó?"

Lâm Xương Ngạn ngửa đầu, hoàn toàn không giống như là bậc tiền bối của Lâm thị, mà chỉ giống như là một người già bình thường, hướng về những người khác mà khoe ra cháu gái xuất sắc của bản thân: "Đứa nhỏ này nhà tôi chính là minh tinh, là minh tinh màn ảnh đó, con bé bận rộn chụp hình rồi quay chương trình, về sau có thể thấy con bé trên TV đấy."

"Vậy sao!"

"Giỏi quá vậy!"

Mấy người trong viện cười khen Ôn Nhuyễn xong, lại nói Lâm Thanh Hàn: "Cháu trai của ông cũng không kém đâu, vừa thấy là biết rất xuất sắc, ông thật đúng là có phúc khí, cháu trai cháu dâu đều tốt như vậy."

Lâm Xương Ngạn cười cười, không giải thích.

Ôn Nhuyễn kỳ thật có chút bình thường, cô trước kia thích nhất người khác nói cô là vợ của Lâm Thanh Hàn, nếu đặt ở trường hợp trước kia, cô chắc

chấn đo bùng khuôn mặt, nhưng hiện tại..... Lại cảm thấy ổn. Và lại nhìn ông nội Lâm đang cao hứng như vậy, cô cũng không mở miệng giải thích, dù sao về sau cô cùng Lâm Thanh Hàn chạm mặt số lần không nhiều lắm, hiểu lầm thì cứ hiểu lầm đi.

Lâm ông nội vui vẻ là được.

Lâm Thanh Hàn mắt thấy Ôn Nhuyễn không lên tiếng giải thích, vừa rồi trái tim hơi đập nhanh một chút, ngay khuôn mặt căng thẳng cũng nhu hòa lại.

Ông nội ngồi trên xe lăn, gương mặt hiền hòa.

Ông nắm lấy tay Ôn Nhuyễn cùng Lâm Thanh Hàn, sau đó từ trong túi móc ra hai viên kẹo, run run rẩy rẩy đưa cho bọn họ: "Đây là cháu trai và cháu dâu của ông, ông đưa cho hai đứa 2 viên kẹo này."

"Cho hai đứa luôn bên cạnh yêu thương nhau, cho hai đứa sang năm có một đứa bé thật kháu khỉnh."

Ôn Nhuyễn vừa nghe lời này, mặt liền đỏ, cô cùng Lâm Thanh Hàn có con á? Muốn rút tay ra, lại không đành nỡ làm phật lòng tâm ý của ông nội, cô chỉ có thể đỏ mặt, nhận lấy viên kẹo kia, ngáp ngừng môi không biết nói cái gì.

So sánh với nét rồi rấm ngai ngừng của cô.

Lâm Thanh Hàn thật ra thoát nhìn thân nhiên hơn nhiều, không chỉ có thân nhiên, trong mắt thậm chí còn nở rộ một ý cười, anh ngày thường thoát nhìn lạnh lùng, gương mặt sẽ hơi khó gần, nhưng thật ra anh bình dị gần gũi hơn nhiều.

Anh nhận lấy viên kẹo, nắm trong tay, thấp phàn chân thành tha thiết cảm tạ nói: "Cảm ơn ông nội, con sẽ cố gắng."

Ôn Nhuyễn:.....

Cố gắng???

Cố gắng cái quỷ gì chứ???

Anh tự đi mà cố gắng một mình đi!

.....

Cuối cùng để thoát khỏi cái tình cảnh xấu hổ này, Ôn Nhuyễn đưa ông nội Lâm về phòng, nhìn thoáng qua thời gian, liền nói lời tạm biệt:

"Ông nội ơi, con buổi tối còn có việc, phải đi về trước, chờ chương trình kết thúc, con lại đến thăm ông nha."

Lâm Xương Ngạn tuy rằng luyến tiếc, nhưng cũng không cản cô.

"Ở bên ngoài nhớ phải chăm sóc tốt cho bản thân, nếu có việc thì cứ nói với ông....." dặn dò vài câu, ông vẫn là không yên tâm, lại nói:

"Con phải cẩn thận, đi tham gia chương trình nhớ rõ đừng mang quá nhiều tiền, để ở những nơi người khác dễ thấy, hiểu chưa?"

"Đừng để bản thân bị đói, đã biết chưa?"

Ôn Nhuyễn nghe những lời này, nhớ tới lúc trước đi tham gia các buổi huấn luyện, dù là 500 hay ít hơn cũng không được giữ lại..... Tuy rằng cuối cùng vẫn là bị tịch thu, càng cảm thấy lời dặn rất ấm áp.

Cô không nói cùng ông nội Lâm rằng chương trình kia sẽ có vô số máy quay nhìn chăm chăm vào cô, còn có nhân viên công tác kiểm tra đồ vật, căn bản không có khả năng cất quá nhiều tiền.

Đáp lại bằng một ánh mắt nghịch ngợm: "Ông yên tâm, con sẽ cất tiền thật cẩn thận."

Lại nói cùng người vài câu, Ôn Nhuyễn liền đứng dậy.

Không nghĩ tới rằng cô vừa đứng lên thì Lâm Thanh Hàn cũng đi theo, nhìn cô nói: "Anh đưa em về."

Ôn Nhuyễn nhú nhú mày, cô không nghĩ sẽ tiếp xúc nhiều cùng Lâm Thanh Hàn, vừa định cự tuyệt, liền nghe được ông nội Lâm mở miệng: "Ôn Nhuyễn, để thằng bé đưa con về đi, nơi này xa xôi, không tiện đón xe, con hiện tại lại là nghệ sĩ, đừng để xảy ra chuyện."

Không đành lòng làm trái ý ông nội, Ôn Nhuyễn đành phải gật đầu, nhìn Lâm Thanh Hàn khách khí nói: "Vây, làm phiền anh."

Nghe thấy giọng nói khách khí lạ lẫm, Lâm Thanh Hàn trong lòng có một chút quẫn thất, nhưng cũng chưa nói gì, đợi Ôn Nhuyễn cùng ông nội chào tạm biệt liền đi sau cô ra khỏi phòng.

Hai người đi thang máy xuống lầu một.

Lâm Thanh Hàn vốn đang tính lên xe xong, có thể ở trên đường cùng Ôn Nhuyễn trò chuyện vui vẻ.

Nhưng lên xe xong, Ôn Nhuyễn trực tiếp đưa lưng về phía anh, nhắm mắt lại, hiển nhiên là bộ dạng không muốn nói chuyện cùng anh.

Nhìn bóng dáng cô, Lâm Thanh Hàn nắm chặt tay lái, môi mòng mím chặt, không có nhiều lời, anh từ phía sau lấy một cái khăn lông đặt trên người cô, điều chỉnh lại máy lạnh.

Lúc này mới khởi động xe.

Xe chậm rãi ra chạy ra bên ngoài.

Ban đầu Ôn Nhuyễn vẫn luôn nhắm mắt, vào lúc này lại chậm rãi mở mắt, cô duỗi tay chạm vào chiếc khăn lông, thần sắc nhàn nhạt, không biết suy nghĩ cái gì.

Cuối cùng cô lại nhắm mắt, cất giấu cả khuôn mặt ở bên trong.

Về đến nhà.

Đã là buổi chiều lúc 5 giờ.

Tiểu Mạch vừa rời ở trên đường đã gọi cho cô, nói là đã ở dưới lầu.

Mất thấy đã gần đến nơi, Ôn Nhuyễn không muốn để cho người khác biết là Lâm Thanh Hàn đưa cô trở về, mở miệng nói: "Không cần đi vào đâu, dừng lại ở đây đi."

Cô lấy cái khăn lông ra, cời thất lưng an toàn, như cũ dùng ngữ điệu khách khí cùng xa cách nói: "Hôm nay làm phiền anh rồi, cảm ơn."

Lâm Thanh Hàn không thích Ôn Nhuyễn dùng ngữ khí như vậy nói chuyện với anh, anh thà rằng mong Ôn Nhuyễn đánh mắng anh, cũng không hy vọng cô dùng thái độ xa cách như vậy, khiến khoảng cách giữa họ ngày càng xa.

Anh dừng xe ở bên đường, hít một hơi thật sâu, nhìn cô mở miệng, "Ôn Nhuyễn, anh....."

Lời nói còn chưa xong, Ôn Nhuyễn đã quay đầu, gợn găng dứt khoát đến gây luôn mạch cảm xúc:

"Lâm Thanh Hàn, điều gì có thể nói cùng anh, đều đã nói rõ ràng." Cô dùng một chút:

"Nếu không có ông nội, chúng ta không có khả năng tiếp xúc, một chút đều không có, tôi không muốn ông nội buồn lòng, cho nên sẽ đối đãi với anh như người bạn."

"Tôi hy vọng anh cũng sẽ như vậy."

Nói xong, cô không nhìn Lâm Thanh Hàn, lập tức mở cửa xe đi ra ngoài.

Lâm Thanh Hàn duỗi tay muốn nắm tay cô, nhưng hôm nay ăn phải một đòn hiểm, toàn thân trên dưới đều là đau đớn, vừa rời lái xe hơn 2 tiếng, cánh tay đều mỏi, định với nắm lấy Ôn Nhuyễn tay thì liền đau đến kêu lên một tiếng.

Nghe được âm thanh, Ôn Nhuyễn nghiêng mắt nhìn anh một cái, thấy sắc mặt tái nhợt, môi phát tím lại, nhíu nhíu mày, dừng bước: "Anh làm sao vậy?"

Lâm Thanh Hàn nhắc mi mắt lên nhìn cô, cửa xe đã mở, cô một chân đã đi xuống, một chân lưu lại, trên mặt còn toát ra một tia quan tâm tới anh.

Vốn dĩ bị như vậy, đối với người khác anh sẽ không nói một tiếng?

Như vậy quá mất mặt.

Nhưng hiện tại nhìn Ôn Nhuyễn, anh đột nhiên cảm thấy mất mặt cũng không sao, chỉ cần có thể giữ lại cô là được, anh nắm cánh tay, nhìn cô, thấp giọng nói: "Ông nội đánh anh đó."

Cái gì?

Ôn Nhuyễn ngăn ra, ông nội đánh Lâm Thanh Hàn?

Lâm Thanh Hàn nhìn đôi mắt của cô, thấy dáng vẻ này, dừng một chút, tiếp tục nói: "Ông trách anh không chăm sóc em chu đáo, làm em buồn....."

Nghĩ đến hôm nay ở trong phòng ông nội, cùng với lúc vừa ăn cơm chung, Lâm Thanh Hàn nâng không nhắc nổi cánh tay, Ôn Nhuyễn rút cuộc hiểu được.

Xem ra trước khi cô đến viện dưỡng lão, ông nội hẳn đã giáo huấn Lâm Thanh Hàn, xem bộ dáng này, phỏng chừng Lâm Thanh Hàn bị chỉnh đốn không nhẹ.

Cô nhìn anh, hỏi khe khẽ: "Đau không?"

Lâm Thanh Hàn đã lâu không được Ôn Nhuyễn nhìn đến, anh trong lòng đột nhiên nhảy dựng, ngờ ngẩn, lúng ta lúng túng trả lời: "..... Đau."

"Đau là được rồi!"

Ôn Nhuyễn nói xong liền thay đổi sắc mặt, vừa rồi còn ôn ôn nhu nhu, hiện tại lạnh như băng, một chút đều không có ý cười. Cô nâng cánh tay lên, cầm lấy rồi đánh cho Lâm Thanh Hàn vài cái, sau đó không đợi anh phản ứng lại, liền trực tiếp lấy túi xách bước xuống xe.

Đứng ở cửa xe.

Cô không lập tức rời đi, ngược lại khom lưng nhìn khuôn mặt ngẩn ngơ, không tin được của Lâm Thanh Hàn, thanh âm lạnh lùng nói: "Đau rồi thì hãy nhớ lấy, lần sau còn đến phiền tôi, tôi sẽ thay ông nội đánh gãy chân anh!"

Bạn đang đọc truyện *Sau Ly Hôn, Tôi Nổi Tiếng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35

[Edit] hihi01

Lúc rời đi Ôn Nhuyễn liền cảm thấy cả người thật thoải mái, thậm chí còn cảm thấy thời tiết hôm nay đẹp hơn rất nhiều, đặc biệt hơn hết khi nghĩ đến bộ dạng kinh ngạc lúc nãy của Lâm Thanh Hàn cô liền nhin không được mà cong khóe miệng, cười thật to.

Ý nghĩ muốn đánh anh không phải ngày một ngày hai.

Lâm Thanh Hàn nếu cách xa cô một chút, còn không nói.

Mà cái tên cậu nam nhân này lại cứ cố tình xuất hiện trước mặt cô, còn cứ luôn nói tới những việc mà cô không thích nghe.

Hiện tại biết hối hận?

Trước kia tại sao không biết đi?

Còn học được cách tỏ đáng thương, thật là không biết xấu hổ! Cô hôm nay nên đi sớm một chút, nhìn ông nội đánh anh một trận, tốt nhất đem đầu óc của anh đánh cho tỉnh, hiện tại cô đỡ phải nhìn thấy bộ dạng không thể hiểu nổi của anh bây giờ.

Anh cho rằng ly hôn là chơi đồ hàng sao? Muốn quay đầu lại là có thể quay đầu lại?

"Chị Nhuyễn Nhuyễn!"

Cách đó không xa truyền đến tiếng của Tiểu Mạch đang mưa may cánh tay.

Ôn Nhuyễn nghe được thanh âm, cũng nâng mặt lên, hướng cô nàng vẫy vẫy tay, áp xuống những suy nghĩ trong lòng, cô cười đi tới, ôn thanh tế ngữ nói: "Như thế nào lại chờ chị ở đây? Không phải đã nói em lên lầu trước sao?" Chia khóa nhà cô cũng đã đưa cho Tiểu Mạch rồi.

"Em mới vừa đi mua gà với nước ngọt về nha!"

Tiểu Mạch đem túi đồ trong tay quơ quơ trước mặt cô, cười nói: "Chị Nancy nói, chị gần đây đã vất vả nhiều rồi, lập tức lại muốn đi tham gia chương trình thực tế, hôm nay phê chuẩn cho chị thả lỏng một ngày." Bất quá nguyên nhân chủ yếu vẫn là bởi vì hôm nay chương trình đó cần phải tuyên truyền!

Đây chính là chương trình đầu tiên mà chị Nhuyễn Nhuyễn nhận được.

Còn không biết có được mọi người yêu thích nhiều hay không, vì vậy khó tránh khỏi khăn trương mà trong lúc khăn trương như thế này thì nên ăn thoải mái một chút thì sẽ thả lỏng hơn nha!

Vừa định lôi kéo người lên lầu.

Tiểu Mạch liền thấy một chiếc Maybach, cái tiểu khu này tuy rằng cũng coi như xa hoa, nhưng kiểu xe Maybach giống như vậy vẫn là hiếm thấy, cô tới nhiều lần như vậy vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy chiếc xe này.

Lại thoáng nhìn thấy cái biển số xe kia, Lâm A.88888, như thế nào lại quen thuộc như vậy?

Cô cảm thấy đã nhìn thấy biển số xe này ở đâu rồi?

Ôn Nhuyễn đã qua gác cổng, nhìn thấy Tiểu Mạch vẫn đứng tại chỗ, có chút kinh ngạc ngoái đầu nhìn lại, "Làm sao vậy?"

"A?"

Tiểu Mạch lấy lại tinh thần, lắc đầu, cười nói: "Không có gì ạ." Đi qua ôm lấy cánh tay Ôn Nhuyễn, nói, "Chúng ta mau lên lầu ăn gà thôi."

Ôn Nhuyễn thật ra không tham miếng ăn này.

Thói quen hình thành tự nhiên, đặc biệt là ở Lâm gia mười mấy năm thói quen đã dưỡng thành, cô đối với ăn uống chưa từng có nhiều yêu cầu, chưa tính nếm thử mấy món mới mẻ, không cần thiết phải trầm mê..... Bất quá, nhìn thấy Tiểu Mạch cao hứng như vậy, cô cũng không làm cô nàng mất hứng, cười đáp: "Được."

Hai người lên lầu.

Tiểu Mạch đem đồ vừa mua đặt ở trên bàn trước sofa, lại vào trong lấy thêm hai cái ly rồi đồ Coca ra.

Chờ Ôn Nhuyễn thay đổi một bộ đồ thoải mái đi ra, Tiểu Mạch đều đã bố trí xong thật tốt, ngửi được mùi gà thơm nức mũi, cô thật ra cũng có chút muốn ăn rồi, tìm dây buộc tóc cột tóc thật gọn gàng, sau đó giống như Tiểu Mạch ngồi xếp bằng trên thảm lông.

Trong TV đang chiếu một chương trình, tên là 《 1% 》, là một tiết mục tuyển chọn nhóm nhạc nữ.

Tiểu Mạch lúc thì nhìn chăm chăm TV lúc thì luyên thuyên nói... Nhìn TV đang chiếu hình ảnh của Kỳ Duyên, cắn một miếng gà, nói một câu, "Ô ô ô, Duyên Thần thật soái, a a a, nhìn kia, anh ấy nhìn em kia."

Ôn Nhuyễn nhìn thấy bộ dáng này liền nhin không được muốn cười.

Lắc lắc đầu, cô cũng đeo bao tay bắt đầu ăn gà, đôi mắt hướng lên TV cũng xem cùng Tiểu Mạch.

Cô lúc trước cùng Tiểu Mạch xem qua mấy tập, biết đây là chương trình Kỳ Duyên tham gia mấy tháng trước, cậu ta là thầy giáo khách mời của chương trình, là thầy giáo trẻ tuổi nhất, Kỳ Duyên lấy tính cách lạnh nhạt, miệng độc mà thành danh.

Cậu sẽ không bởi vì đối phương là nữ sinh mà lưu tình.

Ở trong mắt cậu, không có phân biệt nam nữ, người nếu đã tới tham gia thi tuyển, nếu là vì ước mơ, hoặc là luyện tập cho tốt, hoặc là lãn.

Lúc này mới vừa kết thúc một đoạn vũ đạo, một tổ đi lên phía trước, chiếu lại một đoạn video mới thu mấy ngày trước.

Video...

Thời gian quay là rạng sáng lúc hai giờ, Kỳ Duyên một thân đồ đen, bởi vì mới vừa nhảy xong, cậu toàn thân đều là mồ hôi, ngay cả tóc cũng bị ướt sũng, đối diện là bảy nữ nhân, có hai nữ nhân bởi vì chống đỡ không được đều đã khóc.

Còn lại năm nữ nhân tuy rằng rất mệt, nhưng vẫn là ở không ngừng an ủi hai nữ nhân kia.

Chỉ có Kỳ Duyên.

Cậu cong eo, hai tay chống ở đầu gối, tuy còn ở thở dốc nhưng ánh mắt lại lạnh như băng nhìn hai nữ nhân khóc không ngừng kia, sau đó, phát ra tiếng nói, "Khóc đủ chưa? Đủ rồi thì tiếp tục, chưa đủ thì cắt đi, nhân lúc còn sớm thu thập đồ về nhà."

"Còn có các cô....."

Cậu nhìn năm nữ nhân còn lại, lạnh tiếng nói, "Như vậy thôi sao, như thế nào lại không đi khắc phục điểm chưa tốt của bản thân?"

Mấy nữ nhân tuổi đều không lớn, trước đến nay vẫn chưa nghe được mấy lời lãnh khốc như vậy bao giờ.

Mà người nói lại chính là thầy giáo của các cô, vốn dĩ chỉ mới tập vài ngày các cô làm được như vậy cũng đã được xem là tốt rồi, mà hiện tại bị giáo huấn như vậy các cô thật sự sẽ không chịu được mất.

Thế là các cô vừa khóc vừa chất vấn.

Tất cả đều đang nói Kỳ Duyên không tốt, nói cậu thật không biết quan tâm người khác, "Các đạo sư khác dù thật sự cũng rất nghiêm khắc nhưng bọn họ vẫn còn biết quan tâm đội viên của mình, chỉ có mỗi cậu chưa bao giờ quan tâm bọn họ, lạnh băng giống như người máy vậy."

"Chúng tôi cũng đã nỗ lực làm thật tốt nhưng nếu cứ mãi như vậy chúng tôi sợ sẽ chịu không nổi nữa."

"Ngài vì sao lại không thể ôn nhu một chút, ít nhất, không cần lúc chúng ta làm sai thì liến quất mắng."

Phòng tập nhảy, thầy giáo cùng học viên giằng co, mấy nữ nhân mắt đều đã đỏ ửng. Ôn Nhuyễn nghĩ kiểu này thì sắp xảy ra chiến tranh rồi, sợ rằng sẽ có một đám người mắng Kỷ Duyên đây.

Cô tiếp tục ăn gà, ánh mắt nhìn chăm chú trên người Kỷ Duyên, muốn nhìn một chút cậu sẽ nói như thế nào.

Kỷ Duyên không lập tức nói chuyện, cậu nhìn các cô, chờ các cô nói xong, khóc đủ mới mở miệng, "Theo tôi được biết, bảy người các cô đều là bởi vì ước mơ nên mới có thể đi vào sân khấu này, mới vừa tiến vào, cấp bậc của các cô bình không tính là cao."

Lời nói này làm mặt các nữ nhân lúc đỏ lúc trắng.

"Bởi vì các cô vất vả cần cù nỗ lực mới đi được đến hiện tại, chương trình đang dần đến hồi kết mà người được ở lại càng lúc càng ít, tất cả mọi người ai ai cũng đều cần phải chịu đựng để được đi đến cuối cùng....."

"Không phải chỉ có các cô nỗ lực, mấy nhóm cách vách, ai mà không luyện tập đến rạng sáng ba, bốn giờ mỗi ngày?"

"Nước mắt nữ nhân tuy trân quý thật nhưng trong cuộc thi sắp tới sẽ chẳng giúp được gì cho các cô cả, nếu vậy thì trong thời gian này chỉ bằng chúng ta nỗ lực hết sức để luyện tập đi."

"Không cần lãng phí thời gian của chính mình, cũng không cần lãng phí thời gian của người khác."

"Đã nỗ lực hết mình thì cho dù kết quả có không tốt thì ít nhất chúng ta cũng sẽ không hối hận vì chúng ta đã sử dụng thời gian của mình thật tốt, không lãng phí một giây phút nào cả."

Lời nói này.

Đã làm Ôn Nhuyễn thay đổi một cái nhìn khác về Kỷ Duyên, tên tiểu tử thái lạnh như băng này miệng tuy có hơi độc một chút nhưng lời nói ra lại rất có đạo lý.

Nước mắt nữ nhân đích xác thực rất trân quý, nhưng ở rất nhiều chuyện thật sự sẽ không có tác dụng gì cả.

Đồng thời cũng là lời cảnh giác cho cô...

Ở cái vòng này, người nỗ lực hơn cô thật đếm không xuể, muốn đi thật xa thì với nỗ lực bây giờ của cô lại không là gì cả.

"A!"

Tiểu Mạch đột nhiên kêu lên.

Ôn Nhuyễn bị hoảng sợ, gà trong tay rơi xuống đất, cô bất đắc dĩ nhìn cô nàng, "Lúc kinh lúc rống, Duyên Thần nhà em lại làm sao vậy?"

"Không phải Duyên Thần a, là tới thời gian tuyên truyền a!" Tiểu Mạch nói.

Tuyên truyền tổng nghệ.

Công việc đầu tiên của cô.

Ôn Nhuyễn vốn đang không có cảm giác gì, bị cảm xúc của Tiểu Mạch cảm nhiễm cũng trở nên khẩn trương hơn.

Tiểu Mạch tạm dừng TV, điều chỉnh lại cảm xúc, "Hít sâu một hơi, hít vào thở ra....." Không biết bao nhiêu lần, cô nàng móc di động ra, sau đó mở tổng nghệ ra, híp mắt nhìn hoạt động trên dưới.

Tổng nghệ vừa đăng "Đa dạng lễ hành", là một chương trình thực tế kéo dài 15 ngày.

Trong 15 ngày này các nghệ sĩ không được dẫn theo người đại diện hay trợ lý sẽ trải qua sinh hoạt mỗi ngày với số tiền hữu hạn, ở một nơi xa lạ, thậm chí ngay cả ngôn ngữ cũng không phải ngôn ngữ của họ, hoàn thành nhiệm vụ chương trình đưa ra.

Chương trình lần này có tổng cộng năm nghệ sĩ tham gia.

Trừ Ôn Nhuyễn ra còn có Kỷ Duyên cùng một công ty, ba người còn lại có Tô Lam Lam, một vị ảnh hậu danh tiếng rất cao là Từ Nghiên và cuối cùng là Chúc Nguyệt.

Chúc Nguyệt tuy rằng tuổi không lớn, nhưng cô lúc còn rất nhỏ đã tiến vào giới giải trí, tự soạn nhạc tự hát, là nữ ca sĩ thực lực nổi nhất hiện nay, mỗi lần ra album thì đều ở top 3 album bán chạy nhất.

Hiện tại tuyên truyền đã làm xong, bình luận đều tăng rất nhanh, đặc biệt là bình luận về Kỷ Duyên mỗi phút đều lấy tốc độ ánh sáng mà tăng lên.

【 ta thiên, Duyên Thần thể mà lại muốn đi tham gia chương trình Lữ Hành?! Sống lâu mới thấy! Ta đây có phải hay không có thể nhìn thấy một Duyên Thần mà trước nay chưa từng được thấy? Ta nghe nói chương trình như vậy, màn ảnh đều không có góc chết, toàn phương vị! Ngay cả phòng ngủ cũng có camera! 】

【 a a a, ta đã chết, ta thật sự đã chết, ta mấy ngày hôm trước còn đang mắng Thiên Nhất, nói gần nhất Duyên Thần cũng chưa có động tĩnh gì, không nghĩ tới là phóng đại chiêu a! Thiên Nhất ba ba, ta yêu ngươi, cảm tạ các ngươi cho Duyên Thần tham gia chương trình như vậy, ô ô ô, nhãi con, mụ mụ rốt cuộc lại có thể nhìn thấy ngươi. 】

【 hảo phiên a, vì cái gì Tô Lam Lam cũng tham gia a? Cô ta không thể một mình mỹ lệ sao? 】

【 trên lầu bằng hữu, nhân gia đều gây chân, ngươi làm nhân gia như thế nào một mình mỹ lệ a? Ta liền hy vọng người trong tổ tiết mục, đừng cáu loạn, nếu hủy hoại Duyên Thần, ta trực tiếp oanh tạc tổ tiết mục. 】

【 còn tốt còn tốt, nếu không có nữ thần hoa hướng dương thì cái Tô Lam Lam sẽ lại tiếp tục chơi xấu nữa, Duyên Thần của chúng ta sẽ bị hút máu đến chết. 】

【 cho nên, còn có một người là ai a? Dựa theo tuyên truyền hiện tại, ta đang rất chờ mong chương trình này a. 】

.....

Tiểu Mạch đọc nhanh tất cả các bình luận, lo lắng sốt ruột chờ đợi quan tuyên tiếp theo.

"Đỉnh"

Di động Ôn Nhuyễn xuất hiện một nhắc nhở@ nhắc nhở, Tiểu Mạch sợ bình luận phía dưới quan tuyên sẽ không tốt, vội nhanh tay nhanh mắt đoạt lấy di động, cùng cô nói, "chị Nhuyễn Nhuyễn, chị trước đừng nhìn, em xem xong đã."

Ôn Nhuyễn có chút bất đắc dĩ nhìn cô nàng, kỳ thật không cần phải như vậy, nội tâm cô cũng không yếu ớt như vậy đâu.

Bất quá nếu Tiểu Mạch đã kiên trì như vậy, cũng liền tùy cô nàng đi, tổng nghệ xem không được, bình luận cũng xem không được, cô đành phải chậm rãi tiếp tục ăn gà, uống nước ngọt, thấp phần nhàn nhả.

Bất đồng với vẻ nhàn nhả của cô, fan thiếu nữ Tiểu Mạch có vẻ rất bận rộn hơn nhiều, cô nàng một bên mở Weibo ra, một bên dùng di động của mình liên hệ với Hạ Thiên cùng với mấy diễn đàn nữ thần hoa hướng dương khác, phát thông báo, 【 các chị em, bắt đầu chiến đấu! Nhớ kỹ, đây là lần đầu tiên nữ thần tham gia chương trình, không cần cùng người khác gây lộn, chủ yếu chỉ cần cảm tạ tổ tiết mục, cảm tạ công ty, cùng với khích lệ các tiền bối cùng tham gia 】

Phía dưới một lưu 【 được 】

Cô nàng nhẹ nhàng thở ra, cũng tiến vào chiến đấu.

Tuyên truyền phát ra có ba phút, có vài ý kiến bất đồng, bình luận của Ôn Nhuyễn ở đây có vẻ không được tốt lắm.

【 ??? Ta mù sao? Ta mới vừa còn nghĩ thật may mắn khi có người nào đó, cho nên Thiên Nhất là tính toán cho vị này vẫn luôn hút chúng ta Duyên Thần huyết lạc? 】

【 oa, nữ thần thể nhưng cũng muốn tham gia tổng nghệ, thật vui vẻ! 】

【 oa nga, Ký Duyên, Tô Lam Lam, Ôn Nhuyễn, ba người đều cùng tham gia, tiết mục tổ sẽ chơi với nhau, mặc kệ như thế nào, nhiệt độ là chắc chắn có, cũng không biết một chương trình lữ hành có thể hay không sẽ biến thành tiết mục xé x đâu? 】

【 ha hả đất, sẽ chơi vẫn là Thiên Nhất sẽ chơi, da trâu! Liền không thể buông tha Duyên Thần của chúng ta, một mình mỹ lệ sao? 】

.....

Cũng may fan của nữ thần hoa hướng dương cùng với người Nacy tìm đã gia nhập, bình luận cũng bắt đầu chậm rãi xoay chuyển, thậm chí có không ít người qua đường tỏ vẻ 【 chờ mong 】.

Tiểu Mạch nhẹ nhàng thở ra, nhìn bình luận cuối cùng không còn mưa bom bão đạn nữa, một bên đem điện thoại trả lại Ôn Nhuyễn, một bên lau mồ hôi trên trán, "chị Nhuyễn Nhuyễn, chị có thể xem rồi."

Ôn Nhuyễn đưa hộp khăn giấy qua, nhìn cô nàng, chân thành nói: "Vắt và cho em rồi."

"Không vắt và không vắt và." Tiểu Mạch cười khanh khách xua tay, này tính cái gì a, cô trước kia giúp Duyên Thần tẩy trắng, ba ngày ba đêm không ngủ! Hiện tại, đều là trường hợp nhỏ, không đáng ngại!

Mà lúc này tại bệnh viện.

Lâm Thanh Hàn sau khi rời khỏi tiểu khu của Ôn Nhuyễn thì không lập tức trở về công ty mà là qua bên chỗ của Trịnh Tư.

Trịnh Tư là bác sĩ tư nhân, nhìn thấy Lâm Thanh Hàn tới đây thì có chút sững sốt nhưng sau khi nhìn thấy vết thương trên người của anh thì lại cười không chút lưu tình, "Lão gia tử thật đúng là mãnh a."

"Bất quá..."

Anh ta chỉ vào vết thương ở chỗ cánh tay nhìn có vài điểm bất đồng với những chỗ khác, "Mấy vết thương này không phải là lão gia đánh đi."

Lâm Thanh Hàn từ lúc vào bệnh viện thì vẫn luôn là vẻ mặt không biểu tình dựa vào trên ghế, nghe được lời này mới nhìn lại, nhìn đến mấy vết thương này, ánh mắt anh hơi ngừng lại, đột nhiên nhớ tới bộ dáng Ôn Nhuyễn đánh anh vừa rồi.

Giống như mèo con bị chọc giận vậy.

Vươn móng vuốt sắc nhọn ra mà cào anh, cào được rồi liền tùm tùm chạy mất, đợi khi chạy tới nơi an toàn rồi thì nhím chăm chăm anh như đang muốn nói "Anh đáng lắm".

Ở cùng Ôn Nhuyễn nhiều năm như vậy.

Mà đây vẫn là lần đầu tiên Lâm Thanh Hàn thấy Ôn Nhuyễn giương nanh múa vuốt.

Không có vẻ dịu dàng của trước kia.

Cả người cô bây giờ tràn đầy sức sống.

Ngón tay thon dài tìm được mấy miếng vết thương kia, cặp mắt lạnh lùng thường ngày nay lại phảng phất nhu tình hiếm thấy, không hề tức giận, ngược lại còn nhấp miệng nói: "Là Ôn Nhuyễn đánh."

???

Trịnh Tư ngừng động tác, ánh mắt kinh ngạc nhìn Lâm Thanh Hàn, anh như thế nào lại cảm thấy cái ngữ khí này kỳ quái ở đâu đó? Bị ăn đòn còn có thể vui vẻ như vậy, Lâm Thanh Hàn cũng thật độc rồi, anh thần sắc không rõ nhìn Lâm Thanh Hàn, nửa ngày sau mới phun ra mấy chữ, "Lâm Thanh Hàn, cậu không phải có khuynh hướng thích ngược đi?"

Lâm Thanh Hàn thu hồi ý cười trên mặt, nhấc mí mắt lên, lạnh lùng nhìn người đối diện liếc mắt một cái, tiếng nói thập phần lãnh đạm, "Tôi không ngại cho cậu một tháng không thể xuống giường."

"Đừng đừng đừng"

Trịnh Tư liền đầu hàng, "Nói giỡn nói giỡn."

Vốn đang muốn hỏi một chút chuyện của Ôn Nhuyễn, không nghĩ tới Lâm Thanh Hàn nghe được "Đỉnh" một tiếng thì trực tiếp móc di động ra nhìn thoáng qua, anh liếc mắt, nhìn màn hình di động của Lâm Thanh Hàn hiện lên một cái nhắc nhở siêu cấp...

"Bảo bối Ôn Nhuyễn của ngài mạo phao."

"Bảo bối Ôn Nhuyễn của ngài vừa chuyển phát Weibo."

Nga rống, tiểu bảo bối.

Trịnh Tư mắt mạo tinh quang, lập loè vô số tín hiệu bát quái, Lâm cũ kỹ vì truy lão bà liền tinh com nắm đều biết hạ, sẽ chơi a.

Tác giả có lời muốn nói: Nga rống.

Tiểu bảo bối.

Đột nhiên suy nghĩ, chúng ta cầu tử về sau có thể hay không biến thành giới fan nam hài đầu, ăn mặc tây trang ở phía dưới mưa may gây huỳnh quang, kia hình ảnh ngấm lại liền ——

Quá mỹ.

Ta không dám nhìn.

Cảm tạ vì ta đầu ra bá vương phiếu hoặc tưới dinh dưỡng dịch tiểu thiên sứ nga ~

Bạn đang đọc truyện *Sau Ly Hôn, Tôi Nói Tiếng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36

[Edit] Candysweetie

Tình com năm này là một ứng dụng mà lúc Lâm Thanh Hàn ngẫu nhiên đi ngang qua văn phòng bí thư, nghe mấy nữ nhân viên mới, đều là vừa tốt nghiệp đại học nhắc tới, đều là những fan hâm mộ mình tình, lần đó anh mới vừa đi ngang qua liền nghe được mấy cô gái nhìn vào di động kích động nói: “A a a, nam thần online!”

“Mau mau mau, tớ muốn làm người bình luận đầu tiên, để nam thần nhớ kỹ tớ!”

Tuy nhiên.

Ngày đó các cô không trở thành người bình luận thứ nhất, đang chăm chú thì thấy Lâm Thanh Hàn xuất hiện, thiếu chút nữa là làm rơi đồ ăn trưa, mặt mũi trắng bệch, đứng lên, há mồm chính lắp bắp một câu: “Lâm, Lâm tổng, tôi, chúng tôi.....”

Lâm Thanh Hàn không phạt các cô.

Anh tuy là người lãnh đạo, nhưng cũng không phải cái loại lãnh khốc vô tình chỉ biết bóc lột nhân viên, huống chi đây vẫn là thời gian nghỉ trưa..... Anh chỉ là trên cao nhìn xuống nhìn di động các cô, hỏi: “Đây là thứ gì?”

Trong lúc đó.

Anh được các nhân viên nữ kia chỉ dạy tất tần tật về cái app tình com năm này.

Download cái app này, anh có thể cập nhật tin tức mới nhất về idol anh thích, khi nào đăng ảnh, khi nào hoạt động Weibo, khi nào trả lời bình luận, anh đều có thể nhanh chóng biết ngay lập tức!

Anh có thể tương tác liên tục, làm idol biết đến anh!

Anh còn có thể vì idol mà stream, ủng hộ, quảng bá, làm tăng giá trị thương mại của idol!

Quan trọng nhất là

Anh có thể biết được lịch trình làm việc của idol.

Cùng ngày, Lâm Thanh Hàn đã tải app này xuống, nó và Weibo giống nhau, anh chỉ chú ý đến một người là Ôn Nhuyễn, Ôn Nhuyễn cập nhật và online không nhiều lắm, Weibo của cô ngoài việc có thông tin về bản thân, hôm qua đăng một tấm ảnh

Sạch sẽ.

Không giống Weibo của mình tình, ngược lại như của một người bình thường.

Không để ý tới Trịnh Tư.

Lâm Thanh Hàn trực tiếp click mở Weibo, nhìn thoáng qua, nguyên nhân là Ôn Nhuyễn tham gia cái tổng nghệ kia, cô vừa chuyển phát Weibo, viết bốn chữ【 chờ mong được gặp 】.

Lượng fan hiện tại của cô không nhiều, nhưng là tân binh thì nhìn chung như vậy khá khả quan.

50w Weibo fans, vừa đăng trạng thái, mới vài phút mà cũng đã có mấy trăm bình luận, phía dưới phần lớn đều là thành viên fanclub của cô, cũng có mấy người quen ngẫu nhiên vào bình luận.

Chị em thân thiết như Trịnh Phù, Kỳ Hề.

Ôn Nhuyễn đang trả lời lại nhưng người bạn tốt, ngữ khí ôn nhu, bên cạnh còn có emoji dễ thương, giống như lúc trước anh và cô nhắn tin trên WeChat.

Lâm Thanh Hàn nhìn liền đỏ mặt, hoàn toàn quên những lời Ôn Nhuyễn đã nói cùng anh, trực tiếp chuyển phát Weibo, sau đó sử dụng tên Weibo cá nhân của anh để bình luận..... Sau đó anh liền dựa vào ghế dựa chờ, nghỉ ngơi một chút.

Chờ Ôn Nhuyễn trả lời anh.

Mà lúc này Ôn Nhuyễn.

Cô còn đang trả lời bạn mình.

Cô không nghĩ tới sẽ có fan của ngoài, thế nhưng còn có nhiều bạn tốt giúp cô quảng cáo, đám người Kỳ Hề liền không cần phải nói, ngay cả một người bạn cũ cũng hồ hết giúp đỡ cô.

Còn có mấy người trong khóa học biểu diễn trước, sẽ đều tích cực tuyên truyền cho cô.

Ôn Nhuyễn rất cảm động.

Cô không phải người qua chủ động, thậm chí có chút nhút nhát, cho nên nhiều năm như vậy cũng không có nhiều bạn bè, không nghĩ tới hiện tại nhiều người yêu mến như vậy, cái này làm cho cô rất vui vẻ cũng rất thỏa mãn.

Mới vừa trả lời bạn tốt, vốn dĩ muốn xem những bình luận mới.

Không nghĩ tới thông báo đến, @ Lâm thị tập đoàn tổng tài Lâm Thanh Hàn chuyển phát @ Ôn Nhuyễn Weibo.

Không phải lần đầu tiên nhìn thấy thông báo như vậy, lúc này đây Ôn Nhuyễn chỉ nhẹ nhàng nhún mi, sau đó chuyển qua Weibo, quả nhiên thấy Lâm Thanh Hàn chuyển phát hơn nửa bình luận vào Weibo của cô, không có gì cao hứng, cô chỉ nghĩ một điều..

Xem ra vừa rồi vài cái đánh kia vẫn còn nhẹ.

Đồ lì lợm đó một chút đều không biết đau.

“Ngọa tào?!”

Tiểu Mạch cảm di động đứng lên, vẻ mặt khiếp sợ nhìn Ôn Nhuyễn, “Chị Ôn Nhuyễn, anh chồng trước lại chuyển phát Weibo cho chị à?”

Anh chồng trước?

Ôn Nhuyễn nhướn mày, cách xưng hô này có chút ngoài ý muốn.

Tiểu Mạch bắt ngờ đỏ mặt, há mồm liền giải thích nói:

“Em xem nhiều bình luận gọi anh ấy như vậy cho nên thuận miệng, thuận miệng gọi.....” Kỳ thật không phải, anh chồng trước cách độc đáo mà tiểu Hạ với hội chị em couple Hối Tình gọi Lâm Thanh Hàn.

Cô hiện tại gặp tiểu Hạ nhiều, có đôi khi không tự giác, sẽ gọi là “Anh chồng trước” theo.

Dù sao việc này cũng không thể để Ôn Nhuyễn biết.

Đặc biệt, không thể để cô biết ở trên mạng, ngoài fanclub hoa hướng dương, còn có hai fanclub của hai couple đối đầu nhau.

Ôn Nhuyễn thật ra không ngại.

Bọn họ đối với Lâm Thanh Hàn xưng hô như thế nào, không hề có quan hệ gì với cô.

Nhưng mà.

“Tại sao người kia? Lại lên hot search?” Theo lý thuyết không nên a, Lâm Thanh Hàn mới bình luận, bình luận còn ở phía dưới, sao có thể nhanh như vậy đã bị mọi người biết.

Tiểu Mạch đương nhiên không dám nói là đám người tiểu Hạ đã làm như vậy, chỉ có thể tùy tiện tìm cái lấy cớ: “..... chắc là do nhiều người lướt tới nên vậy thôi.”

Sợ bị hỏi lại, cô ngồi xuống, tay cầm miếng gà: “Chúng ta lướt Weibo tiếp.”

Ôn Nhuyễn cười cười, không nói chuyện.

Cô tiếp tục trả lời bình luận của người khác, chỉ là..... không trả lời Lâm Thanh Hàn.

Mà Tiểu Mạch bên này...

WeChat của cô liên tục bị tiểu Hạ tấn công.

【 Em đã nói gì nói gì nào! Anh chồng trước của chúng ta nhất định sẽ chuyển phát trợ uy cho nữ thần! Xem, xem, thấy được không? Đây là cái gì? Đây không chỉ là một cái Weibo, này càng là tượng trưng cho tình yêu! 】

【 a a a, em đau tim chết mất, có mấy người lợi hại như vậy đâu? Ô ô ô, tham gia Weibo lâu như vậy, anh ấy vẫn là chỉ chú ý nữ thần, nội dung trên Weibo đều có liên quan đến nữ thần, bị nhiều người như vậy chỉ trích, bị nhiều người như vậy mắng, anh ấy cũng thẳng tiến không lùi! Người đẹp, vừa tốt vừa đẹp, này không phải yêu thì là cái gì? 】

【 anh ấy là mặt trời, anh ấy là ánh sáng, anh là thần thoại duy nhất, ohohoh, check it out, chị em Hôi Tinh couple hôm nay ăn tết, treo biển lên, đốt pháo lên, tối nay chúng ta không say không về! 】

Tiểu Mạch:.....

Cần thiết sao?

Không phải chuyển phát một cái Weibo sao? Nữ thần còn không có bình luận, kích động cái gì a? Chờ nữ thần trả lời đi đã!

Hừ!

Ngắm lại có điểm không hài lòng.

Duyên Thần còn ngại ngùng, chưa kịp nói gì, anh chồng trước đều tới cửa đoạt người, đều muốn thể hiện chủ quyền, có gì mà tỏ vẻ chứ! Thật là không cam tâm! Cầm giận gặm cánh gà, một bàn tay gõ bàn phím, thổ lộ cảm xúc 【 anh chồng trước của mấy người chỉ có thể dựa vào chuyển phát Weibo hấp dẫn nữ thần, trong khi Duyên Thần nhà chúng ta có thể cùng nữ thần thân mật một tháng, tương đương giờ chính là 720 tiếng đồng hồ, tương đương phút chính là 43200 phút. 】

Cho nên.

Kẹo Mềm couple còn có thể kiên trì! Chúng ta mới là chân ái!

Trò chuyện trò chuyện, Tiểu Mạch đột nhiên nhớ tới một sự kiện, hôm nay nhìn đến chiếc Maybach kia, cái biển số A88888 không phải là anh chồng trước sao?! Lúc trước tiểu Hạ thống kê tư liệu của anh chồng trước, cô cũng nhìn thoáng qua.

Bên trong có một bức ảnh chụp, chính là anh chồng trước cùng với chiếc xe đó.

Thất vọng toàn tập

Lần này, Tiểu Mạch mất hết bình tĩnh, không thể nào?

Chẳng lẽ Hôi Tinh couple mới là chân ái?!

Ôn Nhuyễn không biết Tiểu Mạch suy nghĩ cái gì, cô mới vừa trả lời bình luận xong, nhìn Weibo lâu như vậy, đôi mắt đều rất mỏi, bỏ điện thoại xuống, vốn dĩ muốn đi pha một ly nước chanh, vừa rồi ăn gà nhiều, hơi khát nước.

WeChat liên liên tiếp hiện lên thông báo.

Cô nhìn qua, là một group chat mà Kỳ Hề lập, có cô, còn có Lý Kiều và những người khác, tên gọi là 【 Năm người đẹp nhất thế giới 】

【 Trịnh phu: [hình ảnh]??? 】

【 Kỳ Hề:??? Tên đó lại đang tính làm gì? 】

【 Hạ Du:..... Em vừa định nhấn đây, vừa rồi bạn bè còn đang nói, anh Thanh Hàn chuyển phát chị Ôn Nhuyễn, hiện tại đã ở hot search thứ 18 】

【 Lý Kiều:..... Mớ cuộc họp thôi, thật không tin được? Lâm Thanh Hàn hiện tại cũng thật khó hiểu a. 】

Trong group chat vô cùng náo nhiệt.

Ôn Nhuyễn không ngạc nhiên, cô nhìn qua, chuyện Lâm Thanh Hàn chuyển phát Weibo cho cô, anh ta là nhân vật công chúng, lại giàu có một, mỗi ngày không biết có bao nhiêu người nhìn chăm chăm, lên hot search thực bình thường, cô cũng không để ý tới.

Anh ta muốn chuyển phát là chuyện của anh ta.

Người khác nghĩ như thế nào, là chuyện của họ.

Không quan hệ gì với cô.

Tùy tay trở về bấm bàn phím【đừng để ý đến hán 】, Ôn Nhuyễn liền đứng dậy đi vào bếp pha nước chanh, còn hỏi Tiểu Mạch một tiếng, hỏi coi cô có muốn uống hay không.

Tiểu Mạch hiện tại đang loay hoay nghĩ xem Hối Tình couple có phải chân ái không, làm gì còn tâm trạng uống nước? Vốn dĩ là trùng hợp, dù sao cả hai đều không có chuyện gì, nhưng hiện tại —— nghĩ đến sự xuất hiện của chiếc Maybach.

Nghĩ đến Ôn Nhuyễn vừa rồi, đuôi lông mày lần khỏa mắt ức chế không thể cười.

Ô ô ô.

Không phải đâu.

Chẳng lẽ chị Ôn Nhuyễn thật sự muốn vậy?

Cô thật ra muốn hỏi chính chủ, nhưng lại không dám a..... Cô thậm chí không dám nói cùng tiểu Hạ, sợ nói lúc sau, chị em Hối Tình Couple hôm nay liền vui mừng như ăn tết. Chỉ sợ còn xảy ra trận chiến ở Kẹo Mềm Couple.

Làm người quá khổ.

Đặc biệt là làm fan Couple, càng là khổ càng thêm khổ.

Ôn Nhuyễn bùng nước chanh lên, Tiểu Mạch còn chôn đầu, bấm bàn phím điện thoại, đến nỗi nhóm WeChat đã nói xong về Lâm Thanh Hàn, hiện tại đang ở chuyện khác..... Ôn Nhuyễn vừa mới cầm lấy di động, liền nhìn đến thông báo đến.

【Trịnh phù: Các cô biết gì không? Lâm Tú Nga- cô của Lâm Thanh Hàn, mấy ngày hôm trước bị người cường chế đưa lên phi cơ đi ra nước ngoài, tôi nghe nói còn làm thủ tục di cư, về sau liền trực tiếp định cư ở nước ngoài. 】【

【Hạ Du: Em biết em biết, ngày đó em vừa vịn đi ngang qua, cái cô Lâm kia làm nháo nhào lên, vô cùng hung dữ, vẫn luôn nói Lâm Thanh Hàn phải xin lỗi. 】【

【Kỷ Hề: Bà cô Nga họ Lâm đó thực sự đã đi rồi à, này thật đúng là làm người ta vui về a, hôm nào nổ pháo chúc mừng nha. 】【

.....

Group WeChat còn đang bàn tán.

Nhưng Ôn Nhuyễn nắm chặt di động như ngậy đại.

Lâm Tú Nga bị đuổi tới nước ngoài? Đây là..... Vì cái gì a?

Bệnh viện.

Trịnh Tư cũng là thật sự nhàn rồi, kiểm tra vết thương cho Lâm Thanh Hàn xong cũng chưa đi, liền đứng ở một bên chờ Ôn Nhuyễn trả lời anh ấy, anh cũng muốn nhìn xem Ôn Nhuyễn sẽ trả lời như thế nào.

Nhưng đã qua đi mười phút.

Lâm Thanh Hàn vẫn là không có nhận được bình luận của Ôn Nhuyễn, mặt khác những bình luận khác được trả lời không ít, tình com nắm cũng thường hiện thông báo.

Sắc mặt nghiêm trọng, ngưng một chút rồi nhìn lại Weibo, bình luận đã có mấy ngàn, trên cùng là mấy cái bình luận của fan, trừ câu trả lời của Ôn Nhuyễn, còn có các thành viên của fanclub hoa hướng dương bình luận【cảm ơn đã ủng hộ, Nhuyễn Nhuyễn của chúng ta sẽ cố gắng 】【

Bình luận của anh cũng đã được đẩy lên nhưng..... Ôn Nhuyễn trả lời anh.

Lâm Thanh Hàn nhấp môi click mở bình luận.

【..... Ta tưởng ta mù. 】【

【..... Ta cũng tưởng ta mù. 】【

【cho nên, đây là tên nhà giàu số một? Không phải ly hôn rồi sao? Như thế nào còn chú ý tới vợ trước ở trên Weibo chứ? 】【

【mới vừa dụi mắt, thật là tên nhà giàu số một không thể nghi ngờ, cho nên nhà giàu số một đây là muốn sao? Chú ý duy nhất nữ thần, theo dõi Weibo một mình nữ thần, đây là muốn một lần nữa theo đuổi nữ thần? 】【

【 phải giữ nữ thần lại, chúng ta không cho phép. 】

【..... Mới vừa nhìn, nữ thần đã offline, cho nên nữ thần trả lời bạn tốt, duy độc không có trả lời chồng cũ? Hừmm..... bình luận này thật là tràn đầy hương vị xấu hổ. 】

Lâm Thanh Hàn càng lướt xuống, sắc mặt liền càng thêm khó coi, mở tính com nắm lên, đích xác, Ôn Nhuyễn đã offline.

Ngay cả so với những người bình luận sau anh, cô đều trả lời.

Duy có anh bên này, cô một chữ đều không đáp lại, trong lòng rầu rĩ, thực không thoải mái, nhưng anh không mất mặt, những người đó nói cái gì, chả liên quan gì anh?

Anh chỉ là có chút khó chịu, rất khó chịu.

Nguyên nhân là do bị người chính mình để ý xem nhẹ.

Ba năm qua...

Nghĩ đến Ôn Nhuyễn lần lượt gọi điện, lần lượt chờ đợi, lần lượt chờ mong, đến cuối cùng lần lượt thất vọng..... Lúc ấy, có phải cô cũng thấy thế này? Lòng tràn đầy vui mừng chờ đợi, cuối cùng lại đều không có được cái gì.

Cô có phải giống anh bây giờ, rất khó chịu.

Màn hình di động đã biến thành đen, Lâm Thanh Hàn nắm chặt di động, anh cúi đầu nhắm mắt, lông mi nhẹ nhàng run, môi mỏng cũng nhẹ nhàng nhấp lên.

Anh đúng thật là đồ tồi.

Trịnh Tư vừa rồi vẫn luôn vây xem, thậm chí còn ở sau Lâm Thanh Hàn hét lên khi thấy anh chuyển phát Weibo, vốn là muốn nhìn trò hay, nhưng này xem bộ dáng này của anh có chút lo lắng.

Tốt xấu gì cũng là đàn ông.

Lại là nhân vật công chúng.

Bị vợ trước làm mất thể diện trước người lạ, thực xấu hổ.

Vỗ vỗ bả vai Lâm Thanh Hàn, giọng nói nhẹ nhàng, áp ủ một hồi rồi an ủi nói: “Thanh Hàn, thiên nhai nơi nào* vô phương thảo cậu đừng có.....”

*Thiên nhai nơi nào vô phương thảo: đại ý nói cuộc sống này bao la rộng lớn, có rất nhiều người đi qua trong cuộc đời, không cần buồn vì người không cần ta

Lời còn chưa nói xong.

Lâm Thanh Hàn liền lớn giọng nói “Là tôi có lỗi với cô ấy.”

Cho nên hiện tại bị như vậy, tớ sẽ chịu đựng.

Anh nói như vậy.

Trịnh Tư liền có chút không biết nên an ủi như thế nào, anh là một người đa tình, trước nay đều là gặp dịp thì chơi, làm nữ nhân vui vẻ là sở trường, nhưng thật liên lụy đến chuyện tình cảm thì anh bó tay.

Làm gì một hai phải nói chân tình? Gặp dịp thì chơi không tốt sao?

Mỗi một đoạn tình cảm luôn có một giới hạn, cùng nhau đến cuối rồi lại trở thành kẻ thù, còn không bằng vĩnh viễn hưởng thụ vui vẻ trên đường, thích liền ở bên nhau, không thích liền tạm biệt không gặp lại.

Vốn dĩ muốn hút thuốc.

Nhưng này sẽ còn ở bệnh viện, Trịnh Tư cũng chỉ có thể tháo khẩu trang, ngồi xuống ghế dựa ở hướng khác, nghiêng mắt hỏi: “Vậy cậu hiện tại tính toán như thế nào?”

“Không biết.....” Lâm Thanh Hàn ngửa đầu tựa lưng vào ghế ngồi, một bàn tay cầm di động, một cái tay khác nhẹ nhàng ấn lên chỗ một mối trên khuôn mặt, nửa ngày sau anh đột nhiên mở to mắt, nhìn Trịnh Tư hỏi: “Như thế nào để theo đuổi một người?”

Dù là có bao nhiêu người

Trịnh Tư đối với phụ nữ trước đến nay đều là có biện pháp.

Đột nhiên bị hỏi bất chợt, Trịnh Tư không có nghĩ nhiều liền đáp: “Cho cô ấy những thứ cô ấy thích, thích nhà mua nhà, thích xe liền mua xe, thích trang sức liền mua trang sức.....” Dù sao trên đời này tất cả đồ vật đều có định giá, chỉ cần cho cô ấy đồ vật tương ứng.

Nếu nói như vậy, anh cũng không dám nói với Thanh Hàn.

Ôn Nhuyễn cùng các cô gái khác không giống nhau.

Anh sợ bị đánh.

Nhẹ nhàng khụ một tiếng, thay đổi dáng ngồi cho thoải mái, tiếp tục nói: “Ôn Nhuyễn không phải ở trong giới giải trí sao? Cậu liền dùng tiền, điện ảnh, tivi, truyền hình đều cho cô ấy xuất hiện, cô ấy không muốn chú ý đến cậu cũng khó.”

Lâm Thanh Hàn nhìn Trịnh Tư như kẻ ngốc, liếc mắt một cái

Nếu theo đuổi Ôn Nhuyễn đơn giản như vậy, anh hiện tại cần thiết buồn rầu như vậy sao? Dùng cách cho cô ấy tiền, anh đã sớm nghĩ tới, nhưng Ôn Nhuyễn không phải là người như vậy, cô nếu là thích tiền, lúc trước ly hôn hoàn toàn có thể muốn một nửa tài sản.

Cầm một nửa tài sản kia, cô có thể mua được ngai vàng trong giới giải trí, tự mình làm nữ thần.

Hơn nữa...

Anh biết rõ.

Nếu anh có thể dùng tiền đối với Ôn Nhuyễn, thì đã không đến nước ngày hôm nay.

Tên ngốc Trịnh Tư ánh mắt nhìn Lâm Thanh Hàn như vậy liền nhún vai, buông tay nói: “Ôn Nhuyễn tiểu tiên nữ kia nếu thấy liền đều chóng mặt, tớ cũng liền không có biện pháp, nếu không.....” Anh đề nghị nói: “Cậu lên diễn đàn hỏi một chút xem?”

Lâm Thanh Hàn nhú mày, “Diễn đàn gì?”

“Chờ, tớ hỏi người ta một chút.....” Trịnh Tư trực tiếp tìm, không bao lâu liền copy paste một cái link, gửi qua WeChat Lâm Thanh Hàn:

“Đây là diễn đàn mà mấy ý tá trong bệnh viện thường xem, tớ thấy mấy cô ấy thảo luận rất kịch liệt, cậu vào hỏi thử xem.”

Lâm Thanh Hàn click mở link, trang chủ có nền màu hồng, trên cùng viết 【 Tinh thù dai đẳng đều do sắc đẹp 】

Lướt xuống xem, câu hỏi, hashtag nhiều mà trả lời cũng không ít.

có phải hay không tìm một cô gái kết hôn là rất khó?

chồng không chịu nộp tiền quỹ đen thì làm sao?

chồng tôi thực sự yêu tôi nhưng đối với tôi không tốt, làm sao bây giờ

hằng ngày bị hỏi kết hôn, cảm thấy cuộc đời này không muốn kết hôn cũng không được, có chị em nào giống vậy không?

.....

Thoạt nhìn rồi suy nghĩ.

Lâm Thanh Hàn nghĩ chính mình suy nghĩ cũng không ra vấn đề, nghe xong Trịnh Tư nói, liền đăng ký tài khoản, đã đăng một cái hashtag # xin hỏi, như thế nào mới có thể theo đuổi được vợ cũ?

Bạn đang đọc truyện *Sau Ly Hôn, Tôi Nổi Tiếng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37

[Edit] minhhanhciute

Ôn Nhuyễn tuy rằng có chút kinh ngạc khi Lâm Tú Nga rời đi, bất quá cũng không đi điều tra, ngày mai tổng nghệ liền phải chính thức quay, cô còn phải

sửa soạn lại đồ đạc, không có nhân rồi mất công phí sức để đi quản bà ta mà bà ta cùng cô đã không còn có bất kì quan hệ nào cả.

Thời gian không sai biệt lắm.

Cô bắt đầu tính toán thu thập đồ dùng sẽ phải mang đi.

Vốn là Tiểu Mạch sẽ ở lại giúp cô cùng nhau thu thập, làm một fan nữ kiên cường, tuy đã trải qua nhiều như vậy cũng thay đổi rất nhiều, cô nàng lại phải một lần kiên cường mẫn huyết sống lại, chiếc Maybach thật sự là của chồng trước thì thế nào? Chị Nhuyễn Nhuyễn không phải Weibo cũng chưa trả lời sao?

Kẹo Mềm bọn họ còn không có chịu thoả hiệp đâu!

Thì xin hỏi các nữ nhân có cái gì để kiêu ngạo?!

Ôn Nhuyễn nhìn thời gian, cười uyển chuyển từ chối, “Rất nhanh sẽ 9 giờ, chờ thu thập xong cũng không biết mất thêm vài giờ nữa, em vẫn là sớm một chút về nhà đi, đừng lo lắng.” Mắt thấy Tiểu Mạch vẫn là không yên tâm, cô lại cười một cái, “Yên tâm đi, chị nhất định tự mình sắp xếp đồ đạc thật tốt.”

“..... Vậy được rồi.”

Tiểu Mạch thấy Ôn Nhuyễn nói như vậy cũng vẫn chưa yên tâm lắm, lúc ra đến cửa lại nói một câu, “Kia chị Nhuyễn Nhuyễn nửa tháng tới nhớ chiếu cố bản thân thật tốt nha, đừng để bạch liên hoa Tô Lam Lam khi dễ, trong nước có tin tức gì em nhất định sẽ báo với chị.”

“Được.”

Ôn Nhuyễn cười nói, “Thời điểm về đến nhà đừng quên nhấn tin báo cho chị.”

“Vâng!”

Chờ tiễn Tiểu Mạch đi, Ôn Nhuyễn trước hết dọn lại phòng, sau đó mở nhạc lên chậm rãi mà thu dọn đồ đạc.

Sắp xếp đồ đạc cũng không khó.

Cô ba năm này, thường làm nhất chính là thu thập hành lý.

Bắt quả không phải cho mình.

Mà là cho Lâm Thanh Hàn.

Hiện tại đột nhiên tự mình phải thu xếp đồ đạc cho bản thân, thật đúng là có chút xa lạ nhưng lại rất mới lạ.

Lần này là đi đến hai quốc gia, Italy và Tây Ban Nha, mười lăm ngày lữ hành, nói dài cũng không dài lắm, nói ngắn cũng không ngắn, cô trước phải xem xét lại của nhiệt độ của hai địa phương này, tháng tư của Italy, ban ngày độ chênh lệch nhiệt độ trong ngày vẫn là có chút cao.

Cô chọn vài chiếc quần jean, váy ở ngoài, lại chọn vài áo cái áo khoác cao bồi, áo gió phòng trời chớ lạnh.

Bởi vì là lữ hành, cô không có lựa chọn giày cao gót, mà là giày trượt ván, giày chơi bóng, giày đế bằng một loại dễ dàng hoạt động, dùng mấy cái túi lớn cho mấy đôi giày vào.

Thuốc men cũng không thể thiếu, cô lại dùng một đồng các kiểu túi cho vào, sau đó phóng tới rương hành lý lấy cái túi nhỏ.

.....

Nhiều đồ như vậy, cô thu thập lên một chút đều không có vẻ bận rộn, ngay ngắn trật tự để một lát cất vào rương hành lý, mỗi phóng xong một ít, liền đến bên cạnh đồng sách vở chần chờ một chút.

Lúc Nacy điện thoại lại đây.

Cô đã bắt đầu liên tục chiến đấu ở các chiến trường phòng bếp, đến siêu thị mua một ít nước chấm, nước cốt lều còn có mì gói, mắt nhìn di động, cô cười tiếp điện thoại, “chị Nacy, làm sao vậy?”

“Hỏi em một chút, xem sắp xếp đồ đạc như thế nào, còn khăn trương hay không?” Nacy cười hỏi.

“Thu xếp rất tốt a.” Ôn Nhuyễn vừa nói, vừa đem đồ vật dọn tới rương hành lý, đồ vật nhiều như vậy, rương hành lý 28 tác vừa đủ, sắp hàng rõ ràng, chỉnh tề có trật tự, cô lại nhìn lướt qua vớ, rồi nói câu xong rồi, “Khăn trương thì đã đỡ rồi a, bắt quá em lại có chút hưng phấn.”

“Lần này vẫn là lần đầu tiên em xuất ngoại từ sau 13 tuổi.”

Thời điểm trước kia ở cùng ba mẹ, người một nhà bọn họ thật ra rất thường xuyên xuất ngoại, ba mẹ Ôn tuy rằng sự nghiệp thành công nhưng càng coi

trọng gia đình hơn, chỉ cần một nghỉ liền sẽ cunh2 nhau ra nước ngoài chơi Italy, Tây Ban Nha, cô khi còn nhỏ cũng đều đi qua.

Chính là nhiều năm như vậy không có đi, cũng không biết mọi thứ có thay đổi hay không.

Nghe được giọng nói của cô vẫn như thường, Nacy cũng liền thả lỏng, “Đây là lần đầu tiên em ra mắt khán giả, lại là chân nhân tú tổng nghệ, không có người đại diện không có trợ lý, thậm chí liên kịch bản đều không có, sở hữu hết thảy đều phải dựa vào chính em.”

“Bất quá...”

Sợ cô khản trương, Nacy lại bổ sung một câu, “Tổng nghệ như vậy cũng tốt là bởi vì như vậy mới có vẻ chân thật, mới có nhiều người thích, em ngày thường như thế nào thì tiết mục cũng liền như vậy, không cần lo lắng.”

Ôn Nhuyễn cười đáp ứng “ Vâng ”, tâm tình của nàng cũng thả lỏng hơn một chút, lại cùng Nacy hàn huyên vài câu mới ngắt điện thoại.

Ngày mai còn phải dùng mỹ phẩm dưỡng da, nên cô không vội đóng rương hành lý lại, thời điểm muốn đi rửa mặt lại lấy dụng cụ vẽ trong thư phòng ra, đây là thói quen trước đây lưu lại, nhìn thấy cái gì mới mẻ hay phong cảnh đẹp đều sẽ lựa chọn dùng bút vẽ lưu lại.

Hơn nữa.

Cô trước kia còn đáp ứng với các cô Lý Kiều là thiết kế trang sức cho các cô ấy.

Lần này đi ra ngoài vừa lúc nhìn xem có linh cảm gì không.

Ngày hôm sau, buổi sáng 6 giờ, tổng nghệ chính thức bắt đầu, cô trực tiếp đi xe mà tổ tiết mục chuẩn bị đến sân sân bay.

Các tay nhiếp ảnh lão luyện đã tận chức tận trách giờ cao camera theo ở phía sau bắt đầu chụp, Ôn Nhuyễn hôm nay lên đến sớm cũng không trang điểm, tùy tùy tiện tiện mặc đại cái áo thun trắng, quần jean, bên ngoài khoác áo khoác cao bồi, đội mũ lưỡi trai, nếu không phải phía sau có người cùng chụp, chỉ sợ ai đều cho rằng này chỉ là người thường đi ra ngoài du lịch.

Bất quá.

Cô lớn lên xinh đẹp, mặc dù để mặt mộc cũng khiến cho không ít người chú ý.

Sân bay lúc này không có nhiều người lắm, nhưng cũng không phải không có, nhìn tình hình này, tuy rằng không biết Ôn Nhuyễn là ai, nhưng cũng nhìn không được mở ra camera quay video, chụp hình.

Nhân viên công tác đem lịch trình đưa cho cô, “chị Ôn Nhuyễn, đây là lịch trình của chị, trạm thứ nhất là ở La Mã, vài vị lão sư khác bởi vì công tác đột xuất nên ngày mai mới có thể đến, bất quá có vị lão sư hôm nay liền sẽ đến.”

“Anh ấy sẽ xuất phát từ thành phố khác, mọi người có thể trực tiếp gặp mặt ở sân bay La Mã.”

“Có biết là ai không?” Ôn Nhuyễn nhận lịch trình, hỏi.

Nhân viên công tác cười tủm tỉm đến đáp: “Cái này yêu cầu chị chính mình đi gặp nga, tổ tiết mục sẽ không nói với chị là ai a.”

Thật đúng là bướng bỉnh “Mạo hiểm, tìm kiếm, câu thông” đa dạng lữ hành tổng nghệ a, lúc này mới ngày đầu tiên liền bắt đầu, Ôn Nhuyễn cười cười, đảo cũng chưa nói cái gì, nói cảm ơn với cô bé, cô liền đi đến cửa đăng ký làm thủ tục.

Vé máy bay là bay thẳng đến La Mã.

Ôn Nhuyễn mở Weibo đã phát một cái 【 lữ hành bắt đầu 】, liền đóng di động, tổng cộng 12 giờ bay, cô tính toán trước sẽ ngủ một giấc, hồi phục tinh thần.

8 giờ cất cánh, cô một giấc ngủ đến 15 giờ.

Thời điểm tỉnh giấc, tiếp viên hàng không ôn nhu lại hỏi cô có muốn dùng cơm hay không, nhận được câu trả lời từ cô, sau đó lại chuẩn bị bữa cơm phong phú, cùng chụp nhiếp ảnh đại ca vốn dĩ vẫn luôn cần cù chăm chỉ vỗ, nhưng thật sự quá nhàm chán.

Nhàm chán đến anh ta đều muốn ngủ gà ngủ gật.

Nhìn Ôn Nhuyễn ăn cơm, nhiếp ảnh bắt đầu dĩ ở trong lòng phun tào: Thật là đúng là người mới, một chút kinh nghiệm đều không có, giống bọn họ như vậy chân nhân tú tổng nghệ, tiết mục tổ là sẽ không cấp bất kì một cái nhắc nhở cùng trợ giúp, người muốn ở tiết mục trở hết tài năng đều đến dựa vào chính mình.

Nhưng Ôn Nhuyễn thì sao?

Từ đầu tới đuôi vẫn luôn đều thực an tĩnh, lên máy bay liền bắt đầu ngủ, hiện tại lại đang ăn cơm, một chút hỗ động đều không có!

Bạn đang đọc truyện *Sau Ly Hôn, Tôi Nổi Tiếng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38

[Edit] Candysweetie

Sân bay La Mã

Hiện tại là 3 giờ chiều.

Ngồi trên máy bay suốt 12 tiếng, Ôn Nhuyễn mình mảy đau nhức bước xuống, cô từ nhỏ đến giờ vẫn là lần đầu bay lâu như vậy, nếu không chuẩn bị sẵn nệm cho eo cho đầu gối thì đã không thể bước đi.

Cô đi đến, ngồi chờ lấy hành lý.

Ôn Nhuyễn vận khí tốt, không chờ bao lâu đã lấy được hành lý, bởi vì phía sau có nhiếp ảnh đại ca cùng chụp duyên cớ, cô lần này một đường đi đến thu hút không ít ánh mắt.

Những người nước ngoài nhìn cô không ít.

Đứng một hàng nhìn Ôn Nhuyễn, không chỉ có sẽ ở bên cạnh quay chụp lên, còn sẽ trực tiếp tiến lên hỏi cô bằng tiếng Anh, là chụp TV sao?

Ôn Nhuyễn cũng không sợ sệt, cũng cười dùng tiếng Anh lưu loát đáp: “Không phải chụp TV, là chụp tổng nghệ.”

Cô đáng người đẹp, ngữ khí lại ôn nhu, tiếng Anh còn thập phần lưu loát, lúc nói chuyện, cặp mắt trong trẻo nhìn mọi người, thực dễ dàng làm những người khác sinh ấn tượng tốt, mấy người nữ nước ngoài vừa khen ngợi nhan sắc vừa tỏ ra yêu mến cô.

Lại cùng cô hàn huyên vài câu, rồi cùng cô chụp ảnh lưu niệm

Cuối cùng còn cười cổ vũ cô, chúc cô nghỉ dưỡng ở Italy vui vẻ.

Trong lúc này, nhiếp ảnh gia đại ca vẫn luôn đi sau cô, chưa nói một câu, thật ra trong lòng anh có chút khó nói, ở trong nghề nhiều năm như vậy, tổng nghệ cũng tham gia không ít, rất nhiều nghệ sĩ thoát nhìn gần hiểu biết, nhưng ra nước ngoài không có người đại diện hay trợ lý bên cạnh, thì chuyện gì cũng không biết.

Nhưng Ôn Nhuyễn không phải.

Cô tuy rằng lời nói không nhiều lắm, nhưng vẫn luôn ở một trạng thái thoải mái, thoát nhìn thập phần bình tĩnh.

Nên lên máy bay, nên ngủ nên ăn đúng lúc, tự động lấy hành lý, có người tới dò hỏi liền dùng tiếng Anh trôi chảy để đáp lại, không cảm thấy sự lo lắng khi ở một quốc gia khác..... Như vậy Ôn Nhuyễn, đột nhiên làm nhiếp ảnh gia đại ca có một ý nghĩ rất vui khi quay hình.

“Tốt lắm.”

Ôn Nhuyễn lấy điện thoại ra nhìn thoáng qua, thời gian đã tự động chuyển thành thời gian ở đây, cô không để ý tới tiếng nói chuyện xung quanh, đối với máy quay cười một cái: “Chúng ta nên đi tìm partner.”

“Không biết, người đó đã tới chưa?”

Cô không mù quáng đi tìm, lại gần một nhân viên để hỏi, vẫn là dùng tiếng anh: “Ngại quá, xin cho hỏi anh có thấy người nào cũng có máy quay đi theo sau giống như tôi không?”

Người kia suy nghĩ cẩn thận một hồi, đột nhiên gật đầu, “Có có có, hình như 20 phút trước có đứng ở đây, giờ chắc đã ra ngoài rồi.”

Xác định là người đồng hành của mình, Ôn Nhuyễn an tâm, nói một tiếng cảm ơn, lại cười một cái với camera phía sau, kéo hành lý đi.

Sân bay La Mã lúc này cũng khá đông đúc.

Ôn Nhuyễn vốn đang lo lắng nghĩ rằng phải tìm khá lâu, không nghĩ tới đi được vài bước đã thấy một đám người vây thành vòng tròn, bên cạnh cô còn có mấy người đứng quay chụp, cô quan sát, nhìn thấy bên trong có một nhiếp ảnh gia đại ca giống như cô, cầm máy quay có dán chữ《đạo diễn lữ hành》.

Xem ra.

Cô đã tìm ra rồi.

Cô thật ra cũng không thể đoán là ai, vốn dĩ tổng nghệ này trừ cô ra thì đều là người nổi tiếng trong ngành, có nhiều kinh nghiệm, fans vô cùng đông đảo..... Cũng không biết hôm nay là ai tới trước.

Phảng phất có gì đó rất thân quen.

Đám người bên kia chậm rãi tản ra, Ôn Nhuyễn nhìn dáng người cao gầy đứng ở chính giữa.

Kỷ Duyên?

Nhìn bóng dáng đó, Ôn Nhuyễn thật ra không quá ngạc nhiên, vừa định kéo hành lý qua chào hỏi một tiếng, nhưng nhìn đến trang phục của cậu, cô đứng ngây ra một hồi —— đứng ở cách đó không xa Kỷ Duyên hôm nay cũng là một chiếc áo khoác cao bồi, ngay cả quần jean cùng giày trượt ván cũng giống nhau như đúc, thậm chí chiếc mũ họ đeo còn khá giống nhau, chỉ là cô thì màu trắng, Kỷ Duyên là màu đen.

???

Cô đây là đụng hàng với Kỷ Duyên?

Kỷ Duyên còn không có phát hiện Ôn Nhuyễn đứng đó.

Cậu kéo một chiếc vali cỡ vừa, phóng chừng là vừa mới ký tên chụp ảnh chung thời gian lâu rồi, thoạt nhìn có chút áp lực, mũ lưỡi trai đen che kín mái tóc nâu, cúi đầu, không biết suy nghĩ cái gì, nghe được mấy fans nữ bên cạnh nói, cậu mới chậm rãi ngẩng đầu, nhìn thấy Ôn Nhuyễn.

Nhìn đến bộ dạng của cô.

Kỷ Duyên biểu cảm có chút giật mình.

Không lâu sau cậu lại trở về bộ dạng lãnh đạm, lôi chiếc vali đi về phía Ôn Nhuyễn, đến trước mặt cô, không kiên nhẫn liền mở miệng, “Còn không đi?”

Phát giác Kỷ Duyên cũng không để ý.

Ôn Nhuyễn cũng liền không có gì đáng để ý, dù sao cô không có ý đụng hàng, gật đầu chào hỏi cậu, hai người kéo vali của mình đi ra ngoài.

Vừa rồi lúc xuống sân bay, tổ tiết mục đã phát tờ giấy nhiệm vụ.

【 Xin chào, tổng nghệ 《 đa dạng lữ hành 》 đã chính thức bắt đầu rồi, chúng tôi đã sắp xếp cho các bạn chỗ nghỉ ngơi gần sân bay La Mã, địa chỉ là ở: đường xx, điện thoại liên hệ chỗ nghỉ ngơi là xxxx, các bạn tự lo về việc đi lại, tiền xe cũng bao hàm trong phí lữ hành, chúc các bạn vui vẻ. 】

Tổng nghệ lần này kéo dài 15 ngày.

Vừa rồi ở sân bay, nhân viên tổ tiết mục đã phát phí lữ hành cho cô, một ngày 100 Âu, tổng cộng 1500 Âu, nhìn nhiều, nhưng kỳ thật một chút đều phải cẩn thận, âm thực, giao thông, dùng chân đều đến tiền.

Ôn Nhuyễn tuy rằng chưa từng eo hẹp về kinh phí, nhưng cũng biết tính toán, nếu không có khi sẽ phải biểu diễn gì đó ngoài đường mát.

Đoàn người bọn họ này đi ra ngoài, bên cạnh vẫn là có không ít người cầm camera quay chụp, nhưng họ không chen lấn đòi lên chụp chung, cho nên bọn họ đi ra ngoài một đường vẫn thập phần thông thuận.

Trên đường, Ôn Nhuyễn hỏi Kỷ Duyên, “Tiền cầm chưa?”

“Rồi.”

Sau đó liền không có lời nói.

Ôn Nhuyễn Kỷ Duyên thật ra không cảm thấy xấu hổ, bọn họ trước kia đã từng cộng tác, nhưng phía sau hai vị nhiếp ảnh gia đại ca đều sắp phát điên, sao lại thế này? Sao lại thế này a!

Không phải cùng cái công ty, cùng cái người đại diện? Như thế nào một chút cũng không nói chuyện vậy?

Duyên Thần như vậy còn chưa tính, cô người mới này còn không tranh thủ trò chuyện, nói nhiều một chút cũng không sao, biên tập sẽ cắt nói được a!

Hơn nữa bọn họ lần này vẫn là mang theo nhiệm vụ tới, thế tất muốn cắt ra tam giác quan hệ yêu hận tình thù!

Nhưng hiện tại cái tình huống này, đừng nói yêu hận tình thù, bọn họ chỉ cảm thấy đến nồng đậm xa lạ, cứ như vậy thì xa sẽ càng xa mất!

Đi ra đến ngoài sân bay.

Xe taxi thật ra ngừng không ít.

Ôn Nhuyễn nhìn thoáng qua Kỷ Duyên, thấy anh không có ý tứ muốn lên dò hỏi, chỉ có thể chính mình đi lên trước, cô quan sát rồi tìm đại một chiếc taxi gần đó.

Vị tài xế này chỉ biết tiếng Ý không biết tiếng Anh.

Nhiếp ảnh gia đại ca tuy rằng không biết tiếng Ý, nhưng cũng có thể phát hiện người kia nói không phải tiếng Anh, liền nghĩ rằng Ôn Nhuyễn sẽ tiếp tục tìm chiếc xe khác, tính toán lui về phía sau, không nghĩ tới Ôn Nhuyễn sẽ nói tiếng Ý lưu loát.

Cái này, không chỉ có tài xế cùng hai nhiếp ảnh gia đại ca kinh ngạc, ngay cả người vẫn luôn đứng bên cạnh Kỷ Duyên cũng phải liếc mắt nhìn qua.

Cảm thấy có chút kinh ngạc khi Ôn Nhuyễn nói cả tiếng Ý.

Trong lúc bọn họ kinh ngạc, Ôn Nhuyễn đã cùng tài xế nói xong địa chỉ, hơn nữa thương lượng giá cả, cốp xe đã mở, cô đem hành lý của mình bỏ vào cốp, vừa định mở cửa lên xe, nhìn một bên còn ba người đứng đó không nhúc nhích, nghiêng nửa đầu, có chút nghi hoặc hỏi: “Còn không lên xe?”

Kỷ Duyên nhìn nàng một cái, không nói chuyện.

Anh đem hành lý bỏ vào cốp xe, rồi theo cô lên xe.

Xe này là loại xe dịch vụ, hai nhiếp ảnh gia đại ca ngồi ở hàng sau cùng, Ôn Nhuyễn cùng Kỷ Duyên liền tách ra ngồi ở trung gian, phương tiện bọn họ quay chụp, trong lúc, Ôn Nhuyễn tiếp tục dùng tiếng Ý giao tiếp cùng tài xế, không biết nói đến cái gì, anh tài xế kia vẫn luôn đang cười.

Ba người đàn ông nghe không hiểu tiếng Ý chỉ có thể yên lặng ngồi ở một bên, trong lòng thật ả có chút ngứa ngáy, đều muốn biết Ôn Nhuyễn cùng anh ta nói cái gì.

Đến cuối cùng vẫn là Kỷ Duyên không kìm nén được, đè nặng tiếng mở miệng hỏi: “Cô cùng anh ta nói gì vậy?”

Ôn Nhuyễn thật ra không nghĩ tới Kỷ Duyên sẽ mở miệng dò hỏi, cô cũng không giấu diếm: “Vừa rồi khi xuất phát, nhân viên tổ tiết mục nói, ngày mai sẽ có ba vị khách quý tới sân bay, tôi nghĩ là muốn chúng ta đến đón bọn họ.”

“Cho nên tôi hỏi tài xế có xe lớn hơn không, để chúng ta cùng ngồi với nhau.”

“Anh ta nói anh ta có bằng hữu có xe như vậy, vừa lúc cũng ở gần chỗ chúng ta tới, chúng ta có thể trực tiếp liên hệ anh ta.”

Hai nhiếp ảnh gia đại ca nghe được sững sốt, ngày mai đúng là có nhiệm vụ yêu cầu họ ra sân bay đón người, bọn họ thậm chí đã nghĩ đến ngày mai hai người sẽ lâm vào tình huống khó phải xoay sở, không nghĩ tới, lúc này mới vừa đến La Mã, tân nhân trong truyền thuyết không có nhiều kinh nghiệm đã sắp xếp gọn gàng như vậy.

???

Này thật là người mới sao?

“Tôi hỏi tài xế rồi, đến chỗ nghỉ ngơi còn hơn nửa tiếng, tôi ngủ một lát, có việc gì anh kêu tôi.” Tuy rằng vừa rồi ở trên máy bay đã ngủ thật lâu, nhưng Ôn Nhuyễn trời sinh tật xấu ngồi trên xe liền muốn ngủ nếu không sẽ dễ bị nhức đầu.

Cho nên sau khi nói với Kỷ Duyên thấy cậu không nói nữa Ôn Nhuyễn liền trực tiếp dựa vào ghế nhắm hai mắt lại.

Nhìn Ôn Nhuyễn ngủ đầu ngủ, Kỷ Duyên nhú nhú mày, không nói gì, trời gần chạng vạng, bên ngoài gió cùng dần có chút lạnh, cậu nhìn đến Ôn Nhuyễn trong lúc ngủ mơ nhẹ nhàng nhắm mi lại, mím môi, duỗi tay đóng lại cửa sổ xe.

Không có gió.

Người kia cũng nhẹ nhàng duỗi mi.

Kỷ Duyên cũng không xem tiếp cô, kéo mũ lưỡi trai xuống, dựa vào ghế nhắm hai mắt lại.

Lúc này trong nước, đã là buổi tối.

Tập đoàn Lâm Thị tầng cao nhất còn sáng đèn, Lâm Thanh Hàn vừa mới kết thúc một ngày làm việc, dựa vào ghế, mệt mỏi xoa xoa trán, nhìn thời gian, Ôn Nhuyễn hẳn là đã đến La Mã.

WeChat của anh bị chặn, ngay cả số điện thoại cũng vậy.

Chỉ có thể dùng Weibo tin nhắn liên hệ với cô.

Tuy rằng biết Ôn Nhuyễn không trả lời anh, ngay cả bình luận công khai, cô vẫn chưa trả lời, càng không cần phải nói tin nhắn, tuy vậy..... anh vẫn mong đợi, giống như lúc trước anh đi công tác, hai người liên hệ với nhau.

Mở khóa di động.

Giao diện còn dừng lại ở tin nhắn Weibo, phía trên anh cũng nhấn qua vài tin.

- 【 lên đường bình an 】

- 【 hôm nay Italy sẽ có độ chênh lệch nhiều về nhiệt độ, nhớ rõ buổi tối mặc thật ấm, đừng để bị lạnh】

Không ai trả lời, anh cũng không để ý, nhấn thêm vài chữ【 tới rồi sao? 】

Cảm thấy việc này chỉ có thể dùng chân thành, dùng chính sự chân thật của bản thân để đổi lấy của người khác, anh trước giờ đã có nhiều làm lỗi với Ôn Nhuyễn, hiện giờ sở dĩ hết thấy đau thương đều là do anh tự chịu, không chút oán trách.

Anh sẽ đền bù cho Ôn Nhuyễn, từ những điều nhỏ nhất.

Anh tin tưởng một ngày nào đó Ôn Nhuyễn sẽ hiểu rằng, anh không phải nhất thời nẩy lòng tham, mà là..... Thật sự muốn cùng cô làm lại từ đầu.

Lại nhìn tin nhắn của Ôn Nhuyễn một hồi.

Anh chuyển qua Weibo, lướt nhìn xem hot search có tin tức gì hay không, Lâm Thanh Hàn trước kia chưa bao giờ dùng ứng dụng mạng xã hội này, cảm thấy lãng phí thời gian, nhưng hiện tại vì Ôn Nhuyễn, một ngày không biết lướt bao nhiêu lần.

Anh vừa tìm được một hot search.

Sân bay La Mã # Ôn Nhuyễn Kỷ Duyên

Nhìn thời gian có vẻ mới đăng, anh click vào hot search, đứng đầu Weibo chính là ảnh chụp Ôn Nhuyễn cùng Kỷ Duyên, từ cảnh xa xa ban đầu đến sau lại sánh vai đồng hành, tổng cộng chín bức ảnh.

Đến nổi tiêu đề...

Càng là đặc biệt dùng song dấu ngoặc kép đánh dấu, sân bay của một cặp đôi.

Bạn đang đọc truyện *Sau Ly Hôn*, *Tôi Nổi Tiếng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 39

[Edit] hihi01

Mấy người ở sân bay hôm nay cũng đứng ra nói chuyện, bọn họ vốn dĩ muốn đến sân bay La Mã để nhìn Kỷ Duyên với Ôn Nhuyễn, vì biết hai người họ sẽ đến đây quay chương trình thực tế nên họ chỉ đứng nhìn từ xa chứ không dám đến gần quấy rầy hai người Ôn Nhuyễn, chỉ lén lút chụp vài tấm hình làm kỉ niệm.

Đồng thời còn tỏ vẻ hai người tính tình đều rất tốt, đặc biệt là Ôn Nhuyễn, lúc thấy mấy người họ chụp lén thì cô cũng chỉ nhìn bọn họ cười chứ không nói gì khác cả.

Thời điểm vừa mới tuyên bố bình luận phía dưới cũng không có mấy cái.

Nhưng hiện tại Kỷ Duyên cùng Ôn Nhuyễn vẫn luôn rất nổi ở trong vòng tìm kiếm, hơn nữa 《 Đa Dạng lữ hành 》 này hôm qua còn mới tiến hành tuyên truyền, có sự tham gia của đỉnh cấp lưu lượng, ảnh hậu nổi danh, còn có "Tam giác quan hệ" vừa mới nhào lên không lâu.....

Dưới loại tình huống này.

Vô luận là tổng nghệ hay nghệ sĩ tham gia tổng nghệ đều sẽ bị chú ý.

Huống chi chuyện này còn có liên quan đến Kỷ Duyên.

Cho nên một lúc sau, các account marketing sôi nổi chuyển phát chủ đề này, mọi người liên phát giác có điểm không thích hợp, ảnh chụp này hai người họ như thế nào lại như mặc đồ đôi a?

Nếu chỉ là đơn thuần chỉ là một phụ kiện giống nhau thì cũng không có gì lạ.

Nhưng vấn đề là từ đầu đến chân, ngoại trừ mũ cùng bao tay không giống nhau, còn lại đều giống nhau như đúc! Giới giải trí các nghệ sĩ cùng giới tính đụng hàng cũng không nói làm gì nhưng hai nghệ sĩ khác giới cùng đụng hàng vậy cái này gọi là gì a?

Tình lữ trang!

Không biết account marketing nào đánh dấu ba chữ "Tình lữ trang", sau lại một đám người trực tiếp học theo, đi theo cái trào lưu này.

- 【 lúc trước thấy Duyên Thần chú ý với chuyển phát, ta liền cảm thấy không thích hợp, Duyên Thần ở giới giải trí nhiều năm như vậy, khi nào là chủ động chuyển phát chú ý các nữ minh tinh khác đâu? Ngay cả xào cp xào đến nổi nhất là Tô Lam Lam, năm đó không phải cũng là chú ý Duyên Thần trước sau đó Duyên Thần mới có thể cùng cô ta chú ý lẫn nhau hay sao? So (vì vậy), hai vị này là thật sự ở bên nhau sao? Còn đừng nói, hai người này thoát nhìn thật đúng là có điểm xứng đôi, cho nên, nếu bọn họ thật sự ở bên nhau, các bạn sẽ duy trì sao? 】

Weibo này mới vừa đăng bài, phía dưới liền trực tiếp đẩy lên.

Fans Kỳ Duyên kiêng dè nhất là cái gì? Chính là bị nữ nghệ sĩ cọ nhiệt độ! Bọn họ vốn dĩ bởi vì khách mời tổng nghệ lần này vẫn luôn ghen một hơi, nhưng tổ tiết mục đều công bố, vì không muốn Kỳ Duyên gặp phiền toái, bọn họ cũng đành nhịn.

Ai ngờ đến lúc mới quay ngày đầu tiên, ngày đầu tiên, thì cái # tình lữ trang # như vậy lên hot search.

Cái ngoạn ý gì?!

Còn 14 ngày sau sẽ như thế nào a?

Về sau Duyên Thần của bọn họ ở trong tiết mục, còn có ngày lành ư?!

Tuyệt đối muốn xé!

Không chỉ có muốn xé, tốt nhất xé đến khi tổ tiết mục trực tiếp đem Ôn Nhuyễn thay đổi là tốt nhất! Cho nên một đám các fan sôi nổi cuốn tay áo khai chiến, đem mỗi điều mang theo "Tình lữ trang" ba chữ Weibo toàn bộ mắng một lần, cuối cùng còn cách không cùng hoa hướng dương các nữ hài kêu gọi.

- 【 hiện tại giới giải trí thật là người nào cũng có thể tiến vào, không danh khí không bản lĩnh, chỉ biết chửi bới nhân gia cọ nhiệt độ, xin khuyên người nào đó, nếu thật sự không có bản lĩnh thì về nhà kết hôn sinh con đi. 】

Lúc này hoàn toàn chọc giận các fans nữ thần hoa hướng dương.

Cái gì gọi là không bản lĩnh? Cái gì gọi là cọ nhiệt độ? Cái gì gọi là về nhà sinh con?!

Ở trước thì có thể nhẫn nhưng câu cuối cùng thật là quá đáng! Bọn họ biết rõ nữ thần đã ly hôn mà còn nói ra những lời như vậy?!

Đây là rải muối lên miến vết thương a!

Các nữ nhân hoa hướng dương tuy rằng quân số không đông bằng fans Kỳ Duyên nhưng lại thắng ở đoàn kết, thêm phía trên quản lý rất tốt, ngày thường tuy rằng không gây sự, nhưng cũng cũng không sợ phiền phức, nữ thần của bọn họ cẩn trọng, cái gì cũng chưa làm, đột nhiên trời giáng một ngum nổi to còn phải bị trào là cái ngoạn ý gì?

Thật đương giới giải trí là Kỳ Duyên một người a?!

Bọn họ kỳ thật trong lòng đối Kỳ Duyên cũng là ghen một hơi, lần trước không thể hiểu được bởi vì Tô Lam Lam tìm nữ thần phiền toái, làm hại nữ thần lên hot search bị chửi rủa, nếu không phải sau đó mọi chuyện được giải quyết thích đáng thì chỉ sợ hiện tại nữ thần của bọn họ không thể xuất đạo a.

Hiện tại lại tới!

Thật cho rằng nữ thần hoa hướng dương của bọn họ khhhông có ai?

- 【 mỗi gia fans không cần tự cho là đúng, đừng luôn làm như toàn thể giới đều cần cọ nhiệt idol nhà các bạn, ca ca thật đáng thương, luôn bị hút máu, nháo lên như vậy, như thế nào không đi theo tổ tiết mục lên Thiên Nhất nháo a? Muốn bảo vệ ca ca của các bạn như vậy thì trực tiếp đừng làm cho ca ca các bạn tham gia tổng nghệ a? 】

Hai bên fans cứ đôi co qua lại như vậy chỉ hơn 10 phút sau hot search liền được đưa lên vị trí thứ 10 và đang có dấu hiệu tăng rất nhanh.

Lúc này Lâm Thanh Hàn xụ mặt thời điểm đưa ra ngọn nguồn của sự tình thì hot search đã nằm trong top 5, bên cạnh còn được đánh thêm một dấu【

bạo], mà về độ thảo luận của hot search này cũng đã hơn trăm triệu, lượng phá 5000w, đến nỗi đứng đầu Weibo phía dưới bình luận càng là đã đột phá 3w.

Anh không phải bởi vì "Tình lữ trang" ba chữ mà đen mặt, loại từ này không thành có nói, anh sẽ không tin.

Anh sinh khí, mặt đen là bởi vì những bình luận có chương khí mù mịt đó.

Ở trong mắt những người đó, Ôn Nhuyễn chính là một nữ nhân ham hư vinh, cô bản lĩnh gì cũng đều không có, chỉ biết cọ nhiệt độ người khác, ngay cả một bộ quần áo, một bộ giả dạng, đều sẽ bị những người khác lấy ra mà nói.

Đôi mắt gắt gao mà nhìn chăm chăm màn hình di động, tay Lâm Thanh Hàn nắm chặt thành quyền, đỉnh mày nhíu chặt, đáy mắt cũng phảng phất ẩn chứa xoáy nước.

Ngực có cảm giác hít thở không thông, phảng phất có lửa cháy trong tim, anh chán ghét những người này, bọn họ là thứ gì, biết cô nhiều hay ít?

Cái gì cũng không biết, cũng chỉ biết ở sau màn hình làm anh hùng bàn phím.

Lâm Thanh Hàn không biết cô nhìn thấy những bình luận đó sẽ nghĩ gì, khẳng định..... Sẽ rất khó chịu đi.

Anh nhìn những bình luận đó đều cảm thấy ngực toan trướng, không thoải mái, huống chi là cô.

Anh biết rõ Ôn Nhuyễn có bao nhiêu yêu thích đối với công việc lần này.

Không phải bởi vì công tác này có thể mang đến cho cô những cái gọi là danh khí cùng lưu lượng, chính là bởi vì đơn thuần là thích, anh còn nhớ rõ lúc Ôn Nhuyễn ở viện điều dưỡng cùng ông nội nói đến chương trình này chính là với một bộ dáng rất hớn hờ.

Thật lâu anh chưa thấy cô cười tươi như vậy.

Tươi đẹp.

Bắt mắt.

Cô là thật sự thực thích chương trình này.

Nhưng hiện tại...

Trên mạng lại có nhiều người như vậy hiểu lầm cô, hạ thấp cô, phi báng cô, nếu cô nhìn thấy, sẽ khó chịu thành cái dạng gì? Cô..... ngón tay thon dài của Lâm Thanh Hàn không tự giác cuộn tròn lên.

Thời điểm Lý Tắc tiến vào, nhìn thấy một bức hình ảnh như vậy, Boss của anh ngồi ở trên ghế, một tay nắm di động, một tay nắm thành nắm đấm, sắc mặt âm trầm, môi mỏng mấp mí, toàn thân trên dưới khí thế âm u, làm cho người ta sợ hãi thật sự.

Cho dù theo Lâm Thanh Hàn ba năm, cũng không khỏi bị khí thế lúc này của anh dọa sợ.

Lùi lại một bước, chờ đến khi sống lưng đã dựa đến khung cửa, anh mới phản ứng lại, thu suy nghĩ nói: "Boss, những lời nói nhắm vào Ôn tiểu thư trên Weibo đã được bộ kỹ thuật xử lý."

Đây là trước khi hai bên fans xung đột Lâm Thanh Hàn hạ mệnh lệnh, anh cho bộ kỹ thuật phân ra một tổ, mỗi ngày cũng không cần làm cái gì khác, chính là nhìn chăm chăm các trang web, xử lý những bài bôi đen Ôn Nhuyễn.

Cho nên vừa rồi hot search Weibo mới ra tới thời điểm, bộ kỹ thuật liền xuất động, hiện tại trên mạng những lời nhục mạ Ôn Nhuyễn đều đã bị xử lý, nhưng "Tình lữ trang" ba chữ còn ở..... Cho nên Lý Tắc suy đoán Boss mặt đen thành như vậy có phải hay không bởi vì cái này?

Đang do dự muốn phân phó bộ kỹ thuật hay không bảo họ đem ba chữ này gỡ đi thì Lâm Thanh Hàn nhắc mi mắt, anh nhìn Lý Tắc, biểu tình thực đậm, nói: "Cậu tra rõ sự tình cho tôi."

.....

20:35 phút.

Tiểu Mạch ngồi trước máy tính, đôi tay nhanh thoăn thoắt di chuyển trên bàn phím.

Cô vốn dĩ cho rằng chị Nhuyễn Nhuyễn đi tham gia tổng nghệ, cô liền có thể thanh nhàn được mấy ngày ai ngờ mới ngày đầu tiên, Weibo liền nháo ra như vậy, làm chủ chốt bên fans CP Kẹo Mềm cô bây giờ cảm thấy thật khổ a.

Vì cái gì mà không thể chung sống hoà bình?!

Vì sao chứ?!

Ngoại hình họ xứng đôi như vậy, cô thậm chí tên của con bọn họ cũng đã nghĩ ra rồi nhưng một số người cứ một hai phải nháo lên như vậy!

Tốt lắm.

Nháo đến nằm ở vị trí thứ 3 hot search.

Hiện tại toàn thế giới đều biết nữ thần hoa hướng dương cùng fans của Kỳ Duyên không thể chung sống hoà bình.

Ô ô ô, Kẹo Mềm bọn họ vốn cho rằng khi quay chương trình này thì bọn họ có thể ăn đường thỏa thích a. Nhưng hiện tại, chỉ có thể ôm hai vai run bắn bật.

Di động kêu không ngừng.

Là một dãy số xa lạ, không tiếp.

Cô hiện tại vội đến muốn chết, một bên đến giúp các fan Kỳ Duyên hòa hoãn cùng fan nữ thần hoa hướng dương, một bên còn phải giúp các chị em bên hoa hướng dương làm sáng tỏ chuyện nữ thần không có cọ nhiệt độ, đồng thời còn phải nói chuyện với các thành viên trong diễn đàn Kẹo Mềm【Cái tình huống hiện tại này, các chị em ngàn vạn lần đừng từ bỏ, các bạn có thể giúp nữ thần nói chuyện, nhưng ngàn vạn lần không cần lấy thân phận là fans CP Kẹo Mềm nha.】

Các fan only vốn dĩ đều không thích fan CP.

Huống chi hiện tại lúc này, hai nhà fan only đang nháo không ngừng, nếu biết còn có bọn họ tồn tại, còn không trực tiếp lấy bọn họ để té trời?

Té trời gì đó cũng không có gì, liền sợ lại bôi đen nữ thần.

Aizzz.

Càng nghĩ càng khổ.

Ngay cả kẹo que cũng không còn ngọt nữa.

Tiểu Mạch tùy tay lấy tờ mì gói còn ẩm ẩm, tùy tiện ăn một lát, tính toán tiếp tục chiến đấu, nhưng cô phát hiện..... Vốn dĩ Weibo đang nhục mạ chị Nhuyễn Nhuyễn nhưng hiện tại đã biến mất rồi.

Chương khí mù mịt đột nhiên trở nên sạch sẽ.

???

Chẳng lẽ là do công ty làm?

Lúc cô đang tính toán gọi cho chị Nancy, di động lại vang lên, vẫn là số điện thoại vừa rồi, này ai a? Buổi tối dây dưa không xong! Tiểu Mạch cắn mì gói xoa, hùng hỏ ần nghe, đối với điện thoại kia đầu nói: "Không mua phòng không mua xe không mua bảo hiểm!"

Vừa định cúp điện thoại.

Kia đầu lặng im ba giây đồng hồ, truyền đến một câu, "..... Tôi là Lâm Thanh Hàn."

Tiểu Mạch tròn trắng mắt: "Tôi quán anh là ai?" Anh chính là lão Thiên Vương, tôi cũng không có tiền!

Tay đều mau ấn ở cắt đứt bên kia, cô đột nhiên giật mình một cái, như là phản ứng lại, ôm di động nhọc nhọc nói: "Cái kia..... Anh nói gì? Anh, anh, anh là ai?"

Lâm Thanh Hàn?

Lâm gia nhà giàu số một?

Anh chồng trước?

Cô có phải hay không đang nằm mơ? Vẫn chỉ là trùng tên trùng họ a? Hung hăng nhéo mặt chính mình, đau đến kêu ra tiếng, xác định chính mình không phải đang nằm mơ, điện thoại cũng còn không có ngắt, Tiểu Mạch đột nhiên đứng lên, tựa như thứ hai ở văn phòng hướng lãnh đạo báo cáo công tác, đối với bên kia điện thoại rất cung tất kính nói: "Ngài, ngài tìm tôi có chuyện gì sao?"

"Có đồ vật muốn đưa cho cô."

Thứ gì? Tiểu Mạch ngẩn ra, không đợi cô kịp đặt câu hỏi, liền xuất hiện một cái nhắc nhở, cùng với Lâm Thanh Hàn thanh lãnh lại trầm thấp thanh âm, "Thêm WeChat, đồng ý đi."

Sau đó liền cúp điện thoại.

Vài phút sau, Tiểu Mạch ôm di động, nhìn Lâm Thanh Hàn gửi cho cô một tệp pdf, phảng phất còn đang nằm mơ, thẳng đến Hạ Thiên gọi cô thì cô mới phản ứng lại.

"Lão thiết, bên cậu thế nào rồi? Minh nói a, trên Weibo mấy bài nắn nù thần đột nhiên đều biến mất, bắt quá hiện tại bọn họ đều tưởng tư bản kết cục, chúng ta phòng chừng phải nghĩ biện pháp khác."

"....."

Tiểu Mạch nhìn pdf, nói: "Không cần nghĩ cách, mình này..... Đã có biện pháp giải quyết." Cô một bên nói, một bên đem pdf chuyển cho Hạ Thiên, "Cậu nhìn xem"

"Ngao ỷ gì?" Hạ Thiên ngăn người, đại khái qua mười mấy giây, cô nàng đột nhiên kêu một tiếng, "Lão thiết cậu trâu bò a, cậu như thế nào tìm được a? Minh mới vừa còn đang suy nghĩ nhờ bằng hữu giúp tra ra, không nghĩ tới cậu liền trực tiếp có."

"Hiện tại tốt rồi, nữ thần là buổi sáng 8 giờ lên máy bay, sân bay chiều cũng có, Duyên Thần trên người này vài món quần áo cũng đều là mới, trước kia chưa từng mặc qua, dựa theo thời gian anh ta tham gia triển lãm Milan rõ ràng muộn hơn so với nữ thần, như vậy liền có thể giải thích lần này " sự kiện tình lữ trang " chỉ là ngoài ý muốn, trên mạng những cái nói nữ thần cộ nhiệt độ hút máu đều sai cả."

Hạ Thiên càng nói càng kích động, "Lão thiết, cậu quá trâu bò, qua mấy ngày, mình mời cậu đi ăn cơm a, cậu muốn ăn gì đều được!"

Tiểu Mạch nhìn chằm chằm di động đã tắt, yên lặng mà ở trong lòng nói, không phải cô trâu bò, là..... Anh chồng trước trâu bò a.

Tác giả có lời muốn nói: Song gánh phẫn: Đồng thời thích hai cái nghệ sĩ.

Italy so quốc nội chậm 6/7 tiếng đồng hồ.

Ngày hôm qua trò chơi chơi đến rạng sáng bốn điểm, ngủ đến buổi chiều mới bò dậy gõ chữ, ô ô ô, ta ngày mai tranh thủ nhiều càng điểm!

Cảm tạ vì ta đầu ra bá vương phiếu hoặc tưới dinh dưỡng dịch tiểu thiên sứ nga ~

Cảm tạ đầu ra [địa lôi] tiểu thiên sứ: Tốt nhất 3 cái;

Cảm tạ tưới [dinh dưỡng dịch] tiểu thiên sứ:

Thạch trái cây, vân dung 10 bình; tốt nhất 4 bình; lại lại 3 bình

Bạn đang đọc truyện *Sau Ly Hôn, Tôi Nổi Tiếng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40

[Edit] Candysweetie

Cuộc trò chuyện trên WeChat kết thúc.

Tiểu Mạch nhìn bức ảnh của Lâm Thanh Hàn, không thể ngăn suy nghĩ, cho nên những bài viết bôi đen nữ thần ở trên mạng biến mất không dấu vết, cũng là..... anh chồng trước làm sao?

Liền ở ngay lúc này.

Di động lại một lần vang lên tới, lúc này đây là Nacy.

Nhìn thấy lãnh đạo của mình trực tiếp điện thoại, Tiểu Mạch lập tức bắt máy, điện thoại kia quả thực là Nacy cùng giọng nói trầm tĩnh: "Trên mạng có những bài viết không tốt em cũng thấy rồi đó, chị bên này đang liên hệ Nguyễn Thu, buổi phỏng vấn lúc trước của Ôn Nhuyễn đúng 9 giờ sẽ phát."

"Em đợi lát nữa chia sẻ thông tin này với fãclub, nhờ họ tuyên truyền giúp chúng ta."

Như vậy một mặt giúp đỡ Ôn Nhuyễn tuyên truyền quảng bá, mặt khác cũng đem hot search # tình lữ trang # rơi xuống bậc thấp nhất, cô xem thử qua,

có tin tưởng sẽ đem ảnh hưởng không tốt hiện tại của Ôn Nhuyễn lắng xuống.

Thậm chí.

Còn có thể nhân cơ hội chiêu mộ thêm fans.

"Dạ được."

Tiểu Mạch vội đáp, định cúp điện thoại, nghĩ nghĩ, vẫn là mở miệng nói: "Đúng rồi, chị Nacy....." cô do dự nói: "Vừa rồi anh chồng trước của chị Ôn Nhuyễn liên hệ cho em, gửi một tệp pdf, là về thời gian ra sân bay lần này của hai người khác nhau nên mặc đồ chỉ là trùng hợp, em gửi cho chị rồi, chị xem đi."

"Lâm Thanh Hàn?"

Nacy có chút kinh ngạc, cao giọng một chút, bất quá nghĩ đến vài sự kiện lần trước, còn có những bài viết được che chắn trên mạng, cô trầm mặc một hồi, đáp: "Được, chị đã biết, chị sẽ giao cho người bên công ty để họ cùng nhau xử lý."

"Dạ được."

"Còn có....." Tiểu Mạch do dự nói: "Việc này, nên nói với chị Ôn Nhuyễn như thế nào a?"

Cô lúc trước đã hứa với Ôn Nhuyễn, nếu trong lúc công tác có chuyện gì sẽ báo cho cô.

Lần này, Nacy lại không trả lời ngay, cô trầm mặc một hồi lâu, mới nói: "Trước tiên cứ giữ im lặng..... về sau hẵng nói."

"Dạ được."

Nói xong điện thoại.

Tiểu Mạch vỗ vỗ khuôn mặt nhỏ của mình, buông di động, tiếp tục gia nhập trận chiến đầu này.

Có tệp pdf này của Lâm Thanh Hàn, Tiểu Mạch cùng Hạ Thiên lại liên hợp hai siêu tỷ muội, cùng với một số nữ hài hoa hương dương, trực tiếp đem # tình lữ trang # cái gọi là sự kiện cọ nhiệt độ giải thích từ đầu đến đuôi.

Ôn Nhuyễn là buổi sáng 8 giờ (giờ Bắc kinh) đến sân bay, sau đó bay thẳng đến La Mã, ảnh xuất phát ở sân bay đều đã từng lên hot search, mà Kỷ Duyên là buổi chiều một chút (giờ Italy) từ Milan bay thẳng đến La Mã.

Hơn nữa.

Kỷ Duyên mặc bộ quần áo này đều là mới, trước kia không mặc qua.

Thời gian, đối chiếu ảnh chụp, nói có sách sách có chứng, thập phần rõ ràng, cho nên hoàn toàn không có chuyện Ôn Nhuyễn cọ nhiệt Kỷ Duyên

** Cọ nhiệt: có nghĩa là ké fame, lợi dụng sự nổi tiếng của người khác để tăng độ hot cho bản thân.*

Giải thích rõ ràng xong, mặc kệ là lúc trước có bao nhiêu người kêu gào, vẫn là còn lại mấy người đăng thêm bài viết bôi xấu, lúc sau Thiên Nhất cùng chương trình 《 đa dạng lữ hành 》 cũng đã yên ổn, tiếp tục đăng những hình ảnh nghệ sĩ nổi tiếng, làm mới bản thân, không còn mấy bình luận ác ý nữa.

Nhưng thật ra đang làm một đợt tuyên truyền cho Ôn Nhuyễn.

Trận đấu kết thúc vào thời điểm gần 9 giờ, Lâm Thanh Hàn nhìn Weibo rớt cuộc cũng yên ắng, dựa lưng vào ghế, xoa xoa thái dương, chuyện này cuối cùng được giải quyết thích đáng.

Anh làm việc trước giờ luôn thẳng thắn.

Đây cũng là lí do anh lập ra một ban kỹ thuật giúp đỡ Ôn Nhuyễn, nhờ họ nhanh chóng tìm ra nguyên nhân.

Nhưng ở giới giải trí, có đôi khi nói thẳng quá không chắc sẽ tốt, thậm chí còn rất có khả năng mang đến nhiều phiền phức, Ôn Nhuyễn là người mới, trước giờ không có kinh nghiệm, hiện tại lại có được nhiều chuyện tốt, không biết trong giới có biết bao người đổ kỵ cô.

Cho nên anh nói Lý Tắc sửa lại tệp pdf một chút rồi giao cho trợ lý của cô, giúp họ giải quyết tận gốc vấn đề.

Nếu vậy cô có thể thoải mái tham gia chương trình vui vẻ.

Anh có thể vì cô mà nguyện ý làm đôi cánh nâng đỡ ở phía sau, để cô tự do bay cao bay xa làm điều mình thích.

"Ting --"

Thông báo điện thoại hiện lên.

Lâm Thanh Hàn rũ mắt nhìn lướt qua, "Buổi phỏng vấn đầu tiên với công ty T, Ôn Nhuyễn lần đầu tham gia talk show, chương trình độc nhất được phát lúc 9 giờ, mong mọi người theo dõi."

Nhìn đến hai chữ "Ôn Nhuyễn", ánh mắt tỉnh táo như mặt hồ của anh bỗng thay đổi.

Nhìn thời gian, vừa đúng 9 giờ, hẳn không có do dự mà trực tiếp click mở link, màn hình điện thoại hiện lên một cô gái với nụ cười tỏa nắng.

Cô ngồi ở trên sofa, ăn mặc sạch sẽ lại trí thức.

Sau đó, cô chậm rãi ngước mắt, nhìn về phía anh, đôi lông mày cong, phảng phất chứa đựng đầy sự ôn nhu của gió xuân.

Cô nhìn màn ảnh, mở miệng: "Chào mọi người, tôi là Ôn Nhuyễn."

Rõ ràng vừa xem ảnh chụp của cô.

Nhưng Lâm Thanh Hàn đang xem khoảnh khắc cô nhìn về phía anh lúc này, nhìn đến bộ dáng của cô, dường như có thứ gì nhẹ nhàng chạm vào trái tim anh, rất nhẹ lại ôn ôn nhu nhu, giống như là.....viên đá khô cần lâu ngày lại mọc ra một bông hoa.

"Thích thích thích --"

Anh vươn tay, cố giữ cho trái tim không nhảy ra khỏi lồng ngực, ánh mắt lại không dời đi dù một tấc.

Trong văn phòng thực yên tĩnh, Lâm Thanh Hàn dường như nghe không được âm thanh của những người khác, chỉ có tiếng nói mềm dịu kia như xuyên thấu, chạm vào trái tim anh thôi.

Phỏng vấn bắt đầu thực bình tĩnh.

Ôn Nhuyễn giọng nói cũng là thông dong mà điềm đạm: "Vì cái gì muốn đi vào giới giải trí sao?" cô nhẹ nhàng cười một cái, "Tôi rất thích công việc này, tuy rằng trước kia chưa bao giờ tiếp xúc qua, cũng không có kinh nghiệm gì, nhưng tôi tin tưởng, tôi có thể từ từ thích ứng được."

Ở talk show này.

Lâm Thanh Hàn thấy được một Ôn Nhuyễn rất khác so với dĩ vãng, cô bình tĩnh, lại điềm nhiên, cô ngồi ở kia, vô luận vấn đề phỏng vấn là gì, đều có thể thực mau giải đáp ra.

Mà biểu cảm của cô, vĩnh viễn đều điềm tĩnh như vậy.

Đã ở mười phút cuối cùng.

Tiết tấu biến chuyển, vốn dĩ là hỏi thăm nhưng câu nói lại mang màu chất vấn sắc bén.

"Một vấn đề cuối cùng, Ôn tiểu thư vừa ly hôn, xin hỏi cô đối với lần thất bại này cô cùng chồng trước có quan điểm như thế nào?"

"Còn có..."

"Làm một người phụ nữ đã ly hôn, cô chẳng lẽ không lo lắng lúc sau khi ở giới giải trí vỡ lẽ, người khác sẽ vì thân phận này, mà đối với cô có cái nhìn khác sao?"

Nghe qua hai câu dò hỏi, Lâm Thanh Hàn sắc mặt liền trầm xuống, ngay cả người trong màn hình, Ôn Nhuyễn ban đầu vẫn luôn bình tĩnh cũng ngần ngại chớp mắt một cái, chỉ một lúc sau, cô liền từ gạt mình rồi gác lại suy nghĩ lấy lại tinh thần.

Nhìn đến biểu cảm bình thường trở lại của Ôn Nhuyễn, Lâm Thanh Hàn nhẹ nhàng thở dài nhẹ nhõm một hơi, nhưng đồng thời, anh lại có chút..... hồi thúc.

Anh..... Cũng rất muốn biết Ôn Nhuyễn cô ấy, trả lời như thế nào.

Đang mong chóng muốn biết, anh nghe được Ôn Nhuyễn trả lời: "Tôi không cảm thấy đây là một thất bại của hôn nhân, bên cạnh đó tôi không nghĩ rằng ly hôn ở tuổi 24 như vậy sẽ ảnh hưởng đến tôi."

"Xã hội bây giờ, giống như vẫn luôn có một loại vòng lẩn quẩn, cảm thấy nữ nhân chỉ cần ly hôn liền sẽ bị giảm giá trị, bất cứ làm việc gì, cái thứ nhất mà người khác chú ý tới chính là: Cô ấy từng ly hôn....." Ôn Nhuyễn cảm lý cà phê, có chút bất đắc dĩ cười một cái.

"Cái này làm cho ta cảm thấy rất kỳ quái."

"Tôi không cảm thấy ly hôn có cái gì không tốt, chúng tôi lựa chọn ở bên nhau lúc tình yêu thật nồng nàn, ở thời điểm không còn yêu chúng tôi rời xa nhau. Hai bên đều tự nguyện, thân thể khỏe mạnh, kinh tế độc lập, thậm chí chúng tôi càng hiểu thêm được đạo lý đối nhân xử thế, cũng biết thế nào để

yêu bản thân mình hơn."

Từ đầu đến cuối.

Ôn Nhuyễn thanh âm vẫn đều nhẹ nhàng, ngay cả khuôn mặt có chút nghĩ suy, rồi cũng sẽ tự tin tươi cười trở lại.

Phòng vẫn đã kết thúc, màn hình di động tối đen, Lâm Thanh Hàn dựa lưng vào ghế, phảng phất nghĩ về video kia, trở về với tâm tư của bản thân, anh nhìn chăm chăm màn hình đen của di động, trước mắt lại là hình ảnh Ôn Nhuyễn thông dong tươi cười, lần đầu tiên..... anh hiểu được thế nào là chạm đáy nỗi đau.

Mặc dù không có anh.

Ôn Nhuyễn trở về sau cũng có thể tỏa sáng rực rỡ như mặt trời.

Dường như có linh cảm, Lâm Thanh Hàn mở Weibo, vừa rồi vẫn là # Kỳ Duyên Ôn Nhuyễn #, # sân bay tình lữ trang # hot search đó, toàn bộ đều bị # Ôn Nhuyễn # hai chữ này thay thế.

Trước đây.

Ôn Nhuyễn mỗi lần lên hot search, phảng phất đều sẽ mang theo nhiều yếu tố khác, vợ trước của nhà giàu số một, Kỳ Duyên sư muội, hay là mặt khác không hay ho..... Nhưng hôm nay, chỉ là cô và mỗi cô.

Không phải phụ thuộc vào người khác, cô được là chính mình.

Tùy tiện click mở một cái hot search, bên trong bốn phía đều là biểu dương Ôn Nhuyễn.

Đầu đề Weibo chính là Nguyễn Thu, sau khi phỏng vấn được phát cô liền đăng 【lần đầu tiên hợp tác cùng Ôn Nhuyễn, đây là một cô gái rất hiểu chuyện, phong thái ôn nhu, nhưng thái độ lại rất kiên định, lời nói ra cũng rất có chính kiến, đặc biệt là đoạn nói về ly hôn ở cuối, tôi đặc biệt thích, cũng không phải tuyên truyền việc ly hôn, nhưng hy vọng những người phụ nữ ly hôn không cần sợ hãi, mọi người có thể sống tốt hơn. 】【

Mà lúc sau mấy cái Weibo cũng đều là Weibo phát biểu, thậm chí trong đó còn có rất nhiều fans của idol khác nhau, bốn phía khen đoạn lời nói này của Ôn Nhuyễn.

【Tôi có bao nhiêu lời nói về chuyện ly hôn mà chưa nghe qua chứ? Làm một người tư vấn tình cảm, tôi mỗi ngày gặp rất nhiều vấn đề tình cảm, có rất nhiều cô gái bất hạnh trong hôn nhân tới hỏi tôi, nhưng mỗi khi tôi nói "Cô ly hôn đi", bọn họ có hàng loạt lời để nói "Tôi lâu rồi không đi làm", "Tôi không có tiền", "Tôi còn có con nữa". Đáng sợ nhất chính là, họ còn cố gắng thuyết phục bản thân mình dù thương tích đầy người hay tâm hồn đau đớn: "Thật ra anh ta cũng không có ý đối xử như vậy với tôi". Tôi không kiến nghị ai ly hôn, cũng không phải cổ xúy ly hôn, tôi chỉ là hy vọng mọi người nếu như hạnh phúc hôn nhân không còn viên mãn nữa, đầu tiên đều phải nghĩ cho bản thân mình, yêu thương hiểu rõ được bản thân, mới có thể không sợ bất cứ thứ gì. 】【

Cuối cùng.

Lâm Thanh Hàn click mở Weibo của Ôn Nhuyễn.

Từ số lượng không tới 50w fans, đến bây giờ sắp đột phá trăm vạn, Lâm Thanh Hàn không nói, chỉ nhìn bức ảnh của cô, một bó hoa hướng dương cũng không thể làm lu mờ cô.

Anh đột nhiên nhớ tới một đoạn trong video phỏng vấn của Ôn Nhuyễn.

- "Chồng cũ của tôi, anh ấy là một người rất tốt, từ nhỏ đến lớn, anh ấy đều làm mọi việc rất hoàn hảo, ở một trình độ rất cao, lại có tài xoay xở, anh ấy đã giúp đỡ tôi rất nhiều."

- "Tôi thực sự biết ơn những gì anh ấy đã làm cho tôi suốt thời gian qua....."

Lâm Thanh Hàn cảm động, ngờ ngác mà nhìn Ôn Nhuyễn, có một việc, cô nói sai rồi, anh chưa bao giờ ở trình độ cao gì cả, nói đến giúp đỡ..... cô mới là.

Anh nhắm mắt lại, trong đầu đột nhiên nhớ lại một việc xảy ra đã rất lâu.

Anh tính tình lãnh đạm, từ nhỏ không thích có nhiều người bên cạnh, mặc dù là người thân cận trong nhà, nhưng anh nhớ rõ, cha mẹ mới vừa qua đời một năm, khách khứa bên ngoài hành lễ, anh nhốt bản thân trong phòng, không khóc không cười.

Có một cô bé mặc chiếc váy hồng xòe, giống như một tiểu thiên sứ đi vào nói cùng anh: "Anh Thanh Hàn à, anh đừng khóc nữa, đi và chú chỉ là đến một nơi gọi là thiên đường thôi, nơi đó sẽ có thật nhiều thật nhiều tiểu thiên sứ chăm sóc họ."

Cô cầm lấy tay anh, trên mặt nở nụ cười, nói một cách chân thật: "Em, em cũng sẽ chăm sóc anh, cho nên anh không cần buồn lo nữa, được không?"

Kỳ thật anh nào có buồn lòng không?

Anh từ trước tới nay chưa thấy cha mẹ hòa thuận, cha anh vốn dĩ chỉ xem anh như một người thừa kế, mà mẹ anh, càng là chỉ đem anh ra làm một công cụ giữ chân chồng mình..... anh sớm đã chán ghét cảnh gia đình như vậy.

Bọn họ đã chết.

Anh không có một chút buồn khổ, ngược lại..... có chút may mắn.

May mắn không cần mỗi ngày nghe bọn họ khắc khẩu, may mắn không cần thấy mẹ mình la hét chửi tai.

Cho nên...

Lúc ấy nhìn anh nhìn Ôn Nhuyễn với đôi mắt khó hiểu, không thấy cần thiết ngược lại còn phiền toái.

Cho nên cô bé cái gì cũng không biết này đang làm gì trước mặt anh vậy? Thật cho rằng tất cả mọi người đều giống như cô, từ nhỏ có cha mẹ thuận hòa lại yêu thương nhau sao? Anh không chút suy nghĩ, mạnh tay gạt Ôn Nhuyễn ra, thậm chí còn dùng giọng điệu lạnh lùng làm cô tránh xa anh.

Nhưng Ôn Nhuyễn kia thì phản ứng ra sao?

Cô không rời khỏi anh, bị gạt ra té xuống, đôi mắt ửng đỏ, sau đó tiếp tục bướng bỉnh cầm tay anh, một lần lại một lần, mỗi khi anh gạt ra, cô kiên định tiếp tục cầm tay anh, ngay cả khi, mu bàn tay đều đỏ, móng ê ẩm do ngã đau, ngay cả cặp mắt kia giàn dụa nước mắt, vẫn là không chịu rời đi.

Lâm Thanh Hàn đã quên ngày đó cuối cùng có nắm lấy tay cô hay không.

Nhưng anh nhớ rõ, từ ngày đó, Ôn Nhuyễn thường xuyên ghé nhà, đi theo phía sau anh, giống cái đuôi nhỏ không thể dứt ra, mỗi khi anh quay đầu lại, liền sẽ ngẩng đầu lên, vui vẻ gọi anh: "Anh Thanh Hàn."

Miệng nở nụ cười.

Đặt tay lên ngực.

Thời gian đi qua, anh cũng không còn khó chịu khi cô gái ấy gọi tên anh, trong lòng bỗng nhiên sinh ra rung động.

Không biết qua bao lâu, Lâm Thanh Hàn mới chậm rãi thở ra, anh mở to mắt, click mở Weibo, nhìn chăm chăm chân dung kia thật lâu, sau đó đăng ký một cái tài khoản【you are my sunshine】, anh đã bỏ lỡ quá nhiều, cho nên bây giờ muốn đền bù lại từ đầu.

Lúc này ở La Mã.

Nhóm của Ôn Nhuyễn sau một giờ ngồi xe cuối cùng cũng đã đến nơi nghỉ ngơi mà tổ tiết mục chỉ định.

Tiết mục tổ còn tính là có lương tâm, nơi nghỉ ngơi thử thách thứ nhất, là một biệt thự nhỏ có rất nhiều hoa, tài xế taxi giúp họ lấy đồ đạc xuống, lại thập phần nhiệt tình ôm tạm biệt Ôn Nhuyễn, dùng tiếng Ý giao lưu vài câu mới lái xe rời đi.

Ôn Nhuyễn không thấy Kỷ Duyên, cô liền lái rương hành lý vào biệt thự.

Trong phòng một người đều không có, chỉ có một con mèo nhỏ ở trên sofa, nhìn bọn họ tiến vào lập tức bỏ trốn.

Chạy trốn quá nhanh.

Cô không nhìn rõ là giống mèo nào.

Ôn Nhuyễn cười một cái, cô thay đổi dép lê, nhìn qua mấy tầng lầu, lầu một chỉ có một phòng, lầu hai có hai cái, liền hỏi Kỷ Duyên:

"Cậu ở lầu một?"

"Được."

Kỷ Duyên không có ý kiến.

Ôn Nhuyễn thấy anh đồng ý nên không nói thêm nữa: "Tôi lên lầu trước để dọn dẹp đồ đạc." Nói xong, không để ý anh, tự mình mang rương hành lý lên lầu.

Kỷ Duyên vốn đang cho rằng Ôn Nhuyễn sẽ lên tiếng nhờ anh giúp, thật ra thì cái rương này khá to so với cô, không nghĩ tới cô không nói tới câu thứ hai liền tự mang lấy.

Anh nhú nhú mày, không nói chuyện, thấy cô lên lầu, cũng vào phòng.

.....

Ôn Nhuyễn lên lầu nhìn qua hai phòng, mở cửa phòng xem thử, ánh mặt trời bên này hơi chói, vào căn phòng khác, chọn cho mình chiếc giường đơn.

Cô đem đồ ra thu xếp thật gọn gàng, tủ quần áo còn rộng rãi, tiện lợi cho người khác dùng.

Sau đó đem đồ dùng trong bếp lấy ra, đặt ở một bên.

Thời điểm này còn khá sớm, 5 giờ nhiều, ngoài cửa sổ mặt trời đang lặn, cô dựa vào sofa, tính rằng sẽ nghỉ ngơi, từ buổi sáng 6 giờ xuất phát, không phải ngồi máy bay thì là ở trên xe, cô hiện tại eo đau chân đau, chỉ muốn nằm.

Cứ như vậy ôm gối dựa vào sofa.

Ôn Nhuyễn trong thời gian nghỉ ngơi, thuận tiện mở di động ra xem một cái, nhìn xem có tin tức gì mới không.

Vừa mới mở WeChat ra liền phát hiện một đồng thông báo.

Không nghĩ tới một ngày không nhìn đến thời gian, lại xảy ra nhiều chuyện như vậy.

Cô cau mày, nhìn Tiểu Mạch nhắn trong WeChat, nguyên nhân là do ảnh cô cùng Kỷ Duyên bị người chụp được ở sân bay, khiến cho mạng xã hội chao đảo, nhưng hiện tại đã giải quyết ổn thỏa.

Không chỉ có như thế, buổi phỏng vấn lúc trước cũng đã được tuyên truyền, rất hiệu quả.

Cô nhắn lại một câu "Vất vả", cùng nhắn cho Nacy một câu như vậy.

Không có trả lời, tính thời gian, hiện tại trong nước hẳn là hơn 12 giờ, phỏng chừng hai người đều đã ngủ, cô không nói cái gì nữa, mở qua Weibo.

Ôn Nhuyễn ngày thường có thói quen xem tin nhắn.

Có đôi khi sẽ có một ít những fans đáng yêu, nhắn tin nói chuyện phiếm cùng cô, cổ vũ cô, duy trì cô, những tin nhắn này đối với cô mà nói, kỳ thật có chút giống như là động lực.

Rất nhiều người xa lạ sẽ đem tâm tư của mình nói cùng cô.

Trừ bỏ những tin nhắn chửi rủa cô.

Còn lại các tin nhắn khác, cô đều từ từ mở ra, nghiêm túc đọc, có đôi khi cũng sẽ đáp lại mấy cái, cô lướt xuống phía dưới.

Nhìn thẳng đến tin nhắn của Lâm Thanh Hàn, nhìn lướt qua nội dung.

Cô nhấp môi, trên mặt có chút cười rồi cứng lại, nhìn lời nói quan tâm, cô đột nhiên cảm thấy có chút bức bối, chính là cái loại này cảm xúc đột nhiên khó chịu.

Ôn Nhuyễn rất rõ ràng.

Bị người chửi rủa, bị người dùng ngôn ngữ ác ý làm nhục, đều không sinh ra được cảm giác như vậy, ở trên đời này, có thể làm cô bức như vậy, chỉ có Lâm Thanh Hàn.

Anh ta bất kể nói gì, làm cái gì, đều có thể dễ dàng tạo từng cơn sóng trong cảm xúc của cô.

Thật sâu hít một hơi, muốn nhắm mắt làm ngơ.

Ôn Nhuyễn thờ dài một hơi, nhanh chóng tắt đi giao diện tin nhắn, một lần nữa lướt đến Weibo hot search, điều thứ nhất chính là # Ôn Nhuyễn phỏng vấn #, tùy tay ấn vào một cái, thấy một video được cắt ghép biên tập.

Nhìn thời lượng không dài.

Cô đảo mắt nhìn, chờ nghe được câu: "Ồ một trình độ rất cao, lại có tài xoay xở, giúp đỡ tôi rất nhiều" nói ra, Ôn Nhuyễn đột nhiên lạng người, biểu cảm hốt hoảng chớp mắt một cái.

Sau đó.

Cô đột nhiên thờ dài nhẹ nhõm, buông di động xuống, tay đặt lên mắt, che khuất ánh sáng trước mặt.

Biệt thự thực an tĩnh.

Trong phòng một người đều không có.

Cái này điểm La Mã, ngay cả ngoài cửa sổ đường phố đều là yên tĩnh.

Cô còn nhớ rõ vừa đến Lâm gia, bởi vì cha mẹ qua đời cùng với người khác ngôn luận, luôn là nhin không được khóc, cô không dám làm những người khác biết, cũng chỉ có thể một mình trốn đi.

Nhưng Lâm Thanh Hàn giống như là một chiếc radar, luôn có thể dễ dàng tìm được cô.

Anh chưa bao giờ nói lời dễ nghe, thậm chí sẽ không an ủi cô, anh chỉ biết đứng trước mặt cô, dùng thái độ cao ngạo, lời nói vừa khắc nghiệt lại lạnh đậm: "Thật vô dụng, người khác khi dễ mình, thì khi dễ ngược lại là được."

Lúc ấy.

Cô chán ghét anh lắm, cảm thấy anh cái gì cũng đều không hiểu.

Anh nói thì nhẹ nhàng lắm, nhưng lúc ấy cô có tư cách gì để đáp trả người ta chứ? Cô không để ý tới anh, như cũ đem mặt gục xuống đầu gối khóc nức nở.

Còn.

Lâm Thanh Hàn thì làm gì?

Anh không nói, liền lạnh mặt, đứng ở bên cạnh cô, đợi cô, khi dễ toàn bộ ai đã từng khi dễ cô.

Anh từ nhỏ chính là kiểu người "Con nhà người ta", tướng mạo ưu tú, thành tích ưu tú, đi đến nơi nào đều rất sáng chói, nhưng vì cô mà có thời gian đã chịu nhiều đau thương.

Cô yêu mến Lâm Thanh Hàn không phải không có nguyên nhân

Anh nhìn bên ngoài có vẻ như không để bụng, giống như trước nay đều là lạnh như băng, nhưng kỳ thật..... anh cũng từng không màng tất cả mà bảo vệ cô.

Trước kia.....

Từng là năm tháng cô độc một mình, nhưng rồi một tia nắng chiếu qua.

Ngón tay chạm gương mặt, có điểm lạnh, Ôn Nhuyễn phảng phất đầu ngón tay rồi chớp mắt một cái, lắc đầu mỉm cười.

Đôi mắt chớp nhẹ nhìn quanh, cảm xúc đã khôi phục như thường, vốn dĩ tưởng tất Weibo đi xuống lâu, vừa định thoát ra nhìn thấy một thông báo.

Là tin nhắn.

Một ảnh đại diện hình hoa hướng dương【 you are my sunshine】, nhìn đến tên này, cô ngẩn ra một lúc, cũng không có nghĩ nhiều mở vào xem thử.

Khác với nhiều tin nhắn, tin nhắn này bình dị, ngữ khí phảng phất một chút lạnh đậm, nội dung cũng rất có tâm.

Nội dung là:

- 【 La Mã hôm nay trời trong biến thành nhiều mây, ban đêm có gió, buổi tối nhiệt độ không khí chỉ có 13 độ, nhớ mặc áo khoác, coi chừng bị cảm. 】

"Trời!"

Vừa rồi bởi vì những hồi ức mang đến cảm xúc thất thường, đang như vậy xem đến một nội dung như này, cảm xúc tan thành mây khói, Ôn Nhuyễn ôm di động, cong mặt mày nhìn nội dung tin nhắn, cô còn có fans tận tâm như vậy sao?

Thật là, có một chút đáng yêu a.

Hie: 4316 từ nhaaa. Ôi bạn tui thiệt tốt a♥ Mọi người thả cho cô gái ấy 1 trái tim làm động lực đi nào ☐

Bạn đang đọc truyện *Sau Ly Hôn, Tôi Nổi Tiếng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41

[Edit] hihie01

Chờ Ôn Nhuyễn ổn định lại tâm tình, thay đổi bộ một bộ đồ ở nhà thoải mái thì lúc xuống lầu đã là 6 giờ tối.

Bầu trời xanh thẫm cũng đã dần chuyển màu, những tia nắng vàng cuối cùng đang dần khuất bóng nhường chỗ cho khoảng đen của màu trời đêm.

Hai vị camera không biết đã đi đâu, bất quá mỗi một góc trong phòng đều có giấu cameras, bọn họ có ở đây hay không thật ra cũng không quan trọng.

Ôn Nhuyễn mở đèn, đem nước cốt cùng nước chấm trong tay đặt vào tủ lạnh, lại nhìn nguyên liệu nấu ăn, có cả chua, thịt, còn có mì Italy.....

Có thể làm mì Ý.

Cô lấy những nguyên liệu cần dùng ra đặt trên bàn bếp, nhìn cửa phòng lầu một đang đóng chặt, nghĩ nghĩ, vẫn là đi qua, gõ gõ cửa phòng Kỳ Duyên.

Một lúc sau thì cửa được mở ra.

Có thể nhìn thấy trong phòng đen nhánh một mảnh, mà phía sau cửa, Kỳ Duyên ăn mặc một bộ quần áo ở nhà, bịt mắt tờ tằm màu lục đang để ở trên trán, tóc thì lộn xộn.

Đại khái là vừa tỉnh ngủ, cậu vẫn còn đang mơ màng lắm.

Kỳ Duyên ngày thường lúc nào cũng trưng ra cái khuôn mặt người sống chó lại gần nhưng hôm nay khuôn mặt chưa tỉnh ngủ này nhìn có chút ngốc đi, cậu rũ mắt hỏi, "Chuyện gì?"

Vẫn là lần đầu nhìn đến bộ dáng này của Kỳ Duyên, Ôn Nhuyễn ngần ra một lúc sau mới mở miệng, "Tôi tính làm mì Ý, cậu có muốn ăn không?"

"Không ăn."

Nói xong, lại đóng cửa lại.

Ôn Nhuyễn nhìn cánh cửa bị đóng trước mắt nhắm, cười cười, cũng không nói tiếp, trực tiếp xoay người đi nhà bếp. Biệt thự im ắng, một chút thanh âm đều không có, cô liền một người đứng trước bàn bếp, sơ chế các nguyên liệu nấu ăn.....

Cô thật sự rất thích nấu ăn.

Trước kia khi còn ở Lâm gia, cô rất hay tự nấu ăn, dạ dày Lâm Thanh Hàn không tốt, cô lúc nhàn rỗi không có chuyện gì liền sẽ đi theo đi Lý học nấu ăn, thời điểm vừa mới bắt đầu, không phải bị đứt tay thì chính là bị dầu bắn.

Sau đó thì trù nghệ lại càng ngày càng tốt.

Chẳng qua Lâm Thanh Hàn công tác bận quá anh cũng không có mấy lần có thể ăn đồ ăn cô nấu.

.....

Mì Ý nấu rất đơn giản, không quá hai mươi phút, trong phòng liền tràn ngập mùi sốt cà chua thịt, một con mèo tam thể bước đến, một chút liến có thể chạm đến Ôn Nhuyễn.

Nhưng lại không dám đến gần quá, chỉ dám tránh ở một bên, xa xa nhìn lại.

Ôn Nhuyễn mới vừa đem mì Ý đến bàn ăn, dư quang thoáng nhìn chú mèo, đầu tiên là sừng sốt, sau đó liền cười khai, cô cong lưng, nhìn nó cười nói: "Lại là ngươi nha, vật nhỏ." Thấy nó tuy rằng còn mang theo cảnh giác, không dám lại đây giường như nhìn thấy người liền chạy trốn.

Cô cũng không nóng nảy, liền đứng lại tại chỗ, vươn tay, thập phần kiên nhẫn chờ nó tiến lại.

Trong phòng, một người một mèo cứ như vậy "Giăng co", cuối cùng chu mèo nhẹ nhàng "Meo" một tiếng, bước chân nhỏ vun, dựa sát vào bên cạnh Ôn Nhuyễn, nó vươn móng vuốt nhỏ, nhẹ nhàng bắt lấy ống quần Ôn Nhuyễn, sau đó ngửa đầu, nhìn về phía mì Ý, "Meo."

"Đói bụng sao?"

Ôn Nhuyễn đem nó ôm vào trong ngực, tay trắng nõn nhẹ nhàng vuốt lông nó, cong mặt mày, cười nói: "Bất quá cái này, ngươi không thể ăn nha."

Cô trước đây chưa từng nuôi mèo nhưng may thay Kỳ Hề đã từng nuôi, mưa dầm thấm đất, cũng biết mèo có thể ăn cái gì, không thể ăn cái gì, nhớ rõ tủ lạnh còn có một khối cá hồi, cô nghĩ nghĩ, nhẹ nhàng xoa xoa đầu nó, cười nói: "Chờ xít nha."

Cô đem mèo đặt ở trên mặt đất, mở ra tủ lạnh.

"Meo."

Chú mèo không biết cô muốn làm cái gì, nhưng có thể phát giác Ôn Nhuyễn đối với nó không có ác ý, cũng liền không đi, vẫn luôn ở bên chân Ôn Nhuyễn, cô đi đến đâu nó liền theo tới đó.

Kỷ Duyên đã mấy ngày không ngủ đủ giấc.

Mấy ngày nay hành trình có điểm nhiều, cậu cũng chỉ có thể ở trên máy bay nhắm mắt một lúc, hôm nay thật vất vả mới ngủ được một chút đã bị Ôn Nhuyễn đánh thức, cũng may cậu thực mau lại có thể ngủ lại rồi..... Chờ cậu mở mắt ra lần nữa, trong phòng vẫn là đen nhánh một mảnh.

Bò bật mắt ra, từ từ đầu giường sờ đi động nhìn, 18:00.

Giao diện di động sạch sẽ, không có một cái tin tức, đây là di động cá nhân của cậu, không có bao nhiêu người biết, nếu không phải chuyện quan trọng, ngay cả Nancy cùng Bách Phi đều sẽ không tới quấy rầy cậu.

4g cùng wifi cũng đều đang tắt, đây là thói quen của cậu.

Có chút đói, nhưng lười đi ra ngoài, Kỷ Duyên đơn giản nằm ở trên giường, mở trò chơi không cần dùng mạng ra trong phòng rất nhanh liền vang lên âm thanh khối vuông bị tiêu trừ..... Cấp bậc càng thấp trạm kiểm soát, thực dễ dàng là có thể thông qua.

Kỷ Duyên chơi rất nhanh, vài phút ngắn ngủn liền lên đệ thập đóng.

Vốn đang nghĩ sẽ tiếp tục, nhưng một mùi hương sót cả chua thịt lại len lỏi vào mũi cậu.

Nhú nhú này.

Kỷ Duyên trở mình, đem mắt chôn ở trong chăn, nhưng cái mùi hương này liền như âm hồn không tan dường như vẫn luôn quay chung quanh ở bên người cậu, vốn đang chỉ là cảm thấy có chút đói, ngửi xong mùi hương này, bụng thế nhưng trực tiếp phát ra thanh âm "ục ục ục".

Cậu nhấp môi, trầm mặc một hồi, cảm thấy trò chơi trong tay đều không thú vị nữa, đơn giản đem chăn trùm lên trên đầu.

Nghe không đến tổng hảo đi, nhưng càng là như vậy tưởng, kia sợi mùi hương càng là như bóng với hình, không biết qua bao lâu, trong phòng rốt cuộc phát ra nặng nề một tiếng, "..... Thảo."

Kỷ Duyên mang một khuôn mặt đen thui mở cửa phòng.

Mở ra chính là phòng khách rộng thoáng mát, cậu chỉ cần nâng mắt là có thể nhìn thấy Ôn Nhuyễn, cô ngồi ở trên ghế, cảm nữa ăn mì Ý, mà bên người..... Có một con mèo tam thể đang cúi đầu ăn cá hồi thịt viên.

Đại khái là nghe được tiếng vang, một người một mèo đều ngẩng đầu nhìn ra một cái, sau đó lại từng người cúi đầu tiếp tục ăn xong cơm chiều của mình.

Không có ai để ý tới cậu.

Kỷ Duyên vẫn là lần đầu tiên chịu sự lạnh nhạt như vậy, cậu nhấp môi không nói chuyện, đi đến phòng bếp nhìn thoáng qua, trên bàn cơm sạch sẽ, không có dư thừa chút đồ ăn nào, ngay cả nồi đều đã rửa sạch sẽ, đặt ở vị trí cũ.

Cậu không dám tin tưởng, lại cảm thấy không thể tưởng tượng, nhìn chằm chằm vào bàn ăn trống rỗng trước mặt Ôn Nhuyễn, rốt cuộc nhịn không được dò hỏi, "Cơm chiều của tôi đâu?"

"Cậu không phải không ăn sao?"

Ôn Nhuyễn ngẩng đầu, trên mặt biểu tình so Kỷ Duyên còn kinh ngạc hơn, dò hỏi, cô vừa mới còn hỏi Kỷ Duyên, tên tiểu tử thúi này rõ ràng nói không ăn, nếu không ăn, cô cũng chỉ làm đồ ăn đủ cho 1 người thôi.

Đờ phải lãng phí nguyên liệu nấu ăn.

Kỷ Duyên: "....."

Cậu nói không ăn liền thật sự không làm? Đây đại khái là từ lúc Kỷ Duyên sinh ra đến bây giờ đây là lần đầu tiên bị đối đãi như vậy, cậu từ nhỏ chính là ngâm muống vàng mà lớn lên, cho dù lúc trước có cùng Kỷ gia nháo đến đâu, nhưng đi đến đâu cũng đều có người phục tùng.

Bụng vẫn còn ục ục kêu.

Cậu dám khẳng định thanh âm này không nhẹ, nữ nhân đối diện kia nhất định có thể nghe được, nhưng cô chính là tỏ vẻ cái gì cũng đều không có, thậm chí còn ưu nhã ăn cơm chiều xong, liền nâng má nhìn chú mèo bên cạnh đang ăn thịt.

Ngay cả một con mèo đều có thể ăn cá hồi!

Mà cậu cái gì cũng đều không có?!

Kỷ Duyên đứng ở tại chỗ trầm mặc một hồi lâu, vốn dĩ nghĩ trực tiếp mặc áo khoác ra cửa, đi bên ngoài tìm xem có đồ ăn khác hay không, nhưng người trong phòng bếp còn mùi thịt vương lại, liền có chút không nỡ đi.

Quá thơm.

Bất quá chỉ là mì Ý, cậu không tin chính mình làm không được.

Kỷ Duyên trầm mặc mở tủ lạnh, sau đó lấy những nguyên liệu về mì Ý mà mình nhớ ra, tùy tiện rửa một chút rồi cho lên thớt cắt ra, động tác không nhẹ, cách cách, miếng cà chua còn tự động lăn xuống trên mặt đất.

Ôn Nhuyễn nghe tiếng vang, nhú nhú mày, cô trấn an chú mèo vừa bị dọa một hồi, thấy nó ăn xong liền chạy đi, xoay người xem.

Duyên Thần tỏa sáng lấp lánh trên sân khấu.

Hiện tại chính là đang cau mày đối phó với miếng cà chua nhỏ trên thớt, trắng sạch sẽ đã dính không ít nước cà chua.

Ôn Nhuyễn không có ý muốn hỗ trợ.

Cô lúc này đã hỏi qua, có muốn ăn hay không, nếu nói không cần, cậu có đói bụng hay không, chính là chuyện của cậu, đi đến bồn rửa chén, cô đem mâm cùng chiếc đĩa đều rửa sạch sẽ, cất vào.

Vốn dĩ tính toán trực tiếp lên lầu.

Nhưng vừa mới đi ngang qua Kỷ Duyên, liền thấy cậu ninh mi, sắc mặt trầm trọng, đáy nồi đã đầy dầu, cậu còn ở không ngừng đảo.

Ôn Nhuyễn dừng lại bước chân, rốt cuộc nhìn không được hỏi: "Cậu là đang chiên thịt sao?"

Kỷ Duyên dừng lại nhìn Ôn Nhuyễn nhấp môi, liền cùng học sinh hỏi thầy giáo rất giống nhau, phát ra chân thành tha thiết dò hỏi: "..... Xào cà chua cùng thịt, không cần nhiều dầu như vậy sao?"

"....."

Cậu đây là muốn chiến chết chính mình sao?

Ôn Nhuyễn không lời gì để nói nhìn Kỷ Duyên, đột nhiên nhớ tới lần đầu tiên nấu ăn của chính mình, cô mới vừa nấu cơm cũng là như thế này, cái gì cũng đều không hiểu, trực tiếp một bình dầu đổ xuống, nêm gia vị cũng là không không chế.

Khe khẽ thở dài.

Cô đi qua, vỗ vỗ cánh tay Kỷ Duyên, "Thôi được rồi, để tôi đi." Bên nói, bên đem đổ dầu dư trong nồi ra bát, lúc thả nguyên liệu nấu ăn, giọng nói của cô nhàn nhạt cùng người ta nói, "Cậu xem này."

Về sau lại khẩu thị tâm phi, cô cũng sẽ không giúp cậu ta.

Để cho cậu bị đói đi.

Kỷ Duyên thật đúng là lần đầu tiên bị đói đói như vậy, cậu liếc Ôn Nhuyễn một cái, phát hiện cô căn bản không có để ý đến cậu, chỉ có thể yên lặng lùi vài bước, đứng ở một bên.

Này vẫn là lần đầu tiên thấy cô xuống bếp a.

Bộ dạng nữ nhân tinh xảo đứng ở bên người, mặc áo lông màu trắng sạch sẽ lại ấm áp, lộ ra hai cánh tay mảnh khảnh, một đồng nguyên liệu lúc này còn đang vật lộn với cậu mà bây giờ lại đang rất ngoan ngoãn nghe cô chế biến.

Vốn dĩ chỉ nghĩ tùy tiện nhìn xem, dù sao cậu về sau cũng không có khả năng xuống bếp.

Nhưng nhìn nhìn, cậu liền có chút không rời mắt được, cậu nhìn Ôn Nhuyễn, thấy cô cúi đầu đem cà chua cắt nhỏ, thịt cũng được cắt rất đẹp.

Sau đó phân loại ra đặt ở trên mâm.

Lại lấy mì Ý ra nấu ở một bên khác.

Từ đầu đến cuối, cô đều bình tĩnh, ngay ngắn trật tự làm mọi chuyện.

Kỷ Duyên vốn là đang xem cô cắt rau, sau lại không biết sao thế nhưng đem ánh mắt chuyển qua trên người Ôn Nhuyễn, cậu nhìn cô ở trong phòng bếp nóng nực, chớp mũi đang toát ra vài giọt mồ hôi.

Nhìn dáng vẻ này của cô còn lộng lẫy hơn ánh sao ngoài kia biết bao nhiêu lần.

Nhìn đôi môi cong trời sinh của cô.

Thực mau.

Phòng bếp lại tràn ngập mùi hương sốt cà chua thịt ban nãy.

"Xong rồi."

Ôn Nhuyễn đem mì Ý lên mâm, cùng Kỷ Duyên nói, "Cậu cầm qua kia ăn đi."

Thấy cậu không có phản ứng, còn đứng im như cây cột, nhú nhú mày, nghiêng mắt nhìn lại, thấy hai mắt cậu thất thần nhìn mình, không biết suy nghĩ cái gì, "Cậu đang nghĩ đi đâu đó?"

"....."

Suy nghĩ phảng phất trong nháy mắt này liền thu hồi, Kỷ Duyên nhìn Ôn Nhuyễn, như là kinh hoàng thất thố một cái chớp mắt, mới nói, "Không có gì." Nói xong cũng không đợi người hỏi lại, trực tiếp bụng mâm, ngồi xuống bàn ăn.

Xem bộ dáng này của cậu.

Ôn Nhuyễn cũng lười đi để ý, rửa sạch tay, liền tính toán lên lầu, thời điểm đi ngang qua Kỷ Duyên mới như là nhớ tới cái gì, nói một câu, "Đúng rồi, ăn xong nhớ đem nồi cùng chén rửa sạch sẽ."

???

Kỷ Duyên ngừng tay, ngẩng đầu, vẻ mặt không dám tin tưởng.

Cô vừa rồi nói cái gì?

Cho cậu rửa chén, rửa nồi?

Ôn Nhuyễn đứng ở cầu thang, nhướn mày, "Như thế nào?" Chẳng lẽ cậu cho rằng chính mình hiện tại vẫn là đại minh tinh, đại thiếu gia, nơi này cũng không phải là nhà cậu, không có bảo mẫu cung cậu.

Không biết là bởi vì phía trước là ánh đèn sáng hay không mà nhìn Ôn Nhuyễn lúc này thật sự quá mức lộng lẫy tươi đẹp.

Kỷ Duyên từ trước đến nay không coi ai ra gì, lần đầu có chút không dám cùng cô đối diện, cậu quay đầu, tay cầm nĩa, không biết qua bao lâu mới phát ra một tiếng nặng nề, "..... Đã biết."

Xem tại đây chén mì ăn ngon như vậy, rửa thì rửa thôi.

Thấy cậu đáp ứng.

Ôn Nhuyễn cũng không nói cái gì nữa, gật gật đầu, liền lên lầu.

.....

Trở lại phòng.

Ôn Nhuyễn liền đi tắm rửa, hôm nay bận ba một ngày, đã rất mệt, hơn nữa còn là ngày đầu tiên nên đồng hồ sinh học cũng chưa điều chỉnh được vì vậy cô tính đi ngủ sớm một chút.

Ngày mai cô với Kỷ Duyên còn phải ra sân bay đón những người khác nữa.

Kiểm tra di động trước khi ngủ thì thấy tin nhắn Weibo vẫn náo nhiệt như mọi ngày, tùy ý kéo xuống đến khi nhìn thấy một tài khoản để hình hoa hướng dương cô liền dừng lại.

Không biết có phải bởi vì câu nói trước kia ấn tượng quá sâu hay không, cô còn rất muốn biết lúc này người đó sẽ phát cái gì.

Cười click mở tin nhắn, tính toán nhìn xem lần này người đó sẽ chia sẻ cái gì?

- 【 ngày mai La Mã nhiều mây, sau giờ Ngọ trời đầy mây, ban đêm có mưa, nhiệt độ không khí 13-18, nếu là đi ra ngoài nhớ phải mang dù, ngủ ngon. 】

Nhìn tin nhắn nhắc nhở mình.

Ôn Nhuyễn chỉ cảm thấy mệt mỏi sau 1 ngày bôn ba như biến mất hết cả, cô nằm ở trên giường, nhấp miệng nhẹ nhàng cười một cái, nghĩ nghĩ, trả lời mấy chữ, sau đó mang theo sung sướng thỏa mãn, cắt thành phi hành hình thức, tắt đi động.

Trong phòng lập tức tối tăm.

Mà cô nằm nghiêng ở trên giường, trên mặt lại treo một nụ cười nhỏ rất xán lạn.

Mà lúc này trong thành phố, mọi thanh âm sớm đã im lặng.

Nhưng ở biệt thự Đàm Sơn Lâm gia trên lầu hai phòng ngủ chính lại vẫn còn sáng đèn, Lâm Thanh Hàn đứng ở ban công, tưới hoa.

Bản thân chất lượng giấc ngủ của anh không được tốt lắm, chỉ là trước kia có Ôn Nhuyễn bên người mới ngủ được một chút, nhưng từ khi Ôn Nhuyễn rời đi anh ngủ càng ngày càng nông có khi chủ ngủ được có mấy tiếng.

Dưới ánh trăng hoa Sơn Chi phảng phất cũng lay động một ít cảm giác quanh quẩn.

Trên mặt Lâm Thanh Hàn toát ra biểu tình trù mến, anh có thể nghĩ đến bộ dáng Ôn Nhuyễn chiều cô chứng nó, cô nhất định là cong mắt mày, cười, có lẽ còn sẽ cùng chứng nó nói chuyện.

Cô vẫn luôn là người như vậy a.

Mặc dù trải qua nhiều chuyện không tốt, cũng như cũ như ánh mặt trời, xán lạn, không ôm bất luận một định ý nào đối thế giới, giống như một thiên sứ vậy, cũng giống như là bầu trời thái dương.

"Đình ——"

Di động phát ra âm thanh nhắc nhở tin nhắn Weibo.

Lâm Thanh Hàn không để ý đến, người liên hệ với anh quá nhiều, có quá nhiều người muốn cùng anh đánh quan hệ, anh lười đến xem, càng lười đến trả lời, nếu không phải vì Ôn Nhuyễn, anh chỉ sợ sẽ không đăng ký ứng dụng này.

Buông bình tưới hoa trong tay.

Nhìn lướt qua di động, phát hiện ngoại trừ Weibo nhắc nhở ở ngoài, còn có một cái nhắc nhở ở tình com nắm.

Ôn Nhuyễn thượng Weibo? Anh ngăn ra, đột nhiên nhớ tới một sự kiện, lúc trước anh đăng ký cái Weibo một lần nữa, kia hiện tại cái này Weibo thông tri là.....?

"Bùm bùm ——"

Trong đầu ầm ầm vang lên, trái tim cũng tại đây một khắc đập thật nhanh, ban đêm gió đêm nhẹ nhàng phất qua, tóc trên trán bị gió thổi loạn, kỳ thật thoáng từ trời vẫn có chút lạnh, nhưng anh lại phảng phất như không cảm nhận được chút lạnh lẽo nào.

Anh run rẩy click mở thông báo, sau đó nhìn thấy giao diện tin nhắn Weibo.

Cô nói...

"Cảm ơn bạn đã thích, ngủ ngon."

Tác giả có lời muốn nói: Anh.

Lão cán bộ bài dự báo thời tiết.

Cảm tạ vì ta đầu ra bá vương phiếu hoặc tưới dinh dưỡng dịch tiểu thiên sứ nga ~

Cảm tạ đầu ra [địa chỉ] tiểu thiên sứ: 32081091 1 cái;

Cảm tạ tưới [dinh dưỡng dịch] tiểu thiên sứ

Bạn đang đọc truyện *Sau Ly Hôn, Tôi Nổi Tiếng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 42

[Edit] candysweetie

Hôm sau.

Lúc Ôn Nhuyễn thức giấc, ánh mặt trời đã xuyên qua khe hở giữa bức màn chiếu nắng cho cả căn phòng, cô ngủ một giấc thoải mái, thậm chí còn có một giấc mộng đẹp.

Tuy rằng không nhớ rõ cảnh trong mơ, nhưng cô có thể cảm nhận được rằng bản thân mình trong mơ rất vui.

Duỗi chân, cô mở chân bước xuống giường, đến bên mở cửa sổ.

Không khí mới mẻ đang chào đón.

Ngày hôm qua khi đến nơi này trời đã chập tối, hơn nữa trên đường tấp nập nhiều xe cũng chưa kịp ngắm phong cảnh, nhưng lúc này, cô nhìn bên ngoài, kiến trúc cùng phong cách so với ở quê nhà hoàn toàn khác biệt.

Đặc sắc mà chỉ La Mã mới có.

Cô nhìn đàn bò câu trắng đang đậu trên mái vòm, ngựa đầu nhẹ nhàng kêu, nhìn thấy những người nam người nữ tóc vàng mắt xanh đi ở trên đường, ghé sát đầu vào nhau, cùng nhau cười giòn, trông thật vui vẻ biết bao.

Đối diện phòng cô có một người khách nam cũng cửa sổ, nhìn đến cô, nhiệt tình vẫy tay, dụng ý muốn chào buổi sáng.

Ôn Nhuyễn cười đáp, ý cũng muốn chào buổi sáng.

Chờ người khách đó rời đi, cô bắt đầu rửa mặt thay quần áo xuống lầu, vốn dĩ cho rằng Kỳ đại thiếu gia còn chưa dậy, không nghĩ tới mới vừa xuống lầu liền nhìn thấy hình dáng của cậu, cậu ta ngồi xôm vron tay chạm vào chú mèo.

Cô vừa bước xuống lầu vừa trông thấy Kỳ Duyên.

Có thể ngắm được đôi mi cong vút với đôi mắt như sao sáng, trước giờ vẫn là gương mặt lạnh lùng, hiện tại lại đọng đầy nụ cười ấm áp, lúc này đang vuốt ve chú mèo đáng yêu.

Ôn nhu lại hiền lành.

Dường như đó là sự chân thành trong hành động.

Nghe được tiếng động, Kỳ Duyên quay đầu, cửa sổ gần sát mặt đất lúc này ánh nắng bên ngoài đã lan vào bao phủ hết người cậu, làm cậu ngập tràn trong nắng sớm, phảng phất đầu đây hình ảnh của những mỹ nam thần thoại Hy Lạp cô.

Vừa rồi mỹ nam thiếu niên còn mỉm cười, vừa lúc Ôn Nhuyễn xuất hiện, liền không cười nữa.

Cậu thu tay lại, khuôn mặt tinh xảo trở về với bộ dáng lãnh đạm, đứng lên, lại trở thành hình tượng Duyên Thần sắc sảo, tựa như vừa rồi chỉ là một chút sơ hở, bất quá là Ôn Nhuyễn nhìn nhầm.

Chú mèo nghe âm thanh chạy lại dưới chân Ôn Nhuyễn, sớm đã không còn vẻ sợ sệt như lúc ban đầu gặp mặt, vron móng vuốt, nhẹ nhàng chạm vào chân cô, ngựa đầu, kêu meo.

Ôn Nhuyễn không lại xem Kỳ Duyên, cười khom lưng ôm nó trong lòng, hỏi: “Đói bụng rồi sao?”

“Meo.”

“Chỉ làm đồ ăn sáng cho nha.” Ôn Nhuyễn cười nói một câu, đi ngang qua Kỳ Duyên, thuận miệng hỏi: “Tôi sẽ làm bữa sáng, cậu muốn ăn không?”

Kỳ Duyên vốn dĩ tưởng sẽ lạnh lùng nói “Không cần”, nhưng nghĩ đến món mì Ý thơm nức mũi của tối qua, nếu nói không cần thì thật là mâu thuẫn.

Cậu ghen lời lại, nhấp môi, cúi đầu, đáp: “Được.”

“Muốn dùng bữa sáng thì lại đây phụ.”

Ôn Nhuyễn không nhìn Kỷ Duyên, nói xong câu này liền ôm chú mèo nhỏ vào bếp.

Đại khái là trải qua sự kiện đêm qua, lần này Kỷ Duyên thật ra không cảm thấy kinh ngạc, mắt thấy Ôn Nhuyễn đi vào phòng bếp, liền ngoan ngoãn theo đi vào.

Tủ lạnh có trứng gà, Ôn Nhuyễn tính sẽ nấu cháo, chiên hai trái trứng gà, cô nghĩ bữa sáng ăn như vậy sẽ không tồi..... Đặt mèo nhỏ sang một bên, sau đó nhờ Kỷ Duyên vo gạo rửa chén.

Kỷ Duyên đời nào làm như vậy?

Từ nhỏ đến lớn, đều là com dâng tận miệng, ngay cả vào phòng bếp, ngày hôm qua mới là lần đầu.

Hiện tại lại bị người ta sai làm cái này làm cái kia.

Hai nhiếp ảnh đại ca núp ở trong phòng xem mà cảm thấy sợ hãi, sôi nổi lo lắng, chuyện này xảy ra, không chỉ có Ôn Nhuyễn bị fans của Duyên Thần ám sát, ngay cả bọn họ quay phim đều phải bị ném bom.

Nhưng hai người họ, hình như không có gì bất khoan.

“Nước bằng này được chưa?” Kỷ Duyên nhìn nước trong nồi, hỏi Ôn Nhuyễn.

Ôn Nhuyễn đang cho mèo nhỏ ăn, nghe vậy, quay qua nhìn, gật đầu, “Được rồi, khá chuẩn đó, cậu nhớ lau thật khô đáy nồi sau đó bỏ vào bấm nút nấu cháo.”

“Tôi hiểu rồi.”

Lại một lát sau, đột nhiên thấy rảnh rồi, Kỷ Duyên nhìn nhìn phòng bếp lại nhìn nhìn Ôn Nhuyễn, “Còn việc gì không?”

Không nghĩ tới vị Kỷ đại thiếu gia này còn sẽ đặt câu hỏi, Ôn Nhuyễn nhìn cậu một cái, quan sát chỗ đựng thức ăn đều sạch sẽ, trứng gà cậu chắc sẽ không biết chiên..... “Không có, cậu đợi lát nữa rửa chén thì tốt rồi.”

Sau đó dường như muốn đuổi người, phát tay nói: “Cậu đi chơi với mèo đi.”

“..... Được thôi.”

Kỷ Duyên chậm rì rì lên tiếng, xoay người đi đến hướng phòng khách, cũng không đi quá xa.

Nhìn đến này hình ảnh này hai nhiếp ảnh gia đại ca đều kinh ngạc, đây là Duyên Thần? Đây có thật là Duyên Thần mà đôi người ta đồn đến khóc, làm cánh phóng viên vô cùng sợ hãi đó không? Không phải đã bị yểm bùa đó chứ?

Bằng không sẽ không nghe lời như vậy đâu.

“Tôi đột nhiên cảm thấy, hai người kia ở chung rất hòa hợp..... Tôi cảm giác chương trình được phát ra, không chừng sẽ hấp dẫn một đợt fan CP.” Một trong hai nhiếp ảnh gia đại ca nói với người còn lại.

“..... Tôi cũng cảm thấy vậy.”

Kỷ Duyên cùng Ôn Nhuyễn tự nhiên không biết bọn họ suy nghĩ cái gì, một người thì chơi với mèo, một người thì nấu ăn, tuy rằng ai cũng không nói chuyện, nhưng không khí thật ra rất hòa hợp.

Nửa giờ sau.

Ôn Nhuyễn gọi Kỷ Duyên vào ăn sáng.

Chờ đến khi hai người ngồi đối diện ăn sáng, đã là 8:30.

Ai cũng không nói chuyện, lo ăn phần của mình, bất quá..... Kỷ Duyên khi ăn com, trộm nhìn thoáng qua Ôn Nhuyễn, cùng Ôn Nhuyễn nấu com, chuyện này cậu cảm thấy không thể tưởng tượng.

Gia đình giống như họ vậy, nhà ai mà không có tới vài người giúp việc?

Đừng nói Kỷ Hề hay Tô Lam Lam, ngay cả người mẹ đã qua đời của cậu trước đây tay chưa bao giờ đụng nước..... Mà Ôn Nhuyễn, không những nấu được mà còn nấu khá ngon.

Nghĩ đến lúc trước trong gia viên của Kỷ gia, Ôn Nhuyễn cùng Lâm Thanh Hàn nói chuyện, chẳng lẽ cô trước kia ở Lâm gia vẫn luôn bị ngược đãi?

“Nhìn cái gì?”

Ôn Nhuyễn nhận thấy được ánh mắt của cậu, nhắc mi mắt nhìn cậu một cái.

Bị người nhìn lén phát hiện nên có chút lóng ngóng, cầm muống tay hơi run, cũng may Kỷ Duyên ngày thường ngụy trang tốt, nghe vậy vẫn giữ bộ dáng lãnh đạm, lạnh lùng nói: “Ai nhìn cô chứ?”

Còn không thừa nhận?

Đôi mắt đang chăm chú vào cô, chả lẽ cô không biết sao?

Ôn Nhuyễn cảm thấy buồn cười, cũng không muốn nói, lại cúi xuống ăn cháo, nhưng thật ra muốn hỏi Kỷ Duyên một chút rằng có biết những chuyện xảy ra trên Weibo hôm qua không, nhưng ngẫm lại cũng không có gì quan trọng.

Vốn dĩ không có gì.

Hỏi, ngược lại có vẻ dư thừa.

Sau khi ăn xong.

Kỷ Duyên ngoan ngoãn đi rửa chén, Ôn Nhuyễn mắt nhìn nhiệm mục mà tổ tiết mục giao, 10 giờ ra sân bay để đón mọi người, cô đi liên hệ theo số điện thoại mà ngày hôm trước tài xế taxi đã cho cô.

Rất nhanh.

Liền có một chiếc xe có thể chở được 10 người chạy đến trước cửa.

Thời điểm họ đến sân bay, còn chưa tới 10 giờ, Ôn Nhuyễn nhìn tin tức chuyến bay mà tổ tiết mục đưa, đối chiếu với màn hình, Từ Nghiên tới rồi, hiện tại hẳn là đang lấy hành lý.

Chuyến bay của Chúc Nguyệt và Tô Lam Lam chưa tới, có lẽ sẽ nhanh thôi.

“Đi thôi, chúng ta vào bên trong chờ.”

“Được.”

Hai người đội mũ lưỡi trai, phía sau nhiếp ảnh gia đại ca đi theo, đi vào thu hút không ít sự chú ý, nhưng lần này không có người tới quấy rầy họ, giúp họ thực thuận lợi tìm được Từ Nghiên.

Từ Nghiên khoảng hơn 40 tuổi.

Cô mặc một chiếc áo gió kaki, bên trong là một chiếc váy đen dài, phía dưới mang giày, đội mũ đen, lẳng lặng đứng ở một góc, mang nét nhã nhặn lịch sự vô cùng.

Lúc trẻ cô rất nổi tiếng.

Mặc dù tới hiện tại thì vẫn có rất nhiều người thích cô, chỉ là mấy năm nay cô chăm lo cho gia đình nên rất ít xuất hiện trước mặt công chúng, lần này tổ tiết mục có thể mời được cô, chắc chắn là đã rất nỗ lực.

Ôn Nhuyễn cùng Kỷ Duyên đi tới, cười chào hỏi cùng cô “Từ lão sư, chào chị, em là Ôn Nhuyễn.” Ngay cả từ trước đến nay Kỷ Duyên không coi ai ra gì nhìn đến Từ Nghiên cũng cúi chào hỏi cô: “Từ lão sư.”

“Chào hai người.”

Từ Nghiên nhìn bọn họ cười một cái, “Phiền hai người rồi, còn đi riêng một chuyến.”

“Không phiền đâu.” Ôn Nhuyễn cười nói, thanh âm thực ôn nhu, “Ngược lại Từ lão sư, ngồi máy bay một đêm chắc hẳn rất mệt mỏi, em nấu cháo ở nhà rồi, trở về có thể ăn ngay.”

Nghe được lời này.

Từ Nghiên nhìn Ôn Nhuyễn khá lâu, lúc mới biết tổ tiết mục cho người mới tham gia, cô có chút kinh ngạc, nghĩ đến thân phận của người mới này mà buồn cười.

Phòng chừng là một cô gái có chỗ dựa tiến vào giới giải trí để vui đùa.

Nhưng nhìn đến cuộc phỏng vấn hôm qua trên Weibo được lên hot search, Từ Nghiên liền thay đổi ý nghĩ của chính mình, nghe ngữ khí ôn nhu của Ôn Nhuyễn, mặt mày mỉm cười, trong lòng tự giác bỏ đi vài phần định kiến.

Ba người đợi một hồi, Chúc Nguyệt cũng tới rồi.

Chúc Nguyệt kỳ thật cũng chỉ hơn hai mươi tuổi, cách Ôn Nhuyễn không nhiều tuổi lắm, nhưng cô năm tuổi đã vào giới giải trí, đầu tiên là diễn kịch, sau đó liên tục chiến đấu ở các đấu trường ca hát, nếu bàn về thời gian hoạt động, chỉ sợ Từ Nghiên đều không bằng cô.

Cô tỉnh tỉnh thẳng thắn, lại hay cười.

Quan hệ của cô cùng Từ Nghiên và Kỳ Duyên đều không tồi, khi ra tới, đầu tiên là chào hỏi Từ Nghiên, sau đó trực tiếp nhón mũi chân ôm bả vai Kỳ Duyên, “Nè, ca khúc lần trước cậu viết cho tôi như thế nào rồi?”

Kỳ Duyên nhìn cánh tay trên vai, nhú mày: “Buông tay.”

“Chắc.”

Chúc Nguyệt bấu môi, buông tay ra, “Vẫn là trước kia vui vẻ hơn tôi nói cậu lúc mới vào rất tốt, tuy rằng đôi mắt thường không chú ý, ít nhất còn biết lễ phép với tiền bối.”

Càng nói càng đau lòng.

Liền nhìn Kỳ Duyên, vô cùng đau đớn chỉ trích: “Cậu trước kia còn gọi tôi là chị hiện tại..... Ai, thật là năm tháng không buông tha người a.”

Lần này.

Kỳ Duyên nhìn như không nhìn cô, chỉ là lạnh mặt, nói ra hai chữ “Diễn nhiều.”

Ôn Nhuyễn đứng ở một bên, nghe hai người nói chuyện, nhớ lại trước đây hình như anh đã từng gọi cô là chị? Trong ấn tượng hình như là có, chỉ là chuyện rất lâu về trước rồi.

Cô từ nhỏ đã rất thân với Kỳ Hề, thường đến Kỳ gia chơi.

Khi còn nhỏ Kỳ Duyên trắng nõn lại đáng yêu, ai nhìn đều thích, tính tình cũng tốt hơn bây giờ, Ôn Nhuyễn không có em trai, lúc ấy thích nhất là chơi cùng cậu.

- “Tiểu Duyên Duyên, muốn ăn kẹo không?”

- “Có.”

- “Vậy gọi một tiếng chị đi, sẽ có kẹo ăn.”

- “Không cần.”

- “A, vậy không cho kẹo nữa.”

- “Đừng.....”

- “Vậy gọi chị nha?”

- “..... ch.chị.”

Trong trí nhớ, cậu bé trắng trẻo đáng yêu cùng cái miệng nhỏ xinh kêu một tiếng chị, thật đúng là càng nghĩ càng đáng yêu a, lại nhìn thoáng qua hiện tại Kỳ Duyên, nghĩ đến đánh giá vừa rồi của Chúc Nguyệt.

Ôn Nhuyễn thở dài, có ý tán thành.

Thật là năm tháng không buông tha người ta, trước kia đáng yêu nhiều như thế, hiện tại sao lại khác như vậy?

Kỳ Duyên nhận thấy được ánh mắt Ôn Nhuyễn, thấy vẻ mặt tiếc nuối của cô, vốn là nhú chặt mi, bây giờ càng nhấn thêm, cô gái này tiếc nuối cái gì?

“A phải rồi.”

Chúc Nguyệt lúc này mới chú ý tới Ôn Nhuyễn, cô có chút ngượng ngùng cười một cái: “Ngại quá, vừa rồi chỉ lo cùng Kỳ Duyên nói chuyện, chào cô a.....” Cô đưa tay về phía Ôn Nhuyễn, “Tôi là Chúc Nguyệt.”

Ôn Nhuyễn cũng thu hồi suy nghĩ, vươn tay, cười nói: “Xin chào, tôi là Ôn Nhuyễn.”

“Tôi biết.”

Chúc Nguyệt cười chớp mắt với cô: “Cuộc phỏng vấn của cô ngày hôm qua rất hay, tích cực, giàu ý nghĩa, cho phụ nữ chúng ta được tự tin bản lĩnh hơn, tôi thích!” Cô một bên nói một bên giờ tay vỗ vỗ bả vai Ôn Nhuyễn.

Ngày thường giao tiếp cùng con trai, nên sức tay có phần mạnh mẽ.

Kỷ Duyên nhìn đến, tính rằng sẽ nhắc nhở, nhưng Chúc Nguyệt tốc độ thật sự quá nhanh, cậu nửa chữ còn chưa kịp nói, Ôn Nhuyễn đã bị lão đảo ngã về sau.

“Cẩn thận.”

Cậu duỗi tay đỡ lấy người, tránh cho Ôn Nhuyễn té ngã, sau đó quay đầu, về mặt cạnh lời nhìn Chúc Nguyệt.

“Thật là.....”

Chúc Nguyệt tay còn dừng lại ở giữa không trung: “Tôi, cái kia..... không phải cố ý.”

Cô thật không phải cố ý a! Ô ô ô, ngày thường dàn nhạc đều là nam, cô cùng bọn họ biểu diễn, vừa rồi còn nghĩ sẽ nhẹ tay, ai ngờ.....

“Cô bất cẩn quá.” Từ Nghiên bắt đầu nhìn cô một cái, cô vươn tay, đỡ lấy Ôn Nhuyễn, ôn nhu dò hỏi: “Không có việc gì chứ?”

“Không có việc gì.”

Ôn Nhuyễn cười cười, nhìn cánh tay còn bị Kỷ Duyên nắm lấy, trong lòng có chút ấm, cậu ta tuy rằng trông khó gần một tí, nhưng thời điểm máu chốt lại rất tốt, gật gật đầu cùng anh, giọng nói nhẹ nhàng: “Cảm ơn nha.”

Hai người khá gần nhau.

Lúc cô nói chuyện, lời cảm ơn đó luôn ở bên tai, làm cậu đỏ tai lên vì ngại, tim cũng vì vậy mà loạn nhịp theo, người được mùi hương trên người cô, biểu cảm của cậu không được tự nhiên lắm, buông tay Ôn Nhuyễn ra, nhấp môi, đứng ở một bên không nói chuyện.

“Thực xin lỗi a, Ôn Nhuyễn.”

Chúc Nguyệt nhìn Ôn Nhuyễn, nhận lỗi “Tôi cũng không biết.....”

Lời nói còn chưa nói xong, Ôn Nhuyễn đã cười mở miệng: “Thật không có việc gì, tôi vừa rồi cũng là không chú ý.”

Nhận thấy được Ôn Nhuyễn không giận, Chúc Nguyệt nhẹ nhàng thở ra, cô không giao tiếp nhiều với con gái, thật vất vả để quen, thật bực mình vì mình hơi mạnh tay.....

Vừa định nói vài câu.

Bên kia vang lên một giọng nữ nhẹ nhàng: “Kỷ Duyên.”

Vài người theo tiếng nhìn lại, cuối cùng là vị khách quý —— Tô Lam Lam tới rồi.

Bạn đang đọc truyện *Sau Ly Hôn, Tôi Nói Tiếng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 43

[Edit] hihie01

Nhìn thấy Tô Lam Lam xuất hiện.

Chúc Nguyệt vừa rồi còn cười khanh khách khuôn mặt lập tức liền trầm xuống, cũng may cô nàng còn nhớ là đang quay chương trình, không có tỏ thái độ quá đáng, chẳng qua vừa rồi gương mặt còn cười tươi nhưng bây giờ thì không còn thấy nữa.

Ôn Nhuyễn đứng gần Chúc Nguyệt, đối với cảm xúc biến hóa này của cô nàng thì cũng đã nhận ra.

Thời gian cô ở trong cái vòng này tuy cũng chưa được lâu lắm.

Nhưng Tiểu Mạch lại là người rất rất am hiểu những điều trong giới này nên trước khi cô đi thì cô nàng đã sơ qua tính cách của những khách mời tham gia chương trình này cho cô nghe qua một lần.

Trong đó liên bao gồm Tô Lam Lam cùng Chúc Nguyệt nguyên nhân vì sao lại không hợp.

Chúc Nguyệt tính tình tuy thẳng thắn nhưng cũng không phải cái loại người không rõ lý lẽ, cô nàng có nhiều bằng hữu, quan hệ với Kỷ Duyên cũng coi như là không tồi.

Lúc trước khi Kỷ Duyên vừa xuất đạo liền cùng Chúc Nguyệt hợp tác qua, lúc ấy Chúc Nguyệt đã là cấp bậc thiên hậu còn Kỷ Duyên mới ra đời, cùng cậu ta hợp tác, xem như là diu dặt.

Mấy năm nay bọn họ liên kết giao cũng rất nhiều.

Cũng là cho tới nay mới thôi, trong giới giải trí đây là nữ minh tinh duy nhất nếu có quan hệ gì với Kỷ Duyên cũng không bị fans cậu ta vui đập.

Thời điểm Tô Lam Lam mới vừa tiến vào vòng, thường xuyên đi theo Kỷ Duyên, không tránh khỏi cùng Chúc Nguyệt cũng chạm mặt vài lần, lúc vừa mới bắt đầu mấy người bọn họ quan hệ cũng không tồi.

Nhưng có một lần liên hoan, Chúc Nguyệt đột nhiên phát tính tình, còn vừa khéo bị người chụp lên mạng, trong video, cô nàng trực tiếp lật đổ một cái bàn, còn đẩy Tô Lam Lam một phen, chuyện này vang rất lớn, mặc kệ là fans Tô Lam Lam hay là người qua đường tất cả đều ở trên mạng chỉ trích tính tình Chúc Nguyệt quá không tốt.

Lúc ấy Chúc Nguyệt không phải chỉ có một người, cô có ban nhạc của chính mình, gọi là "sky".

Cô là trưởng nhóm.

Sau khi sự việc xảy ra thì cô rời khỏi ban nhạc bắt đầu một mình sinh tồn trong vòng này, hơn nữa lấy đồng dân nhạc mọi người, nga, còn có Tô Lam Lam, lúc sau hai năm cũng chưa xuất hiện ở trước mặt công chúng..... Lần này tổng nghệ vẫn là công việc đầu tiên sau khi cô nàng nghỉ ngơi.

(*mình thật không hiểu khúc này lắm...*)

Tất cả mọi người nói là bởi vì sự kiện lần đó, tạo thành ảnh hưởng không tốt trước công chúng, cô mới phải rời khỏi dàn nhạc.

Nhưng Tiểu Mạch đã nói cho cô một tin tức tuyệt mật, nói là Chúc Nguyệt đã từng thích một tay ghi-ta của ban nhạc, hai người tuy rằng không có chính thức kết giao, nhưng quan hệ của bọn họ ở trong vòng không tính là bí mật gì.

Mà vị ghi-ta này sau khi tiếp xúc với Tô Lam Lam thì đột nhiên "Rẽ tình thâm sâu", kỳ thật càng có thể như thấy sắc này lòng tham cho nên mới xuất hiện video như vậy.

"Từ lão sư."

Tô Lam Lam đã chạy tới trước mặt, cô ta mặc một bộ váy liền ưu nhã, trên mặt trang điểm tinh xảo, tóc đen rối tung ở sau người, cười cùng Từ Nghiên chào hỏi.

"Lam Lam tới."

Từ Nghiên cũng cười cùng Tô Lam Lam chào hỏi.

Tô Lam Lam gật gật đầu, một bộ dáng ngoan ngoãn, lúc ánh mắt nhìn về phía Chúc Nguyệt, biểu tình trên mặt cô ta cũng không có sinh ra một tia biến hóa, như cũ cười khanh khách, tiếng nói cũng thực ôn nhu, "Chúc Nguyệt."

Một chút cũng không nhìn ra là hai người không hợp nhau.

Chúc Nguyệt lại không có để ý tới cô ta, cô nàng không có mặt đen rồi đi đã là cho Tô Lam Lam thể diện cuối cùng, đến nỗi hiện tại có không cho người ta một bậc thang hay không hoặc là sau khi tiết mục được công chiếu có bao nhiêu người muốn bôi đen cô nàng.

Cô nàng không để bụng.

Lúc trước thời điểm cùng tổ tiết mục ký hợp đồng, cô còn không biết Tô Lam Lam cũng tham gia.

Chờ khi biết thì cũng đã chậm.

Không phải vì không đủ tiền bồi thường hợp đồng mà do cô cảm thấy vì cái loại nữ nhân này mà bỏ tiền ra thì thật không đáng.

Không được Chúc Nguyệt đáp lại, Tô Lam Lam cũng không có sinh khí, vẫn cười khanh khách, chỉ là ánh mắt lúc chuyển qua trên người Ôn Nhuyễn, nhìn đến gương mặt kia, nghĩ đến ngày hôm qua Weibo bốn phía đều biểu dương.

Ánh mắt hơi lóe.

Bất quá thực mau, cô ta lại cười thập phần thân cận hô một tiếng, "Chị Ôn Nhuyễn."

Ôn Nhuyễn nhìn Tô Lam Lam, nhưng thật ra không có phản ứng gì, triều người gật gật đầu, xem như đáp lại.

Tô Lam Lam cứ như vậy chào hỏi xong một đám người, thanh âm ôn nhu, mặt mày mỉm cười, chờ thời điểm ánh mắt chuyển hướng tới Kỷ Duyên, tiếng nói không tự giác lại ôn nhu rất nhiều, còn mang theo một ít tiểu nữ nhi hồn dỗi, "Kỷ Duyên, em buổi sáng có gửi WeChat cho anh, anh như thế nào lại không trả lời à?"

Này còn đang ở chỗ quay chụp.

Lời bọn họ nói đều sẽ được ghi lại.

Nhưng Tô Lam Lam lại một chút đều không kiêng dè, phảng phất như ở chương trình tuyên bố chủ quyền.

Chúc Nguyệt ghét nhất bộ dáng này của Tô Lam Lam, thấy cô như vậy, đôi mắt giấu dưới mũ lưỡi trai nhìn lên trời, cô nàng lần này là một chút tình cảm cũng chưa để lại, trực tiếp mở miệng đánh gãy Tô Lam Lam nói, "Được rồi, tôi chết đói đến nơi rồi, đi thôi đi thôi."

Cô một bên kéo cánh tay Ôn Nhuyễn, một bên tiếp đón Từ Nghiên, "Từ lão sư, chúng ta nhanh lên, em đói đến sắp ngất tới nơi rồi."

Từ Nghiên cười cười, cũng không nói chuyện, lời kéo rương hành lý đi theo hai nữ nhân đi ra ngoài, đi được xa xa, còn có thể nghe được Chúc Nguyệt quát lấy Ôn Nhuyễn hỏi, "Tiểu Nhuyễn Nhuyễn, trong nhà có bữa sáng sao?"

"Có, buổi sáng còn một ít cháo, còn có là em tự tay làm đó."

"A!"

"Em là thiên sứ sao! Em đúng là tiên nữ?"

Đột nhiên bị Chúc Nguyệt đánh gãy lời, Tô Lam Lam tức giận đến nụ cười trên mặt đều ban không được, nữ nhân này vẫn là kiểu người khiến người ta chán ghét, thật giống như Ôn Nhuyễn vậy!

Nếu không phải bởi vì Kỷ Duyên, cô sẽ không tới tham gia cái tổng nghệ này.

Đem áp khí đến đáy lòng, cô quay đầu, nhìn Kỷ Duyên, thực thuận tay đem rương hành lý đẩy đến bên người Kỷ Duyên, một lần nữa giương lên một nụ cười hết sức rực rỡ, thanh âm nhu nhu nói: "Kỷ Duyên, chúng ta cũng đi thôi."

"Ừ."

Kỷ Duyên gật gật đầu, trực tiếp cất bước đi, trên người vẫn là khí thế người sống chớ gần.

Tô Lam Lam nhìn bóng dáng Kỷ Duyên lại ngây ngốc, cô vốn đang chờ Kỷ Duyên xách hành lý cho mình, như vậy không những có thể giảm bớt đi gánh nặng, còn có thể biểu hiện hai người bọn họ có quan hệ rất tốt, một công đôi việc.

Nhưng người này như thế nào liền trực tiếp đi rồi?

Nhìn nhìn rương hành lý bên người, lại người đi không quay đầu lại, chỉ sợ đều không có chú ý tới cô ta còn lưu lại sau lưng, Tô Lam Lam vừa thẹn thùng vừa tức, bên cạnh còn có không ít người xem, ngay cả bên người cũng có một cái cameras vẫn luôn quay mình, cô không thể kêu người, chỉ có thể cắn răng, lời kéo rương hành lý, đuổi theo.

Vì để lên hình cho đẹp.

Tô Lam Lam mặc váy cùng đi giày cao gót.

Đuổi theo thật sự rất mệt, Kỷ Duyên chân lại dài, một bước của cậu là hai bước của cô ta, chờ cô đuổi kịp theo, đã sớm là bộ dáng thờ hồn hèn.

Thờ phỉ phò.

Phát giác đôi tay đang đút túi quần của Kỷ Duyên, một chút đều không có ý giúp cô xách hành lý, Tô Lam Lam kiềm chế mãi, vẫn là nhịn không được dè dặt tiếng nói hỏi, "Kỷ Duyên, anh có phải hay không còn ở gần em?"

Như là nữ sinh nhỏ đang làm nũng bạn trai mình vậy.

Còn kéo dài từ cuối ra một chút.

Lúc này phàm là nam tử có một chút EQ đều có thể hiểu được, nhưng Kỷ Duyên hiển nhiên không phải loại người này, cậu thực nghi hoặc, thực khó hiểu mà nhìn Tô Lam Lam liếc mắt một cái, không rõ ý tứ của cô.

Cho nên chân thành tha thiết phát ra nghi vấn, "Cái gì?"

"Anh không giúp em xách hành lý, rất nặng a." Tô Lam Lam một bên nói một bên còn vờn tay cho cậu xem, kiêu thanh nói: "Anh xem, đều đỏ cả rồi."

Nói được mình bạch như vậy, cô là người ngốc cũng nên nghe hiểu đi.

Tô Lam Lam một bên ở trong lòng nghĩ, một bên chờ Kỷ Duyên giúp lấy hành lý, chỉ cần Kỷ Duyên giúp cô lấy hành lý thì cảm giác quần bách vừa rồi có thể tan thành mây khói.

Kỷ Duyên đích xác như cô dự liệu dừng bước chân.

Cũng không phải là Tô Lam Lam lờng trước như vậy, nam nhân trước mắt này cúi đầu xem cô, cau mày, phát ra nghi vấn, "Chính cô không có tay sao?"

.....

?

??

???

Cái, cái gì?

Tô Lam Lam trên mặt cứng đờ, cô ngửa đầu nhìn Kỷ Duyên, hai mắt thất thần, như là còn chưa có phản ứng kịp.

Nơi này không có những người khác.

Nhưng hai đại ca camera còn ở đây, nếu không phải còn đang công tác, bọn họ đều có chút chạy còn không kịp.

Kỷ Duyên này cũng quá độc.

Lúc này nếu là đăng trên mạng, chỉ sợ Tô Lam Lam sẽ bị trào chét, bọn họ thậm chí có thể nghĩ đến những cái vớng hữu sẽ trực tiếp làm động biểu đồ tình bao, bên cạnh viết hoa ——

"Chính cô không có tay sao?"

Bất quá, không phải nói quan hệ hai người này rất tốt sao?

Kỷ Duyên phát ra nghi vấn như vậy, thật không có ý khác, cậu chỉ là đơn thuần có chút nghi hoặc, tham gia tiết mục nào mà người ta không phải tự mình xách hành lý? Ôn Nhuyễn, Từ lão sư, Chúc Nguyệt, muốn nói nặng, cái rương hành lý này của Tô Lam Lam còn không có bằng một nửa của Ôn Nhuyễn.

Của mình tự mình xách, ngay cả lên lầu hai cũng tự mình xách lên.

Lại nghĩ đến đêm qua, Ôn Nhuyễn một bên nấu ăn cho cậu một bên nói, "Liên lúc này đây a, về sau cậu nếu là nói không ăn thì tôi liền thật không làm cho cậu, còn có, tôi làm cho cậu là tình cảm chứ không phải là bổn phận của tôi."

"Không cần cảm thấy kinh thiên động địa."

"Nếu tôi tham gia tổng nghệ, cũng đừng lại đem tính tình đại thiếu gia của mình đến đây, không có người có nghĩa vụ phục vụ cậu."

Cậu nhìn Tô Lam Lam, cũng đồng dạng nói một câu, "Đây là tổng nghệ cũng là công tác của cô, nếu là tôi tham gia công tác, liền đem tính tình đại tiểu thư của cô thu lại, không có người có nghĩa vụ phục vụ cô."

Vừa dứt lời.

Chúc Nguyệt đã chờ đến không kiên nhẫn, trực tiếp quát: "Kỷ Duyên, cậu đủ chưa a, có đi hay không? Lại không đi, chúng tôi đi trước."

"Tôi liền."

Kỷ Duyên ngữ khí nhàn nhạt lên tiếng, sau đó cũng không quản Tô Lam Lam, chính mình cất bước đi.

Bên cạnh là đám người như nước chảy, thường thường có người đem ánh mắt rơi xuống trên người cô, vừa rồi Kỷ Duyên nói những lời đó thanh âm không lớn, trừ bỏ mấy cái đại ca camera cũng không có người nghe được.

Nhưng Tô Lam Lam chính là cảm giác tất cả mọi người đều nghe được, hiện tại bọn họ nhìn phía ánh mắt của cô đều là mang theo tia trào phúng.

Cô đã thật lâu không có cảm giác quần bách như vậy.

Hiện tại danh khí càng lúc càng lớn, đi đến nơi nào không phải được người phục vụ? Nhưng hiện tại lại như là bị người trước mặt mọi người cho một cái tát, mà người này —— vẫn là Kỳ Duyên.

Nếu là người khác nói như vậy, những người khác đều sẽ đứng ở phía của cô.

Tựa như lúc trước sự kiện kia của Chúc Nguyệt, tất cả mọi người đều chỉ trích Chúc Nguyệt, nhưng không ai hỏi nguyên nhân đằng sau vụ việc ấy.

Cô thậm chí đều có thể nghĩ đến lúc tiết mục được chiếu, người khác sẽ nói cô như thế nào, lời kéo rương hành lý tay ở run nhè nhẹ, nhưng Tô Lam Lam không dám phát tiết một chút ít cảm xúc nào.....

Cô chỉ có thể đè nặng cảm xúc ở đáy lòng, treo nụ cười như cũ khéo léo hoàn mỹ, tiếp tục đi về phía trước.

Trong lòng lại ở không nhìn được nghĩ, Kỳ Duyên vì cái gì lại biến thành như vậy? Nghĩ đến ngày hôm qua cái hot search tình lữ trang kia, nghĩ đến lúc trước Kỳ Duyên đột nhiên chủ động chú ý Ôn Nhuyễn, trong lòng cô run lên, chẳng lẽ..... Cậu ta thật sự thích Ôn Nhuyễn?

Tác giả có lời muốn nói: Canh hai dang lên.

Bạn đang đọc truyện *Sau Ly Hôn, Tôi Nổi Tiếng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44

[Edit] những người bạn đáng yêu

Kỳ Duyên không chờ Tô Lam Lam mà trực tiếp lên xe.

Thời điểm lên xe mới phát hiện vị trí bên cạnh Ôn Nhuyễn mà cậu ngồi sáng nay đã bị Chúc Nguyệt chiếm mất, bước chân hơi dừng, Kỳ Duyên không tự giác nhủ nhủ mảy, đáy lòng có loại cảm xúc nói không nên lời, dù sao có chút khó chịu.

Bất quá cậu cũng không nói gì cả đi về phía sau.

Chờ lúc cậu ngồi xuống.

Tô Lam Lam cũng lên xe.

Không còn dáng vẻ ưu nhã lúc mới đến, hiện tại đầu tóc cô ta rối loạn, làn váy cũng xuất hiện một ít nếp nhăn, chóp mũi và trán thì rậm rạp mồ hôi.

Vừa rồi Kỳ Duyên rời đi.

Cô ta chỉ có thể tự mình kéo hành lý chậm chạp đến đây.

Kỳ thật kéo hành lý cũng phí không nhiều sức lực cho lắm, nhưng đem rương hành lý cất vào cốp xe thì thật sự là rất tốn sức, Kỳ Duyên thì đi rất nhanh, tài xế lại cũng không xuống xe còn anh quay phim thì làm như chính mình không tồn tại.

Tô Lam Lam vốn dĩ đi ra ngoài đều luôn mang theo vài trợ lý, lần này thì phải hoàn toàn dựa vào chính mình, vừa rồi đem rương hành lý nâng lên cốp xe thiếu chút nữa là chân quỵ xuống rồi.

Cuối cùng cũng lên được xe.

Trong xe, Từ Nghiên ngồi ở hàng phía trước, Chúc Nguyệt ngồi cùng Ôn Nhuyễn, kỳ thật vị trí trống chỉ còn vài chỗ.

Nhưng là, Tô Lam Lam nhéo nhéo bàn tay còn chút ướt át, vẫn là đi tới chỗ Kỳ Duyên, lúc cô ngồi xuống thấy Kỳ Duyên cũng không có phản ứng, cuối cùng cũng nhẹ thở ra.

Vẫn còn tốt.

Cô trong lòng cũng có chút trách cứ bản thân quá xúc động.

Đều do chính mình bị người khác tác động, quên mất Kỳ Duyên mà cùng người khác bắt đồng, về sau vẫn là phải chú ý hơn nữa.

Bất quá...

Quan trọng nhất là phải chú ý quan hệ của Kỳ Duyên với Ôn Nhuyễn.

Nghĩ vậy.

Tô Lam Lam nhìn Chúc Nguyệt đang nói chuyện rất vui vẻ với Ôn Nhuyễn, đột nhiên mở miệng, "Chị Ôn Nhuyễn, chúng ta giữa trưa ăn cái gì nha? Chị với Kỳ Duyên ngày hôm qua đã đến trước rồi, đối với La Mã khẳng định so với tụi em hiểu biết sẽ nhiều hơn một chút."

Cô vừa mở miệng.

Chúc Nguyệt liền không có hứng thú nói chuyện nữa.

Bị gọi tên Ôn Nhuyễn lại không thể không trả lời, "Tôi với Kỳ Duyên buổi chiều ngày hôm qua mới đến, cũng không có đi ra ngoài, trưa hôm nay thì trong nhà vẫn còn đồ ăn muốn đi ra ngoài ăn cũng được, nhưng là mọi người ngồi cả đêm trên máy bay, chưa kịp chỉnh lại múi giờ, nếu không thì....."

Cô quay đầu hỏi ý kiến Từ Nghiên, "Từ lão sư, hay là trưa nay chúng ta gọi cơm hộp được không, mọi người ăn xong thì nghỉ ngơi trước đã, buổi tối sẽ ra ngoài ăn sau?"

Cô nghĩ chu đáo như vậy.

Từ Nghiên đương nhiên không ý kiến, cười nói: "Được, chị tay già chân yếu, thật ra cũng có chút mệt mỏi."

"Tôi cũng không có ý kiến." Chúc Nguyệt cười nói.

Kỳ Duyên không nói chuyện, nhưng cũng tính là đã đồng ý, kỳ thật cậu một chút cũng không muốn ăn cơm hộp cho lắm, cậu muốn ăn đồ do Ôn Nhuyễn làm hơn.....

Mọi người đều không có ý kiến.

Rốt cuộc Từ Nghiên là người bôi phận lớn nhất.

Sau đó chính là Tô Lam Lam cùng Chúc Nguyệt, hiện tại chính là tới lượt Chúc Nguyệt lựa chọn, nhưng cô nàng không có nói thẳng muốn ở phòng nào, ngược lại trước nhìn Tô Lam Lam, cười hỏi: "Nếu không, cô chọn trước đi?"

Tô Lam Lam ngần ra, ngay sau đó lại cười nói, "Em sao cũng được hết ạ."

Lại là bộ dáng này.

Mỗi lần đều là em sao cũng được, chờ thật xác định, lại cái này quang không tốt, cái giường này quá cứng, bạn muốn đổi cho cô ta cái khác, cô ta lại thành tiểu bạch hoa nói một câu "Như vậy có phiền toái cho chị quá không"..... Chúc Nguyệt bĩu môi, thật đúng là trước sau như một bạch liên hoa.

Cô thật ra ở đâu cũng không sao cả, phía Đông cũng tốt phía Tây cũng thế, nếu là vừa rồi không cùng Ôn Nhuyễn hợp ý như vậy, cô khẳng định là chọn phía Đông, dù sao không thể cho Tô Lam Lam cảm thấy thoải mái.

Bất quá...

Nghĩ đến Ôn Nhuyễn cùng Tô Lam Lam ân oán như vậy, sợ Ôn Nhuyễn sẽ bị Tô Lam Lam hăm hại giống như mình, Chúc Nguyệt lấy khăn giấy lau sạch vết bẩn trên tay, mở miệng, "Tôi ở chung với Ôn Nhuyễn đi, Từ lão sư ngủ sớm, tôi ngủ rất trễ, không nên quấy rầy đến chị ấy."

Nói xong.

Lại sát vào Ôn Nhuyễn, chớp chớp mắt, cười nói: "Tiểu Nhuyễn Nhuyễn, mấy ngày sau này, xin chỉ giáo ạ."

Ôn Nhuyễn cảm thấy tính tình này của Chúc Nguyệt thật giống Kỳ Hề tuy rằng lần đầu tiên gặp mặt nhưng thật ra lại không cảm thấy xa lạ chút nào, cô cũng cười, "Được."

Mọi người dọn dẹp phòng bếp sạch sẽ thì liền chuẩn bị lên lầu.

Hành lí hơi nặng, lên lầu vẫn là không dễ dàng, Tô Lam Lam chắc chắn lần này Kỳ Duyên sẽ không cự tuyệt, vừa muốn mở miệng, bên kia Chúc Nguyệt liền nói, "Kỳ Duyên, cậu đứng đó làm gì? Giúp Từ lão sư mang hành lí lên phòng."

Từ Nghiên bị thương ở eo.

Mọi người trong vòng ai cũng biết cả.

Kỳ Duyên cũng không nói chuyện, gật gật đầu, trực tiếp xách theo hành lí của Từ Nghiên lên lầu.

Ôn Nhuyễn nhìn Chúc Nguyệt nói, "Em tới giúp chị."

Chúc Nguyệt vốn định cự tuyệt, nhẹ như vậy, cô một tay là có thể xách được, nhưng tưởng tượng đến nếu Ôn Nhuyễn đi một mình, chẳng phải là phải giúp cho bạch liên hoa Tô Lam Lam kia xách hành lý?

Khó mà làm được.

Cho nên, Chúc Nguyệt cong mặt mày cười, "Được a, cảm ơn tiểu Nhuyễn Nhuyễn." Thời điểm đi ngang qua Tô Lam Lam, thấy cô còn đứng tại chỗ, cô(CN) cười cười, "Làm sao còn đứng đây a? Nếu không chúng tôi giúp cô mang đồ lên nha?"

Tô Lam Lam trên mặt cứng đờ, "..... Không cần, em có thể tự làm được a."

Đề Chúc Nguyệt cùng Ôn Nhuyễn giúp cô ta?

Cô ta mới không cần.

"Đi thôi."

Chúc Nguyệt nhún nhún vai, vẻ mặt là chính người nói không cần, "Nếu có thể, cô liền nhanh lên đi, Từ lão sư thân thể vốn đã không thoải mái, cô cứ cộ tới cộ lui, đừng quấy rầy chị ấy ngủ."

Nói xong,

Liền trực tiếp cùng Ôn Nhuyễn lên lầu.

Một đám người đi rồi, lần này anh quay phim cũng không có ở đây, Tô Lam Lam đứng yên tại chỗ thật lâu cũng không chờ được Kỷ Duyên, nghe âm thanh hình như là Chúc Nguyệt lại lôi kéo Kỷ Duyên đi thảo luận có gì.

Cô ta âm thầm cắn răng, cuối cùng cũng chỉ có thể một mình một người cắn răng nâng rương hành lý đi lên lầu.

Sau 12h biệt thự thật yên tĩnh.

Mọi người đều ở trong phòng nghỉ ngơi, Ôn Nhuyễn bởi vì ngày hôm qua ngủ khá nhiều, ngủ một lúc liền không ngủ tiếp được, nhìn thời gian mới hơn 3h chiều, sợ bản thân lần qua lần lại trên giường sẽ đánh thức Chúc Nguyệt.

Cô nghĩ một hồi vẫn quyết định xuống lầu, cầm di động, bước thật khẽ, mèo nhỏ nghe được tiếng động liền từ sau bức màn ló mặt ra, nhìn thấy Ôn Nhuyễn, nó liền chạy tới nhẹ nhàng kêu meo meo, thái độ quen thuộc như đối với chủ nhân của mình vậy.

Cười vuốt ve rồi ôm nó vào lòng.

Ôn Nhuyễn một bên vuốt lông, một bên cười nói: "Biết rằng chị sẽ xuống sao?"

"Meo ~"

Xem bộ dạng này của nó Ôn Nhuyễn cười cười, mắt hướng về cảnh vật bên ngoài khung cửa sổ, thời tiết và không khí đều không tồi rồi hỏi một câu "Chúng ta đi ra ngoài hóng mát nha?"

"Meo"

Đôi mắt mở to, tỏ ý tán thành.

Ôn Nhuyễn ôm mèo nhỏ thật thoải mái, đi ra sân vườn. Trong vườn không ít loại hoa, còn có một chiếc xích đu, cô ôm mèo nhỏ ngồi đung đưa trên xích đu, nghĩ vu vơ rồi mở Weibo ra xem.

Đem qua trả lời bạn fans kia cũng không biết người ta có biết không.

Thật sự là fan này làm cho Ôn Nhuyễn có ấn tượng rất tốt, Ôn Nhuyễn thật đúng là rất chờ mong anh ta trả lời, chờ đợi chờ đợi, từng ngón tay cô đặt trên bàn phím tìm kiếm ảnh đại diện kia.

Chờ đợi một hồi cuối cùng cũng tìm ra.

Cô chăm chú nhìn, không phải là nội dung thường thấy nữa mà có gì đó khiến Ôn Nhuyễn dừng mắt một chút.

Không phải dự báo thời tiết, cũng không phải nhắc nhở cô.

Anh ta nói:

【 Cô rất tốt, đáng để mọi người yêu thương 】

Gió ấm thổi qua tóc Ôn Nhuyễn nắm di động, cúi đầu, ngơ ngác mà nhìn tin nhắn, trái tim cũng không hề có chủ ý mà nhẹ nhàng lỡ một nhịp..... Từ khi vào giới giải trí đến bây giờ, cô có rất nhiều người thích.

Bình luận.

Tin nhắn.

Mỗi ngày không biết có bao nhiêu người nói thích

Nhưng cho tới hôm nay đây là lần đầu tiên có người nói với cô: "Cô rất tốt, rất đáng để mọi người yêu mến....."

"Bịch bịch bịch——"

Tâm hồn như bay bổng trái tim có gì đó rất vui, Ôn Nhuyễn nhẹ nhàng mỉm cười, khóe môi hơi cong lên, nụ cười đó không thể lột tả hết được vui sướng trong lòng cô.

Kỷ Duyên ra tới nơi, trước mặt cậu là một bức tranh.

Ôn Nhuyễn ôm mèo nhỏ ngồi ở xích đu, không cần ai đẩy, gió thổi nhẹ làm xích đu chuyển động, cô đang cầm di động, cúi đầu, cười tươi đến ánh mắt trời còn phải ghen tị.

Anh nghiêng đôi mắt, chạm đến góc độ có thể nhìn thấy giao diện tin nhắn.

Giao diện tin nhắn?

Ai nhắn mà khiến cô vui như vậy?

"Tiểu Duyên, Ôn Nhuyễn hai người đều ở đây sao?" Từ Nghiên ăn mặc thoải mái đang đi tới.

Ôn Nhuyễn nghe được âm thanh lấy lại tinh thần, cô tắt điện thoại, quay đầu nhìn lại, phát giác phía sau cửa không biết khi nào hai người họ đã đứng ở đó, đứng dậy đi tới: "Từ lão sư sao lại dậy sớm vậy?"

"Sợ buổi tối ngủ không được, nên dậy." Từ Nghiên ôm ly nước, uống nước ấm, mặt mày ôn nhu nói: "Vừa rồi ngủ được hai tiếng trọn vẹn thật sự rất thoải mái, nhưng rồi lại không ngủ được nữa."

"Tôi có mang theo lá trà an thần, Từ lão sư có muốn thử không?" Ôn Nhuyễn hỏi.

Từ Nghiên có chút kinh ngạc, "Cô còn mang theo lá trà?"

Ôn Nhuyễn cười một cái, "Tôi không quá thích uống nước sôi để nguội, ra cửa đều sẽ mang điểm đủ loại kiểu dáng trà hoa, tôi đang ở để gian bếp, Từ lão sư có thể tự chọn."

Kỷ Duyên yên lặng mà nhìn Ôn Nhuyễn, cùng nhìn thấy mà sao cô lại không hỏi thăm cậu?

Có chút ghen dỗi với Ôn Nhuyễn lúc cô nói Từ lão sư chọn loại trà, cậu rút cuộc nhìn không được mở miệng: "Tôi cũng muốn."

Phía sau đột nhiên xuất hiện âm thanh.

Ôn Nhuyễn quay đầu nhìn Kỷ Duyên hơi cười cười, cuối cùng vẫn là pha trà cho mọi người.

Chờ đến khi Chúc Nguyệt cùng Tô Lam Lam rời giường xuống lầu, ba người Ôn Nhuyễn đã ở phòng khách ngồi một lúc lâu, thấy bọn họ đi xuống, Từ Nghiên liền buông chén trà, cười nói: "Đang tính lên gọi các em đây."

Chúc Nguyệt xoa nhẹ mắt, thanh âm oa oa, còn có chút chưa tỉnh ngủ "Ngủ đến quá thoải mái, nếu không phải đã đói bụng đến ngủ không được, em còn có thể ngủ tiếp."

Cô một bên nói một bên vòng ôm cánh tay Ôn Nhuyễn nói: "Tiểu Nhuyễn Nhuyễn, chúng ta buổi tối ăn cái gì vậy?"

"Em ở đây cũng không quá quen thuộc, nếu không....."

Lời nói còn chưa nói xong, lại một lần nữa cô nàng trang điểm đậm Tô Lam Lam đã lên tiếng: "Em thật ra biết một nhà hàng được đánh giá không tồi cũng ở gần đây." Hôm nay bị Ôn Nhuyễn chiếm spotlight nên cô không thể dễ yên.

Cho nên vừa mới ở trên lầu.

Cô liên hệ trợ lý tìm kiếm xem xung quanh có nhà hàng nào phù hợp hay không.

Hiện tại...

Rốt cuộc cũng có tác dụng.

"Nếu Lam Lam biết, vậy phiền Lam Lam dẫn chúng ta đi" Từ Nghiên cười nói.

Ôn Nhuyễn cùng Kỳ Duyên không ý kiến, Chúc Nguyệt tuy rằng không thích Tô Lam Lam, nhưng cũng không đến mức tại đây lại phải gây sự, dù sao cũng là đồng đội, vẫn là nên có tinh thần đồng đội.

Tô Lam Lam thấy mọi người đều đồng ý, trên mặt cười cuối cùng là có chút đắc ý.

Cô tham gia tổng nghệ để trừ bỏ vì Kỳ Duyên, còn có một nguyên nhân chính là để gây áp lực cho Ôn Nhuyễn, mà hiện tại chỉ là mới bắt đầu.

Tô Lam Lam nhìn cái nhà ăn được giới thiệu thoạt nhìn đích xác là không tồi, người đến ăn cũng rất nhiều, nhưng là mỗi một phần cơm điểm đều thiếu thốn đến đáng thương, căn bản là không thể no bụng được.

Bất quá tới cũng tới rồi, hiện tại mọi người cũng không dám nói cái gì a.

Chờ ăn xong Ôn Nhuyễn đi ra tính tiền. Nhân viên tạp vụ cầm giấy tờ lại bàn, dùng tiếng Anh ltu loát, cười nói, "Chào mọi người, tổng cộng hết 500 Euro ạ."

Vừa dứt lời, đoàn người sững sốt, Chúc Nguyệt càng là trực tiếp mở miệng hỏi: "Cậu vừa rồi nói là bao nhiêu cơ?" Nhân viên tạp vụ cũng sững sốt một chút, nhưng mau chóng thu hồi lại rồi cười trả lời: "Thưa cô, 50 Euro ạ."

500 Euro..... Tính ra nhân dân tệ thì không phải là chênh lệch rất nhiều sao?

Gần 4000 tệ!

Liên mấy món đơn giản thiếu thốn đến không no bụng nổi, mà muốn 4000 tệ? Không giỡn chơi chứ?! Nhưng hiển nhiên, nhân viên tạp vụ không có cùng bọn họ nói giỡn, thậm chí bởi vì bọn họ mà nơi này bỗng chốc yên tĩnh, nhà ăn có không ít người đều đã ghé mắt qua nhìn bọn họ, nhiều người xem như vậy nên Chúc Nguyệt cũng không nói cái gì nữa, Từ Nghiên cũng từ trạng thái ngơ ngẩn về lại trạng thái ban đầu có sợ ảnh hưởng không tốt, trực tiếp từ trong bóp lấy tiền ra đưa cho nhân viên tạp vụ, trước vẫn là nên giải quyết cái tình huống khá là ngại ngùng này đã.

Chờ đến nhân viên tạp vụ rời đi.

Trên bàn cơm vài người đều không có nói chuyện, vừa nãy thời điểm vào nhà ăn cũng không có ai kiểm tra giá cả trên thực đơn, bởi vì nơi này chủ bếp tính tình quái dị, nấu ăn còn phải phụ thuộc vào tâm tình, cho nên mọi người căn bản không biết chính mình đã ăn cái gì, cũng không biết giá tiền là nhiều hay ít.

Kỳ thật cái giá 500 Euro ở thời điểm trước kia thật sự không có gì. Nhưng hiện tại bọn họ là đang tham gia tổng nghệ, thời gian là 15 ngày, mỗi người tổng cộng cũng chỉ có 1500 Euro kinh phí hạn hẹp, hiện tại một bữa cơm vừa rồi đã 500, hơn nữa hai ngày này còn phải chi trả tiền xe, bọn họ còn thừa lại được bao nhiêu đây? Chúc Nguyệt nhất thời nhin không được, chờ nhân viên tạp vụ rời đi liền đề nghị thanh âm chất vấn Tô Lam Lam, "Đây là cái nhà ăn cô nói được đánh giá không tồi sao?"

Tô Lam Lam sắc mặt cũng có chút không được tốt lắm nhưng cũng chỉ im lặng cô ta cũng không biết cái nhà ăn này sẽ mắc như vậy a..... Vừa rồi thời điểm móc bóp ra tính tiền có bao nhiêu ý chỉ tràn đầy, thì hiện tại mặt liền có bao nhiêu đau đớn, cô ta ngáp ngừng hai mảnh môi, sắc mặt tái nhợt nhìn mọi người, "Em, em cũng không biết sẽ như vậy mà."

Nhìn đến bộ dáng này của cô ta Chúc Nguyệt trực tiếp liền đen mặt, không biết, không biết, vậy vừa rồi cô nói cái rắm gì? Tiêu tốn nhiều tiền như vậy mà còn không được ăn no, cô hiện tại hoá khí rất lớn nhưng không thể phát tiết được, đặc biệt là khi nhìn thấy cái mặt đáng thương kia của Tô Lam Lam, ai nhìn lại tưởng cô ta bị khi dễ a. Thật muốn phát hỏa.

Ôn Nhuyễn liền đề cánh tay cô nàng lại, đồng thời mở miệng, "Được rồi, chúng ta nên ra ngoài trước đã"

Vốn dĩ đã có nhiều người nhìn như vậy, lại nháo lên, ảnh hưởng càng không tốt, Từ Nghiên cũng đi theo nói, "Việc này cũng là do chúng ta không cẩn thận, đi ra ngoài rồi nói sau." Chờ khi ra đến bên ngoài.

Chúc Nguyệt vẫn là nhin không được phát cáu, "Tô Lam Lam, làm ơn cô về sau nên tìm hiểu rõ ràng chút rồi hãy đề cử cho chúng ta có được không? Cô cái này là đang phá hoại đó, đừng nói là khi tiết mục kết thúc, chỉ sợ là còn chưa rời khỏi La Mã, chúng ta đã đem tiền xài hết rồi."

"Em....." Tô Lam Lam há mồm, cô nghĩ cách trong đầu để biện minh, nhưng phát hiện một câu cũng không nói nên lời.

Quay đầu nhìn Kỳ Duyên.

Thần sắc cậu nhàn nhạt, cũng không biết suy nghĩ cái gì. Ngay cả Từ Nghiên cũng không nói chuyện. Đến Ôn Nhuyễn lại càng không thể có cách nào nói

giúp cô ta. Tô Lam Lam tay nắm chặt, cuối cùng chỉ có thể cúi đầu, nhẹ giọng nói: "Lần này..... Là em sai rồi." Cô ta xin lỗi.

Người khác cũng không ai nói cái gì nữa. Chúc Nguyệt một bên ôm bụng, một bên nói, "Hiện tại làm sao đây, tôi còn đói a."

Vừa rồi ăn ít như vậy, kỳ thật mọi người đều không no, Ôn Nhuyễn vừa định nói chuyện, liền nhìn thấy thông báo tin nhắn Weibo 【@ người là sunshine của ta đã gửi cho bạn một tin nhắn】, tùy tay mở ra vừa thấy, nhìn đến nội dung tin nhắn, cô ngẩn ra, bên tai nghe âm thanh suy yếu của Chúc Nguyệt, nghĩ nghĩ, cô mở miệng, "Có người bạn đề cử cho tôi một quán ăn, giá cả rất được có thể hay không..... Chúng ta lại đó ăn một chút?" Kỷ Duyên đi chuyển đến gần, tai nghe lời này, lướt qua tin nhắn của cô xem thử, ánh mắt không có sai cái kia còn không phải là có toàn tin nhắn do fan gửi tới sao.

Bạn?

Cậu nhú nhú mày, lại là tin nhắn của bạn cô?

Bạn đang đọc truyện *Sau Ly Hôn, Tôi Nổi Tiếng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45

[Edit] hihie01

Ôn Nhuyễn đề cử quán ăn này, bề ngoài thoạt nhìn là thật sự chẳng ra gì, cũ nát, nhỏ hẹp, bên trong ngoại trừ chủ quán thì một người khách cũng đều không có, bọn họ ở bên ngoài đứng cũng có một hồi cũng không một người đi vào.....

Bọn họ trước kia đều đến những nhà hàng cao cấp để ăn, cũng chỉ khi Từ Nghiên đóng phim thì mới đến những quán ăn như thế này.

Nghĩ đến vừa rồi Ôn Nhuyễn nói được "Giá còn rất phải chăng", mọi người đều có chút do dự.

Quán ăn nhìn thế này vậy thì hương vị có được không? Đứng đề kết quả là vừa tốn tiền vừa phải chịu tội còn không bằng liền đi tìm một cửa hàng tiện lợi mua mì ăn liền, về nhà ăn mì gói là được.

Ngay cả Chúc Nguyệt vẫn luôn đứng về phía Ôn Nhuyễn cũng nhìn không được nhẹ giọng nói: "Quán ăn này..... Thật sự có thể chứ?"

Ôn Nhuyễn nhìn quán ăn trước mặt, cũng có chút khó khăn.

Cô cũng chưa tới đây ăn bao giờ nên không biết hương vị thế nào, ngay cả đánh giá trên mạng của cửa hàng này cũng không quá chi tiết, cô thậm chí cảm thấy chính mình là trùng tà, mới có thể nghe theo tin nhắn kia, kiến nghị mọi người lại đây ăn thử xem.

Lúc cô đang do dự có nên đổi địa điểm hay không thì Kỷ Duyên, người nãy giờ vẫn luôn im lặng, mở miệng nói, "Tôi đói bụng rồi, vào thôi."

Nói xong,

Cậu dẫn đầu đoàn người đi vào.

Nhìn bóng dáng Kỷ Duyên, mọi người nhất thời đều có chút không phản ứng kịp, Tô Lam Lam lại càng nhú chặt mày.

Bởi vì sự việc lúc nãy, cô ta hiện tại cũng không tiện nói chuyện, nhưng không nói lời nào không đại biểu cô ta không chê cười Ôn Nhuyễn, đều là người đề cử giống nhau, cô ta đề cử địa điểm ít ra cũng là cao cấp.

Ôn Nhuyễn thì đề cử chính là địa điểm nào?

Nhìn đã không được.

Cũng không biết là bạn bè đề cử cho cái góc xó xỉnh nào.

Cô ta trong lòng chửi thầm, liền chờ Ôn Nhuyễn cũng mất mặt giống mình, ai ngờ Kỷ Duyên lại ở ngay lúc này mà mở miệng, ngoác nhìn bóng dáng Kỷ Duyên rồi đi, Tô Lam Lam chậm chạp cũng chưa phản ứng lại kịp.

Kỷ Duyên là làm sao vậy?

Cậu ta không phải có bệnh sạch sẽ sao?

Nhìn thân ảnh Kỷ Duyên rồi đi, Từ Nghiên cũng cười nói một câu, "Tối cũng tới rồi, chúng ta cũng vào xem đi, trước kia thời điểm tôi ở trong nước, tiền sinh nhà tôi luôn thích dẫn tôi đi ăn ở những quán ăn cũ kỹ trong ngõ nhỏ, quán ăn càng cũ kỹ thì hương vị lại càng ngon nha."

"Đứng đứng đứng, tôi cũng đói chịu không được nữa rồi, nếu thật không thể ăn, chúng ta bắt quạ sẽ lại về nhà nấu mì gói vậy."

Chúc Nguyệt một bên nói, một bên xô đẩy Ôn Nhuyễn đi vào, vừa đi còn vừa nói, "Tiểu Nhuyễn Nhuyễn, nếu tôi ăn không no, cô liền phải nấu mì cho tôi ăn nữa nha! Tôi muốn thêm hai cái trứng chiên!"

"Được."

Ôn Nhuyễn đối với sự giúp đỡ của mọi người rất cảm động nên tự nhiên sẽ thập phần sáng khoái.

Người bên cạnh đều đi hết, Tô Lam Lam cùng với cùng với nhiếp ảnh gia chụp cô ta còn đứng ở bên ngoài, cô ta đều mau khí tặc, Từ Nghiên cùng Chúc Nguyệt giúp đỡ Ôn Nhuyễn còn chưa tỉnh.

Từ Nghiên là người hiền lành, Chúc Nguyệt lại cùng cô ta đối phó.

Nhưng Kỷ Duyên là chuyện như thế nào?

Cậu ta làm gì mà giúp Ôn Nhuyễn như vậy?!

Thời điểm ở nhà lúc này cô bị Chúc Nguyệt quở trách như vậy, cậu ta cũng chưa nói một lời! Hiện tại lại giúp đỡ giải vây cho Ôn Nhuyễn.... Tô Lam Lam tay nắm chặt tay, móng tay mới làm trước đó vài ngày đâm vào lòng bàn tay.

Bên cạnh còn có người chụp ảnh.

Phóng chừng là nhìn thấy nhiếp ảnh gia đi theo phía sau cô liền cảm thấy mới lạ.

Lo lắng quay đầu lại sẽ bị người chụp lên trên mạng, Tô Lam Lam hít một hơi thật sâu, một lần nữa hiện lên một nụ cười xán lạn, quay đầu cùng nhiếp ảnh gia phía sau nói một câu, "Chúng ta đây cũng vào đi thôi." Sau đó liền nhấp môi đi vào.

Thời điểm đi vào.

Ôn Nhuyễn và mọi người đã gọi xong cơm.

Chủ quán là một đôi vợ chồng già, mặt tiền cửa hàng tuy rằng nhỏ hẹp lại cũ nát, nhưng lại sạch sẽ, chủ quán lại có khuôn mặt hiền từ cười đê cừ cho bọn họ những món đặc sản của quán, đại gia sợ dẫm lồi, lần này cũng chỉ bò bít tết, ý mặt còn có phô mai hấp cơm như vậy dẫm lồi tỷ lệ tương đối tiểu nhân đồ ăn.(?)

Đồ ăn được đem ra rất nhanh.

Vốn dĩ mọi người đối với cửa hàng này cũng không ôm chờ mong gì.

Không nghĩ tới đồ ăn vừa lên tới, đều có chút kinh ngạc, lượng đồ ăn thật sự nhiều, hương vị cũng là thật thơm, Chúc Nguyệt là thật sự đói bụng, ngửi thấy mùi hương này, trực tiếp cầm lấy dao nĩa ăn lên, ăn liền một miếng, cô nàng liền "Oa" một tiếng kêu lên.

Ôn Nhuyễn ngồi ở bên cạnh, nghe được thanh âm lại hỏi: "Làm sao vậy?"

"Này, này cũng quá ngon đi!"

Chúc Nguyệt đem thịt nuốt xuống, cả kinh nói: "Hương vị cùng với lúc tôi đi ăn ở Michelin không sai biệt lắm." Nói xong, cô nàng xua xua tay, lại ăn một miếng thịt, hàm hồ nói, "Không cần cùng tôi nói chuyện, tôi muốn bắt đầu hưởng thụ mỹ thực."

Ăn ngon như vậy?

Mọi người xem phản ứng này của Chúc Nguyệt, đều có chút kinh ngạc.

Nửa tin nửa ngờ, Ôn Nhuyễn cũng ăn, cô cũng gọi bò bít tết, vừa mới ăn xong miếng đầu tiên, cô liền ngây ngẩn cả người, thật đúng là..... Khá tốt.

Tuy rằng không khoa trương như Chúc Nguyệt nói, nhưng tuyệt đối là siêu đáng giá.

Nhìn nhìn Kỷ Duyên cùng Từ Nghiên phản ứng, cũng giống nhau, tim cũng cuối cùng là hạ xuống.

May mắn.....

Không dẫm lồi.(?)

Bằng không cô thật đúng là không biết nên nói cái gì.

Mọi người đều ăn rất vui vẻ, chỉ có Tô Lam Lam xem bọn họ ăn ngon đến như vậy sắc mặt có chút không được tốt, vừa rồi lúc gọi món, Ôn Nhuyễn hỏi

cô muốn ăn cái gì, cô ta trong lòng đang tức giận muốn chết sẽ không nghĩ cho Ôn Nhuyễn mặt mũi, liền cười nói "Tôi vừa rồi đã ăn no nên cho tôi một phần salad là được rồi".

Cho nên hiện tại chính là mọi người đều đang hưởng thụ mỹ thực mà cô thì lại chỉ có một đĩa salad lạnh như băng ở trước mặt.

Nhìn bọn họ ăn ngon như vậy.

Tô Lam Lam cũng có chút thèm, cô ta mới vừa đang do dự có nên gọi thêm gì đó hay không, Chúc Nguyệt bên kia liền mở miệng, cô nàng nghiêng đầu, mặt đối diện cô, hơi hơi cong khóe môi, cười đến ý vị không rõ, "Tô Lam Lam, cô ăn salad như vậy thật có thể no sao? Tôi nhớ rõ vừa nãy ở nhà ăn kia, cô..... Cũng không ăn nhiều đi."

Tô Lam Lam vừa nghe lời này, trên mặt liền có chút cứng lại.

Mới vừa nãy nào là không ăn nhiều?

Đó là căn bản là rất ít.....

Biết Chúc Nguyệt đây là cố ý ở nhằm vào mình, cố tình ngoài mặt thì đối với Tô Lam Lam chính là ôn nhu không tranh, bên cạnh còn có nhiều cameras như vậy, Chúc Nguyệt không sợ bị bôi đen, cô thì sợ..... Lại khi cũng chỉ có thể cười nói: "Không cần, tôi ngày thường cũng ăn không nhiều lắm."

"Ồ."

Chúc Nguyệt không sao cả nhún vai, "Cô không đói bụng thì tốt, trong nhà hình như không còn gì ăn đâu." Cô nàng đã ăn xong rồi sẽ không chịu ngồi yên, liền cùng chủ quán trò chuyện, "Lão bản, người sao có thể làm được đồ ăn ngon như vậy, như thế nào cũng không quảng cáo nha? Mỹ thực như vậy, nếu được quảng cáo tốt khẳng định sẽ có rất nhiều người đến ăn."

Ông lão đầu tóc hoa râm cười nói, "Tôi cùng vợ thân thể đều không tốt lắm, người nhiều, ngược lại tiếp đón lại không được tốt."

Nói xong, ông còn cười bổ sung một câu, "Mọi người có thể tìm được chỗ này, làm tôi rất kinh ngạc, chúng tôi đã thật lâu không quảng cáo, ngày thường cũng chỉ có một ít khách hàng lớn tuổi mới có thể đến đây."

Ôn Nhuyễn vừa mới ăn xong, nghe được lời này, trên mặt biểu tình chính là ngẩn ra.

Vừa lúc Chúc Nguyệt quay đầu cùng cô nói, "Tiểu Nhuyễn Nhuyễn, cô lúc quay về phải cảm ơn bạn cô thật tốt nha, cửa hàng này ăn rất ngon."

Nói xong cũng không nghe được người đáp lại.

Cô nàng quơ quơ tay, lại hô người kia một tiếng, "Nhuyễn Nhuyễn?"

"A?"

Ôn Nhuyễn ngờ ngác mà nhìn cô nàng, "Làm sao vậy?"

Chờ Chúc Nguyệt lại lặp lại một lần, cô mới gật gật đầu, nhẹ nhàng nói "Được", trong lòng lại còn đang suy nghĩ, cô vốn dĩ cho rằng vị fans kia là biết cô ở La Mã cho nên tùy tiện giới thiệu quán ăn cho cô, nhưng nhìn dáng vẻ..... Người này hình như đã từng đến đây rồi?

Lúc cô còn đang suy nghĩ.

Kỷ Duyên cũng đã ăn xong, cậu ngồi đối diện Ôn Nhuyễn, thấy bộ dáng cô nhú mày suy tư, cũng nhú mi theo.

Bạn?

Bạn gì có thể nhắn tin qua Weibo a?

Ăn xong liền về nhà.

Bởi vì buổi tối ăn có chút nhiều, bọn họ cũng không kêu xe, liền dọc theo đường phố chậm rãi đi về biệt thự, thời điểm đi trên đường, Từ Nghiên nhìn ban đêm La Mã, đề nghị nói: "Ngày mai chúng ta đi ra ngoài đi dạo đi."

Vốn dĩ chính là lữ hành tổng nghệ, cũng không có khả năng chỉ luôn ở trong nhà.

Mọi người đều không có ý kiến gì.

"Chúng ta hôm nay tiêu xài quá nhiều rồi mà lại còn 13 ngày nữa lận tí nữa về đến nhà chúng ta kiểm tra lại xem mình còn bao nhiêu tiền rồi cử ra một người thủ quỹ đi." Từ Nghiên lại nói.

"Ok."

Chúc Nguyệt gật đầu nói, "Tôi đồng ý với Từ lão sư, tìm thủ quỹ, sau đó chi tiêu mỗi ngày đều có thể nhớ kỹ như vậy mọi người cũng sẽ không lãng phí."

Những người khác cũng không có ý kiến.

Chờ về đến nhà, dựa theo Từ Nghiên nói, mọi người đem tiền thừa của từng người ra, quán ăn đầu tiên là Từ Nghiên trả tiền, 500 Euro, cô còn lại 1000 Euro, Ôn Nhuyễn tiền xe đưa đón ở sân bay là 200 Euro, hơn nữa cơm chiều hôm nay 80 Euro, còn dư lại 1220 Euro.

Trừ bỏ hai người các cô, ba người Kỷ Duyên tiền còn lại cũng không chi gì nhiều, năm người hiện tại tổng cộng còn dư lại 6720 Euro.

Từ Nghiên đem tiền cất vào một cái phong thư, sau đó nhìn bốn người còn lại cười nói: "Mọi người muốn giao cho ai quản đây?"

Chúc Nguyệt trực tiếp cười nói: "Từ lão sư, chị trực tiếp quản đi ạ, chị lớn nhất." Cô nàng lúc trước có cùng Từ Nghiên quay một bộ phim mà Từ Nghiên là mẹ còn cô lại là con, cho nên cùng Từ Nghiên thân cận nhất.

"Cô a....."

Từ Nghiên lắc đầu cười một cái, "Tôi thật ra có tâm, nhưng chỉ sợ không có lực." Lời này cũng không phải chối từ, cô ấy thân thể không tốt, lần này tiếp nhận tham gia chương trình cũng là nghĩ đi xem phong cảnh, "Việc này, chỉ sợ còn phải vất vả cho mấy người trẻ tuổi các cô."

Ánh mắt lướt qua bốn người.

Tô Lam Lam lúc cô nhìn qua, ánh mắt lập loè, vừa định nói chuyện, Từ Nghiên liền đem ánh mắt dừng ở trên người Ôn Nhuyễn, hướng cô cười nói: "Tiểu Nhuyễn, tiền này liền đưa cô bảo quản đi." Lại hỏi còn lại ba người, "Mọi người có ý kiến khác không?"

Chúc Nguyệt là người đầu tiên nói chuyện, "Không không không, Nhuyễn Nhuyễn thận trọng, quản tiền là tốt nhất."

Kỷ Duyên nhướn mày, thuận miệng nói, "Tùy tiện."

Từ Nghiên lại nhìn về phía Tô Lam Lam, cười hỏi, "Lam Lam thì sao?"

"Tôi....."

Tô Lam Lam nhìn mọi người, trên mặt cười thập phần miễn cưỡng, "Tôi cũng không có ý kiến."

Nếu không ai có ý kiến, Từ Nghiên liền trực tiếp đưa phong bao cho Ôn Nhuyễn, cùng cô cười nói: "Những ngày tiếp theo tiểu Nhuyễn vất vả rồi."

"Từ lão sư, em....."

Đột nhiên bị ép nhận lấy trọng trách như vậy Ôn Nhuyễn thật sự không biết làm sao.

"Tiểu Nhuyễn, mọi người đồng ý tín nhiệm em, em cũng không cần cảm thấy quá áp lực, ngày thường có chuyện gì, mọi người đều sẽ thương lượng, bất quá....." Cô (TN) dừng một chút, bổ sung nói, "Nếu đây là kết quả mọi người đều đồng ý, về sau xảy ra chuyện gì, tất cả cũng không được xảy ra mâu thuẫn, mọi việc đều có thể thương lượng."

Cũng coi như là giúp Ôn Nhuyễn nói chuyện.

Lời nói đều nói đến như vậy, Ôn Nhuyễn cũng không nói tiếp cũng có chút không thể nào nói nổi, cô cũng không lại từ chối, sau đó mọi người lại thương lượng xem ngày mai muốn đi đâu rồi từng người trở về phòng.

Trong phòng.

Chúc Nguyệt cùng Ôn Nhuyễn đã rửa mặt xong liền nằm ở trên giường nói chuyện.

Nói đến một nửa, Chúc Nguyệt đã mơ mơ màng màng có chút muốn ngủ rồi, Ôn Nhuyễn nghe thanh âm ngoài cửa sổ, biểu tình trên mặt ngưng lại, cô quay đầu, đột nhiên thực nhẹ nói một câu, "Trời mưa?"

"Ừ?"

Chúc Nguyệt nhắm mắt lại, thần trí đều có chút không rõ ràng, trong miệng hàm hồ nói: "Trời mưa thì làm sao vậy?"

"Không có gì....." Ôn Nhuyễn cười một cái, nghe Chúc Nguyệt không nói gì nữa thì tắt đèn, ôn nhu nói: "Ngủ đi."

"Ok."

Chúc Nguyệt nhẹ nhàng lên tiếng, trở mình, thực mau liền ngủ rồi.

Ôn Nhuyễn lại ngủ không được, cô nằm ở trên giường, không biết suy nghĩ cái gì, cuối cùng vẫn là nhảy ra cầm di động nhìn Weibo, mà xui quýt khiến, cô trực tiếp đến chỗ tin nhắn, tìm được ảnh đại diện hoa hướng dương quen thuộc.

Ngoại trừ lúc này đề cử quần ăn.

Mới nhất là dự báo thời tiết giống như mọi ngày.

Cô nhìn nội dung này, mi mắt giấu ở trong đêm tối cong cong, khóe miệng cũng nhin không được hơi giương lên, nói thì cũng thật kỳ quái, mỗi lần nhìn thấy tin nhắn của người này lại có thể làm cô cảm thấy sung sướng, nghĩ nghĩ, cô đánh mấy chữ gửi qua 【quần ăn đề cử hôm nay ăn rất ngon, cảm ơn, ngủ ngon. 】

Gửi tin nhắn xong.

Cục đá vô dang trong ngực cô rớt cuộc cũng rơi xuống, cả người đều trở nên nhẹ nhàng hơn rất nhiều, cô cười một cái, tắt di động, sau đó lại tắt đèn ngủ.

Không bao lâu, cô cũng ngủ rồi.

Thời điểm Lâm Thanh Hàn nhận được tin nhắn, đã là 6 giờ sáng.

Anh thức khuya dậy sớm, vốn dĩ cũng không ôm kỳ vọng gì, rớt cuộc hiện tại Ôn Nhuyễn đã là nhân vật của công chúng, trả lời anh lúc trước có lẽ chỉ là cảm tạ fans yêu thích thôi.

Nhưng anh vẫn là nhin không được lấy qua di động nhìn thoáng qua.

Nhìn đến màn hình di động xuất hiện nhắc nhở 【@ Ôn Nhuyễn gửi đến cho bạn một tin nhắn】, lông mi Lâm Thanh Hàn chớp chớp, đôi mắt thâm thúy cũng phảng phất mang theo một ít mê mang sau khi tỉnh lại.

Anh..... Đây là đang nằm mơ sao?

Mặc kệ có phải nằm mơ hay không, Lâm Thanh Hàn vẫn là click mở cái thông báo kia, ngán ngùi sau khi giảm xóc, di động trực tiếp đến giao diện tin nhắn.

Không phải nằm mơ.

Anh tâm tâm niệm niệm người kia đích đích xác xác trả lời tin nhắn của mình.

- 【quần ăn đề cử hôm nay ăn rất ngon, cảm ơn, ngủ ngon 】

Cho nên.....

Cô ấy không chỉ có xem tin nhắn của mình, còn đến quần ăn mình đề cử, thậm chí còn..... trả lời mình.

Trái tim tại đây một khắc này đập thật nhanh, bùm bùm, mang theo cảm giác tê tê dại dại, giống như là một bó pháo hoa nổ tung ở trong lòng, trong đầu cũng bởi vì kích động ầm ầm vang lên.

Từ trước đến nay Lâm Thanh Hàn một người vui buồn hay tức giận đều không hiện lên trên mặt, nay lại như một đứa trẻ nhéo nhéo di động, không biết làm sao.

Nếu thời còn là học sinh anh đã từng yêu qua.

Là có thể biết tâm tình lúc này của anh, giống như nam sinh được nữ thần mà mình thích thăm bao lâu hồi âm vậy, kích động, cao hứng, không biết phải làm sao.

Còn có bí ẩn vui thích.

Thực đáng tiếc.

Lâm Thanh Hàn thời còn là học sinh lại không có yêu một ai.

Anh lúc ấy nếu không phải tham gia thi đấu thì chính là ra nước ngoài học tập, sau lại vào Lâm thị giúp đỡ ông nội, nào có cái gì là công phu yêu đương?

Anh căn bản một chút ý nghĩ đều không có.

Mà hiện tại...

Lâm Thanh Hàn cao hứng trực tiếp đứng lên, ở trong phòng đi dạo, thoáng bình phục hạ tâm tình của mình, anh gọi cho Lý Tắc, chờ điện thoại được bắt máy liền trực tiếp cùng người phân phó, "Cậu điều tra xem tổ tiết mục của《 đa dạng lễ hành 》tiếp theo là muốn đi đâu."

Lý Tắc ở đầu kia điện thoại nghe được thì sửng sốt, bất quá làm anh giật mình không phải bởi vì việc Boss phân phó, mà là ngữ khí của Boss, tình huống như thế nào, này đại sáng sớm, giọng Boss lại cao hứng như vậy?

Là có chuyện tốt sao?

"Như thế nào?" Vẫn luôn không nghe được Lý Tắc trả lời, Lâm Thanh Hàn nhíu mày, thanh âm cũng trầm chút, "Có vấn đề gì sao?"

"Không có."

Lý Tắc áp nghi hoặc xuống đáy lòng, vội trả lời: "Tôi hiện tại liên hệ."

"Được."

Chờ nghe xong điện thoại, Lâm Thanh Hàn nắm đi động, tâm tình tốt vẫn không có tiêu tán, anh lại nhìn tin nhắn mấy lần, sau đó mới thay quần áo xuống lầu.

Di Lý đã chuẩn bị tốt bữa sáng, nghe được tiếng bước chân, vừa định nói chuyện, nhưng nhìn thấy nụ cười trên mặt Lâm Thanh Hàn liền ngơ ngẩn, tiên sinh đây là làm sao vậy?

Lâm Thanh Hàn triệu người gặt gặt đầu, ngữ khí ôn hòa hiếm thấy, "Com sáng xong rồi?"

"A....."

Di Lý gặt đầu, "Xong rồi, xong rồi."

Bà đem com sáng bung đi lên, nhìn Lâm Thanh Hàn tươi cười ngồi ở bàn ăn, nhìn anh tươi cười dùng xong com sáng, thời điểm rời đi, thế nhưng còn nói một câu, "Hôm nay com sáng không tồi."

Từ đầu đến cuối, bà biểu tình đều là mờ mịt.

Ngơ ngác nhìn bóng dáng anh rời đi, mấy hầu gái đều có chút nhìn không được, "di Lý, tiên sinh là làm sao vậy? Tôi trước nay chưa thấy qua tiên sinh vui vẻ như vậy."

Di Lý lúng ta lúng túng nói, "Cô hỏi tôi, tôi hỏi ai?"

Bà cũng.....

Không biết a.

Tác giả có lời muốn nói: Chồng trước ca: Hôm nay lại là bị lão bà phiên bài một ngày đâu, vui vẻ.

Đào phát phát: Ngươi đoán lão bà ngươi biết là ngươi lúc sau, sẽ thế nào?

Chồng trước ca:.....

Cảm tạ vì ta đầu ra bá vương phiếu hoặc tưới dinh dưỡng dịch tiểu thiên sứ nga ~

Cảm tạ đầu ra [hoá tiền] tiểu thiên sứ: Trầm mộng 1 cái;

Cảm tạ đầu ra [địa lôi] tiểu thiên sứ: h kim 2 cái;

Cảm tạ tưới [dinh dưỡng dịch] tiểu thiên sứ:

Trầm mộng 71 bình; 40676989 20 bình; nancy 15 bình

Bạn đang đọc truyện *Sau Ly Hôn, Tôi Nổi Tiếng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 46

[Edit] mianh & hihie01

Lâm Thanh Hàn từ nhà đến công ty tâm tình vẫn luôn rất tốt, do sử dụng thang máy chuyên dụng để đến phòng làm việc nên mọi người trong công ty vẫn chưa nhìn thấy dáng vẻ này của anh, nhưng các thư kí ở đây thì...

Các cô trợ mắt nhìn Lâm Thanh Hàn giương khoe miệng ra khỏi thang máy, nhìn khuôn mặt thường ngày vẫn lạnh như băng kia.....

Cười?

Mất chúng tôi có vấn đề sao?

Tổng tài đang..... Cười?

Tổng tài thế nhưng lại cười???!!

Thư kí Từ là cùng Lý Tắc giống nhau đều là tâm phúc của Lâm Thanh Hàn ở Lâm thị, cô tuy rằng cũng đang rất kinh ngạc, nhưng cũng chưa đến mức ngẩn ngơ như mấy cô thư kí trẻ kia.

Ôm văn kiện, đứng dậy cúi đầu chào, "Boss, buổi sáng tốt lành."

"Ừ."

Lâm Thanh Hàn cúi người gật gật đầu, không biết nghĩ tới cái gì, anh đột nhiên dừng bước, nhìn thư kí Từ một cái, mở miệng nói: "Tôi nhớ không nhầm thì tháng trước cô vừa kết hôn?"

"A....."

Thư kí Từ sững sốt, cho rằng Boss là lo lắng sau khi kết hôn cô sẽ không thể đảm nhiệm công tác, sắc mặt trắng nhợt, vội nói: "Boss, ngài yên tâm, tôi với chồng đã bàn với nhau rồi tuyệt đối sẽ không ảnh hưởng đến công việc."

Lâm Thanh Hàn ánh mắt nghi hoặc nhìn thư kí Từ liếc mắt một cái, tiếp tục nói: "Gần nhất công ty không có việc gì, cô lúc kết hôn vẫn chưa được nghỉ phép ngày nào vậy bây giờ liền xin nghỉ ngơi mấy ngày bù lại đi."

Nói xong,

Anh tiếp tục đi về phía trước thời điểm đến cửa văn phòng, nghĩ đến điều gì, lại xoay người nói một câu, "Có con là chuyện tốt, công việc quan trọng, gia đình càng quan trọng hơn, không cần bởi vì công việc mà chậm trễ cái này, cô là tâm phúc của Lâm thị, sẽ không bởi vì cô sinh con mà bắt buộc cô từ chức."

Lần này.

Anh nói xong liền đẩy cửa đi vào, không nói thêm gì nữa.

Mà một đám người ngoài văn phòng đều ngơ ngẩn mà nhìn cánh cửa đã khép lại kia. Không biết qua bao lâu, mới vang lên âm thanh rất nhỏ, "Tổng tài, này..... Là làm sao vậy a?"

"Tôi tiến công ty đã một năm rồi, trước nay chưa từng nghe tổng tài nói nhiều như vậy bao giờ."

"Cũng chưa từng thấy ngài ấy cười như hôm nay!"

"Ngài ấy thế nhưng lại bắt đầu quan tâm nhân viên? Đây, đây đây đây quả thực không thể tưởng tượng được."

Các thư kí nói nửa ngày, sau đó lại chuyển hướng qua thư kí Từ, "Chị Từ, chị biết Boss bị làm sao không?"

Thư kí Từ đang mơ màng thì đột nhiên bị gọi tên, lại còn đột nhiên cho cô nghĩ, còn nói cái gì "Công việc tuy quan trọng, gia đình lại càng quan trọng hơn"..... Đây thật là Boss mà cô biết 3 năm qua? Nếu không phải biết Boss không có an hem sinh đôi.

Cô thật cho rằng đây không phải Boss thật sự a.

Bất quá kỳ quái thì kỳ quái, thư kí Từ thu hồi suy nghĩ, nghiêm túc nói: "Được rồi, việc của Boss, chúng ta vẫn đừng nên đoán, vừa lúc tâm tình ngài ấy đang rất tốt các cô thông báo một tiếng cho các giám đốc bộ phận sắp xếp thời gian lên đây báo cáo."

"Vâng!"

Liên quan đến ai.

Kỳ quái cũng liền trở nên không kỳ quái.

Anh thậm chí cảm thấy về sau còn sẽ có rất nhiều phiên bản Lâm Thanh hàn khác thường này xuất hiện nữa cơ.

Cười cười.

Lý Tắc gõ cửa văn phòng, chờ bên trong truyền ra một tiếng "Vào đi", anh liền đẩy cửa đi vào.

Lâm Thanh Hàn đang cầm di động nhìn, nghe được tiếng bước chân liền nhấc mi mắt nhìn thoáng qua, hỏi: "Lấy được rồi?"

"Đúng vậy."

Thời điểm Lý Tắc đi lên, văn phòng đã khôi phục như thường, bất quá mơ hồ vẫn là có thể nghe được vài câu "Tổng tài hôm nay quá kỳ quái" nói, bước chân hơi dừng, nghĩ đến cuộc điện thoại sáng nay..... Là rất kỳ quái.

Bất quá.

Lý Tắc đem văn kiện trong tay đưa qua, "《 đa dạng lữ hành 》mười lăm ngày, tổng cộng sẽ đi qua hai quốc gia, xuất phát từ La Mã Italy, con đường thánh Jimmy ni á nặc cùng Florencia, sau đó đi Barcelon cùng Madrid a Tây Ban Nha, còn sẽ ở lại một ngày ở Sevilla."

Lâm Thanh Hàn tiếp nhận văn kiện, nghiêm túc nhìn thoáng qua, mặt trên không chỉ có có địa điểm cần đến mà còn có thời gian đi, khen ngợi nhìn Lý Tắc liếc mắt một cái, "Cậu làm rất tốt."

Đám người sau khi rời khỏi đây, Lâm Thanh Hàn gọi một cuộc điện thoại.

Thực mau.

Điện thoại kia đầu liền có người nghe, là một giọng nam nghi hoặc, "Lão Lâm?" Giống như là không thể tưởng tượng được, giọng nam cười nói, "Cậu như thế nào lại nhớ đến tôi mà gọi nha?"

Lâm Thanh Hàn cùng người chào hỏi, sau đó đi thẳng vào vấn đề hỏi: "Tôi nhớ rõ cậu hiện tại đang tiếp quản công ty du lịch của gia đình?"

"Đúng vậy....."

Ngụy Đạt cười một cái, "Tôi lại không có ý chí chiến đấu cùng khát vọng giống cậu, dù sao cũng liền hỗn hỗn nhật từ(?), làm sao vậy?"

"Tôi đưa cậu mấy cái địa chỉ, cậu giúp tôi tìm mấy quán ăn ngon với vài phong cảnh đẹp gần đó....." Dừng một chút, anh bổ sung nói: "Nhớ rõ, quán ăn không những ngon mà giá cũng phải rẻ một chút." Quán ăn ngày hôm qua là do lúc trước anh đi công tác ở La Mã biết được, là do đối tác đề cử, thời điểm tới đó, anh còn rất kinh ngạc, bất quá hương vị cũng thật không tồi, nghĩ đến Ôn Nhuyễn ở đó, anh liền đề cử cho cô.

"Vấn đề nhỏ, việc này là giúp cho ai? Không đúng, câu cuối cậu mới vừa nói là cái gì?" Ngụy Đạt tựa hồ mới phản ứng lại, ghen hòng trăn trở hỏi: "Giá rẻ? Lão Lâm..... Cậu, không phải là phá sản đi?"

Lâm Thanh Hàn: "....."

"Không đúng a, mấy ngày hôm trước cậu không phải mới đứng đầu bảng xếp hạng phú hào Forbes sao?"

"..... Bạn nhờ giúp."

Tuy rằng đối với vị bạn gi đó của Lâm Thanh Hàn rất tò mò, bất quá Ngụy Đạt vẫn là lựa chọn không hỏi, anh vừa thấy được mấy cái WeChat Lâm Thanh Hàn đăng, thấy rõ là ở thành phố, thuận miệng hỏi: "Vậy cậu nói tôi biết giá cả thế nào thì được đây?"

500 Euro?

1000 Euro?

Như thế có chút hỏi ngược Lâm Thanh Hàn.

Ngón tay thon dài nhẹ lật văn kiện, nhìn số tiền được cấp của mỗi người, anh trầm ngâm một hồi mở miệng, "5 người, mỗi ngày 100-200 Euro đi."

Ngụy Đạt: "....."

Anh hiện tại đặc biệt đặc biệt muốn biết vị bạn kia của Lâm Thanh Hàn là ai!

Nửa ngày không nghe được đầu bên kia đáp lại, Lâm Thanh Hàn cau mày, thanh âm cũng trầm xuống, "Rất khó?"

"Không có khó không....." Thật là có chút khó, ngại Lâm nhà giàu số một đã lên tiếng, như thế nào cũng nên an bài cho tốt a, Ngụy Đạt trong lòng chửi

thầm một câu, nói, "Tôi cho cấp dưới đi tìm xem."

"Được, vậy phiền cậu."

Lâm Thanh Hàn cười một cái, "Khi nào đến đây, tôi mời cậu một bữa."

Nguy Đạt cũng cười theo, "Tốt nha."

Hai người lại nói vài câu, Lâm Thanh Hàn cúp trước điện thoại, anh click mở Weibo, tìm thời tiết La Mã hôm nay gửi đi, nhìn ảnh đại diện kia, nghĩ đến câu nói vừa rồi với thư kí Từ, công việc tuy quan trọng, gia đình lại càng quan trọng hơn.

Anh tính ngộ quá trẻ, hiện giờ hai người mới rơi vào tình trạng này.

Bất quá...

Còn tốt, cũng không phải quá muộn.

Ánh mặt trời từ cửa sổ sát đất chiếu vào người, anh nhắm di động, nhìn ảnh đại diện kia, mặt mày lại tràn ra một ít cười.

.....

Cùng thời gian đó, tổ tiết mục《 đa dạng lối hành 》.

Tổng đạo diễn Hạ Hải về mặt thất thần đi vào công ty, mấy nhân viên công tác nhìn ông tiến vào, sôi nổi hô: "Đạo diễn Hạ."

Hạ Hải gật đầu, không nói.

Bạn nói khó Lữ Thanh nhìn bộ dáng này của ông nhú nhú mày, "Cậu sao lại thế này a, sáng sớm lại thất hồn lạc phách, hay là đánh cược lại thua rồi."

"Không phải....."

Lữ Thanh nhú mày, "Vậy thì ày ra chuyện gì?"

Hạ Hải quay đầu xem Lữ Thanh áp úng mở miệng, "Mới vừa nhận được một khoản đầu tư."

"Đầu tư thì liền đầu tư." Lữ Thanh bĩu môi, vô ngữ nói: "Chúng ta làm chương trình này cũng không tính là tồi, Từ Nghiên là vị tiền bối lớn trong ngành điện ảnh, đây là lần đầu tiên Chúc Nguyệt xuất hiện sau khi nghỉ ngơi hai năm, fans của Tô Lam Lam fans cũng không thấp, còn có Kỳ Duyên nữa..... Cậu ta tham gia thì lượng ratings luôn được đảm bảo a."

"Đầu tư nhiều hay ít a?"

Hạ Hải vờn một ngón tay.

"Một ngàn vạn?" Lữ Thanh có chút kinh ngạc, số tiền này không tính là ít, bất quá cũng còn tốt.

"Không phải....."

"Là một trăm triệu."

"Cái gì?!" Lữ Thanh đứng lên, động tác quá nhanh, nước trà trên bàn đều bị đổ hết.

Mấy cái nhân viên công tác ngơ ngác nhìn hai người, "Đạo diễn Hạ, đạo diễn Lữ, làm sao vậy ạ?"

"Không có việc gì, không có việc gì." Lữ Thanh luống cuống tay chân đem cái bàn tùy tiện thu thập hạ, lôi kéo cánh tay Hạ Hải, hỏi: "Ai vậy?"

Hạ Hải: ".....tập đoàn Lâm thị."

Ý nghĩ thứ nhất trong đầu Lữ Thanh chính là "Ngọa tào", sau đó chính là, "tập đoàn Lâm thị mấy năm nay làm đều là thật thê nghiệp? Tôi không nghe nói bọn họ có mong muốn đầu tư vào giới giải trí a....." Nói xong, ông lại chột ngừng, theo sát là một câu, "Chẳng lẽ là vì....."

Hạ Hải vừa muốn gật đầu.

Liền nghe Lữ Thanh không thể tin tưởng đến phun ra ba chữ, "Tô Lam Lam?"

Ông ta còn mang một dáng vẻ tự cho là mình đúng, "Đúng rồi đúng rồi, lúc trước liền có người bát quái, tôi nghe nói Lâm Thanh Hàn cùng Ôn Nhuyễn ly hôn chính là bởi vì Tô Lam Lam."

Hạ Hải về mặt vô ngữ nhìn vị bạn nói khổ này của mình, cuối cùng không thể nhịn được nữa, hạ giọng nói: "Cái gì Tô Lam Lam?! Cậu không xem Weibo

sao? Cậu ta trên đó chỉ chú ý một mình Ôn Nhuyễn thôi, đáng trạng thái cũng đều liên quan đến Ôn Nhuyễn."

Như vậy mà còn có thể nghĩ là Tô Lam Lam?

Đầu óc để ở đâu cơ chứ?!

"Ngạch....." Lữ Thanh bị nghẹn hạ, nghĩ nghĩ, hình như thật đúng là như vậy, "Này hai người không phải đã ly hôn rồi sao? Lâm Thanh Hàn làm như vậy là muốn làm gì a?"

"Cậu còn muốn quản cậu ta muốn làm gì? Bất quá....."

Hạ Hải hồi tưởng lại vừa rồi khi nghe điện thoại của trợ lý Lâm Thanh Hàn, "Phu nhân của chúng tôi là lần đầu tiên tham gia chương trình như vậy, hi vọng mọi người trong tổ sẽ giúp đỡ cô ấy nhiều hơn, còn có, Lâm tiên sinh cũng không hy vọng phu nhân biết chuyện này."

Từ đầu đến cuối, nam nhân kia dùng đến đều là "Phu nhân" để xưng hô.

Không thể hiểu nổi mấy người hào môn này lại muốn chơi trò gì.

Bất quá...

Ông mở miệng hỏi: "Tiểu Húc, ghi hình ở La Mã gửi tới chưa?"

"Tới rồi ạ, chúng ta vẫn chưa xét duyệt ạ." Một cái chàng trai hơn 20 tuổi đáp.

"Cậu lấy lại đây, để tôi tự mình xét duyệt, còn có....." Hạ Hải dừng một chút, bổ sung nói, "Cậu nói với quay phim của Ôn Nhuyễn ở La Mã một tiếng, nói cậu ta lúc quay phim, mặc kệ quay hay chụp cái gì, liền chụp cho tôi, liều mạng mà chụp!"

"A?"

Không chỉ có là tiểu Húc, các nhân viên công tác khác đều sùng sốt.

Tổ tiết mục vốn dĩ cho Ôn Nhuyễn gia nhập, chính là muốn cô cùng Kỳ Duyên và Tô Lam Lam 3 người bọn họ cùng xuất hiện nhưng mục đích chủ yếu vẫn là chụp Tô Lam Lam cùng Kỳ Duyên..... Hiện tại, đây là trọng tâm bị dời đi?

Chính là vì cái gì a?

Lữ Thanh xem cậu nhân viên ngây ngốc đứng ở kia, nhũn mày nói: "A cái gì a, còn không đi liên hệ?"

Ôn Nhuyễn hiện tại ở trong mắt ông, chính là một tòa Thần Tài sáng lấp lánh! Chạm vào cô một chút đều có thể rút bảo vật a!

"Không đúng a, lão Hạ....."

Lữ Thanh đột nhiên nhớ tới một sự kiện, hạ giọng nói: "Tổ tiết mục chúng ta ban đầu ngoại trừ hai tiền tuyến là Từ Nghiên và Chúc Nguyệt thì ba người còn lại chỉ có Tô Lam Lam với Kỳ Duyên là được chú ý nhiều nhất, nhưng bây giờ Lâm thị lại vô đầu tư vậy thì hậu kỳ phải biên tập như thế nào đây?"

Hạ Hải lúc này cũng vì chuyện này mà rối rắm một hồi.

Bất quá khi thấy ảnh tư liệu tiểu Húc gửi tới thì ông đột nhiên cao thâm khó đoán cười: "Chụp được cái gì thì liền phát ra cái đó, chúng ta đừng cần nói biên tập loạn là được."

Bất quá.....

Ông nhìn hình ảnh, Kỳ Duyên cùng Ôn Nhuyễn ở chung trước sau có biến hóa.

Chính là không cần cần nói biên tập.

Ông cũng có thể đoán trước sau này khi phát ra sẽ hòa bạo.

La Mã.

Đoàn người Ôn Nhuyễn hôm nay chính là đơn thuần chỉ đi du ngoạn.

Bọn họ đầu tiên là đi xem đấu trường La Mã, sau đó lại đi thăm nhà thờ St. Peter, hiện tại xem như thời gian hoạt động tự do, Từ Nghiên cùng Chúc Nguyệt chạy đi mua sắm, nói là mua quà lưu niệm cho gia đình, Tô Lam Lam nói là bị rút đồ vật nên sẽ cùng Kỳ Duyên đi tìm đồ vật.

Ôn Nhuyễn không muốn mua gì cả, mọi người hẹn nhau ở chỗ ước nguyện nên cô cũng liền lui đi về, trực tiếp tính toán ở bên này nghỉ ngơi luôn.

Hồ ước nguyện* cũng là một trứ danh của La Mã.

** Đài phun nước Travi là địa điểm tham quan, thăm thú thu hút nhiều khách du lịch Rome, Italia lại là truyền thuyết ném đồng xu cầu nguyện may mắn, sức khỏe, như ý, tình yêu... mình nghĩ là cái này nè nhưng không biết nói sao cho hay với đúng từ của bản cv nữa.*

Bên cạnh còn có một đàn bò câu trắng, hiện tại có không ít du khách đang cho bò câu trắng ăn, Ôn Nhuyễn chưa được đi nhiều nơi, chọn một bậc cầu thang rồi liền trực tiếp ngồi xuống, nhìn thoáng qua nhiếp ảnh gia phía sau, cô từ túi lấy ra một chai nước khoáng Khai Phong, cười nói:

"Anh cũng mệt rồi, uống chút nước đi."

Anh quay phim sừng sốt hạ, sau đó cú người gật gật đầu, anh không thể nói chuyện, nhưng trên mặt cười rõ ràng ôn hòa hơn rất nhiều, kỳ thật nếu vừa rồi tổ tiết mục không có thông báo thì trải qua mấy ngày này ở chung.

Anh ta cũng sẽ quay chụp Ôn Nhuyễn thật tốt.

Cô gái này tính tình ôn hòa, người lại thiện lương, đáng được đối đãi thật tốt.

Ôn Nhuyễn là tự mang theo bình giữ ấm, uống xong nước, sau đó liền nâng má nhìn cảnh tượng náo nhiệt cách đó không xa, trẻ con, người lớn tuổi, các cặp tình nhân, bọn họ hoặc là nhắm mắt lại cúi người cầu nguyện.

Hoặc là mang theo đồ ăn cho bò câu trắng ăn.

Thậm chí còn có người ở cách đó không xa không coi ai ra gì mà hôn môi.

Thật lâu thật lâu trước kia.

Ôn Nhuyễn cũng từng ảo tưởng qua sẽ có một ngày, Lâm Thanh Hàn có thể cùng cô tới La Mã, không có người khác, chỉ có 2 người bọn họ bỏ hết công việc, bọn họ có thể nắm tay đi trên đường phố La Mã, có thể ở trước hồ ước nguyện hôn nhau.

Còn có thể giống cùng nhau chạy xe đạp.

Hiện tại cô đã tới được đây nhưng bên cạnh lại không có Lâm Thanh Hàn.

Có chút thất thần cười một cái.

Bất quá thực mau, cô liền khôi phục như thường, nhìn thời gian, còn sớm, phỏng chừng nhóm người Từ lão sư cũng sẽ không về sớm như vậy, Ôn Nhuyễn từ trong ba lô lấy ra họa giấy vẽ..... Tính toán tùy tiện vẽ tranh.

Lúc trước trên máy bay cũng đã trải qua.

Anh quay phim vừa thấy Ôn Nhuyễn làm động tác này, lập tức đem camera tiến lại gần, vốn dĩ cho rằng Ôn Nhuyễn lần này sẽ giống những người khác đều sẽ vẽ nhân vật trong truyện tranh, nhưng nhìn một hồi, anh liền nhận thấy được không giống nhau a.

Anh không hiểu lắm về vẽ.

Ban đầu cũng xem không rõ, là nhìn một hồi lâu, mới dần dần rõ ràng hơn.

Này, này này.....

Đây là đang vẽ hồ ước nguyện?

Lọt vào trong tầm mắt đầu tiên là một tòa cung Hải Thần, ở giữa là Hải thần đang điều khiển xe ngựa, hai bên còn lại là thủy thần, phía trên cung Hải Thần còn có bốn vị thiếu nữ, mà trước mắt cung Hải Thần chính là hồ ước nguyện trứ danh, suối phun nước thì ở phía trước Hải Thần, nước suối từ các pho tượng trào ra.

Vừa mới nhìn thấy cảnh tượng này.

Lúc này bức tranh mới hiện ra thật rõ ràng, sinh động như thật.

Không chỉ có là anh quay phim chán kinh, nhưng anh ta là người không rành về họa, nhưng xem ra vị họa sĩ kia cũng có thể đã khẳng định Ôn Nhuyễn là ở cấp độ sức vật rồi, đến nỗi không biết từ khi nào những người du khách kia bắt đầu đi đến chỗ Ôn Nhuyễn, nhin không được kinh ngạc cảm thán, "Này, vẽ cũng thật tốt quá đi."

Ôn Nhuyễn vừa rồi vẫn luôn chăm chú vẽ tranh.

Thời điểm vẽ tranh hoàn toàn tập trung không để ý các động tĩnh bên ngoài, vẽ xong nét cuối cùng mới nghe được thanh âm, có chút kinh ngạc khi nhìn qua, mới phát hiện không biết là từ khi nào, trước mắt thấy đã đứng không ít người náo nhiệt thường bức tranh của cô.

Già- trẻ, lớn-bé, không phân biệt độ tuổi và giới tính, một đám người không phải nhìn chăm chăm cô mà chính là nhìn chăm chăm tranh của cô.

Tuy rằng không phải lần đầu tiên bị nhiều người như vậy vây xem, nhưng đáy lòng Ôn Nhuyễn vẫn là có chút thẹn thùng, làm cho khuôn mặt trắng nõn đỏ một nửa, lông mi cũng nhẹ nhàng rung động một hồi.

Có vài người ngoại quốc thoát nhìn bằng tuổi cô làm bộ dáng kinh hô: "Thật đẹp."

Trước mắt là thiếu nữ mặc áo rộng thùng cùng với váy, phía dưới là một đôi ủng cùng vớ đơn, tóc tùy ý buộc lên, bởi vì một ngày đi lại mà có vài sợi tóc nghịch ngợm rơi rụng ở gương mặt, càng đến gần liền nhìn thấy mặt của cô cùng bàn tay giống nhau đều nhỏ như vậy a.

Cô có đôi mắt rất đẹp.

Hình dạng như trăng non, tròng mắt thực đen, sạch sẽ, một chút tạp chất đều không có.

Cái mũi nhỏ tinh xảo lại rất rất tốt a.

Trời đất lại còn ưu ái cho cô một đôi môi biết cười, mặc dù không cười nhưng cũng cong cong, làm người cho tâm của người nhìn cũng có chút vui vẻ.

Ngũ quan tinh xảo như vậy thật xứng với khí chất của cô, một người có vẻ ngoài ưa nhìn như vậy rất khó làm người ta sinh ra ác cảm được a. Đã xuất hiện người kìm nén không được, muốn cùng chụp ảnh với cô, có hai cô gái Trung Quốc có chút thẹn thùng, lại vẫn là giọng di động nói, "Nữ thần, chúng em có thể chụp ảnh chung với cô không?"

Nhận thấy được Ôn Nhuyễn ngưng ngẩn, lại bồi thêm một câu, "Chúng em là nữ hài hoa hướng dương! Biết chị đang ở La Mã, vừa đúng lúc chúng em cũng đi du lịch ở đây, muốn đến thử vận may, không nghĩ tới....."

Thật có thể gặp được Ôn Nhuyễn!

Bởi vì kích động, hai cô nàng đều đỏ mặt.

Ôn Nhuyễn thật cảm thấy không thể tưởng tượng được, bất quá ngưng chỉ là trong nháy mắt, thực mau, cô liền nở nụ cười, thực ôn nhu gật gật đầu, "Đương nhiên là có thể."

Có người khởi xướng, những người khác cũng đều muốn làm theo cùng chụp ảnh.

Chờ đến lúc Kỷ Duyên cùng Tô Lam Lam quay lại, nhìn thấy chính là Ôn Nhuyễn đang bị một đám người vây quanh, cô đứng ở chính giữa, giống như chúng tinh phụng nguyệt..... Kỷ Duyên vốn đang tìm người, dư quang thoáng nhìn Ôn Nhuyễn mi mắt cong cong bị người vây quanh, liền dừng bước chân.

Cậu nhấp môi đứng ở tại chỗ, cứ như vậy lướt qua đám người nhìn về phía Ôn Nhuyễn.

Không phải lần đầu tiên nhìn thấy Ôn Nhuyễn như vậy, thật lâu thật lâu trước kia, Ôn Nhuyễn trong trí nhớ của cậu chính là bộ dáng này, mặc kiểu quần áo nào cũng xinh đẹp, như là trời sinh không có phiền não. Dường như, trên mặt vĩnh viễn đều treo nụ cười, đi đến nơi nào, đều là giống như vậy bị một đám người vây quanh.

Lúc ấy.

Không biết có bao nhiêu người thích cô.

Ngay cả cậu.....

Lúc bà nội cười hỏi hân "A Duyên của chúng ta không biết về sau sẽ cưới một cô gái như thế nào đây" thời điểm đó, người thứ nhất hiện trong đầu cậu, cũng là..... Ôn Nhuyễn.

"A Duyên....."

Tô Lam Lam thân mật kêu tên cậu, "Cậu xem chỗ bán kem kia thế nào?"

Nói xong cũng không nghe được hồi âm, quay đầu nhìn lại, liền nhìn thấy cậu thần sắc ngưng mà đang nhìn về một hướng, theo ánh mắt cậu nhìn qua thì Tô Lam Lam cũng thấy được Ôn Nhuyễn chúng tinh phụng nguyệt, sắc mặt thoáng chốc trở nên trắng bệch.

Nơi sâu thẳm trong ký ức những cảm giác về bức tranh đã bị cô áp chế bỏ lại trong quá khứ giờ đây lại một lần nữa xuất hiện.

Đó là ký ức khiến cô sợ hãi nhất

Ở trong trí nhớ...

Ôn Nhuyễn là được ánh sáng che chở của thiên sứ, bên người vĩnh viễn không thiếu bạn bè cùng những sự khen ngợi, mà cô ta chỉ là một cái bóng ở góc

tường, không dám bước chân lại gần.

Cô ta hao phí bao nhiêu thời gian cùng tinh lực mới có thể bước đi dưới ánh đèn flash, có được hoa tươi cùng những tiếng vỗ tay.

Nhưng hiện tại.

Nữ nhân này lại xuất hiện lần nữa.

Rõ ràng mất đi hết thảy, không có gia thế không có bối cảnh, ngay cả Lâm Thanh Hàn đều đã vứt bỏ cô.

Nhưng cô vẫn hạnh phúc như vậy, bắt mắt như vậy.

Nhìn quanh bốn phía.

Đều không ngoại lệ.

Trên quảng trường ánh mắt mọi người đều nhìn chăm chú vào Ôn Nhuyễn, không ai đang nhìn cô ta cả..... Lòng bàn tay nắm chặt như muốn chảy máu, Tô Lam Lam chỉ có thể cứng đờ duy trì nét cười gượng gạo, sau đó vươn tay, lôi kéo tay áo Kỷ Duyên.

"Làm sao vậy?"

Kỷ Duyên như là rốt cuộc lấy lại tinh thần, cúi đầu hỏi Tô Lam Lam.

"Em hỏi anh là có muốn ăn kem không?" Tô Lam Lam hờn dỗi nói, "Anh đang xem cái gì vậy? Em nói với anh nửa ngày, anh cũng không thèm đáp lại."

Nghĩ đến lí do làm chính mình thất thần, Kỷ Duyên trầm mặc một chút rồi thôi, sau đó mới mở miệng, "Không có gì."

Tô Lam Lam cười nói: "Chúng ta đi mua kem đi."

"Ừ."

Kỷ Duyên có có không không gật đầu.

Chờ lấy kem xong, Tô Lam Lam như là hồi ức dường như, "Kỷ gia ngày xưa đi vẫn luôn hay cho chúng ta ăn kem a, đúng rồi....." Cô nhìn hướng quảng trường một lúc, đề nghị nói: "A Duyên, chúng ta chạy xe đạp đi, em đã lâu rồi không được chạy."

"Cô muốn chạy thì chạy đi."

Nói xong, Kỷ Duyên đưa ánh mắt liếc liếc một bóng dáng cách đó không xa, nhìn thấy đám đông xung quang Ôn Nhuyễn cơ bản sắp rời đi hết, cậu đột nhiên quay lại phía sau nói một câu, "Bán cho tôi thêm một cây kem nữa." Không biết nghĩ tới cái gì, lại bồi thêm một câu, "Lấy vị mận trà."

"Được."

"A Duyên, anh....."

Tô Lam Lam lời nói còn chưa nói xong, liền nhìn thấy Kỷ Duyên cầm kem, lập tức đi về phía Ôn Nhuyễn, đi rồi cũng không quay đầu lại, bước chân đều không mang theo sự vẩn vương nào.

.....

"Này."

Ôn Nhuyễn đang thu dọn đồ đạc, nghe được âm thanh quen thuộc, ngửa đầu nhìn qua, ánh mặt trời vừa đúng lúc, người tới đi ngược sáng, cô không thấy rõ dáng vẻ của người đó, chỉ có thể nhìn thấy thân ảnh to cao ấy.

Nghe ra là thanh âm của Kỷ Duyên.

Cô có chút không thoải mái híp híp mắt, tay để trên trán, che ánh nắng mặt trời, "Làm sao vậy?"

Kỷ Duyên cầm kem, khô cần mở miệng, "Cho cô."

Ờ?

Ôn Nhuyễn ngẩn ra, sau đó liền nhìn cây kem cậu ta đang đưa cho mình, còn có một câu như có như không mờ mịt thanh âm, "Mận trà."

Nhìn cây kem trước mắt, Ôn Nhuyễn kinh ngạc, cô từ nhỏ vẫn luôn thích kem mận trà, Kỷ Duyên làm sao mà biết được? Bất quá cô cũng không nghĩ nhiều, cong con mắt, nở nụ cười, "Cảm ơn a."

Kỳ Duyên không lên tiếng, thậm chí trực tiếp tránh đi tầm mắt, thực nhanh qua đứng ở một bên, một tay cầm kem, một tay đút trong túi quần, nhưng tai dưới ánh nắng mặt trời lại lạng lẹ ra một ít đỏ ửng.

[hie] Thời gian sắp tới chắc mình sẽ ra chương không được đều đặn lắm mong mọi người sẽ thông cảm ạ. Máy tính của Ngọc bị hư rồi nên hiện tại bạn ấy vẫn chưa thể giúp mình edit tiếp được a với cả hai đứa bây giờ đang tập tành thích nghi với môi trường mới nên thời gian hơi bị lộn xộn ý nên mong mọi người đừng giận nha <3 Cảm ơn tất cả các bạn đã luôn ủng hộ tụi mình nha <3 <3 <3

Bạn đang đọc truyện *Sau Ly Hôn, Tôi Nói Tiếng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.